

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TIFFANY REISZ

THE ANGEL

"The Original Sinners series is painful, prideful, brilliant, beautiful, hopeful and heartbreaking. And that's just the first hundred pages."

—COURTNEY MILAN, *New York Times* bestselling author of *The Duchess War*

Unreis PDF Klibo Arsi - <https://trantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Hiçbir güvenli kelime kalbi koruyamaz

Kötü şöhretli erotik yazar ve başarılı dominatrix Nora Sutherlin tamamen karakterinin dışında bir şey yapıyor: saklanıyor. Fetişleri ortaya çıkarsa mahvolacak olan uzun süreli sevgilisi Søren, büyük bir terfi beklerken inceleme altındayken, Nora lüksün kucağında günaha uzak durmaktadır.

Ev sahibi, zengin ve sınır tanımayan Griffin Fiske, Nora'nın kır kalmasına çok sevinir, özellikle de Nora'nın yol arkadaşıyla tanıştıktan sonra. Genç, deneyimsiz ve melek gibi güzel Michael, Nora'nın çırağı olmuştur ve Griffin'le geçireceği bu yaz, onun eğitim dönemi olacaktır.

Ama bedeni istekli olsa da, Nora'nın aklı dolaşmaktadır. Efendisi Søren'in, baltasını taşa vurmuş bir gazeteci tarafından soruşturulduğunu düşünmektedir. Ve Nora'nın geçmişinden gelen, onu daha az yaralayan ama sırları daha az acı verici olmayan başka bir adama. Eski bir atasözünü kanıtlayacak bir yaz: aşk acıtır.

Orijinal Günahkarlar'ın birinci kitabı

Siren için övgüler

"Güzel, lirik bir hikâye... *Siren*, kaybedilen ve bulunan aşkla, bizi biz yapan seçimlerle ilgili.....Tek umudum Bayan Reisz'in devam et!"

-Çok satan yazar Jo Davis

"Orijinal Günahkârlar serisi kesinlikle adının hakkını veriyor: Akıllara durgunluk verecek kadar orijinal ve sıcak bir maşayı sallayabileceğinizden çok daha fazla günahla dolu. Chuck Palahniuk'un *Dövüş Kulübü*'nden beri bu kadar tehlikeli ve yıkıcı bir kitap okumamıştım."

-Andrew Shaffer, *Great Philosophers Who Failed at Love* kitabının yazarı

"Tiffany Reisz erotik kurguda akıllı, sanatsal ve ustaca yeni bir ses. Yükselişte bir erotik yıldız!"

-Ödüllü yazar Lacey Alexander

"Cesur, sofistike ve edebi... tam da iyi bir erotizmin olması gerektiği gibi."

-Kitty Thomas, *Tender Mercies* kitabının yazarı

"Reisz göz kamaştırıcı, yıkıcı ve günahkâr bir şekilde erotik, unutulmaz ya tanımak isteyeceğiniz ya da olmak isteyeceğiniz karakterler. *Siren*, kitap içinde kitap, sizi soluksuz ve yaralı bırakacak, Nora Sutherlin ve adamlarıyla yeni bir bölüm için can atacağınız bir hikâye."

-Miranda Baker, *Bottoms Up* ve *Soloplay* kitaplarının yazarı

Tiffany Reisz tarafından da

SİREN

Orijinal Günahkarlar serisinin bir sonraki kitabı için izleyin

PRENS

Harlequin MIRA'dan çok yakında

TIFFANY REISZ

THE
ANGEL

Gina Scalera'ya, meleşime. Seni
özlüyorum. Eve'e, orijinal günahkâra. Ve
Andrew Shaffer'a, *çok sular*.

İçindekiler

Bölüm I

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

[Bölüm II](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

Bölüm I

"Fudge."

Başı yataktan sarkacak şekilde çoğunlukla baş aşağı duran Nora Güneş ışığının uğursuz eğimi pencereden zemine doğru kayıyordu. Søren onu tekrar itti ve kadın zevkle irkildi.

"Eleanor, bir zamanda yemek hakkında mı düşünüyorsun?" Søren bir kez daha sertçe itti ve kontrollü bir titremeye boşaldı.

Son orgazmından ve şu anki pozisyonunda bu konuşmayı yapmanın saçmalığından dolayı gülen Nora düşüncesini tamamladı. "Bana artık Pazar günleri küfür edemeyeceğimi söyleyen sendin. O yüzden ayine geç kalacağım efendim."

Søren başını eğdi ve onun boynunu öptü.

"Geç kalırsanız rahibinizin hiç hoşnut olmayacağını duydum," diye kulağına fısıldadı.

"O zaman rahibimin bacağımı yatak direğinden çözmesi gerekiyor."

Søren ayağa kalktı ve ona ters ters baktı; kız masumca kirpiklerini ona doğru kırıştırdı.

"Yalvar," diye emretti ve Nora hırlamaya başladı. Kibirli orospu çocuğu.

Zihninde küfür etmemesiyle ilgili hiçbir şey söylemedi. Sadece asla yüksek sesle küfredemeyeceğini söyledi.

Søren parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Hırlamak yok.

Yalvarmak yok."

Nora çenesini sıkıp açarak derin bir nefes aldı.

"Lütfen efendim, gitmeme izin verir misiniz, böylece *kıçımı* eve , duş alabilir, bu hafta bir kez olsun kahvaltı yapabilir, üzerime bir şeyler giyebilir ve kiliseye geri dönebilirim, böylece siz günah ve şaşırtıcı bir şekilde Tanrı'nın buna nasıl karşı olduğu hakkında bir vaaz verirken sizi çıplak hayal ederken sıramda oturabilirim. Sen üstte olur musun lütfen?"

Søren kızın kalçasının arkasına, kızın inlemesine neden olacak kadar sert bir tokat attı. Ama de uzandı ve siyah ipek ipi ayak bileğinden çözdü. Belirgin bir isteksizlikle kızıdan ayrıldı ve yan tarafına yuvarlandı.

Artık özgür olan Nora yatağından sürünerek çıkmaya başladı.

Sören başını elinin üzerine koydu ve gevşek bir şekilde beyaz çarşaflar. Ona bakmayacaktı. Sören'e bakarsa, ona doğru sürünerek geri dönerdi.

"Acelen mi var ?"

"Seni terk etmek için mi? Hayır. Ayine geç kalmamak ve bu hafta bir dayak daha yememek için mi? Evet." Sören baldırının okşadı ve Nora dönüp hançer gibi ona baktı. "Beni geç bırakmaya mı çalışıyorsunuz... efendim?"

Sören iç geçirerek elini ondan çekti. Bu adil değildi. Papaz evi kiliseye sadece iki dakikalık yürüme mesafesindeydi; erkek olduğu ve hangi kıyafeti giyeceği konusunda endişelenmek zorunda olmadığı için Sören on dakika içinde hazırlanabilirdi.

"Çok kötü bir suçlama Eleanor. Tabii ki seni asla geç bırakmaya çalışmam. Ne de olsa kilisedeki gençler için bir rol modelsin."

Nora bir kahkaha atarak giysilerini toplamaya başladı. Dün gece Sören onu anlamsızca kırbaçlarken bağlı olduğu yatak direğinin üstünden gömleğini çıkardı. Eteği yerde buruşuk bir yığın halinde duruyordu, Sören onu yatağının üzerine yatırıp ayak bileklerini ayırma çubuğuna bağlamadan önce açıp düşmesine izin vermişti. Yatağının altında bir yerde Sütyenini bulmuştu ve iç çamaşırı da çekmecede duruyordu. Sören'in yanında iç çamaşırıyla nadiren uğraşırdı - gerçekten de ters etki yapardı.

"Bir rol model mi? Nora Sutherlin-erotika yazarı, eski dominatrix. Bu bir Sizinle tanışmak bir zevk." Tokalaşmak için elini uzattı. Sören ona sadece ve kaşlarını kaldırdı.

"Michael için bir rol modelsin. Sana tapıyor."

"Ama Michael bizden biri, efendim." Sören'in geçen yıl ona verdiği yıldönümü hediyesini hatırlayınca gülümsedi: muhtemelen dünyanın en güzel kızının bekareti Bilinen dünyadaki genç bir çocuk. Güzel, sapık ve ne yazık ki derin sorunlu. "Tabii ki bana karşı bir zaafı var. Ya da ıslak bir nokta. Her neyse, kilisedeki o vanilya budalalarının hiçbirinin beni örnek almasına gerek yok."

Sören yataktan kalkarken Nora ayaklarını ayakkabılarının içine soktu. Nora, Sören'in 1.80 boyunda, mükemmel yontulmuş, utanmazca çıplak vücudunun kendisine doğru geldiğini görünce kalbi küt küt atmaya başladı. Şu anda onu izleyen hiç kimse Sören'in kırk yedi yaşında olduğuna inanmazdı. Ve dün gece ve bu sabah onu döverken ve çeşitli zevk verici aşağılayıcı pozisyonlarda defalarca becerirken onları gören hiç kimse onun kırk yedi yaşında olduğunu hayal edemezdi.

New England'ın en saygın Katolik rahiplerinden biri.

"Onlara, geleneksel ya da küçümseyici olmadan da yetişkin bir Katolik dair umut veriyorsunuz."

"Çocukların beni havalı bulduğunu söylemeye , değil mi?"

"Kesinlikle aynı fikirdeyim."

Hızlı bir veda öpücüğü için yüzünü ona çevirdi. Bunun yerine Søren eğildi ve onu uzun ve yavaş bir şekilde öptü... derinden, sahiplenerek. Daha önce hiç kimse onu Søren'in öptüğü gibi öpmemişti, sanki sadece ağzının içindeyken bile vücudunun içindeymiş gibi. Yaklaşık beş dakika süren saf ve tutkulu öpüşmeden sonra Søren sonunda geri çekildi.

"Eleanor, gerçekten de oyalanmayı bırakmalısın." Çelik grisi gözleri hınzırca parlıyordu.

Nora ona ters ters baktı. "Sen-" diye başladı Nora ve Søren ona ters ters baktı. Bu "Pazar günleri küfür yok" olayı onu öldürecekti. Ama ne olursa olsun bunu yapacaktı. "Kötü niyetlerin kalesi. Az önce beni öperek beş dakika. Yüce Tanrım."

"Genç bayan, eğer Tanrı'nın adını boş yere kullanmayı bırakmazsan, ilişkimize sopayı yeniden sokacağım. Seni öptüğüm gerçekten şikayet mi ediyorsun?"

"Evet. Hile yapıyorsun. Geç kalmamı , böylece beni yenmek için bir bahanen olacak."

"Sanki bir bahaneye ihtiyacım varmış gibi." Søren ona gülümsedi ve kadın onu tokatlamak ya da tekrar öpmek gibi ikiz dürtüler arasında kaldı.

"Ben gidiyorum. Güle güle. Seni seviyorum, senden nefret ediyorum, seni seviyorum. Saat 11'de görüşürüz ve bu sabah dün geceyi hatırlamak yerine senin vaazını dinlemek için çok çaba sarf edeceğim. Ama söz vermiyorum."

Nora kapıya doğru yöneldi.

"Eleanor... bir şey mi unuttun?"

Nora topuğunun üzerinde döndü ve ona doğru geldi. Uzanarak kollarını onun boynuna doladı.

"Öyle miyim, efendim?"

Onu tekrar öpmek için

eğildi. "Yatak."

Nora gözlerini devirdi. Ondan uzaklaştı ve hızla yatağını hazırladı, yastıklarını neredeyse kasırga gücüyle kabarttı.

"İşte, efendim. Şimdi mutlu musun?"

Søren onu kendine çekti ve parmaklarını yanaklarında gezdirdi.

"Buradasın. Tabii ki buradayım."

Nora onun sözleri ve dokunuşu karşısında iç çekti. Søren'le birlikte geçirdikleri yıllarda -bu olaydan önce, onu terk edene kadar yakasında geçirdiği o on güzel yıl- genellikle haftada en fazla iki ya da üç geceyi birlikte geçirmişlerdi. Sonra, beş yıl ayrı kaldıktan sonra ona geri dönmüştü ve döndüğünden beri neredeyse her boş anını onunla geçiriyordu - rektörlükte, arkadaşları Kingsley'in Manhattan'daki evinde ya da Søren'e adeta tapılan meşhur yeraltı S&M kulübü The 8th Circle'da. Bugünlerde evde yalnız olmaktan nefret ediyordu. Ev çok büyük, çok boş ve çok sessiz görünüyordu.

Søren'in elleri yüzünü terk etti ve boynuna uzandı. Bir klik sesi duydu, bir şeyin gevşediğini hissetti ve Søren beyaz deri yakasını çıkardı. Her zaman olduğu gibi, yakası boynundan çıktığı anda kalbinin etrafında bir şeyin sıkıldığını hissetti. Søren üzerinde duran gül ağacından kutuyu açtı. Roma tasmağını çıkarıp Nora'nın tasmağıyla değiştirdi.

"Jeg elsker dig. Du er mit hjerte."

Seni seviyorum. Sen benim kalbimsin.

Nora dramatik bir iniltiyle onun göğsüne yığıldı.

"Danca konuştuğunda beni ne kadar tahrik ettiğini biliyor musun?" "Evet.

Şimdi git. Geç kalıyorsun ve sanırım ne olduğunu hatırlıyorsundur. en son ayine geç kaldığında oldu."

". Ama bundan hoşlandım sayılır, yani bu pek bir tehdit değil."

"Seni bir hafta bekâr kalmakla tehdit edebilirim ama geç kalmayacağıma göre kendimi cezalandırmak için bir neden göremiyorum. Eleanor, her zaman daha yakına taşınabilirsin. Bunu hiç düşündün mü?"

Bunu düşünmüştü. Evini satmaktansa kolunu kesmeyi tercih edeceğine karar vermeden önce beş saniye kadar.

"Evimi seviyorum. Onu korumak istiyorum."

"Sevdiğin ve saklamak istediğin şey ev mi yoksa anılar mı?" Nora gözlerini yere dikti.

"Lütfen beni hareket ettirme."

Søren bir yıl önce ondan kendisine ve kiliseye yakın bir yere taşınmasını istemişti. O zaman da hayır demişti, şimdi de hayır diyordu. Søren'in ona daha yakına taşınmasını emredebileceğini biliyordu ve eğer zorlarsa bunu yapardı. Ama şimdiye kadar iş o noktaya gelmemişti. Søren başını salladı ve Nora ondan uzaklaştı.

"Yine kiliseden sonra taranacağız, değil mi?" Nora yatak odasının kapısından sordu. Pazar öğleden sonraları onlara aitti. Søren'in cemaati Pazar öğleden sonraları onu hep yalnız bırakırdı. Dua etmekle meşgul olduğunu varsayarlardı. Pek sayılmaz.

"İlahi müdahale dışında."

"İlahi müdahale mi, Peder Stearns?" Nora saçlarını kibirli bir şakacılıkla savurdu. "Tanrı şimdiye kadar daha iyi biliyor olmalıydı."

Omzunun üzerinden bir gülümseme atan Nora, Søren'e son bir kez uzun uzun baktı.

Hiç şüphesiz, tanıdığı erkekler arasında en yakışıklı yüze sahip olan oydu. En yakışıklı yüz, en keskin zekâ, en hınzır libido, en seksi vücuda ve en sadık kalbe sahipti. Yaşadığı beş yıl boyunca Onun dışında dört yıl ıstırap çekmişlerdi. Ve şimdi bir yılı aşkın süredir tekrar ve her şey mükemmeldi.

Neredeyse mükemmel.

* * *

Michael her zamanki gibi alarmından çok önce uyandı. Elini boxer şortunun içine sokarak yatakta uzandı ve bunu yapmak için bir kravat bulmayı düşündü daha keyifli hale getirecekti. Ama artık kendine zarar vermeyeceğine dair Peder S'ye söz vermişti. Peder S'nin erotik boğulmaya bir itirazı yoktu ama Michael'ın bunu tek başına yapmasını yasaklamıştı. "Seni bir keresinde neredeyse kaybediyorduk, Michael. Bu deneyimi tekrarlamak istemem," demişti Peder S. Michael, hayatını kurtaran rahibini bir daha böyle bir kâbusun içine sokarsa kendini asla affetmeyeceğini biliyordu.

Michael bunun yerine gözlerini kapadı ve Nora Sutherlin'in onu bağladığı, içine doğru yönlendirdiği ve etrafını öylesine sıkıca sardığı gözünde canlandırdı ki irkildi. Bu tek duyusal anı her zamanki gibi işe yaradı ve Michael elinin üzerine sertçe boşaldı.

Michael peçeteyi bırakarak kalktı ve doğruca duşa gitti. Duşta uzun bir süre geçirdi, muhtemelen yaşıtı çoğu erkeğin geçirdiğinden daha uzun bir süre. Elbette onun yaşındaki çoğu erkeğin saçları omuzlarına dökülmüyordu ve gerçek anlamda kendini istismar etmeyi tercih etmiyordu. Haşlama suyu, haşlama mumu kadar eğlenceli değildi ama sahip olduğu en iyi şey buydu.

Michael duştan sonra havluyla kurulandı ve giyindi. Uzun saçlarını kuruttu ve düşük bir at kuyruğu yaptı. Beyaz gömleğini ve ceketini ütüledi.

siyah kargo pantolonu giydi ve kravat bile taktı. Ama erotik nedenlerle değil... Tabii Nora Sutherland'i etkilemeye çalışmayı erotik bir neden olarak saymazsa.

Her zamanki gibi, Michael yatak odasından çıkmadan önce kollarını sıvadı ve her iki bileğindeki beyaz yara izlerine sıvı E vitamini sürdü. E vitamininin yara izlerinin iyileşmesine ve solmasına yardımcı olduğu söyleniyordu ama şimdiye kadar etkisi çok az olmuştu. Annesinin odasına gitmeden önce sağ bileğine geniş deri saat kordonunu taktı ve sol bileğine siyah bir bileklik çekti.

Michael onun yatak odasının kapısına vurdu.

"Bensiz git," diye , onun yapacağını bildiği gibi. Yine de her zaman sormak zorundaydı. "Arabayı bırak. Bu sabah yapmam gereken işler var."

Arabayı bırak. Harika. İyi ki Sacred Heart sadece birkaç blok ötedeydi.

Güneş gözlüklerini taktı, kapıdan çıkarken kaykayını ve sırt çantasını aldı ve sokağa fırladı. Sacred Heart'ın ön merdivenlerine kadar kayarak geldi, kaykayını yukarı kaldırdı ve kolunun altına sıkıştırdı. İbadethaneye girmeden önce kilise sekreterinin ofisine gitti, sırt çantasından bir şey çıkardı ve hızlıca bir faks gönderdi.

Michael mabede yöneldi ve Nora'nın henüz gelmediğini gördü. Nora'nın her zamanki yerinin iki sıra gerisinde, arkadan onuncu sıraya oturdu. Onun küçük gölgesi, yedi yaşındaki Owen Perry, Bayan Ellie'nin gelmesini bekliyordu. Owen Nora'ya -Bayan Ellie'ye- hayrandı ve bu gerçeği saklamak için hiçbir şey yapmıyordu. Ayin sırasında onun yanında oturur, hatta bazen kucağına kıvrılırdı. Bir keresinde Michael yanlarından geçerken Owen'ın Nora'nın dizinde yarı uykulu bir şekilde yattığını ve Nora'nın parmaklarını onun minik alnında gezdirdiğini gördü. Her ikisinin de dalgalı siyah saçları vardı. Onları ilk kez gören biri Nora'nın çocuğun annesi olduğunu düşünebilirdi.

Owen'ın Nora'ya sarıldığını görmek onu rahatsız ediyordu. Nora'yı korkusuzca sevgi ve ilgi yağmuruna tutan o küçük çocuğu kıskanıyordu. İzin verse Michael onun ayaklarını bile öpebilirdi. Ama yine de Nora'yı da kıskanıyordu.

En azından toplum içinde ona dokunmaktan korkmayan biri vardı. Michael en son ne zaman birinin ona dokunduğunu bile hatırlamıyordu. Babası taşındıktan sonra annesi bile ona sarılmayı bırakmıştı.

Nora'ya sadece toplum içinde dokunacak insanlar yoktu. Ona özel olarak dokunan Peder S vardı. Michael gizliden gizliye birilerinin Peder S ve Nora'yı öğrenmesinden endişe ediyordu. Herkes Nora'nın erotik romanlar yazdığını biliyordu ve kilise içten içe aralarında bir mini-ünlünün olmasını seviyordu.

Ve kilisedeki herkes Peder S.'ye tapıyordu. Ama Nora ve Peder S. daha on beş yaşındayken birbirlerine aşık olmuşlardı. Eğer ve daha da kötüsü bugünleri ortaya çıkarsa... Michael işlerin ne kadar kötüye gideceğini düşünmek bile istemiyordu.

Saatini kontrol eden Michael, su içmek için koşmaya yetecek kadar zamanı olduğunu gördü. Hızla ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. O çıkarken Nora dar beyaz bir etek ve özel dikim siyah bir bluz giyerek ön kapıdan içeri girdi. Uzun saçları gevşek bir düğümle toplanmıştı ve soluk kırmızı dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme vardı. Peder S'nin o sabah yüzüne bu sırıtışı yerleştirmek için ona ne yaptığını ancak hayal edebilirdi - hayal edebilirdi ve sık sık hayal ederdi.

Nora ona doğru geldi ve Michael dondu kaldı. Birbirleriyle hiç konuşmamışlardı - en azından kelimelerle, birlikte geçirdikleri o geceden beri. Ama her zamanki gibi ona küçük bir el salladı. Nora ona el sallamak yerine uzandı ve bir saniyenin fısıltısı kadar bir süre için onun elini tuttu. Parmaklarını sıktı ve sanki aralarında hiçbir şey geçmemiş gibi yürüyerek gitmesine izin verdi.

Michael eline baktı. Ona dokunmuştu.

Michael başını kaldırdığında, cemaatte Nora'yla flört etmeyi alışkanlık haline getirmiş evli adamlardan birinin ona baktığını gördü. Michael'ın kıskançlık olarak tanıdığı bir bakışla ona bakıyordu. Michael biraz daha dik durdu ve sırasına doğru yürüdü. Fikrini değiştirmeden önce bir an durakladı, iki adım ilerledi ve Nora'nın hemen yanına çöktü. Nora ona bakmadı, sadece Owen'la onun için yaptığı bir resim hakkında sohbet etti. Ama Nora yine elini uzattı ve Michael'ın kalçasına yarın moraracağını bildiği kadar sert bir çimdik attı.

Michael gülümsedi. Tanrım, pazar günlerini çok severdi.

* * *

Suzanne uyandığında Patrick'kolunu çıplak karnında ve ağzını ensesinde buldu.

"Patrick, cidden. Ben uyuyorum." Adamın kolunu itti. "Hâlâ jet lag yaşıyorum."

Patrick gülerek onun omzunu ısırdı. Kadın yan dönerek karşılık , sırtını ondan uzaklaştırdı.

"Seks, jet lag için homeopatik bir tedavi yöntemidir. Bunu bir yerde okumuştum."

Suzanne gözlerini kapadı, çarşafı çenesine kadar çekti ve dün gece tam olarak ne zaman eski erkek arkadaşıyla yatmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdiğini hatırlamaya çalıştı - muhtemelen dördüncü ile altıncı rom ve kola arasında bir yerde.

"Dün gece sana yetmedi mi?" Suzanne az iki, muhtemelen üç kez karşılaştıklarını hayal meyal hatırlıyordu; bir kez oturma odasında, iki kez de yatağında. Üçüncüsü sayılmamış olabilir.

"Dün geceyi pek hatırlamıyorum. Etkileyici bir 'eve hoş geldin' partisi." Patrick onun boynuna sokuldu.

Suzanne, Patrick'in ereksiyonunun sırtının alt kısmına baskı yaptığını hissettiğinde, "Patrick, cidden," dedi. Patrick bazen doyumsuz olabiliyordu - en iyi yanlarından biri niteliklere sahipti. Gerçi bunu ona hiç söylememişti.

"Bugün pazar sabahı. Tüm iyi kalpli insanlar kilisedeyken sevişelim."

"Kiliseden bahsetmek seni benim yanıma getirmeyecek Patrick. Ya da hangi tarafla ilgileniyorsan o tarafla."

Suzanne, Patrick yuvarlanırken yatağın kaydığını hissetti. Sırt üstü dönerek Patrick'in gözleriyle buluştu. İki hafta önce Kabil'in hemen dışında içinde bulunduğu konvoyun yakınında bir el yapımı patlayıcı infilak etmişti. Gözlerinin önünden geçen kendi hayatı değil, Patrick'in yüzüydü -saçları dağınık kahverengi, içli gözleri ve şakacı gülümsemesiydi. Kendi kendine, onun eski erkek arkadaşı olmasının bir nedeni olduğunu söylemişti. Yine de bazen bu nedenin ne olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyordu. Bu sabah hatırladı.

"Kahretsin, Suz. Ben bir aptalım. İstemedem... Tanrım, geri dönmene çok sevinmişim ama şimdiden her şeyi berbat ettim."

"Kapa çeneni," dedi, ama kaba bir şekilde değil. "Sanırım faks makinemin sesini duydum."

Patrick'in gömleğini yerden aldı ve yatak odasından çıkarken üzerine geçirdi. Oturma odasının köşesinde küçük ev ofisi duruyordu. Kitapları ve not defterlerini yere bıraktı. Okuyucular onun gazete ve dergi makalelerini açıklık ve düzenlilikleri nedeniyle övdü. Aynı okurlar, böylesine bir düzen yaratmak için ne kadar kaos gerektiğini görünce eğlenmiş olabilirler, Bilgili hikayeler.

İkinci kitap ve not yığınının arkasında tozla kaplı faks makinesini buldu. Dışarıdaki tepside tek bir kâğıt parçası duruyordu. En üstteki logoyu ve antetli kâğıdı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Patrick?"

"Ne ?" diye sordu, oturma odasına girerken kot pantolonunun düğmelerini ilikliyordu. "Şunu oku." Kâğıdı Patrick'in eline tutuşturdu.

"İsimsiz ihbar mı?"

"Sanırım öyle. Kapak sayfası yok. Altta faks numarası baskısı yok.

Tuhaf."

Suzanne, Patrick'in gözlerinin sayfayı taramasını izledi. Şok ya da kafa karışıklığı içinde başını salladı.

"Bu düşündüğüm şey mi?"

Suzanne kâğıdı ondan geri aldı ve tekrar okudu. "Wakefield Piskoposluğu hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

Patrick ellerini saçlarında gezdirdi ve yukarı baktı. Patrick'in derin düşünürken hep böyle yaptığını biliyordu, sanki Tanrı ya da tavan ona tüm cevapları söyleyecekmiş gibi. "Wakefield... Wakefield... Connecticut'ta küçük bir piskoposluk bölgesi. Güvenli, temiz, banliyö. Oldukça liberal, oldukça sıkıcı."

Suzanne, Patrick'in sesindeki tereddütü duydu.

"Sadece dökül Patrick. Bunu kaldırabilirim."

"İyi," dedi iç çekerek. "Adamlarından biri, Peder Landon, Piskopos Leo Salter'in yerine geçecekti. Son dakikada, otuz yıllık bir taciz suçlamasıyla enselendi. Yani piskopos olmak yerine, cinsel suçluları nereye gönderiyorlarsa oraya gönderiliyor."

"Cinsel suçluları genellikle çocuklarla dolu başka bir kiliseye gönderiyorlar." Suzanne'ın elleri zar zor dizginlediği öfkesinden neredeyse titriyordu.

Patrick omuz silkti ve faksı ondan geri aldı. Araştırmacı bir muhabir olan Patrick, üç eyalet bölgesindeki her skandalın ayaklı ansiklopedisi gibi davranıyordu. İki yıl önce, ikisi aynı gazetede çalışırken tanışmışlardı.

"Suzanne," dedi Patrick uyarı tonuyla, "bunu yapma lütfen. Bırak gitsin."

Suzanne cevap vermedi. Döner koltuğunda otururken bacaklarını göğsüne kıvırdı ve masasının köşesinde duran çerçeveli fotoğrafa uzandı. Ağabeyi Adam çerçevenin içinden ona gülümsüyordu. Fotoğrafta yirmi sekiz yaşındaydı. Şimdi o yirmi sekiz yaşındaydı ve Adam gitmişti.

"Suzanne," dedi Patrick sessiz bir ciddiyetle. Bir an için Patrick'in endişeli ses tonunda babasının yankısını duydu. "Burası Katolik Kilisesi. Kendi orduları olan kendi ülkeleridir ve bu ordu çoğunlukla

Avukatlar. Kiliseden nefret ettiğinizi biliyorum. olsam ben de ederdim. Ancak körü körüne dalmadan önce bunu düşünmeniz gerekiyor."

"Ben kör değilim. Neye baktığımı çok iyi biliyorum. Wakefield eyaletinde çürümüş bir şeyler olduğunu söyleyen isimsiz bir ihbar. Ve ben bunun ne olduğunu bulacağım."

Patrick derin bir nefes verdi. "Tamam," dedi. "Ama yardım etmeme izin vereceksin. Değil mi?"

Suzanne gözlerini devirdi ve gülümsememeye çalıştı. "Pekala. Peki. Madem ısrar ediyorsun."

"Peki nereden başlıyoruz?" diye sordu ona.

Suzanne faksta çeken bir ismi işaret etti. *Peder Marcus Stearns, Sacred Heart, Wakefield, Connecticut.* "Onunla başlayalım."

Patrick dün gece kanepenin üzerine bıraktığı postacı çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı.

"Yeterince kolay," dedi Patrick, Mac'ini açarak. "Onun hakkında ne bilmek istiyorsun?"

Suzanne yine Adam'ın resmine baktı. Adam ölmemiş olsaydı, bu ay otuz dört yaşına basacaktı.

"Her şeyi."

* * *

Michael ilk kez yanına oturduğunda Nora sırtıtmamak için kendini zor tuttu.

Zavallı çocuk, bir yıldır onun kendisiyle konuşmak için cesaretini toplamasını bekliyordu. Ne kadar genç ve kırılğan olsa da onu zorlamak istemiyordu.

Michael, Tanrı'nın baş meleği ve baş savaşçısının adı olabilirdi ama yanındaki Michael, şimdiye kadar karşılaştığı en uysal genç adam olarak kolayca nitelendirilebilirdi. Nora, sevgi ve dinsiz yaramazlığın bir karışımıyla

Owen çizimlerinden birini daha ona hediye ederken Michael'ın bacağına hızlı ve sert bir çimdik attı - bu seferki yedi kollu ampute bir ahtapottu. Onu dikkatle katlayıp çantasına koyarken George Condo'nun kendisine layık olduğunu ilan etti. Şimdiye kadar güzel bir sabahı - en sevdiği adam tarafından becerilmiş, en sevdiği çocuk tarafından kucaklanmış ve en sevdiği melek tarafından sessizce sevilmişti. Ancak daha önce hiç görmediği bir rahibin ön sıradaki yerini aldığını fark ettiğinde mutluluğu azaldı. Arkasına dönüp baktı

onaylamayan bir bakışla baktı. Bu onu şaşırtmadı ya da şaşırtmadı. O da zamanında din adamlarının onaylamayan bakışlarından payına düşeni almıştı, Özellikle de Søren. Ama sonra bakışlar ondan Michael'a geçti. Michael Gizemli rahip Michael'a acıma ve iğrenme karışımı bir ifadeyle baktı. Michael bu bakışı fark etti ve zaten solgun olan teninin rengi soldu.

Nora'nın kalbi küt küt atıyordu. Rahip onun hakkında bir şey mi biliyordu? Søren'le birlikte Michael'ın intihar girişiminden sonra iyileşmesine nasıl "yardım" ettikleri hakkında?

Nora tam anlamıyla bir panik atak geçiremeden çanlar çaldı, tören müziği başladı ve Søren haç çıkaranın arkasından girerek mihraptaki yerini aldı.

Søren, "Rabbimiz İsa Mesih'in lütfu, Tanrı'nın sevgisi ve Kutsal Ruh'un paydaşlığı hepinizle olsun," dedi. Misafir rahip yerinde kaldı. Kötüye işaret. Misafir bir rahip neredeyse her zaman ayin görevlerini paylaşırdı. Onun sadece oturup izlemesi bir şey ifade ediyordu. Kötü bir şey.

Nora da cemaatin geri kalanıyla birlikte "Ve sizinle birlikte," diye okudu. Søren her zamanki gibi sakin ve tedirgin görünmüyordu. Ziyarete gelen rahip onu hiç rahatsız etmemişti. Søren'i bu kadar sakin görmek onu pek rahatlatmamıştı. Søren bir yıldırım savaşının ortasında bile sakin olabilirdi.

Nora, Søren'in parmaklarını podyumun kenarından yukarı kaydırıp köşeye üç kez vurmasını izledi. Başka biri için bu akılsızca bir hareket olabilirdi ama Nora bunun ona bir işaret olduğunu biliyordu. Törenden sonra doğruca yatağına gitmek yerine ofisine gelmesini istedi. Bir şey

ediyordu. İlahi müdahale dışında, demişti Søren. Nora ilahi müdahaleden nefret ederdi.

Nora Michael'a döndü ve kendi korkusunun onun tuhaf gümüş gözlerine yansıdığını gördü. Søren'e baktı ve kendi kendine dehşet içinde bir kelime fısıldadı.

"Siktir."

Owen'in şaşkın anne babasının yanına dönmesi Nora'yı kutsal alanda bir süre oyaladı.

Ayinden birkaç dakika sonra. Søren'in ofisine vardığında Michael çoktan kapının önünde durmuş, kollarını kavuşturmuş duvara yaslanmıştı.

"Seni de mi çağırdı?" diye sordu, Søren'in kapısının karşısındaki bankta onun karşısına otururken.

Michael başını salladı.

"Sanki müdürün odasının önünde oturuyormuşuz gibi geliyor," dedi Nora. "Duyduğuma göre bu yıl okul birincisiymişsin, yani muhtemelen hiç müdürün odasının dışında, değil mi?"

Nora bekledi ve Michael'dan hâlâ bir yanıt alamadı. Gülümsedi ama konuşmadı.

"Michael? Dilini kedi mi kaptı?"

Güldü... duyulabilir bir şekilde.

"Sonunda," diye nefes aldı Nora, ondan bir şeyler duymanın rahatlığıyla. "Neden burada olduğumuza dair bir fikrin var mı?"

Michael omuz silkti. "Hayır. Yine de bunun iyi bir şey olduğunu sanmıyorum." "Michael, bizim hakkımızda kimseyle , değil mi?"

Michael'ın ona attığı bakış o kadar acı doluydu ki, Michael'ın kendisi ya da Søren hakkında birilerine bir şey söyleyeceğini düşünmekle bile aptallık ettiğini hemen anladı.

"Nora," dedi, sesi ancak fısıltıyla çıkıyordu, "kendimle bile konuşmuyorum."

Şimdi gülme sırası ondaydı.

"Özür dilerim, Angel. Sadece paranoyaklaşıyorum."

"yok. Hiçbir şey söylemedim, söz veriyorum. Ben hiç konuşmam."

Nora ayağa kalktı ve Michael'a doğru yürüdü. Onun yanına oturdu ve gözlerini dikip baktı. Michael gözlerini kaçırmaya başladı ama Nora parmaklarını Michael'ın gözlerinin önünde şıklattı.

yüzünü ve gözlerini işaret etti. Gümüş gözleri hemen onun yeşil gözleriyle buluştu.

"O gece benimle konuştun," diye kulağına nefes verdi.

Solgun yüzü kızaran Michael, "O sadece bir rüyaydı," diye fısıldadı.
Nora kulağının altından boynuna hava üfledi.

"O zaman da aynı rüyayı görmüştük."

Michael'ın gözbebekleri büyüdü ve Søren'in onu kendisine hediye ettiği geceyi hatırladığını biliyordu - bir hediye ve bir test olarak. Hediye hoşuna gitmişti.

Testi geçememişti.

"İyi misin?" diye sordu, ona biraz nefes aldirmek için bir adım geri çekilerek.

Michael gergin bir şekilde kollarını ovuşturdu. "Tamam, sanırım."

"O kitabı sana Søren mi verdi?"

"Evet. Yardımı oldu. Teşekkür ," dedi Michael. Kadın, cinsel boyun eğme psikolojisi üzerine klasik eser olan *Öteki Gizli Bahçe*'nin eski püskü kopyasını ona vermişti.

" ederim. Rahibimiz telefonda mı?" Michael başıyla onayladı.

"Hangi dil?"

"Önce Fransızca." Michael kapıya doğru eğildi. "Şimdi de Danca." "Hmm... bu hem iyi hem de kötü haber."

"Nasıl?"

Nora banka döndü ve Michael'ın dikkatini çeken bir hareketle bacak bacak üstüne attı.

"Fransızca kötüdür. Fransızca Kingsley demek."

"Kingsley kim?"

Nora sırttı. Kingsley kimdi? Kingsley Edge, New Yorkun Kink Kralı. Yarı Fransız, tamamen sapık. Ara sıra sevgilisi ve Søren'in En iyi arkadaş. Søren'in onu öldürmekle tehdit zamanlarda en iyi .

"Fransızca kötü çünkü itibarsız bir şey yapılması gerektiğinde Kingsley çağırılıyor. Ama Danca iyidir. Søren yeğenini her zaman Kopenhag'da Pazar günleri ayından sonra, bu yüzden her ne oluyorsa henüz rutini bozacak kadar kötü değil."

"Peder S'nin bir yeğeni mi var?" Michael bu fikre inanamamış görünüyordu.

Nora ona sırttı. Søren'in üzerinde Zeus'un başından fırlamış gibi bir hava vardı. Kimse onu bu şekilde hayal edemezdi.

Küçük bir çocuk ya da ebeveynleri olmak, okula gitmek ve ödev yapmak. Ama ailesi hakkında her şeyi biliyordu - iyiyi ve kötüyü.

"İki yeğenim, bir yeğenim. Ve-" üç parmağını kaldırdı "-üç kız kardeş. İki Amerikalı kız kardeş, biri Danimarka'da."

Michael tavana baktı. "Vay canına."

"Ona sahip olmayı hayal edebiliyor musun-" kapalı kapıyı işaret etti, arkasında yaşayan en korkutucu adamlardan biri duruyordu "- kardeşin olarak? Korkutucu, değil mi?"

"Erkek arkadaşlarımı kıskanmıyorum."

Nora, Søren'in bir şey almadığını bildiği birlikte güldüler.

Kız kardeşleriyle normal kardeşlik deneyimlerinden herhangi birini yaşama şansı bulamamıştı. O ve Freja ayrı ülkelerde büyümüşlerdi ve Claire ondan on beş yaş küçüktü. Ve Elizabeth... şey, Elizabeth başka bir hikâyeydi.

"Buraya gel de sana bir bakayım," dedi Nora, düşüncelerinin karanlık yörüngesinden . "Boyun kaç oldu şimdi?"

Sadece on üç ay önce ondan sadece birkaç santim daha uzundu. "Beş-on." Michael itaatkâr bir tavırla ona yaklaştı.

"Büyümenin bitmediğini biliyordum," dedi, o gece uyurken onu nasıl incelediğini hatırlayarak. "Ellerinin içine doğru büyüdün. Yine de fazla kilo almamışsın."

Yüzünü buruşturdu. "Hatırlatma bana."

"Artık o gençlik endişelerinin hiçbirisi yok, Angel. Uzun boylusun, zayıfsın, mükemmel porselen bir tenin ve süper model elmacık kemiklerin var. Ve benimkinin aksine, uzun siyah saçların kendi halinde. Sen, genç adam, şimdiye kadar gördüğüm tüm erkeklerden daha güzelsin."

Nora onu inceledi. Zavallı çocuk muhtemelen görünüşü yüzünden okulunda dışlanmıştı. Hiç de efemine değildi, ama güzel çocuğu kilometrelerce önce geçmiş ve güzelliğin tam ortasına düşmüştü. Kızlar, bir saatlik hazırlıktan sonra uyandıklarında kendilerinden daha güzel görüldüğü için onu kıskanıyor, oğlanlar da muhtemelen homoerotizm aşıladığı için ondan nefret ediyordu. ateşli genç beyinlerinde düşünceler. "Sen

öyle diyorsan."

"Ben öyle diyorum. Ve bu her zaman haklıyumdur. Sen hâlâ yasal değil misin, hapisane kaçkını?" diye alay etti.

"Geçen ay on yedi yaşına bastım," dedi yüzü kızararak.

"Bu eyalette bu yasal," dedi ve ona göz kırptı. Yüzündeki kızarıklık derinleşti ve Michael bir şeyler söylemeye başladı. Ama o daha konuşmadan Søren'in ofisinin kapısı açıldı. Søren tek kelime etmeden, içeride kaybolmadan önce parmağını ikisine de doğru salladı.

Nora derin bir nefes aldı.

"Bu bizim işaretimiz." Ayağa kalkarak elini uzattı. Michael titreyen parmaklarını onun avuçlarının içine sokmadan önce sadece bir saniye tereddüt etti.

El ele Søren'in ofisine girdiler. Søren'i neredeyse yirmi yıldır tanınmasına rağmen, onun ofisinde nispeten az zaman geçirmişti. Sacred Heart'ın her üyesi "Peder Stearns'ün Kuralları"nı bilirdi - on altı yaşından küçük hiçbir çocuk yanında ebeveyni olmadan ofisine giremezdi, kapı açık bırakılmadan kimse ofisinde yalnız kalamazdı, özel

Konuşmalar sadece günah çıkarma odası içindi ve hiç kimsenin, kesinlikle hiç kimsenin papaz evine girmesine izin verilmiyordu. Asla.

Nora hariç tabii ki.

Tartışmalardan çekinen Katolik Kilisesi'nde kurallar katı ama gerekliydi. Ve Sacred Heart'ta geçirdiği yıllar boyunca Søren en ufak bir skandal fısıltısına bile neden olmamıştı.

Nora ve Michael Søren'in masasının önünde oturuyorlardı. Etrafına göz gezdiren Nora, yaklaşık yirmi yıl önce Sacred Heart'ın başına geçtiğinden beri ofiste çok az şeyin değiştiğini fark etti. Düzenli ve zarif ofisi kitaplarla doluydu ve Neredeyse iki düzine dilde İncil. Büyük meşe masasının üzerinde güzel yeğeni Laila'nın çerçeveli bir fotoğrafı duruyordu. Laila şu anda Michael'ın yaşında olmalıydı.

Nora onu Danimarka'ya yaptıkları son seyahatten beri görmemişti. Nora birlikte ülke dışına yaptıkları nadir gezilere bayılıyordu; Søren'le sokakta el ele tutuşarak yürüyebildikleri tek yer başka bir kıtaydı. Ama o bir rahipti.

Kendini ona teslim etmişti ve ona söz vermeden önce, aralarındaki ilişkinin asla normal bir ilişki olmayacağı konusunda onu uyarmıştı. On sekiz yaşındayken, yapması gereken fedakârlıkları umursamadığına dair ona söz vermesi bir şey ifade etmiyordu. Otuz dört yaşında da o zaman verdiği kararı verecekti ama belki de o kadar kolay veremeyecekti.

Nora gözlerini Søren'e çevirdi. Rahatlamak için hâlâ Michael'ın elini tutuyordu. Ama o mu Eleanor'u, Eleanor mu Eleanor'u teselli ediyordu, bunu bilemiyordu. "Eleanor, Michael," diye başladı Søren. "Bir sorunumuz var."

"Kahretsin, biliyordum," diye küfretti Nora ve Søren'den en ufak bir azar bile işitmedi. Artık Søren'in elini kaldırmasının kötü, çok kötü bir şey olduğunu biliyordu.

"Pazar günleri küfür yok" fermanı. "Biri bizi mı? ederim, onları öldüreceğim-"

"Eleanor, sakin . Bir durumumuz var dedim, kriz değil. Bugün ziyarete gelen rahip-"

"Bana ve Michael'a kötü kötü bakan kişi mi?"

Søren zorlukla gizlediği bir eğlenceyle, "İşte bu," dedi. En azından içlerinden biri tüm bu kâbusu komik bulabilirdi. "O Peder Karl Werner'di."
_"

"Tanrım, Alman Katoliklerden nefret ediyorum," dedi Eleanor Schreiber olarak doğan ve bir değil iki Alman Katolik büyükanne ve büyükbabaya sahip olan Nora kinle.

"Peder Karl," diye devam etti Søren, onu duymamış gibi yaparak, "oldukça muhafazakârdır. Sana kötü kötü baktıysa Eleanor, bunun tek nedeni ününün senden önce gelmesidir."

"Ya Michael?" diye sordu. Michael henüz on yedi yaşındaydı ve skandal bir şekilde Katolik okulu yerine devlet okulunu seçmesi Sacred Heart'ta örnek bir gençti: sessiz, çalışkan ve sınıf birincisi olarak mezun olmak üzereydi.

Michael içini çekti, avuçlarını yukarı doğru çevirdi ve bileklerini anlamlı bir şekilde uzattı. Ne demek istediğini anlamak için yara izlerini görmesine gerek yoktu.

"Evet," dedi Søren sempatiyle. "Peder Karl eve için pek memnun değil-"

"Yürüyen bir ölümcül günah mı?" Michael Søren için tamamladı. Nora parmaklarını Michael'ın bileğine doladı. İşaret parmağını bilekliğinin altından geçirdi ve altında gizlendiğini bildiği kabarık beyaz yara izini hafifçe okşadı. İki yıldan biraz fazla bir süre önce, Michael henüz on dört yaşındayken, Muhafazakâr babası Michael'ın BDSM'ye karşı gerçek ve gelişmekte olan bir ilgisi olduğunu öğrenmişti. Tıpkı onun gençliğinde olduğu gibi, Michael sık sık sadece cinsel heyecan için kendine zarar verirdi. Onun aksine, bu onu yakalayan empati sahibi rahibi değilkeni yargılayıcı babasıydı. Michael'ın babası ona öyle bir utanç ve suçluluk yüklemişti ki, Michael bir gün bileklerini kesmiş ve neredeyse ölüyordu. Bazı Katolikler, özellikle de eski kuşaktan olanlar, intiharı günahların en büyüğü olarak görürlerdi. Peder Karl'ın Michael'ın başka bir kiliseye gitmesi gerektiğini düşündüğüne şüphe yoktu. Tercihen, parkelerinde Michael'ın kan lekeleri olmayan bir kiliseye.

"Peder Karl'ın ikiniz hakkındaki düşüncelerinin bugünkü ziyaretiyle hiçbir ilgisi yok," diye devam etti Søren, ses tonuyla daha az umursamadığını belli ederek

Peder Karl'ın herhangi bir konudaki fikrini merak etmiyordum. "Bugünkü ziyaretinin nedeni sadece benimle ilgiliydi. İkinizin de bildiği gibi Piskopos Leo kolon kanseri ve yakında emekli olacak."

"Ve Peder Landon onun yerine geçiyor, değil mi?" Nora sordu.

"Peder Landon onun yerini alıyordu. Ta ki üç gün önce bazı iddialar gündeme gelene kadar."

"Yüce " diye inledi Nora. "Rahipler neden kutsal aletlerini lanet olası pantolonlarının içinde tutamıyorlar anlamıyorum."

Michael keskin bir nefes aldı ve Nora yüzünü buruşturdu. Søren'e baktı ve özür dilercesine gülümsedi. Søren kaşlarını ona doğru kaldırdı.

"Şu anki şirket hariç, elbette," dedi. "Tabii ki."

Søren ayağa kalktı ve masanın etrafına geldi. Nora ona baktı ve yüzünü inceledi. Onunla ilgili her şey çok aristokrat ve inceydi. Soluk sarı saçların ve mavi gözlerin Amerika'daki gibi istisna değil kural olduğu Danimarka'da bile Søren boyu ve inkâr edilemez erkek güzelliğiyle dikkat çekiyordu.

"Peder Landon'ın nakliyle birlikte Piskopos Leo'nun yerine kimin geçeceği sorusu ortada kaldı." Søren durakladı. Sözlerindeki ima Nora'nın kalçasına bir hint kamışından daha sert çarptı.

"Oh, kahretsin. Søren." Nora eliyle ağzını kapattı. "İyi dedin," dedi başını sallayarak.

"Oluyor?" Michael sordu. "Bu kötü, değil mi?"

"Çok kötü." Nora Michael'a döndü. "Peder Stearns piskoposluğun bir sonraki piskoposu olabilir."

Michael sertçe Søren'e baktı. "Oh, kahretsin," dedi.

"Korkarım aynı fikirde değilim. Peder Karl'ın buraya şahsen gelmiş olması, en azından kısa aday listesinde olduğum anlamına geliyor."

Nora gözlerini kapattı. Piskopos... Søren piskopos olursa, piskoposluk bölgesindeki tüm rahiplerin rahibi olacaktı. Birkaç yüz ağacın ona neredeyse tamamen mahremiyet sağladığı Sacred Heart papaz evini terk etmek ve diğer rahiplerle paylaşmak zorunda kalacağı bir eve zorunda kalacaktı. Zaten yoğun olan programı daha da yoğunlaşacak ve onu nadiren de olsa görebilecekti. Ve eğer

İşi aldı. Søren'le onun ders dışı faaliyetlerini öğrenmedikleri sürece alacaktı.

"Onlara hayır diyemez misin?"

"Hem öfke hem de şüphe uyandırmadan olmaz. Bunun büyük bir onur olması gerekiyor."

"Kıçımı onurlandır," dedi Nora ve Michael'ın bir bastırıldığını gördü. "Bunu gerçek anlamda söylemiyorum," dedi ve Michael'ın ne kadar muhteşem bir genç adama dönüştüğünü bir kez daha fark etti. "Tamam, belki de öyle."

Søren, "Eleanor, tek istediğim beş dakika edepli olman," dedi.

"Özür dilerim," dedi ve ciddiye. "Sadece biraz korkuyorum. Planın nedir?"

Søren'i tanıyordu. Zaten bir planı yoksa böyle bir şeyle onu korkutmazdı.

"Genellikle yeni bir piskopos için inceleme süreci bir ila iki yıldır. Piskopos her geçen gün daha da zayıfladığı için en geç Ağustos ayına kadar yeni bir piskopos atamaya çalışacaklar."

Bugün 16 Mayıs'tı.

"Peki önümüzdeki iki buçuk ay boyunca ne yapacağız?" diye sordu.

"Siz ikiniz hiçbir şey yapmayacaksınız." Søren ona ve Michael'a baktı. "Bunu ben halledeceğim. Piskoposluk beni soruşturacak elbette. Bu bir endişe kaynağı değil. Özel hayatımızla ilgili bir şey keşfetseler bile Eleanor, Kilise yakın bir skandalla karşılaştığında her zaman yaptığını yapacaktır."

Nora, ", " diye ekledi ve Søren de buna karşı . "Ama?"

"Ama yarın sabah *Times* gazetesinde Peder Landon hakkında bir makale çıkacak. Basın muhtemelen piskoposluk bölgesine akın edecek ve kendilerini soruşturmaya iyice dahil ettiler."

"Basın, ha? Bugün neden Kingsley ile telefonda konuştuğunuzu açıklıyor."

Kingsley'in basınla büyüleyici bir ilişkisi vardı - Roma'nın istilacı Barbar orduları tarafından yağmalanmasının büyüleyici olduğu gibi büyüleyici. Bir keresinde bir muhabir Kingsley'in müşterilerinden birini - uluslararası üne sahip bir insan hakları avukatı - birden fazla cinsel fetişisi olan bir travesti olarak ifşa eden bir haber yayınlamakla tehdit etti. Haber yayınlanmadan iki gece önce, muhabir ve kocasının yaptığı bir seks kaseti, altı yaşındaki çocuklarının özel okulundaki her bilgisayarda sonsuz bir döngüde oynatıldı. Video çıkarılamazdı. İki yüz bilgisayarın hepsinin hürdaya çıkarılıp değiştirilmesi gerekti.

Haber hiç yayınlanmadı.

Søren, "Özel hayatımızı gizli tutmak için Kingsley'in yöntemlerinden herhangi birine başvurmamayı tercih ederim," dedi. Søren bir sadist olabilirdi ama insanları sadece kendi rızalarıyla incitiyordu. "Ama verdiği bilgiler çoğu zaman çok değerlidir. Emin ol Eleanor, bir sonraki piskopos olmaktan kaçınmanın bir yolunu bulacağım. İkinizi de buraya bunun için çağırmadım."

"Bizi buraya neden çağırdığınızı bilmemek için şimdiden ölüyorum," dedi Nora.

Søren'in gri gözlerindeki bir şey, her ne söyleyecekse bundan hoşlanmayacağı konusunda onu uyarıyordu.

"Sen ve Michael, Sacred Heart'ın benim kim ve ne olduğumu bilen iki üyesisiniz. Basın gelecek ve sorular soracak. İkinizden de benim için yalan söylemenizi isteyemem. Ve ikinizin de sorulduğunda doğruyu söylemeyeceğinizi bildiğim için-"

Michael nefesinin altından "Aynen öyle," dedi ve Nora Michael'ın sadakati için şükran duası etti. Michael'ın hayatını kurtardığı için Søren'e minnettar olduğunu biliyordu. Hikâyenin tamamını hiç duymamıştı ama Søren'in Michael'a kendisi ve Nora ile ilişkisi hakkındaki gerçeği söyleyerek kariyerini riske attığını biliyordu. Bir yıl önce Michael'la birlikte geçirdikleri gece, Søren'in Michael'a bir yıl boyunca kendisine zarar vermediği için verdiği ödül. zamanlar ve şimdi alışılmadık derecede bilge ve olgun bir genç olmasına rağmen, Michael bekâretini aldığı gece on beş yaşındaydı. Connecticut ve New York'ta yasal yaş on beş değil on altı idi ve bu birlikte geçirdikleri geceyi bir suç haline getirdi. Onun yaşını bilmeden bu işi yapmıştı ama tanıştırma işini Søren yapmıştı.

"Tamam. Yani Michael ve ben senin hakkında yalan söyleyemeyecek ? Sessizlik yemini o zaman?"

Søren gülümsedi. "Senin sessizlik yemini etmen, Eleanor, senin bekârlık yemini etmen kadar olası. Hayır, bence ikinizin de kasabadan ayrılması en iyisi. bu devam ederken. Birlikte."

Sessizlik odanın üzerine bir örtü gibi çöktü.

"Sizinle bir dakika yalnız konuşabilir miyim lütfen, efendim?" Nora sordu ve Søren çok üzgün bir şekilde iç geçirdi.

"Michael, izin verir misin?" Michael ayağa kalktı ve ofisten çıktı. "Delirdin mi sen?"

"Ufaklık, senin sahibin kim?"

Nora sandalyesine geri gömüldü.

"Siz, efendim. Ama gerçekten istiyorsun-"

"Eleanor, eğer bir muhabir sana sevgili olup olmadığımızı sorsaydı ne yapardın?" "Ona kendi işine bakmasını söyledim. Sonra Kingsley'e sırf eğlence olsun diye kredi kartlarını ve banka hesaplarını bir haftalığına dondurur." Søren kaşını kaldırdı.

"Tamam. Anlaşıldı," dedi.

"Senin için endişelenmeden bu durumla başa çıkabilmem gerekiyor. Ama en önemli neden Michael. Onun sana ihtiyacı var." "Bana ne için ihtiyacı var?"

Søren basitçe, "En iyi yaptığınız şey," dedi.

"Michael'ı *eğitmemi* mi bekliyorsun?" Nora hayretle sordu. "Ben oyun için ödeme yapan bir dominatrix'tim, hatırladın mı? Eğitim benim alanım değildi. Eminim ki başka biri-"

"Güvendiğim başka kimse yok. Michael'ın da güvendiği kimse yok. Sonbaharda üniversiteye başlayacak. Bu yaz ona yardım etmek için son şansımız."

Nora, Søren'in sözlerinin altında bir şey duydu ve içinden bir endişe dalgası geçti. Birlikte geçirdikleri tek geceden beri Michael'la gerçekten konuşmamıştı ama yine de çocuğu önemsiyordu.

"Ona yardım etmek mi? Ona en son yardım ettiğimde yine kendini öldürmeye çalışacağından korktuğun için yardım etmiştim. Michael'ın nesi var?"

"Korkarım size söyleyebileceğim bir şey yok."

Nora iç geçirerek ayağa kalktı ve Søren'in ofisinin arka duvarını süsleyen vitray pencereye doğru yürüdü. Vitrayların aksine Bu pencerede azizler ya da İncil'den sahneler değil, patlayan kan kırmızısı bir gül resmedilmişti. Nora soğuk metallerden birinin izini sürdü. parmağının ucuyla güzel pencerenin konuşmalarını yaptı.

"Søren, biz sadece bir yıldır birlikteyiz," diye hatırlattı ona, bütün bir yaz bir yana, bir gün bile ondan ayrılmak istemiyordu.

"Biliyorum Eleanor." Søren onun arkasına geçti ve kollarını karnına doladı. "Ama bana güvenmelisin, ne yaptığımı bildiğime inanmalısın. Michael'a yardım etmene ihtiyacım var. Bana yardım etmene ihtiyacım var."

Sana ihtiyacım var. Ait oldukları kötü şöhretli yeraltı topluluğu evrensel olarak Søren'i en iyi dominant olarak kabul ediyordu. Søren, Alfa ve Omega Erkeği lakabını bile hak etmişti. Ama bu *kelimeler* -sana ihtiyacım var- onu tanıdığını düşünenlerin çoğundan daha fazla dudaklarından dökülmüştü.

İnan. Ayrı kaldıkları beş yıl boyunca Nora bazen sabahın erken saatlerinde bir telefonla ve Søren'den gelen o üç kelimeyle uyanırdı. Onu terk etmiş olmasına rağmen, aradığı nadir durumlarda ona asla hayır demedi. Bazen o bile kendi karanlık arzularını dizginleyemezdi. *Sana ihtiyacım var*, derdi ve Nora yatağından kalkıp sadece *"Tamam"* diye cevap verirdi. *Bana nerede ve ne zaman olduğunu söyle.*

"Tamam." Bu ihtiyaca şimdi cevap verdi. "Nerede ve ne zaman?"

"Korkarım mümkün olan en kısa sürede. Nereye gideceğinizi size bırakıyorum. Sadece kimsenin takip etmeye çalışmayacağı kadar uzağa gitmenizi öneririm. sen."

"İngiltere mi?" diye sordu. "Zach ve Grace hamile kalmaya çalışıyorlar. Bu konuda onlara yardımcı olabilirim. Ya da en azından, bilirsin, izleyebilirim."

"Söz konusu bile olamaz," dedi Søren. "Diğer ülkelerde nasıl davrandığınızı biliyorum. Hâlâ pasaport alabiliyor olmanız evrenin en büyük gizemlerinden biri."

"Bu benim hatam değildi," diye hatırlattı ona. "Konsolosluk beni akladı."

"Eleanor..."

"Tamam. Griffin'e gideriz," dedi. "Büyükbabasının eski at çiftliği miras kaldı ve aylardır ziyaret etmem için başımın etini yiyor. Bu nasıl?"

Søren zor bir iç geçirdi. "Griffin..."

Nora gülmek için kendini zor tuttu. "ama, Griffin iyidir. O benim en iyi arkadaşlarımdan biri."

"Şımarık, çocuksu ve korkak biri."

Ayrıca zengin, muhteşem ve yatakta harikaydı ama Søren'e bu gerçekleri hatırlatmamaya karar verdi.

"Ona hep korkak diyorsun. Bana nedenini söylemek ister misin?" Onun kollarında .

"Hayır. Ama sanırım Griffin bile ikinci bir şansı hak ediyor."

Søren'in ikinci bir şansla neyi kastettiğini merak etse de Nora sormaması gerektiğini biliyordu. Søren bir süre sessizlik içinde durdu. Bir şey planlarken her zaman yaptığı gibi çenesine vurdu.

"Yazı Griffin'le geçirmene izin vereceğim," dedi Søren sonunda. "Ama Michael'a dokunmayacak, yoksa hem 8. Çember'in anahtarını hem de seni onun hayatından tamamen çıkarırım. Anlaşıldı mı?"

Nora'nın yüzü kızardı. Gerçekten de ciddi tehditler.

"Evet, efendim." "Büyükbabasının çiftliği nerede?"

"Şehir dışında," dedi. "Guilford yakınlarında."

Søren ona sertçe baktı ve ağzı bastırılmış bir neşeyle seğirdi. "O bölge annenin bulunduğu yere oldukça yakın, değil mi?" diye sordu.

"Belki bir gününüzü ayırıp onu ziyaret edebilirsiniz."

"bile geçirme," dedi, Søren'in annesini ziyaret etmesini emretme ihtimalinden dehşete düşmüştü. "Cehennemde koşmayı tercih ederim. Giymek

Ağustos'un sıcak bir gününde

stiletolar-" "Eleanor."

"Evet, efendim?"

"Göğüs dekolten cıvıl cıvıl."

Nora yutkundu ve cep telefonunu çıkarıp ayinden önce sakladığı yere koydu.

"Özür dilerim. Kapatmayı unutmuşum." Nora zil sesini susturdu.

Søren ona baktı. Nora da ona baktı. Her zamanki gibi, bakışma yarışmasını Søren kazandı.

"Ben Wes," diye itiraf etti, numaraya bakmasına bile gerek kalmadan. Pazar öğleden sonra -her zaman Wesley.

Søren onu inceledi. Bu kez onun gözlerine bakamadı.

"Wesley seni sık sık arar mı?"

Nora başını salladı. "Haftada bir," diye itiraf etti. "Her Pazar kiliseden sonra."

"Peki bunu neden ilk kez duyuyorum?" "Fark etmez. Ben asla cevap vermem."

"Wesley aradığında neden telefona cevap vermiyorsun?" Søren ona günah çıkarma kabininde kullandığı ses tonuyla sordu - biraz meraklı, hiç de kınayıcı olmayan ve tamamen ve tamamen çileden çıkarıcı.

"Çünkü bana izin ."

"Hiç izin istemedin. Sana hayır dememden mi korktun?"

Nora alt dudağını ısırды, bu Søren'in on beş yaşından beri onu vazgeçirmeye çalıştığı gergin bir alışkanlıktı. Søren uzandı ve başparmağını Nora'nın ağzının üzerinde gezdirdi. Nora başını kaldırıp ona baktı.

"Bana evet diyeceğinden

korkuyordum." Søren yavaşça başını salladı.

"Seni seviyorum," dedi dik durarak. "Bu yaz senden ayrılacağım, ama sadece beni gitmeye zorladığın için. Ama eğer seni seçerlerse

Los Angeles'a taşınacağım ve Scientology'e geçeceğim. Adil uyarı."

Søren'in gülümsemesini görünce içini bir rahatlama kapladı. Ama Wesley hakkında konuşmayı bitirmediklerini biliyordu.

"Michael dışarıda seni bekliyor. Sanırım bir açıklama ve eve bırakılmaktan memnun olacaktır."

"İkisini de yapabilirim," dedi ve kapıya doğru ilerledi. Çıkmadan önce durakladı ve arkasını döndü. "Sırf bu aptal terfi yüzünden bütün yazı sensiz geçirmek zorunda olduğuma inanmıyorum."

Søren hiçbir şey söylemedi ama Nora onun gözlerinde bir şeylerin titreyişini gördü. "Bu sadece terfi, değil mi?" diye sordu. "Başka bir şey yok, değil mi?"

Orada mı?" Nora'yı ani bir korku sardı, Søren'in onu başka bir nedenden dolayı yanında istemediği korkusu.

"Kingsley aradı. Dün gece biri evine zorla girmiş." Nora'nın gözleri büyüdü.

"O iyi mi? Juliette orada mıydı? Ne oldu?" Kalbi hızla çarpıyordu; Nora'nın aklı hemen en kötü senaryoya, Kingsley ve Haitili güzel sekreterinin yaralandığı senaryosuna gitti.

"O da Juliette de iyi. Dün gece dikkatleri dağınıktı.

Birisi köpekleri uyuşturmuş ve Kingsley'in özel ofisinden bir dosya çalmış."

Nora bir sandalyeye yığıldı. Hırsız her kimse çelik gibi taşakları olmalıydı. Kingsley'in adı bile, bir hırsızın peşine düşenleri genellikle korkuturdu. Tristate bölgesindeki neredeyse her polis, yargıç, politikacı ve avukat hakkında sahip olduğu şantaj malzemesinin bir parçası. Eğer ismi hırsızları korkutmuyorsa, iyi eğitilmiş rottweiler sürüsü genellikle korkutuyordu.

"Sadece bir dosya mı? En azından bu iyi bir şey." "Eleanor, o senin dosyandı."

"Benim mi? Neden benimki? Ben artık bir dominatrix bile değilim." Kelimeler ağzından çıkarken beklediğinden daha fazla acı veriyordu. Kingsley'in yanında dominatriks olarak çalışırken sürekli bundan yakınmıştı. Artık bıraktığına göre, bunu özlediğini fark . "Her şeyi özledim" cümlesine eklenecek bir şey daha. gün" listesi, tehlikeli bir şekilde uzayan bir liste.

"Keşke bilseydim ufaklık. Kingsley eski bir müşterisinin kendisiyle ilgili kanıtları ortadan kaldırmaya çalışıyor olabileceğini ."

"Mantıklı, sanırım." Dominatrix günlerinde, Nora'nın müşteri listesi zengin, ünlü ve sapıkların kimler olduğunu okuyordu; Fortune 500 CEO'ları,

Üst düzey politikacılar ve rock yıldızları onun çizmesinin ucunu öpmek için burunlarından para . "Fark etmez zaten. Her kimse dosyadakileri okuyamayacak."

Kingsley ve Juliette mükemmel bir takımdı. Kingsley'nin dosyaları İki nedenden ötürü kötü şöhrete sahiplerdi: Birincisi, bütün bir şehrin sırlarını içeriyorlardı, ikincisi ise Kingsley ve Juliette dışında kimse tarafından anlaşılamıyorlardı. Şifreli Haiti Kreolü ile yazılmış sayfaları sadece onlar okuyabiliyordu.

"Beni ilgilendiren suç değil, motivasyon," dedi Søren. "Yine de, Kingsley ve ben bu işi çözene kadar şehirden uzakta biraz zaman geçirmen için bir neden daha."

"İzin verirseniz işleri yoluna koymaya yardımcı . Artık on beş yaşında değilim, unuttun mu?"

Søren ayağa kalktı ve ona doğru geldi. Elini uzattı ve da tuttu. Yavaşça onu ayağa kaldırdı ve gözlerinin içine baktı.

"Sen benim kalbimsin," dedi. Bu sözleri ona o sabah da söylemişti. Ama o sabah kulağa sevecen ve şakacı gelmişti. Şimdi ise sanki bir anatomi gerçeğini ifade ediyormuş gibi söylüyordu. "Seni kaybetmeyeceğim. Seni güvende tutmak için gönderiyorum. Bunu anladınız mı? "Evet" de, efendim."

Nora başını salladı ve boğazındaki ani yumruyu yuttu. "Evet, efendim."

Søren başını eğdi ve geri çekilmeden önce onu uzun ve yavaş bir şekilde öptü. Ona doğru gevşeyerek kulağını göğsüne dayadı. Kalbinin düzenli atışını duymak hoşuna gidiyordu. Søren'e tehlikeli demişti ve ona karşı gelenler için kesinlikle öyleydi. Dosyasını çalan her kimse... onu kıskanmıyordu. Ama Søren kötü biri değildi. Tanıdığı en iyi kalbe sahip adamdı. Güçlü ve iyi bir kalp.

"Kalbim," diye fısıldadı ve gözlerini Søren'e dikti.

"Emin ol küçüğüm," dedi Søren, ellerini kızın boynundan sırtına doğru sahiplenici bir şekilde , "seni gönderebilirim ama bütün yaz seni tutacak bir veda vereceğim."

* * *

Michael, yapması gerekenin bu olduğunu umarak Peder S'nin ofisinin dışında bekledi. Kaykayı altında, bankta oturuyordu.

Nora ve Peder S'nin söylediği her kelimeyi hatırlarken ayaklarını ileri geri yuvarladı. Bir sonraki piskopos olacak rahip transfer ediliyordu. Peder S, bir sonraki piskopos olmak için kısa aday listesindeydi. Peder S, onun ve Nora'nın yaz boyunca uzaklara gitmesini istiyordu. Bütün yazı Nora Sutherlin'le birlikte geçirmesi gerekiyordu.

Bütün yaz... Nora Sutherlin ile...

Michael rüyalar görürdü. Daha dün gece bir rüya görmüştü. Nora, Peder S'nin ofisinden çıktı ve ona gülümsedi.

"Güzel, beklediğine sevindim. Eve bırakmamı ister misin?"

Michael omuz silkti ve ayağa kalktı. Buna inanamıyordu - bir yılı aşkın süredir birbirlerine tek kelime etmemişlerdi ve şimdi de onu eve bırakmayı mı teklif ediyordu?

"Tabii. Teşekkürler."

İki koltuklu, üstü açık parlak bir gümüş araba dışında park yerinde kimse yoktu. "Beğendin mi?" Nora arabanın kilidini açmak için anahtarının düğmesine bastı.

"Evet. Harika," dedi Michael arabanın etrafında dolanırken. Nora'nın plakasını görünce bastırılmış bir kahkahayla dudağını ısırıldı: NC-17 yazıyordu.

Nora arabasının önünde durdu ve onu inceledi.

"Geçen ay kendimi ödüllendirmeye karar verdim. Aston Martin'im kadar güzel değil ama bir BMW Z4 Roadster küçümsenecek bir şey değil. İyi bir Alman hayranıyım mühendisliği."

Michael onun düzgün ama kıvrımlı vücudunu bir aşağı bir yukarı süzdü; iyi bir Alman mühendisliğinden bahsediyordu. Bunu yüksek sesle söylemeye başladı, iltifatına ve Alman geçmişine yaptığı göndermeye güleceğini biliyordu. Ama her zamanki gibi kelimeleri çıkaramadı.

"Al, sen sür." Anahtarları ona fırlattı.

Michael uzandı ve parmak uçlarıyla anahtarları yakaladı.

"Yepyeni BMW'ni sürmemi mi istiyorsun?"

"Araba kullanacak yaştasın, değil mi?" Yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve arabanın üstünden ona baktı. "Ve sana izin verdiğimi düşünürsek Bedenimin içindeyken arabamı kullanmana izin vermek o kadar da zor değil, değil mi?" Koltuğa oturdu ve kapıyı kapattı.

Michael'ın dizleri onun sözleri karşısında büküldü. Derin bir nefes alarak sürücü tarafındaki kapıyı açtı. Kaykayını koltuğun arkasına kaydırıp ve yavaşça direksiyonun arkasına oturdu.

Kontağı çevirip arabayı sürmeye başladığında Nora, "Konuşalım," diye söze başladı. "Sen konuşmuyorsun, o yüzden ben konuşurken dinleyebilirsin."

"Sadece, lütfen yapma-"

"Neyi yapma?"

"Bir daha böyle şeyler söyleme yoksa bizi bir kazaya sürüklerim."

Nora güldü ve onun dizini sıktı.

", Angel. Seni bekaretini aldığım gece hakkında konuşmayacağıma söz veriyorum. Eğer ısrar edersen."

"Nora, lütfen," diye yalvardı. Ona hâlâ Melek demesi hoşuna gidiyordu. Nora dışında kimse ona böyle seslenmiyordu.

"Tamam, uslu duracağım. Şimdilik. Her neyse, anlaşma şu. Søren yaz için gitmemizi istiyor, böylece işleri kendi halledebilir. Bence o Biri etrafımı koklamaya başlarsa muhtemelen kışına tekme basacağımı biliyor ki bu da duruma yardımcı olmayabilir."

"Muhtemelen hayır."

"Ve seninle birlikte olduğumuz gece bir nevi reşit olmayanlara tecavüz ettiğimi düşünürsek, sanırım beni tüm bu olayların dışında tutmaya çalışıyor. mümkün olduğunca çok dağınıklık. Ve sen de."

Michael dört yol ağzında sinyal . Hiçbir yönden araba gelmiyordu. Ne kadar gergin olsa da, eve dönüş yolculuğu boyunca başka bir arabayla karşılaşmamayı umuyordu.

"Bana tecavüz etmedin, Nora. Ben istedim. On beş yaşındaydım, neredeyse on altı, beş değil."

Sonunda onunla o gece hakkında konuşabileceğine inanamıyordu. Nora ve Peder S'nin tüm bu olanlar yüzünden üzgün olduklarını biliyordu. Ama bugün hayatının en güzel günü olabilirdi.

"Mahkemeler, reşit olmayan çocuklar ve ünlü yazarlar söz konusu olduğunda yasal rıza yaşını umursamamak gibi komik bir yöntemle sahip. Ama hey, artık hapisane kurbanı değilsin."

"Peki ne yapmamız gerekiyor?" Michael, Peder S, Nora ile birlikte şehirden ayrılmaları gerektiğini söylediğinde halüsinasyon görmediğine dair hızlıca dua etti.

"Griffin Fiske adında bir arkadaşım var. New York'un dışında bir çiftliği var. Bence bu yaz onunla birlikte bu felaketin geçmesini beklemeliyiz."

"Griffin Fiske?"

"Evet. Borsa Başkanı John Fiske'nin oğlu. Wall Street tipi. Griffin bir vakıf fonu bebeği. Ama çok tatlı biri. Søren ona tahammül edemiyor ama Søren'in zevkleri çok kötü," dedi, kendini göstererek.

"O-" Michael durakladı ve kelimeleri zorla çalıştı. "Bilirsin, bizden biri mi?"

Nora sıırttı. "Yeraltında lakabının Griffin Fist olduğunu söyleyelim."

Michael'ın midesi sıkıştı. "Oh, Tanrım."

"Bir de bana sor." Nora tekrar onun dizini okşadı. Onun dizine dokunmayı gerçekten bırakması gerekiyordu. "Plana göre yaz boyunca Griffin'in evinde saklanacağız."

"Saklan ve ne yap?"

Michael arabayı annesiyle birlikte yaşadığı küçük bungalovun garaj yoluna çekti. Tanrıya şükür annesi evde görünmüyordu.

"Yaşadığınız yer burası mı?" Nora sesinde meraktan başka bir şey duymadan sordu.

"Harika olmadığını biliyorum. Ama güzel bir mahalle."

"eve kıyasla burası bir saray. Burayı seviyor musun?"

Michael omuz silkti. "Annemle aramız pek iyi değil," dedi. "Üniversiteye başladığımda muhtemelen çok sevinecek."

"Nereye gidiyorsun?"

"Yorke. Tam burs aldım. Burs kabul mektubumu bu sabah faksladım."

"Yorke" mu? İyi okuldur. Eski oda arkadaşım oraya giderdi. neyse," dedi ve ani bir üzüntüyü savuşturur gibiydi, "Søren bu yazın sana yardım etmek için son şansımız olabileceğini söyledi. Sana yardım etmek derken ne demek istedi? Bu mu?"

Michael ilk başta cevap vermedi. Ama içindeki her şey ona Nora'ya güvenebileceğini söylüyordu. Ona sadece güvenebileceğini değil, güvenmesi gerektiğini de söylüyordu.

Koltuğunda geriye yaslandı ve arabayı kapattı.

"İki hafta önce... İnternette tanıştığım biriyle neredeyse takılıyordum." "Bir dominatrix mi?" Nora sordu.

Michael başını salladı ve hiçbir şey söylemedi.

"Michael, bunun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Biliyorum, . Peder S bunun için bana da çok kızdı. Ben sadece..." "Ne var, Angel?"

"Yalnız. Senin için."

Nora uzandı ve onun yüzüne dokundu. Nazik parmakları dudaklarının çizgisini, çenesinin kıvrımını izlerken kalbi göğsünde çırpındı.

"Artık yalnız olmak zorunda değilsin. Bütün yaz benimle olacaksın. Søren eğitime hazır olduğunu düşünüyor. Ben de öyle düşünüyorum."

"Eğitimli mi?"

"olmak için." Nora elini Michael'ın yüzünden çekti. Arabadan indi ve Michael da onu takip etti.

"Ben sanıyordum ki..." Michael, arkadaşlarından hiçbirinin Komşular dışarıdaydı. Biri onun ne olduğunu öğrenirse ölecekti. "İtaatkar olduğumu sanıyordum."

Nora arabasına yaslandı ve düzgün bacaklarını bileklerinden çaprazladı.

"Søren bana vurmadan ya da beni ilk kez becermeden önce iki yıl boyunca beni eğitti, evlat. Eğer bu işi doğru yapmak ve zarar görmemek , kölelerin de en az dominantlar kadar iyi eğitilmiş olması gerekir."

"İncinmek istiyorum."

"Farklı türden bir acı."

Michael gülümsemeye çalıştı.

"Michael," diye başladı Nora ve tüm neşesi sesini terk etmişti, "bir denizaltı olmak

zordur. Erkek olmak daha da zordur. Bir kadın bağlanmak istediğini söyler, herkes bunun seksi olduğunu düşünür. Bir erkek bunu söyler ve herkes düşünür-"

"O bir ibne," diye bitirdi Michael onun yerine. "En azından babam öyle düşünüyor. Fetişim için terapiye ihtiyacım olduğunu söylüyor."

"Babanın ne düşündüğünü unut. Sana Yeraltı'ndaki en iyi denizaltı olmayı öğreteceğim. Ve fetişler konusunda bilge ve güçlü Kingsley'den alıntı yapmak gerekirse," diye başladı Nora ve sonra abartılı ama seksi bir Fransız aksanına geçti, "Fetişler... beslediğiniz evcil hayvan ya da seni yer. Canavarınızı kadar besleyeceğiz. *Oui?*"

Michael güldü. Bu canavarı beslemek ona harika bir fikir gibi gelmişti.

"*Oui.*"

"Güzel. Yani var mısın?"

"Bunu uzun zamandır hayal ediyordum. Eğer sen ve Peder S hazır olduğumu düşünüyorsanız-"

"Bunun bir önemi yok. Hazır olduğunu düşünüyor musun?"

Hazır mıydı? Tanrım, Nora Sutherlin için hazır doğmuştu. Michael başını salladı. "Ben varım."

"Harika. Şimdi annen polisi aramadan seni Dodge'dan nasıl çıkaracağız?"

Michael alay etti. "Annemi tanımıyorsun. Birkaç aylığına ortadan kaybolsam rahatlayacaktır. Ya da sonsuza kadar."

Nora güneş gözlüklerini başının üstüne itti. Yeşil gözlerinde empati parlıyordu.

"Eminim seni seviyordur, Angel. Eğer gelmezse.

her zaman bizi yakaladı. On beş yaşındayken başım belaya girdi, hem de büyük bir belaya. Annem benden tamamen ellerini çekti. Ondan sonra beni rahibimiz büyüttü. Sence nasıl biri oldum?"

"İnanılmaz," dedi ve Nora reverans yaptı.

"Annen belki yola gelir. Belki benim annem de eninde sonunda yola gelir."

Michael bunun doğru olmasını umuyordu. Annesini özlüyordu. Aynı çatı altında yaşıyorlardı ama iki farklı dünyada var oluyorlardı.

"Ona sadece şehir dışında bir yaz işi bulduğumu söyleyeceğim. Geçen yazın çoğunda kamp danışmanı olarak çalıştım."

Nora bunu düşündü.

"Mezuniyet ne zaman?" diye sordu. "Okul birincisiysen orada olmalısın, değil mi?"

"Çarşamba akşamı. Yine de atlayabilirim. Okul birincisi değilim. AP fizikten çıkmıştım."

"Özür dilerim, Michael."

". Bilerek sınıfta kaldım." "Neden?"

"Konuşma yapmak istemedim."

Nora'nın bu kasıtlı aptallığı yüzünden onu azarlamasını bekliyordu. yerine sadece güldü.

"Tarzını beğendim. Bak, mezuniyeti atlama. Ben bile benimkine gittim. Perşembe sabahı senin için bir araba göndereceğim." Çantasından bir kalem ve defter . "Al. Bu benim e-posta adresim. İrtibatta kalalım, tamam mı? Bana sor herhangi bir şey."

Michael kağıdı hafifçe titreyen parmaklarıyla aldı.

Kâğıdı anahtarlarıyla değiştirdi.

"Nora?" Michael, arabasının kapısını açtığını söyledi.

"Ne var, Angel?"

Michael elindeki kâğıda baktı. "Teşekkür ederim."

Ona gülümsedi. "Bir değil."

"Peder S... Onunla her şey yoluna girecek mi? Bunu düzeltecek, değil mi?"

"Herkesi kendi iradesine boyun eğdirmek için kendine has yöntemleri var. Eğer piskopos olmak istemiyorsa, bundan kurtulmanın bir yolunu bulacaktır."

Michael ona inanmak isteyerek başını salladı. Nora ve Peder S'nin sadece birbirlerine aşık oldukları için başlarının belaya gireceği düşüncesinden nefret ediyordu.

"Gerçekten basınla uğraşmak zorunda kalacağını mı düşünüyorsun?"

"Medya bugünlerde Kilise'deki seks skandallarına odaklanmış durumda. Muhtemelen öyledir."

"Ne yapacak?" Michael'ın midesinde endişeden sıkı bir düğüm . Ama Nora ona sadece gülümsedi.

"Muhtemelen benim muhabirlerle konuşurken yaptığım şeyi yapacak, onları ."

* * *

"Bir şey var mı?" Suzanne sordu ve ağrıyan kollarını uzattı.

"Pek bir şey yok. Ne zaman bir Marcus Stearns linkine tıklasam, karşıma çıkan tek şey Fransız Huguenotların sınır dışı edilmesiyle ilgili bir makale oluyor."

"Ben de," dedi Suzanne ve dizüstü bilgisayarını kapattı. Notlarına baktı. Patrick'le birlikte dört saat boyunca internette yaptıkları araştırmada Peder Stearns hakkında hiçbir şey bulamamışlardı. En azından işe yarar bir şey. Aldığı isimsiz faks sadece bir isim listesi değildi. Faksın altında sayfasındaki yıldız işareti dört uğursuz kelimeyle açıklanmıştı: "olası çıkar çatışması." Bu isim listesi ona iki hayati gerçeği anlatıyordu: Baba Marcus Stearns, piskoposluk bölgesinin bir sonraki piskoposu olmak için kısa listede yer alıyordu ve Peder Marcus Stearns'ün saklayacak bir şeyleri vardı.

"Facebook'ta falan araştırdım. Birkaç cemaat üyesi ondan bahsetmiş," dedi Patrick notlarını karıştıırken. Patrick, "Peder Stearns, Sirak Kitabı'ndan harika bir düğün konuşması yaptı," diye aktardı. "Peder Stearns'ün üzerine su döktüğünde Matthew'un ulumadığına inanamıyorum.

kafasını.' Heyecan verici bir şey yok. Tüm bunlardan yola çıkarak, kilisesi tarafından çok sevilen mükemmel bir rahiple karşı karşıyayız."

"Buna inanmıyorum. Kimse o kadar mükemmel değildir. Ve elimde aksini söyleyen bir yıldız işareti var," dedi Suzanne, faksı tekrar kaldırarak. Bütün gün faksı tekrar eline almış ve Peder Stearns'ün adının yanındaki yıldız işaretine bakmıştı.

"Suzanne," dedi Patrick, ona düzgün bir bakış *atarak*, "*çatışma* ifadesi *ilgi* her anlama gelebilir. Bunu biliyorsun, değil mi? Kilisenin sevmediği bir siyasi adaya para bağışlamış olabilir. Bu otomatik olarak onun bir çocuk tacizcisi olduğu anlamına gelmez."

Suzanne başını salladı. "O kadar zararsız olsaydı, kimse bana faks gönderme zahmetine . Araştırmaya devam etmeliyiz."

"İyi. Peki şimdi ne olacak?" Patrick Suzanne'ı kucağına çekerek sordu. *pes et ve üstesinden gel* olmasını umduğunu biliyordu. Ama o daha yeni savaşımaya başlamıştı.

"Sen araştırmacı muhabirsin. Sen olsan ne yapardın?" diye sordu. "Telefon görüşmeleri yapmaya başladım. Yerel halktan dedikoduları öğren."

Suzanne Patrick'ten uzaklaştı ve cep telefonunu buldu.

"Profesyonel olan sensin," dedi telefonunu Patrick'e verirken. "Ben sadece bir savaş muhabiriyim. Bana nasıl yapıldığını göster."

Patrick derin bir iç çekti ve dizüstü bilgisayarını tekrar açtı. Omzunun üzerinden bakan Suzanne, onun Wakefield gazetesinin genel yayın yönetmeninin telefon numarasını bulmasını izledi. Patrick numarayı çevirdi ve birkaç memurun yanından geçerek konuştu.

"*Evening Sun*'dan Patrick Thompson," dedi ve Suzanne onun kendi adını ve gazetesini kullanmasından etkilendi. "Birkaç yıl önce Sacred Heart Katolik Kilisesi'nde meydana gelen bir olayı araştırıyorum. Ne demek istediğimi anladığınızdan eminim."

Suzanne kahkahasını bastırmak için ağzını kapattı. Ne ama. O ve Patrick, Sacred Heart'ın tüm tarihi boyunca yaşananlar hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmiyorlardı.

Patrick aradığında ama karşı taraftaki sesin söylediklerini dinleyince gülümsemesi kayboldu.

"İki yıl önce," diye tekrarladı Patrick ve dizinin yanındaki not defterine bir şeyler karaladı. Kelimeleri okudukça yüzündeki ve ellerindeki kan çekiliyordu.

Patrick telefonu kapattı ve Suzanne'a baktı. Suzanne gözlerini sayfadan ayırdı ve tekrar Patrick'e baktı.

"Şimdi neden bunun peşinden gittiğimi biliyorsun," dedi ve Patrick başını salladı. "Bu sadece Adam'la ilgili değil. Artık değil." Tekrar kelimelere baktı.

Michael Dimir, on dört yaşında, Sacred Heart mabedinde intihar girişiminde bulundu.

Bir tanık, Peder Marcus Stearns.

Nora hava kararana kadar bekledi ve arabasıyla Sacred Heart'a gitti. Arabasını, papaz evini dört bir yandan koruyan sık ağaçlı koruluğun gölgesine park etti. Arabasından Søren'in evinin arka kapısına kadar uzanan kısa patikada yürürken ağaçlara bakıp gülümsedi. On altı yaşındayken, o hâlâ Eleanor Schreiber'ken ve Nora Sutherlin henüz ortada yokken bir Cuma günü gizlice papaz evine gittiğini hatırladı. O gün okula gitmemesinin güneş ışığının onu çağırmasından başka bir nedeni yoktu ve eğer kimya dersine girmek zorunda kalırsa, malzeme dolabındaki asetonu içmek zorunda kalacağına dair bir önsezisi vardı. Kilisenin arkasındaki ormanda gezinirken arka bahçesinde Søren'e rastladı. Onu daha önce cüppesi ya da papaz kıyafeti dışında bir şey giyerken hiç görmemişti.

Ama o gün kot pantolon ve beyaz bir tişört giymişti. Memur kıyafetleri içindeyken bile kaslı olduğu belliydi ama şimdi kaslı kollarını, gergin pazularını ve güçlü boynunu bir kez olsun Roma yakası olmadan görebiliyordu. Etkileyici bir güç ve verimlilikle çukur kazarken ve üç-dört metrelik fidanları toprağa yerleştirirken elleri toprakla kaplıydı. Laik kıyafetleri ve güneş gözlükleri içinde, sarı saçlarından yansıyan Nisan güneşinin ışığında, rahip tanrısal güzellikte bir varlık gibi görünüyordu. Onu görünce kalçalarındaki derin kaslar gerildi.

"Eleanor, senin okulda olman gerekiyordu." Yere çömelip fidanın köklerini kara toprakla örterken başını kaldırıp ona bakmadı bile.

"Bu bir ölüm kalım . Eğer okulda kalsaydım, kendimi öldürebilirdim."

"İntihar ölümcül bir günah olduğu için, dersi kırdığın için seni affedeceğim.

Ama sen

Senin de papaz evinde olmaman gerektiğini biliyorum." Sesi hiç de kızgın ya da hayal kırıklığına uğramış gibi gelmiyordu, her zamanki gibi sadece eğleniyordu.

"Çitlerin dışındayım. Rektörlükte değilim, sadece yakınındayım. Ne yapıyorsun ki?"

"Ağaç dikmek."

"Elbette, ama neden? Etrafımızdaki iki milyon ağaç sizin için yeterli değil mi?"

"Pek sayılmaz. Kiliseden papaz evini hâlâ görebilirsiniz."

"Bu kötü bir şey mi?"

Sören ayağa kalktı ve çitlere doğru yürüdü. Nora o anda kalbinin nasıl çarptığını hatırladı. Sören'in onun göğsündeki çarpıntıyı duyabildiğinden emindi.

Aralarında sadece çit ve on dört yaş fark olan Sören, güneş gözlüklerini çıkarıp kızın gözlerine baktı.

"Mahremiyetimi seviyorum." Ona komplocu bir gülümseme verdi.

"Bir şey alabilmen için yıllar geçmesi gerekecek." Sören ona bir kaşını kaldırdı ve kızardı. "Mahremiyetten bahsediyorum. Ağaçların büyümesi sonsuza kadar sürer."

"Bunlar değil. İmparatoriçe ağaçları ve bu özel söğüt türü en hızlı büyüyenlerden bazılarıdır."

"Özel hayatınız için aceleniz mi var?" "Bekleyebilirim."

Gözlerindeki ve sesindeki bir şey ona artık ağaçlardan bahsetmediklerini söylüyordu. *Bekleyebilirim*, dedi ve ona öyle samimi bir bakışla baktı ki, sanki yüzünde sadece gözleri değil de eli varmış gibi hissetti.

Cesaretini topladı ve bakışlarına karşılık verdi. "Ben de öyle."

Nora hafızasından silkelendi ve arka kapıdan papaz evine girdi. Gecenin sessizliğinde tek ses gıcırdayan parkelerden geliyordu. Bu yaz bu sesi özleyecekti, bu evi ve burada görev yapan rahibi özleyecekti. Bu gece, yaz bitene ve Piskopos Leo'nun yerine geçecek kişiyle ilgili telaş sona erene kadar birlikte geçirecekleri son gece olacaktı. O zaman o ve Sören normal hayatın kendi alışılmadık versiyonuna dönebileceklerdi.

Ama sadece piskoposun yerine seçilmezse. *Lütfen Tanrım*, diye dua etti, *lütfen onu seçme*.

Nora mutfaktan geçerken masanın ortasında yanan tek bir mum gördü. Mumun yanında küçük beyaz bir kart duruyordu ve üzerinde Sören'in zarif el yazısıyla talimatlar yazılıydı: *Önce yıkan. Sonra da Ben*.

Kartı köşesinden tutarak mum alevine daldırdı ve ateşin Sören'in sözlerini yemesine izin verdi. Alev ona dokunduğu anda üfleyerek söndürdü.

ve külleri lavaboda yıkadı. Neredeyse tüm kilise papazları gibi Søren'in de tüm ev ihtiyaçlarını karşılayan bir hizmetçisi vardı. Nora, Bayan Scalera'ya minnettardı.

Søren'i bile ara sıra oturup bir şeyler yemeye zorluyordu ama Nora, hizmetçisinin başıboş bir not bulmasının yeterli biliyordu tek bir uzun siyah saç ya da saç tokası ya da bir kadının geceyi Søren'in kariyerini tehlikeye atmak için geçirdiğini gösteren herhangi bir işaret.

Nora ikinci kata çıkan dar merdivenleri çıkarken bile soyunmaya başladı. Papaz evini çok seviyordu. On yedi yıl boyunca burası onun gizli ikinci evi olmuştu. İki katlı küçük bir Gotik kulübe olan bu evin, Søren'in doğduğu ve on bir yaşına kadar yaşadığı geniş malikânedan çok farklı olduğunu biliyordu. Ama o ev onun için hiçbir zaman bir yuva olmamıştı. Tüm dış güzelliğine rağmen bir korku eviydi. Ancak burası, tıpkı yıllar önce kızın yaptığı gibi kalbini fethetmişti.

Ilık suyun buharını içine çeken Nora, sıcaklığın tenine nüfuz etmesine izin verdi. Søren seanslarından önce onu sık sık yıkardı. Bu bir hakimiyet eylemiydi, küçük bir çocuğa sahip bir ebeveynin eylemiydi, ama daha da önemlisi, kaslarını gevşetirdi, böylece dayakları onu yaralamak yerine sadece acıttırdı.

Nora banyoda oyalanmadı. Saçını yıkamaya da zahmet etmedi. Onu istiyordu, ona ihtiyacı vardı. Bu gece birlikte geçirecekleri son geceydi. üç ay. Gözlerinden yaşlar süzülürken kendine beş yıl olduğunu hatırlattı. Beş yıldır ayrı yaşıyorlardı. İki ay hiçbir şey gibi gelmemeliydi.

Ama ya onu terk ettiyse ve bu sefer geri dönemediyse?

Kendini sudan çıkardı ve kurulandı. Beyaz bir havludan başka bir şey giymeden koridordan geçerek Søren'in yatak odasına doğru yürüdü. İlk bakışta Søren'in yatak odası, görüldüğü gibi uygun bir yansıma gibi görünüyordu. İki yüz yıllık sayvanlı yatağın koyu renkli ahşabı, zemindeki ahşapla mükemmel bir uyum içindeydi. Tavan bir kilise nefine benziyordu. Cumba penceresi odaya giren ay ışığını kırıyordu. Her şey düzgün, sade, mütevazı, zarif ve dindardı. Modern teknolojiden nasibini almamış, gereksiz dekorasyondan arınmış, kanıtlayacak hiçbir şeyi olmayan bir adamın yatak odasıydı.

Yine de... neye bakacağını bilen eğitilmiş bir göz, yatak direklerinde zamanın doğal ürünü olmayan izler görebilirdi. Pencerenin altındaki aile yadigârı sandığının kilidi, basit bir kilit için gereksiz derecede ağır görünüyordu.

çarşafı koruyordu. Yatağın başucundaki gül ağacından kutuda sadece onun beyaz yakası değil, kendi yakası da duruyordu.

Nora'nın gözleri mum ışığındaki odayı tarayarak Søren'i bulmaya çalıştı. Onu göremedi. Onun yerine yatağı gördü... Çarşafı değiştirmişti. Beyaz çarşaf gitmişti ve onların yerine zengin siyah çarşaf yatağı süslüyordu. Siyah çarşafın tek bir anlamı vardı. Nora keskin bir nefes aldı ve tekrar nefes vermeyi unuttu.

"Nefes al küçüğüm," talimat verdi Søren, kızın arkasından gelip kollarını ona sararken.

"Evet, efendim." Nefes alıp veriyor, havayı midesine çekiyor ve burnundan dışarı itiyordu. Adam tasmayı boynuna doladığında Nora gözlerini kapattı; adam tasmayı takmak ve kilitlemek için saçlarını kaldırdığında titredi.

"Yere yat," diye emretti.

Nora ondan uzaklaştı; ayakları altından titriyordu. Yatağa doğru yürürken Søren havluyu ondan aldı. Çıplak bir halde çarşafın, siyah çarşafın uzandı ve nefes almaya devam etmek için kendini zorladı.

Søren yatağın yanında durup ona baktı. Boynuna kadar uzandı ve kendi beyaz yakasını çıkardı. Gömleğinin düğmelerini açtı ve yavaşça çıkardı. Nora daha önce Søren'inkinden daha güzel bir vücuda sahip bir erkek görmemişti. Sabah koşuları ve her gün yaptığı beş yüz şınav ve mekik onu kusursuz bir formda tutuyordu. Yağsız, gergin kaslar uzun gövdesinin her santimini sarıyordu. Bazen ellerini ondan uzak tutamıyordu. Ama bu gece onun dokunuşunu arzuladığı kadar korkuyordu da.

Søren gömleğinin yere düşmesine izin verdi. Yalınayaktı ve üzerinde sadece siyah pantolonu vardı, yatağa süründü ve kadının üzerine çıktı.

Başını eğdi ve onu öptü. Søren'in onu öpüşünü , sanki ona sahipmiş gibi. Bazen Nora, sayamayacağı kadar çok sevgilisi olmasına rağmen Søren'in kendisiyle

hayatı boyunca sadece üç kişiyle birlikte olmuştu. Ona olan bağlılığı Nora'yı alçalttı ve Nora onu daha da yakınına çekmek için kollarını ona doladı. Nadiren de olsa, seviştiklerinde ona dokunabiliyordu. Søren sadist ve dominant biriydi. Onu kaçırdığında neredeyse her zaman , yatağa, yere ya da Aziz Andrew Haçı'na bağlıydı. Sadece böyle gecelerde kollarını ve bacaklarını serbest bıraktı. Gerçekleştirmek üzere olduğu eylem yeterince sadistti ve onu tatmin etmek için esarete gerek yoktu.

Søren ondan uzaklaştı ve yatağın başucundaki masaya uzandı. Nora'nın elleri çarşaflara, siyah çarşaflara gömüldü.

Nora başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı; yükselen bir fırtınanın rengindeki gri gözlerine.

Elini geri getirdiğinde, elinde parlayan küçük kavisli bıçağı gördü.

* * *

Michael odasında volta atarken bir yandan da annesine yaz için şehirden ayrılmayı planladığını tam olarak nasıl söyleyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Ona yalan söylemekten nefret ediyordu. Ama öylece ortaya çıkıp ona Nora Sutherlin ile kaçtığını söyleyemezdi. Annesinin onun ne olduğunu bildiğini biliyordu. Ya da en azından onun diğer çocuklar gibi olmadığını biliyordu. Onun okulundaki çocukların başı, yataklarının altına *Playboy* dergileri sakladıkları ya da amigo kızları hamile bıraktıkları için derde giriyordu. Ama Michael'ın başı belaya girdiğinde, kendini yaktığı ve kestiği için, kadınların ve hatta diğer erkeklerin bağlayıp dövdüğü erkeklerin resimlerini indirdiği içindi. Ve başı belaya girdiğinde, ceza almıyordu. Babası tarafından tokatlanıp duvara fırlatılıyor ve her yerinde çürükler -kötü türden- oluşuyordu.

Sapık... sapık... ucube... Babası bunların hepsini söylemişti. Annesi Michael'ın sadece genç ve kafasının karışık olduğunu söyleyerek onu babasına karşı savunmaya çalıştığında, babası ona da vurmuştu. Kavga her gün yaşanan bir şey haline gelmişti, ki babası sonunda pes edip taşınana kadar. Michael'ın annesi şoka girmişti ve hala tam olarak atlatamamıştı. Michael'ın bileklerini kestiği gece aklında tek bir düşünce vardı: belki ölürse anne ve babasının artık kavga edecek bir şeyleri kalmayacaktı.

Michael derin bir nefes aldı ve yatak odasından çıktı. Annesini mutfakta yiyecekleri yerleştirirken buldu.

"Hey," dedi, üşümüş gibi kollarını ovuşturarak. Üşümüyordu ama yine de tüyleri diken diken .

"Hey, sen," diye cevap verdi plastik bir poşeti toparlayıp mutfak lavabosunun altına atarken. Annesi iki çocuktan ve dağılan bir evlilikten sonra bile hâlâ güzeldi. Michael düz siyah saçlarını, ince bedenini ve solgun tenini ondan almıştı. Söyleyebildiği kadarıyla babasından hiçbir şey almamıştı. Bazen babasının gerçek babası olup olmadığını merak ediyordu. Ailenin iki tarafında da onun göz rengine sahip kimse yoktu.

Ama bunun hüsnükuruntu olduğunu biliyordu. Babasının en küçük kız kardeşine çok benziyordu, bu yüzden dışarıda bulunmayı bekleyen sevgi dolu, bağışlayıcı gerçek bir baba olmadığını biliyordu.

"Yardım edebilir miyim?" Michael mutfakla ilgili herhangi bir şeye yardım etmeden önce sormayı öğrenmişti. Eşyaları nereye koyarsa koysun, annesi her zaman geri gelir ve onları efsanevi "doğru" yerlerine taşırdı.

"Neredeyse bitti. Günün nasıl geçti?" Annesi ocağın üzerindeki dolabı açtı ve daha fazla yer açmak için raftaki sürahi ve kavanozları yeniden düzenledi.

"Güzel. Okuldan çıktığına sevindim. Kitaplarını kütüphaneye geri götürdüm. İşin bitmişti, değil mi?"

"Bitirdim. Teşekkür ederim."

Michael bir ayağından diğerine kaydı. Annesinin sert duruşu ve onunla göz teması kurmayı reddetmesi iyi bir şeye işaret etmiyordu. Bu sefer ne yaptığından emin değildi ama ona yaz için ayrılacağını söylemek için en iyi zamanın şu an olmayabileceğine karar verdi.

"Tamam, ben gidip kitap okuyacağım sanırım."

"Michael, bir şey mi kaçırıyorsun?" diye sordu annesi, o mutfaktan çıkamadan.

"Ne? Hayır, sanmıyorum."

Annesi ona uzun, araştıran bir bakış attı, tanıdık bir bakıştı, son üç yıldır ondan gördüğü bir bakıştı bu. Bu bakışın adını bile koymuştu: "*Sen kimsin ve oğluma ne yaptın?*" bakışı.

Uzun saçları, web sitesi olayı ve yanıklar, kendini öldürmeye çalıştığı gece... Michael annesinin onun birkaç yıl önce aklını kaybettiğine ikna olduğunu ve aklını geri kazanabileceğine dair tüm umudunu yitirdiğini biliyordu.

Başını salladı ve arka kapıya doğru yürüdü. Açık kapının arkasından kaykayını çıkardı ve ona uzattı.

"Teşekkürler. Bunu bir yerde unutmuşum."

"Nora Sutherlin'in arabasının arka koltuğunda bırakmışsın."

Kahretsin. Michael bir nefes aldı ve Peder S'in danışmanlık seansları sırasında ona öğrettiği bir hayatta kalma stratejisi olan annesini biraz şaşırtmayı denemeye karar verdi.

"Bu bir BMW Z4 Roadster. Arka koltuğu yok." Gözleri öfkeyle parladı.

"Nora Sutherlin'in arka koltuğu olmayan BMW Z4 Roadster'ne işin vardı Michael?"

"Hiçbir şey. Beni kiliseden eve bıraktı." Michael'ın annesi ona bakmaya devam etti.

"Annen olacak yaşta olduğunu biliyorsun, değil mi? Öyle görünmediğini biliyorum ve Tanrı biliyor ki öyle davranmıyor ama öyle."

"Sadece eve bırakacaktım anne. O iyi biri. Düşündüğün gibi biri değil."

"Bence o çok tehlikeli bir kadın. Ve bence onunla daha fazla zaman geçirirsen ."

Michael Nora'yı, onun nasıl bu kadar fütursuzca yaşadığını düşündü. Acaba kendisi de onun kadar korkusuz olabilecek miydi? Michael birkaç ay önce kiliseden sonra koridorlarda gizlice dolaşıp Nora'nın konuşmalarına kulak misafiri olduğunu hatırladı. Yerleşik yaşlı yarasalardan biri oğlancılığın iğrençliğinden bahsediyordu. Nora kadının sırtını sıvazlamış ve şöyle demişti, "Eğer bu bir iğrençlikse, yanlış yaptığınız içindir. Sıkıca bastır, sonra rahatla. Daha iyi oturacaktır." Sonra da yaşlı kadınları kızarmış ve oflamış bir halde bırakarak çekip gitmişti. Michael banyoya koştu ve kahkahalarla güldü. tuvaletlerin birinde kıcını kapattı.

Korkusuz. Bunu yapabiliirdi.

"Yaralanmayı seviyorum," dedi.

Annesi başını salladı. "Hatırlatma bana."

Michael arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. Sanki son iki yılın çoğunu annesinden uzaklaşarak geçirmiş gibi hissediyordu. Ondan bir kez daha uzaklaşmaktansa koşup ona sarılmayı tercih ederdi. Ama bu artık bir seçenek gibi görünmüyordu.

"Bu yaz gitmiş olacağım. Perşembe günü ayrılıyorum. Sorun olmaz, değil mi?"

"İyi," dedi annesi. Sesinde bir rahatlama notası duyduğunu düşündü. "Eğer yapman gereken buysa. Yine kamp danışmanı mı olacaksın?"

"Onun gibi bir şey," dedi. "Para konusunda iyiyimdir. Yani benim için endişelenmene gerek yok."

"Doğduğun günden beri senin için endişeleniyorum. Şimdi de durmayacağım."

Michael gülmeye çalıştı ama sesi pek doğru çıkmadı. Gitmeye başladı.

"Michael?"

Michael yavaşça arkasını döndü ve annesiyle yüzleşti.

"Gerçekten kampa , değil mi?" "Anne, ben-"

Michael dedi ve durdu.

"Bu yaz ne yapacağını bilmek sanmıyorum, değil mi?" Michael sözlerini tarttı.

"Hayır, muhtemelen değil."

* *

Søren ilk keşiği onun kalçasına yerleştirdi.

Sadece bir inç uzunluğunda sığ bir kesik, yavaşça kanadı. Nora'nın kanı kabardı ve ince bir çizgi halinde kalçasının üzerinden kayarak siyah çarşaflara ulaşmadan önce cildinde kurudu.

İkincisi, Søren karnını göğüs kafesinin hemen kenarından kesmiş.

"Konuş benimle Eleanor," diye emretti Søren, kadının göğsüne sadece yarım inç uzunluğunda üçüncü bir kesik atarken.

"Ow." Nora biraz güldü. Søren ona baktı, gözlerinde aşk ve arzu yanıyordu.

"Benimle konuşursan canın daha az yanar. Ne düşünüyorsun?"

"Bunu uzun zamandır yapmadığımızı düşünüyorum, efendim."

En son bir yıldan uzun bir süre önce, ona döndükten sadece iki hafta sonra kanlı oyun oynamışlardı. O gece birbirlerine yeniden bağlanmışlardı -Nora yeniden ona ait olacağına söz vermiş, o da onu mutlu etmek ve güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapacağına söz vermişti. On dört yıl önce sevgili oldukları ilk gecede olduğu gibi, o gece de kan dökülmüştü, onun kanı. Birlikte geçirdikleri ilk gece, yırtılan kızlık zarının kanı adamın çarşaflarını kirletmişti; bir yıl önceki gece ise kan, vücudunun her yerindeki on sekiz kesikten geliyordu. On sekiz... Onu tanıdığı her yıl için bir kesik, onu sevdiği her yıl için bir kesik.

"Bunu nadiren yapmamız en iyisi," dedi ve elinin tersiyle kızın yüzünün yan tarafını hafifçe okşadı. Søren şu anda son derece sakin görünüyordu, yüzü tam bir dinginlik maskesiydi. Ama onu başka hiç kimsenin tanımadığı kadar iyi tanıyordu.

Sakin tavrının altında karanlık, tehlikeli ve zorlukla dizginlenen arzular dalgalanıyordu.

Søren bıçağı sağ göğsünün hemen altına getirip kasıtlı bir kesik atarken Nora aşağı baktı.

"Bunu seviyorsun," dedi ve Søren ciddiyle başını salladı. "İsterseniz bunu daha sık yapabiliriz efendim."

"Elbette ," dedi basitçe ve Nora, batan, yanan kesiklerin verdiği göz yaşartıcı acı içini kemirirken bile gülümsedi. Eğer o öyle isterse her gün kanlı bir oyun oynayabilirlerdi ve oynarlardı da. "Ama ikimiz de çalışmak zorundayız."

Søren ona gülümsedi ve o da gözyaşlarının arasından sııttı.

"İş mi? O da neydi?" Diğer işi olan dominatrix'liği bıraktığından beri Nora bugünlerde sadece yazar olarak çalışıyordu. Kahve ve çay içmekten ve öğleden sonra dörde kadar pijama giymekten biraz daha gerektiren bir iş ona göre gerçekten iş olarak nitelendirilmiyordu. Öte yandan Søren hayatını kiliseye adamıştı. Neredeyse her sabah beşte kalkıp koşuyor, en geç yedide Sacred Heart' ofisinde oluyordu. İtirafları dinledi, hastaları ve ölmekte olanları ziyaret etti, evli çiftlere danışmanlık yaptı, düğünler, vaftizler, vaftiz törenleri, cenazeler gerçekleştirdi ve haftada dört ila sekiz kez ayin düzenledi.....Nora Søren'le sevgili oldukları ortaya çıkarsa, en büyük skandala neden olan şeyin seks olmayacağını biliyordu. Søren'in kendisi Sacred Heart'ta ve piskoposluk bölgesinde neredeyse bir tapınma objesiydi. Kilise onun kadınları rızalarıyla bile döven bir sadist olduğunu öğrenirse, rahiplikten atılırdı. Søren ondan vazgeçmeyecek, tövbe etmeyecek ve ilişkilerinin günah olduğunu asla kabul etmeyecekti. Bu yüzden Kilise onu aforoz edecekti. Katolik Kilisesi dışında çok az kişi aforozun ne anlama geldiğini biliyordu. Bu sadece kovulmak ya da kiliseden atılmak değildi. Søren kutsal ayinlerden mahrum bırakılacak, dışlanacak ve kınanacaktı.

"Korkuyorum efendim," diye itiraf etti sonunda. "Durmamız gerekiyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Bundan değil. Olabileceklerden. Peki ya Michael? Ya onun ne olduğu ortaya çıkarsa? Ya 8. Çember'i öğrenirlerse?" Nora, başının onları öğrenmesi halinde durumun ne kadar kötüye gidebileceğini düşünmek bile istemiyordu. Kingsley Edge onların üyelerini koruyordu. yeraltı topluluğu korkunç bir azimle. Ama kan suya karıştığında köpekbalıklarını o bile durduramazdı. Katolik bir rahip ve on beş yaşından beri bir şekilde ona ait olan bir erotik yazar... cinsel yönelimi yüzünden intihara teşebbüs eden ve bekâretini ritüel haline getirilmiş bir S&M sahnesinde Nora'ya kaybeden bir genç... ve üst düzey bir FBI ajanından valinin

üvey kızı anahtar taşıyan üyelerdi. Eğer dünya onun ve Søren'in kim olduğunu öğrenirse, kazmanın sonu gelmezdi. Adını Dante'nin *Cehennem*'inde güçlerini kötüye kullananların yaşadığı seviyeden alan 8. Çember, kendileri olabilecekleri tek güvenli yeri bulduklarını düşünenler için gerçek bir cehenneme dönüşecekti.

"Eleanor, bunu en son yaptığımızda sana ne söz vermiştim?" Nora içini çekti ve alt dudağını ısırdı.

"Beni güvende tutacağına söz vermiştin."

"Ciddiydim. Bunu ben halledeceğim ve ne sana ne de Michael'a kötü bir şey olmayacak."

Beşinci kesim kısa ve keskindi ve köprücük kemiğinin kenarına düşüyordu.

Søren bıçağı bir kenara bıraktı ve kadının bacaklarını araladı. Kalçasının iç kısmını öptü; öpücük dudaklarıyla klitorisine dokunana kadar yükseldi ve onu diliyle okşadı. Kanla oynamak Søren'i her zamankinden daha da şehvetli . Kan kabarıp teninde kururken, Nora doruk noktasının içinde sert ve derin bir şekilde oluştuğunu hissetti. Søren onun vücudunu hiçbir sevgilinin bilmediği ve bilmeyeceği kadar iyi tanıyordu.

"Boşalmak için izin istiyorum?" diye sordu ve Søren'in onu reddetmeyeceğini biliyordu, bu gece değil. Sıcak banyo gibi orgazmın da faydacı bir amacı vardı. Daha fazla

endorfin salgıladıkça daha fazla acıya katlanabiliyordu.

Søren bir parmağını Nora'nın içine sokup vajinasının ön duvarını iterken "Gel," diye emretti. Nora'nın orgazmı şiddetlenirken, Søren küçük bıçağı tekrar eline aldı ve kalçasına hızlı bir kesik attı. Nora irkildi ama çok az. Zevk ve acı birbirine dokunmadan dans ediyordu.

Søren saçlarını alnına doğru tararken Nora nefes nefese kaldı. "Biraz daha alabilir misin?" diye sordu.

Hayır demek ve buna bir son vermek istedi. Acı onun için bile neredeyse çok fazlaydı. Ama yoğunluğu baş döndürücü, sarhoş ediciydi. Yakınlığı seksten bile daha fazlaydı. Sadece Søren'le birlikte bu eyleme boyun eğebilirdi.

Søren ondan cinsel sadakat talep etmiyordu. Tüm eski müşterilerinin gözdesi olan Sheridan'la görüşmeye devam etti ve Søren onu ara sıra Kingsley'le paylaşmaya devam etti. Ama iş acı çekmeye geldiğinde, sadece onun canını yakmasına izin veriliyordu.

"Evet, efendim."

Søren onu yüzüstü yatırdı.

Altıncı kesik omzunu yarmış.

Nora acı çığlıklarını bastırmak için çarşafı ısırdı. Başını yana çevirerek sertçe yutkundu ve kendini destekledi.

Yedinci kesik hiç gelmedi. "Bana bak, ufaklık."

Nora tekrar döndü, acıyan ve kanayan omzu çarşafı temas edince yüzünü buruşturdu.

"Bana geri döneceksin. Buna , değil mi?"

"Evet efendim," dedi başını sallayarak. Søren onu daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. On beş yaşında tutuklandığında, ıslahevine gitmesini engelleyen Søren olmuştu. Baktan babası onu alıp götürmeye çalıştığında, Søren onu durdurmuştu. Yazdığı bir öykü yüzünden okulda başı derde girdiğinde, gelip onu yine ateşin içinden çekip çıkaran oydu. Üniversiteye girmesine yardım etmiş, mezun olmasına yardım etmiş, onu güvende tutmuş, yakınında tutmuş, mutlu etmiş ve ona çok az kişinin varlığından haberdar olduğu bir dünyayı göstermiş ve sonra onu bu dünyanın kraliçesi yapmıştı... ve karşılığında tek istediği, kendini ona kalbiyle, bedeniyle ve ruhuyla teslim etmesiydi.

Ödenecek küçük bir bedel gibi görünüyordu.

"Bu gece kaç kesik var?" diye sordu Søren kanlar içindeki bedenini saygılı gözlerle incelerken. Adamın göğsünün kabardığını gördü; gözleri arzudan kararmıştı. Kanla oynamak onu başka hiçbir şey gibi tahrik etmiyordu. Ve hiçbir şey onu böyle görmekten daha fazla tahrik edemezdi... onun için o kadar çaresizdi ki bu onu bile neredeyse güçsüz kılıyordu.

"Yedi," diye cevap verdi, sesi alçak ve nefes nefese çıkmıştı. İlk altısını çoktan atlatmıştı.

"İncil'e göre iyi bir sayı," diye belirtti.

"Ayrı kaldığımız yıllar için beş. Biri de bana geri döndüğün yıl için. Bir tane de hayatımızın geri kalanı için."

Sonuncusu her zaman en kötüsüydü. Ve nerede sormasına gerek yoktu. Søren bekledi ve Nora cesaretini topladı. Bu Søren'di, diye hatırlattı kendine. Neredeyse yirmi yıldır sevdiği adam. Ondan başka sadece bir kişiyi sevmişti ve Søren için ondan vazgeçmişti. Eğer Søren için Wesley'den vazgeçebilirdi, bunu da yapabilirdi.

Nora bacaklarını ardına kadar açtı. Søren kendini onun kalçalarının arasına yerleştirdi ve şaşırtıcı derecede sabit elleriyle onu iyice araladı.

Nora gözlerini sımsıkı kapadı ve Søren bıçağın düz kısmını vajinasının dikişi boyunca gezdirip dudaklarında küçük bir kesik bırakırken burnundan nefes aldı. Cesaretinin ödüllendirileceğini bildiği için irkilmeyi reddetti.

Søren onun elini tutup bıçağı avucuna koyduğunda bile acı çoktan azalmıştı. Nora elini kaldırırken kendini çelikleştirdi. Hızlı ve emin bir hareketle göğsünü kalbinin üzerinden kesti. Elini indirdi ve bıçağı bir kenara bıraktı. Kendini yukarı kaldıran Nora, ağzını Søren'in tenine yaklaştırdı ve kanayan yarasını yaladı. Bu hareket Søren'in kendini tutmasını sağlayan son ipliği de kopardı. Onu sırt üstü itti ve pantolonunu açtı. Adam kadının kanayan bedenine girdiğinde, kadın o kadar şiddetli bir acı hissetti ki, onu boğmakla tehdit etti. Güvenli kelimesi dilinin ucuna kadar geldi. Ama Søren içinde hareket etmeye başladığında nefes aldı ve tümüyle yuttu.

Kollarını ve bacaklarını onun etrafına doladı, tırnaklarını sırtına geçirdi ve derisini çizdi. Boynunu ve göğüslerini ısırdı, parmaklarını tenine batırdı. Vücudu acıyla canlandı, adam ona saldırmaya devam ettikçe acı zevke dönüştü. Topuklarını yatağa bastırdı ve adamın kalçalarına doğru eğildi. Boşaldığında, sert bir şekilde boşaldı. Orgazm onu sırtından vurdu. Zevk içinden fişkırıyor, onu pençeliyor ve sanki onu kesiyordu. en keskin bıçaklar.

Søren itmeye devam etti ve kadın aşk ve çaresizlik içinde ona sarıldı. Böyle anlarda, kendi içinde kaybolurdu, saklanan gölgelerde kaybolurdu. Kalbinin altında. Nadiren kendini bırakırdı ve bıraktığında da bu sadece onunla olurdu. Nora onun altına uzandı ve vücudunu ihtiyacı için bir araç olarak kullanmasına izin verdi. Sonunda boşaldığında, o kadar şiddetli bir hamleyle boşalmıştı ki Nora Bunun şiddetinden içi moraracaktı. Tüm vücudu onun kollarında titrerken adını haykırdı.

Nora, Søren'i iç içe yatarken tuttu, vücudu hâlâ onunkine gömülüydü. Uzun bir süre hiçbir şey söylemediler, sadece sessizliklerinden ve birbirlerine olan yakınlıklarından memnun bir şekilde birlikte uzandılar.

Søren sonunda dudaklarıyla Eleanor'un yanağına dokunarak, "Titriyorsun Eleanor," dedi.

"Birazcık. Sadece üşüyorum," diye itiraf etti. Nora ellerini Søren'in saçlarında gezdirdi ve alnına bir öpücük kondurdu.

"Sen de titriyorsun." Kolları, sırtı ellerinin altında titriyordu. "Soğuktan değil," diye itiraf etti. Nedenini biliyordu ve hayır demesi gerekiyordu. Daha fazla. "Sen bana aitsin... her zaman."

"Her zaman," diye tekrarladı.
"Bana geri dönebilmen için ne gerekiyorsa yapacağım."
"Yapacağınızı biliyorum, efendim."
"Ve birbirimize verdiğimiz sözü tutacağız." Nora
uzandı ve onun yüzüne dokundu.
"Yakamda öleceğim." Kadın yeminin kendisine düşen kısmını
tekrarladı. Søren başını çevirdi ve onun avucunun içini öptü.
"Ve ben de benimkinde öleceğim."

* * *

Suzanne koltuğunda bağdaş kurmuş, dizüstü bilgisayarını bacaklarının üzerine açmış oturuyordu. Bilgisayarında Asterisk adında bir dosya açmıştı ve Sacred Heart ve Peder Marcus Stearns hakkında bulabildiği tüm bilgileri bu dosyaya koyuyordu. Şimdiye kadar çok küçük bir dosyaydı. Patrick mabette intihara teşebbüs eden çocuk hakkında neredeyse hiçbir ek bilgi edinememişti. Herhangi bir suçlamada bulunulmamıştı ve görünüşe göre çocuk hâlâ kiliseye gidiyordu. Ne tür bir çocuk kendisini öldürmeye teşvik eden kiliseye geri dönmeye devam ederdi? Onu bu kadar etkileyen bu rahip kimdi? Bunu hayal etmek bile midesini bulandırıyordu.

Cep telefonu çaldığında kardeşi Adam'düşünmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. Numarayı kontrol etti. Patrick, tabii ki.

"Şansın yaver gitti mi?" diye sordu kadın cevap verir
vermez. "Pek değil. Bu adam bir hayalet. Peki ya sen?"
Hattın diğer ucundan bir kahkaha duydu.
"Ne?" diye sordu.

"Yemekli bir toplantıya girmek üzereyim, o yüzden gerçekten konuşamam. Ama Sacred Heart'a kimin gittiğini asla tahmin edemezsin. Sadece gitmekle kalmıyor, görünüşe göre Pazar Ayinini de hiç kaçırmıyor."

Suzanne gürültülü bir şekilde nefes verdi. Oyun oynayacak
zamanı yoktu. "Bilmiyorum. Dalai Lama mı?"

"Daha da iyisi, Nora Sutherlin."

Suzanne'ın gözleri büyüdü ve midesi küçük bir takla attı. "Şaka yapıyor olmalısın."

"gerek. Seni yarın ararım. Ama hayır, şaka yapmıyorum."

Telefonu kapatan Suzanne uzun bir süre oturma odasına baktı. Bilgisayarını kapattı ve kitaplığına yöneldi. Kitapları tararken sonunda aradığı kitabı buldu:
The

Kırmızı. Kapağında, bir kadının kan kırmızısı ipek bir kurdeleyle bağlanmış güzel ve solgun ellerinin resmi vardı. Yazar mı? Nora Sutherland. Kitap, *The Red* adında batmakta olan bir sanat galerisinin sahibi olan bir kadın ile ortaya çıkıp bir yıl boyunca kendisine mümkün olan her şekilde boyun eğmesi karşılığında galeriyi kurtarmayı teklif eden gizemli bir adamın hikâyesini anlatıyordu. Hayatında okuduğu en müstehcen seks sahnelerinden bazılarına sahip olan *Kırmızı*, muhtemelen Suzanne'ın en sevdiği romanlardan biriydi. Gerçi bunu kimseye söylememişti.

On dört yaşında bir erkek çocuğu şehrin ortasında intihara teşebbüs etti. Sığınak... dünyanın en kötü şöhretli erotik yazarı, bir rahibe sadakatiyle ayine katılıyor... ve rahibinin adının yanındaki o gizemli yıldız işareti.

"Tanrım," diye nefes aldı. "Bu nasıl bir kilise böyle?"

Søren o gece Nora ile iki kez daha sevişti. Onu yatağın çekti ve yüzüstü yatarken onu aldı ve arkasında durdu. Daha sonra yan yana yattılar, Nora sırtını Søren'in göğsüne dayamıştı ve Søren yavaşça ve nazikçe Nora'nın içinde hareket ediyordu. İçine girerken onu ne kadar derinden sevdiğini, onu ne kadar özleyeceğini ve tekrar ona döndüğünde ona neler yapacağını fısıldadı. Nora son kez boşaldığında, bunu gözyaşları içinde yaptı.

"Sus, ... Sadece iki aylığına," söz verdi ona, gözyaşlarını yüzünden öperken.

Ona sarıldı ve da çok ağladı. "Ama seni şimdiden özledim."

Gözyaşları kuruyan Nora oturma odasındaki şöminenin önüne uzandı -Søren onu tekrar ısıtmak için kısık bir ateş yakmıştı- ve önündeki manzaraya gülümsedi. Sanki Søren bu gece ona yeterince işkence etmemiş gibi....

Önünde duran tahtayı önce sol, sonra sağ gözüyle inceleyen Nora uzandı ve bir piyonu iki sıra ileriye taşıdı.

"Ufaklık," dedi Søren belli belirsiz bir tiksintiyle. "Bu çok anlamsızdı."

"Geriye doğru bir adım değildi, bu yüzden bunu ileriye doğru bir adım olarak kabul edeceğiz."

Ayrıca, seninle sadece seni daha uzun süre uyanık tutmak için satranç oynuyorum," itiraf etti. "Bu oyunda berbatım ve bunu sen de biliyorsun."

"Gerçekten de öyle." Søren vezirini oynattı. Şah mat.

"Peki. Sen kazandın," diye kabul etti Nora. "Yine de Battleship oynuyor olsaydık kışını tekmelerdim. O benim oyunum."

"Savaş gemisi mi?"

Nora gülümsedi. Søren o kadar alışılmadık bir çocukluk geçirmişti ki, onun kanıksadığı şeyler -küçük masa oyunları, cumartesi sabahı çizgi filmleri- Søren'in hiç deneyimi yoktu. Beş yaşındayken okula devam etmesi için İngiltere'ye gönderilmişti. Öğrenci arkadaşlarından biriyle yaşadığı tatsız bir olay onu

Amerika'da on yaşındayken. Evinde yaşanan çok daha tatsız bir olay

Henüz on bir yaşındayken Maine kırsalındaki bir Cizvit yatılı okuluna gönderilir. Ancak orada rahipler ve keşişler arasında Søren sadece kurtuluşunu değil, aynı zamanda mesleğini de buldu. Bu ve hayatının akışını sonsuza dek değiştirecek olan genç bir melez Fransızla tanıştı.

"Battleship. Wes ve benim işlerimizi ertelediğimiz oynadığımız aptal bir oyun."

"Wesley'den çok nadiren bahsediyorsun Eleanor. Yine de onunla ilgili pek çok anı seni gülümsetiyor. Neden onun hakkında daha fazla konuşmuyorsun?"

Neden onun hakkında daha fazla konuşmuyordu? Nora başını salladı ve satranç tahtasına baktı. Geriye dönüp baktığında, Wesley'den neden yanına taşınmasını istediğini hâlâ bilmiyordu, çünkü Yorke çok pahalı bir liberal sanat üniversitesi olduğu için Kentucky'deki evine geri dönmek zorunda kalabileceğini ima etmişti. Ama Wesley evine girer girmez merak etmeye başlamıştı.

Onsuz nasıl yaşadığını. Wesley'den önce neredeyse Kingsley'nin Manhattan'daki evinde yaşıyordu. Şehirde o kadar çok çalışıyordu ki Connecticut'taki evine dönene kadar birkaç gün geçiyordu.

Ancak Wesley oraya vardığında, kendini koşarak evine dönerken buldu.

İşten sonra eve gidip, normal kıyafetler giyip onunla kanepeye kıvrılıyorum.

Nora ofisinde yazmaktan sıkıldığı ve değişiklik olsun diye dizüstü bilgisayarını mutfığa götürdüğü günü asla unutmayacaktı. Wesley mutfakta ona katıldı ve masada karşısına oturdu. Dizüstü bilgisayarını açtı ve o hafta Avrupa Tarihi dersinde vermesi gereken bir ödev üzerinde çalışmaya başladı. Nora bilgisayarının üstünden ona kaçamak bakışlar attığını hatırlıyordu. İçinde küçük altın parçacıkları olan kahverengi gözleri ve alnına düşen koyu sarı saçları vardı. O zamanlar sadece on sekiz yaşındaydı, son derece sevimliydi ve bazen yanından geçerken uzanıp onu yakalamamak için neredeyse ellerinin üzerine oturmak zorunda kalıyordu. Onlar

Sadece oda arkadaşı, sadece arkadaş olduklarını kendine hep hatırlatmak zorundaydı. Wesley iyi bir Hristiyan çocuktı ve bakireydi. Onunla geçireceği bir gece sadece bekaretini almakla kalmayacak, masumiyetini de çalacaktı. Ama o gün ona karşı hissettiği tek şey şefkatti. Sevgi ve eğlence.

"Wes, ," dedi, arka arkaya açık duran dizüstü bilgisayarlarına bakarak.

Wesley yazmaya devam ederken, "Sakın , Nora," dedi.

"Bunu söylemek zorundayım."

"Yap. Yapma. Söyleme. Söyleme," diye emretti Wesley, korkutucu görünmeye çalışıyor ama başaramıyordu. Kentucky-Georgia karışımı seksi aksanı kadının ayak parmaklarının kıvrılmasına neden oluyordu ama gözdağı vermek için uygun değildi. "Eğer söylersen, giderim."

"Wesley..."

"Nora..."

Nora derin bir nefes aldı, bir şeyler yazıyormuş gibi yaptı ve "Wes?" diye fısıldadı.

"Ne?"

"Savaş gemimi batırdın!"

Bunun üzerine Wesley ayağa kalktı ve mutfaktan çıktı. Wesley ceketini giyip arabasının anahtarlarını alarak evden çıkarken Nora kıkırdamaya başladı. Yarım saat sonra Wesley yanında yeni satın aldığı Battleship oyunuyla döndüğünde hâlâ gülüyordu. Nora oyunlarını kapattı.

bilgisayarlar ve oyunu mutfak masasına kurdular. Kız onu ikiye bir yendi. Ondan sonra, ne zaman biri ya da her ikisi de işe ara vermek istese, diğerinin arkasından gizlice yaklaşıp "Savaş gemimi batırdın" diye bağııyorlardı ve oyun başlıyordu.

"Eleanor?" Søren'in sesi onu anılarından çıkarıp günümüze geri getirdi.

Nora yüzüne dokundu ve elini uzattı. Şöminenin ışığında, gözyaşları parmaklarının ucunda parılıyordu.

"İşte bu yüzden Wes hakkında konuşmuyorum," dedi ve Søren ona uzanıp kollarının arasına aldı.

Başını eğip onu öperken eli giydiği tişörtün altına girdi -İki parmağını içine soktu. Onunla tekrar sevişmesini istiyordu ama o an geçmişti. Gerçek bir sadist olan Søren sadece acı çektirerek ve aşağılayarak tahrik oluyordu. Bu yüzden yerine içine giren parmakları oldu. Parmaklarını kızın içinde genişçe açtı, üçte birini soktu ve kasık kemiğine doğru sertçe itti. İç kasları onu kavrarken Nora'nın kalçaları kalktı. Labiasındaki kesik hâlâ acıyor ve yanıyor bile, onun dokunuşuyla ıslandı.

"Benim için gel," diye emretti Søren, "sonra da uyuyacağız."

"Orgazm olmayı uzun süre erteleyebilirim," diye alay etti. "Seni uyanık tutmak için her şeyi yaparım."

Søren, onun yapacağını bildiği gibi, bunu bir meydan okuma olarak kabul etti. Başparmağını klitorisine bastırdı ve onu nefes nefese bırakan hassas daireler çizdi. Yine de zevkten nefes alıyordu.

Søren boştaki eliyle gömleğinin düğmelerini açtı ve göğüslerini ortaya çıkardı. Meme uçlarını öptü ve sıcak ağzında sertleştiler. Dudakları ve dili göğüslerinin üzerinde durgun daireler çizerken, parmakları içine nazıkçe . Nora irkildi ve altındaki halıyı tuttu. Yine de boşalmasına izin vermedi.

Søren elini kızın boynunun arkasına kaydırıp ve onu gözleriyle buluşmaya zorladı. "Tanıştığımız gün siyah pileli bir etek giyyordun ve Botlar," dedi ve Nora onunla ne kadar mücadele ederse etsin, onun kazanacağını biliyordu. "Dizlerinde sıyrıklar vardı ve çok fazla göz makyajı yapıyordun. Seni sunağa yatırır, döver ve bekaretini Tanrı'nın, Mesih'in, tüm azizlerinin ve meleklerinin önünde alırdım.

o gün bütün kiliseyi sikerdim. Bacaklarındaki kanı içer, seni yüzüstü çevirir ve tekrar alırdım, durmam için yalvarana kadar seni becerirdim. Ve durmam için yalvarsaydın ne yapardım biliyor musun?"

"Hayır, efendim," diye nefes aldı, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

"Ben olsam durmazdım," dedi ve elini sertçe kızın içine soktu. Nora haykırdı; iç kasları Søren'in parmaklarının etrafında çılgınca kasılırken doruk noktası karnını ve kalçalarını parçaladı.

Sırtının alt kısmı spazm geçirecek kadar yoğun olan orgazmı boyunca soluk soluğa onun altında yattı. Birkaç dakika sonra kalbi yavaşladı ve gözleri tekrar odaklanabildi.

"Hile yaptın."

Søren, elini kızın ağrıyan deliğinden dikkatlice çekerek, "Neden anlayamıyorum," dedi.

"Tanıştığımız günden bahsettin. Bu hile yapmaktır."

Søren sırt üstü yuvarlandı ve Nora göğsünün üzerine ona yaslandı.

"Bu yaz ben olmayan iki genç adamla yatacak olan sensin ve beni aldatmakla mı suçluyorsun?"

Nora ona sırıttı. "Kıskandın mı?"

"Uzaktan bile değil," dedi ve bunun doğru olduğunu biliyordu. Søren'in ona olan aşkından emin olması, en ufak bir kıskançlık belirtisini bile engellemiştir. Ona sahip olduğu sürece kiminle seks yaptığı umurunda bile değildi. Umursamamaktan da öte, Søren onu başka erkeklerle görmekten ve düşünmekten tahrik oluyordu. Kimse ona zarar vermediği sürece başkalarıyla sapkınlık yapması umurunda bile değildi - bu sadece onun işiydi.

"Kıskançlıktan bahsetmişken, Simone ve Robin bu yaz ben yokken benim yerimi seve seve alacaklarını söylediler."

"İkisi de çok güzel kızlar," dedi Søren gülümseyerek. Nora yazı başka iki erkekle yatakta geçirecekse, Søren için en azından Yeraltı'ndaki en güzel, iyi eğitilmiş ve sağduyulu iki itaatkâra erişmesini sağlayabilirdi. Onun onlarla seks yapmayacağını biliyordu. Sadizm onun için seksti. Yani Søren'in birini dövmeden iki ay geçirmesi, onun seks yapmadan iki ay geçirmesine benzeyecekti.

"Korkarım bu saçmalık artık sona ermek zorunda. İtirafı dinliyorum-" Søren durakladı ve şöminenin üzerindeki saate baktı "- dört saat içinde."

Nora yüzünü buruşturdu.

"Kahretsin, gitmeden önce yapmam gereken bir şey olduğunu biliyordum. Yarın sabah yola çıkmadan önce benim için vaktin olacak mı?" diye sordu. Geçen hafta günah çıkarmaya gitmeyi planlamıştı ama tamamen unutmuştu. Bu onun hatası değildi. Hayatındaki diğer sadist olan editörü Zach'i suçluyordu, çünkü iki gün içinde gözden geçirmesi için ona elli sayfa göndermişti.

"İstersen şimdi duyabilirim."

Nora doğrulup Søren'in gömleğini göğüslerinin üzerinden ilikledi. Søren ve onunla yüzleşti. Her ne kadar o da siyah pantolonunu giymiş ve başka bir şey giymemiş olsa da, göz göze geldikleri anda Nora sevgilisinin gittiğini anladı ve şimdi rahibinin huzurunda tek başına oturuyordu.

Nora derin bir nefes aldı ve başladı.

"Tanrı bana merhamet etsin, bir günahkârım."

"Beş serçe iki kuruşa satılmıyor mu? Yine de Tanrı'nın onlardan biri bile unutulmaz. Ama başınızdaki saç telleri bile sayılır. Korkmayın; siz birçok serçeden daha değerlisiniz."

Nora gülümsedi. Luka on ikinci bölüm, altıncı ve yedinci ayetler, en sevdiği bölümlerden biriydi.

"Günah işlediğim için beni kutsa Peder. Bu..." "Sekiz gün," diye yanıtladı Søren.

"Son itirafımdan bu yana sekiz gün geçti. ... Nereden başlasam?"

"Ağır ol Eleanor. Eğer bir şey unutursan, sana hatırlatırım." "Oh, çok teşekkür ederim, Peder. Çok nazıksınız. Bazı şeyler yaptım

Bu hafta ciddi bir şehvet

duyuyorum." "Her zamanki gibi."

"Bir telefon görüşmesinde yalan söyledim. Bu ilk kez de olmuyor. Yaz planlarımı öğrenmek istediler ve ben de muhtemelen yurtdışında yeni bir kitap üzerinde çalışacağımı söyledim. ... başka ne var? Kocaman bir telif çeki aldım ve bunun tek bir kuruşunu bile hayır kurumlarına vermedim."

Søren ona, "Kime çok şey verilirse, ondan çok şey istenir," diye hatırlattı. Tanrı biliyordu ki konuşacak çok yeri vardı.

"Biliyorum," dedi Nora ve içini çekti. Gerçekten de biliyordu. Sadece bir bunu tazelemesi gerekiyordu. "Kilisenin bir şeye ihtiyacı var mı?"

"Owen'ın ailesi bu yıl maddi olarak zorlandı. Çok değil ama onu devlet okuluna göndermek zorunda kalabilirler."

"Devlet okulu mu? Bu küçük adam devlet okulunda canlı canlı yenecek. St. Xavier'i seviyor."

"St. Xavier ucuz değil." "Beş kişi karşılayacak mı?"

"Evet, hatta biraz daha fazla."

Nora başını salladı. Kısa süre öncesine kadar birkaç saat içinde 5 bin dolar kazanabiliyordu. Şüphesiz Owen da müşterilerinin onun acımasızlığından gördüğü kadar iyiliği hak ediyordu.

"Yarın sabah mutfak masasına bir çek bırakacağım. Benden olduğunu söyleme."

"Tabii ki hayır. Başka bir şey var mı?"

"Bu akşam bir rahiple kanlı bir oyun , ardından da bol bol seviştik."

"Bunlar iyi işlerdi."

"Söyleyeceğim."

"Eleanor, başka ne var?"

Søren'in sesinde bir beklenti duydu. İtiraf edecek daha çok şeyi olduğunu biliyordu.

"Başka bir şey hakkında yalan söyledim," diye fısıldadı sonunda.

"Bana bir şey söylemekten asla korkmana gerek yok," dedi Søren, kalplerin en karanlık köşelerinden korkmuş gölgeler gibi itiraflar çıkaran o rahip tonuyla.

"Bugün bana Wes aradığında neden telefona cevap vermediğimi sordun. Ben de bana izin vermediğin için olduğunu söyledim. Gerçek bu değildi."

Nora yere baktı, Søren'in gözleriyle karşılaşmak istemedi ve karşılaşamadı.

"Gerçek nedir?"

Yutkunarak, Nora kendini onun gözleriyle buluşmaya zorladı.

"Sanırım," diye başladı ve zor bir nefes aldı, "eğer yaparsam bu bizim için iyi olmaz."

Søren şöminenin alçak ve sönmekte olan ışığında onu inceliyor gibiydi. Søren'i incitme düşüncesi kalbini sızlatıyordu. Ama ne olursa olsun ondan gerçeği öğrenmek istiyordu.

"Kefaretin," diye söze başladı ve kadın kendini topladı. "Evet, Peder?"

"Bu yaz benden uzaktayken Wesley ile aranı düzelt. Barış yapın ve barış yapana kadar bana dönmeyin."

Nora'nın midesi sıkıştı. Wesley ile barışmak mı? Bu da ne demekti? Sadece onu unutmak mı? Yoksa onunla konuşmak zorunda mı kalacaktı? Bilmiyordu. Bilmek de istemiyordu.

"Evet, baba" diye cevap verebildi sadece.

Başını eğdi.

"Kilise' hizmeti aracılığıyla Tanrı size af ve esenlik versin; Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına sizi günahlarınızdan arındırıyorum."

Nora istavroz . "Amin."

Nora ağır bir kalple ayağa kalktı. Ayrılmadan önce birlikte geçirdikleri son gecede bu kadar incitici bir şeyi itiraf etmek zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Ama birdenbire ayakları yerden kesilmiş ve Søren'in kollarına atılmıştı. Tek kelime etmeden onu üst kattaki yatak odasına taşıdı.

"Kızgın değil misin?" diye sordu adam gömleğini çıkarıp onu yatağa yatırırken. Pantolonunu çıkardı ve çıplak bedenini onunkine bastırdı.

"Eleanor, 'Seni seviyorum' dediğimde bunu kastettiğimi öğrenecek misin?"

"Sonunda belki," dedi ve karanlığın içinden ona gülümsedi. "Öğreneceğim. Bu yaz seni çok özleyeceğim. Gitmem gerektiğine emin misin? Kaçmak

gerçekten bana değil. En azından artık değil."

"Korkarım bu senaryoda sağduyu, cesaretin daha iyi bir parçası olacak. Eleanor, bu sadece Kilise'nin ya da halkın bizi öğrenmesiyle değil. Birilerinin birlikte olduğumuzu keşfetmesinden daha fazla korkulacak şey var."

"Kingsley'le aynı fikirde değilsin, değil mi? Dosyamı çalanın sadece eski bir müşterim olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bu konuda gerçekten karanlıktayım." Søren gözlerini lamba ışığının dışında gizlenen gölgelere dikti. "Her kimse ve her ne sebeple olursa olsun... Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim. Önce kalbimi sökmelerine izin verirdim."

Nora uzandı ve Søren'in kalbinin üzerindeki yaraya dokundu. Yüzeysel bir kesikti, birkaç gün içinde iyileşirdi. Ancak altındaki yaralar eski ve yara izliydi ve muhtemelen hiçbir zaman tamamen iyileşmeyecekti. Bir keresinde yara dokusunun tüm dokular arasında en güçlüsü olduğunu okumuştı. Belki de Søren'in kalbi yara izi olduğu için bu kadar güçlüydü.

"Eleanor? Babamın cenazesini hatırlıyor musun?"

Nora gözlerini kapadı ve aniden yeniden on yedi yaşına döndü. Annesine iyi bir mazeret uydurmuş ve Søren'e babasının cenazesinde eşlik etmişti. Søren'in on altı yaşındaki kız kardeşi Claire için oradaydı. Ya da en azından kılıf buydu.

Ziyaretin ertesi gecesı Søren'i çocukluk odasında büyük bir koltukta otururken bulmuştu - sadece anılarını barındıran bir yatak odası onun için kabuslar. İçeri girdiğinde onu oturmuş, ay ışığıyla dolu bir havuzda sessizce dua ederken gördüğünü hatırlıyordu. Beyaz ışık yüzünü, solgun saçlarını aydınlatmıştı. Sessiz adımlarla yanına gelmiş, o da kollarına alıp sarılmıştı. Onu sevdiğini ilk kez itiraf etmişti, onu daha on beş yaşındayken gördüğü andan beri sevmişti. Onu yok etmeye çalışan babası için duyduğu üzüntü ve keder, o gece ona çocukluğundaki dehşet öyküsünü anlatırken ortaya çıkmıştı. Kız sadece onu teselli etmek istemişti. Ertesi sabah hâlâ bakirdi ama zar zor.

Nora kıkırdadı. "Oh, hayır. Yaşadığım sürece o geceyi asla unutmayacağım."

Søren parmak uçlarıyla onun dudaklarını okşadı. "Neye kulak misafiri olduğunu biliyorum, ufaklık."

Aklına başka bir anı geldi. Bu sefer o kadar da hoş değildi. O gece Søren'den ayrıldıktan sonra Claire'le birlikte kaldıkları odaya gitmişti.

paylaşıyorlardı. Evde bir düzineden fazla yatak odası vardı ama Søren ne Claire'in ne de kendisinin yalnız uyumaması ısrar ediyordu. Eve vardıkları andan itibaren Søren değişmişti. Her zaman Claire'e karşı son derece korumacıydı ama birdenbire hem ona hem de Claire'e karşı neredeyse paranoyaklaşmıştı. Sanki çocukluğunun geçtiği eve dadanan tehlikeli bir hayalet varmış gibi davranıyordu. Ve Søren'in kollarında

O gece bunun gerçekten çok uzak olmadığını öğrendi. Misafir odasına giderken açık bir pencerenin yanında duran bir kadının dış hatlarını gördü. Kadın kollarını göğsünde kavuşturmuş, başını öne eğmiş duruyordu. Yanında Søren duruyordu ve birbirlerine ileri geri fısıldıyorlardı. Nora bir gölgenin içine girmiş ve kendini oraya saklamıştı. Yaklaştı ve duydu

kadın Søren'e üç kelime *söyledi-Üzgün değilim.* Ve Søren'in üç kelimelik cevabını duydu. *Ben de üzgün değilim.*

O anda Nora duymaması gereken bir şey duyduğunu anladı. Claire'le paylaştığı odada kayboldu ve şafak sökene kadar uyanık bir şekilde tavana ; vücudu Søren'in dokunduğu yerden yanıyor, zihni duyduğunu sandığı şeylerle çalkalanıyordu.

Cenazede, Søren'in bir gece önce konuştuğu kadınla yüz yüze gelmişti. Kumral saçları ve menekşe rengi gözleriyle uzun boylu ve zarif olan bu kadın, hem güzelliği hem de karanlık bir hale gibi etrafını saran umutsuzluğuyla onu dehşete düşürmüştü. Søren onu ablası Elizabeth olarak tanıtmış, Nora'yı da Claire'in bir arkadaşı olarak takdim etmişti. Nora, Elizabeth'i incelediğini ve bir insana değil, bir hayalete baktığını fark ettiğini hatırlıyordu. Yaşayan, nefes alan bir hayalet, ama yine de bir hayalet.

Nora karanlıkta bile Søren'in gri gözlerinde o hayaletin titreştiğini gördü.

"Seni koruyacağıma söz verdim . Burada olmamın tek nedeni bu.

Seni uzağa gönderiyorum," dedi Søren ve Nora'yı hayali kollarına çekti.

"Kız kardeşin... Elizabeth'in ne yaptığını öğrenmelerinden korkuyorsun, değil mi?"

Søren bir tutam saçı kulağının arkasına itti.

"Elizabeth'ten korkum her zaman olduğu gibi yine aynı. Seni öğrenmesinden korkuyorum."

Pazartesi sabahı Suzanne şafakla birlikte uyandı ve bilgisayarını açma zahmetine bile katlanmadı. Daha önce hiç böyle engellenmemişti. Sanki internetin diğer ucunda bir tür varlık oturuyor ve Peder Marcus Stearns hakkında önemli bir şey bulma çabalarını bilerek engelliyordu. Ama bugün elinden geleni ardına koymayacaktı. Umutsuz zamanlar umutsuz araştırmaları gerektirirdi.

Çevrimdışı olacaktı.

Kütüphane erken açılmıştı ama o daha kapılar gelmişti.

İçeri girer girmez Suzanne elinde kalemler ve not kâğıtlarıyla araştırma masasına koştu. Yıllardır basılı araştırma yapmamıştı. Muhtemelen ortaokulda tüm sınıfın bir okul gezisine çıktığı zamandan beri.

Kütüphaneye gittiler ve yeşil ciltleri nasıl karıştıracaklarını ve aradıkları süreli yayının adını, tarihini ve sayısını nasıl öğrendiler. Suzanne'ın fazla bir şey yoktu. İnternette yaptığı araştırmadan elde ettiği tek şey

Peder Marcus Stearns'ün yaklaşık yirmi yıldır Sacred Heart'ta görev yaptığını ve başka hiçbir cemaate başkanlık etmediğini söyledi. Görünüşe göre Peder Stearns yakınlardaki bir Benedikten rahibeler tarikatında da günah çıkarma rahibesi olarak görev yapıyormuş. İçlerinden birinin bir blogu vardı ve Peder Stearns'ün de kendisi gibi

New Hampshire. Papaz okulundan yirmi sekiz yaşında mezun olduğunu tahmin edersek, bu kırk yedi ya da kırk sekiz yaşında olduğu anlamına geliyordu. Yani adını biliyordu,

Yaklaşık yaşı ve doğum yeri. En azından başlamak için bir yer.

Öğlene doğru Suzanne yine pes etmeye karar verdi. Marcus Stearns hakkında hiçbir şey yoktu. Ama yığınlara bir kez daha daldı ve

1963'te kırklı yaşlarının başında olan ve New Hampshire'da yaşayan bir Marcus Stearns buldu. Doğru yaşta olmasa da en azından aynı isimdi. Muhtemelen bir akrabası olduğuna karar verdi ve araştırmaya devam etti.

Saat bire doğru Suzanne bir şeylerin peşinde olduğunu anladı.

1920'de İngiltere'de doğan Marcus Augustus Stearns, küçük bir baronluğun varisiydi. Otuzlu yaşlarının sonunda New England'a gelmiş ve unvanını kullanarak olağanüstü zengin bir aileyle evlenmişti. Annesi Daisy'nin

Edith Wharton fantezisini gerçekleştirdi ve tek varlığı unvanı olmasına rağmen baronla evlendi. Sadece bir yıl suren evliliklerinin ardından Daisy, Elizabeth Bennett Stearns adında bir kız çocuğu dunyaya getirmişti. Suzanne, Daisy'nin sadece bir Edith Wharton hayranı değil, aynı zamanda bir Jane Austen hayranı olduğunu belirtti. Bir yıl sonra da, Suzanne'ın heyecanla keşfettiği Marcus Lennox Stearns adında bir oğlu dunyaya geldi. Ondan sonra izler kayboldu. Genç Marcus ortadan kaybolmuş gibi görünüyordu. Okul kayıtları yok, niversite kayıtları yok, ondan hiç bahsedilmiyor.

Suzanne kütüphanedeki sıkışık çalışma odasındaki sandalyede arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

Katolik rahipler neredeyse hiç para kazanmazdı. Kimse zengin olmak için Katolik rahip olmaz. Ve yine de, eğer bu aynı Marcus Stearns ise. Büyük bir miras ve küçük de olsa İngiliz soylular sınıfında bir unvan, rahip olmak için. Bunun mümkün olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Yine de, kışkırtıcı bir olasılıktı.

"Peder Stearns," diye fısıldadı kendi kendine, "siz de kimsiniz?"

* * *

Nora ertesı sabah uyandığında, boynunu yakasından arınmış ve yatağı kendisi dışında boş buldu. Varlığına dair tüm kanıtları ortadan kaldırdı.

-Sren'in banyosunda giyinip mutfaka gitmeden önce yatağın üzerindeki beyaz çarşafları değiştirdi, mumları kaldırdı ve başıboş kadın parçaları için bir tarama yaptı. Nora cüzdanını çıkardı ve Owen Perry'nin okul fonu için bir ek yazdı. Sren'in parayı Perry ailesine, onlar kendisinden geldiğini öğrenmeden ulaştırmanın bir yolunu bulacağını biliyordu. Kilisede onun küçük gölgesi, ayın sırasında Owen'ın tatlı, masum arkadaşlığı her zaman hoş karşılanır. Ama yine de... Koruması gereken çok kötü bir n vardı.

eki Sren'in masasına bırakan Nora, onun kendisine bir not daha bıraktığını görünce inledi. Bu kez not kapalı bir zarfın içindeydi ve Dışarıda *talimat verilene kadar açmayın* yazıyordu.

"Sadist," diye homurdandı Nora ve zarfı çantasına tıkıştırdı. Anahtarlarını çıkardı ve cep telefonundan saati kontrol etti. Yeni bir kısa mesaj almıştı.

et, yazıyordu. Sıkım seni görmek için sabırsızlanıyor. Sevgiler, Griffin.

Nora cevap yazdı, Sırf bunun için manzaralı yoldan gideceğim.

Nora kalbinde bir parça ağırlıkla Søren'in evinden çıktı ve arabasına yöneldi. Eşyalarını ve kendisini arabaya atıp motoru çalıştırdı.

Griffin... Birlikte yatmalarının üzerinden bir buçuk yıldan fazla zaman geçmişti.

Muhtemelen en son Miami'de, babasının sahil evinde kalmıştı. Wesley'e yalan söylemiş ve orada alternatif bir kitapçıda imza günü olduğunu söylemişti, oysa tek istediği biraz onaylamayan oda arkadaşından birkaç günlüğüne uzaklaşmak ve kesintisiz sapıkça seks yapmaktır.

İstedikini elde etmişti. Muhtemelen Søren'e döndükten sonra da Griffin'le görüşmeye devam edecekti ama Søren'in sabrı bile genç ve çoğu zaman iğrenç Griffin Fiske tarafından sınanabilirdi. Søren için S&M hava ya da su gibiydi; işlevini yerine getirmek için buna ihtiyacı vardı. Griffin içinse S&M, mümkün olduğunca sık sevişmek için oynadığı bir oyundu.

Nora, Griffin'le sahildeki evde geçirdiği son geceyi hatırladı. Bir kulübe gitmişler ve eve Mateo ya da Mateus adında delicesine ateşli bir Portekizli çocuk getirmişlerdi. Bi-meraklı ve henüz yirmi bir yaşındaydı, daha önce hiç başka bir erkekle birlikte olmamış ya da kink yapmamıştı. Sıra önce Nora'ya, Griffin'e gelmişti. Sonra da aynı anda ona saldırmışlardı. Ertesi sabah çocuk dizlerinin üzerine çökmüş ve kendisini New York'a geri götürmeleri için yalvarmıştı.

Nora birden kendini aptal gibi sırtırken buldu. O ve Griffin iyi bir takım olmuşlardı.

Nora motorunu hızlandırdı, Beastie Boys'u açtı, park yoluna yöneldi ve gaza bastı.

Manzaralı yolu siktir et.

* * *

Bir gece önce nerede uyuduğu önemli değildi - oturma odasındaki kanepe, büyükannesinin evindeki küçük ikiz yatağı, annesinin çatısı altındaki kendi yatağı - hangi yatakta uyuduğu önemli değildi

Uyandığında her zaman hastane yatağına geri dönerdi.

Michael nihayet uyandığında ağızındaki kuruluğu, dudaklarının nasıl yırtılmış kâğıt gibi hissettiğini hatırladı. Etrafındaki hortumu hatırladı

Burnu ve kollarına girip çıkan kablolar. Ellerini hareket ettirmeye korkuyordu, denese bile hareket ettiremeyeceğinden korkuyordu.

Gözlerini açtı ve acı içinde kırıştırdı. Siyahlar bir adam hastane odasının penceresinde durmuş helikopter pistine bakıyordu. Gecenin derinliklerinde, odadaki tek ışık karanlıkta bip sesi çıkaran ve nefes alan yaşam destek ekipmanlarından geliyordu.

"Peder S?" Michael bu kelimeleri mırıldanmak için her şeyini ortaya koydu.

Rahip pencereden döndü ve yatağına doğru yürüdü. Michael'a bakarak gülümsedi ve Michael bu gülümsemede bağışlanmaktan başka bir şey göremedi.

"Annen burada, Michael," dedi rahip, saran gece kadar sessiz bir sesle. "Şu anda baban ve doktorla birlikte. Senin için onu bulayım mı?"

Michael başını salladı. Henüz ailesi için hazır değildi, onlarla tekrar yüzleşmeye hazır olup olmayacağından da emin değildi.

"Ben," diye başladı ve biraz öksürdü. "Cehenneme mi gideceğim?"

Peder S uzandı ve elini kısa bir süreliğine Michael'ın alnına koydu.

"Hayır," dedi basitçe ve öyle inanarak ki Michael ona hemen inandı.

Michael başını kaldırıp rahibinin yüzüne baktı. Ailesi Sacred Heart'a gitmeye başladığı andan Peder S'ye hayranlık duymuştu. Peder S'nin huzuruna ve kesinliğine sahip olmak için neler vermezdi.

"Yaşayacak mıyım?" Michael kendi sesini zar zor duyuyordu.

"Evet, öylesin. Tanrı'ya şükürler olsun." Michael rahibin sesindeki rahatlamanın ardında gizlenen korkunun gölgesini duydu. Peder S'nin herhangi bir şeyden korktuğunu görebileceğini hiç düşünmemişti. Karanlıkta bile Peder S'in beyaz yakasında kırmızı bir leke görebiliyordu. Michael'ın kendi kanı olduğunu fark etti. "Ellerinde biraz uyuşukluk olacak ama sonunda tüm hislerin geri gelecek. Çok fazla kan kaybettiniz ve iyileşirken birkaç hafta yorgun düşeceksiniz. Korkarım bir süre danışmanlık hizmeti alacaksınız. Ailenize sizi laik bir psikiyatriste göndermek yerine size danışmanlık yapmama izin verip vermeyeceklerini sordum. Şu anda bunu doktorunuzla görüşüyorlar."

"Senin bile bana yardım edebileceğini sanmıyorum."

Peder S ona baktı ve yavaşça nefes verdi.

"Annen bana babanın birkaç ay önce seni bulduğu resimlerden, kesiklerden ve yanıklardan bahsetti."

Sadece şiddetli kan kaybı Michael'ın kızarmasını engellemişti.

"Babam hasta olduğumu düşünüyor. Annemi terk etti çünkü benim için kavga edip duruyorlar. Ben de hasta olduğumu düşünüyorum. Kötü şeyler istiyorum. Nedenini bilmiyorum." Tekrar öksürmek için durakladı. "Ne olduğumu bilmiyorum."

Peder S bir dakika boyunca ona baktı ve Michael rahibin zihninde tartıldığını hissetti. Testi geçmiş olmalıydı çünkü Peder S, Michael'ın yatağının kenarına oturdu ve Michael'ın aziz Peder Marcus Stearns'ten duymayı hayal bile edemeyeceği sözler söylemeye başladı.

"Michael, bir rahip olarak her hafta yüzlerce itiraf dinliyorum. Ama şimdi izin verirsen, sana dinleteceğim. Ve uyarıyorum, bu uzun bir itiraf ve sizi kesinlikle şok edecek."

"İtirafın mı?" Michael boğazındaki zımpara kâğıdını yuttu.

Peder S kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve Michael'ın gözleriyle buluştu. Michael rahibin profilini inceledi. Şu anda bile dindarlığın ve huzurun timsali gibi görünüyordu, yakışıklı yüzü çizgisiz ve dingin, gözleri çelik gibi güçlü ve gri.

"Michael," dedi Peder S, sesi alçak ama kararlıydı, "senin ne olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Sen farklı bir şeysin -bazı insanların tuhaf ve korkutucu bulduğu bir şey- ama olduğun şey erkek ya da kadın olmak kadar doğal.

Uyanık ya da uykuda. ettiğiniz, özlemini çektiğiniz şeyleri anlıyorum. Şu anda yaşadığınız dünyadan farklı bir dünyaya aitsiniz."

"Hangi dünya? Ben neyim?" Michael oturmak istedi ama vücudunun henüz ona uymadığını fark etti.

Peder S onun gözleriyle karşılaştı ve Michael bir gülümsemenin ipucunu gördü, gizli bir gülümseme ve her erkeğin dinini kaybetmesine neden olabilecek yeşil gözlü bir kızın geçici gölgesini.

"İtirafım," dedi Peder S, "birçok insanın itirafının başladığı gibi başlıyor - üç kelimeyle."

"Baba, beni affeder misin?" Michael bir tahminde bulundu. Peder S içini çekti.

"Eleanor'la tanıştım."

Michael gözlerini açtı ve göreceğini bildiği gibi annesinin evindeki kendi küçük, temiz odasında yattığını gördü. Yataktan yuvarlanarak çıktı, kıyafetlerini giydi ve bilgisayarını açtı. Nora'dan bir e-posta aldığını görünce heyecandan elleri titredi.

Michael-Bir araba seni perşembe sabahı saat 10'da alacak. Ne al, ama ihtiyacın olan her şeyi aldığından emin olacağım. Uzun bir yolculuk olacak, o yüzden okuyacak ve yiyecek bir şeyler getir. Ziyan olmana izin veremem. Tanrı biliyor ya, bu yaz gücüne ihtiyacın olacak. Oh, haleni almaya zahmet etme, Angel. Ona ihtiyacın olmayacak.

Bu mesaj ve pantolonunuz beş dakika içinde kendini imha edecektir.

Gülerken ağzını kapatan Michael masa sandalyesinde arkasına yaslandı.

Michael dominantlar ve itaatkârlar hakkında, aralarındaki ilişkinin her zaman cinsel olmadığını bilecek kadar çok şey . Kendisini becerse de becermese de Nora'nın kişisel kölesi olarak mutlu bir şekilde yaşayacaktı. Dominantlar hükmetmekten, itaatkârlar da itaat etmekten zevk alırdı ve eğer Nora ondan saçlarıyla yerleri paspaslamasını isterse, bunu mutlulukla yapardı. Sonunda uzun saçları işe yarayacaktı. Ama o cümleyle ilgili bir şey -*Halenı toplamakla uğraşma*- Nora'nın onu temizlik hizmetlerinden başka bir şey için kullanmaya niyetli olduğunu düşünmesine *neden oldu*. Müthiş.

Bir yıl önce halemi aldın, diye yazdı ve gülümseyerek Gönder'e bastı.

Hızlı bir zihinsel hesaplama yaparak arabanın onu almaya gelmesine kırk dokuz saat olduğunu fark etti. Kırk dokuz saat... Yarın eşyalarını toplayacak, ertesi gün yola çıkacak ve bugün tembellik edip kitap okuyacaktı.

Yatak başlığının arkasını kazarak Nora'nın en yeni romanının kopyasını buldu. Bunu henüz okumamıştı. Kendini okul bitene kadar beklemeye zorluyordu, böylece kitabın tadını çıkarabilecekti. Michael kendini yastıklarına yaslayarak ilk sayfayı çevirmeye başladı. Yolda kitabın ithaf bölümünde durdu ve Nora'nın Peder S.'ye her zamanki gizli mesajını aradı.

İthaf sayfasını görünce Michael'ın gözleri biraz açıldı.

W.R. 'a çok sular...

Michael mesajı görünce kaşlarını çattı. W.R. de kimdi?

* * *

Nora Sutherlin'i etkilemek için çok para gerekiyordu. Kendisinin de çok fazla düşünmeyecek kadar parası vardı. Ve yeterince varlıklı müşterisi, çok varlıklı müşterisi ve kat kat varlıklı müşterisi ve tanıdığı olmuştu ve onların evlerini, en azından yatak odalarını görmüştü, Søren'in papaz evinde hepsinin malikanelerinin toplamından daha fazla zarafet ve güzellik olduğunu biliyordu.

Ama Griffin'in evini, çiftliğini, malikanesini... dükaliğini ilk gördüğünde, şaşkınlıkla, "Lanet olsun, Griff..." demekten kendini alamadı.

Nora yanlışlıkla İskoçya'ya gelmediğinden emin olmak için GPS'ini iki kez kontrol etti. Yumuşak tepeler, en yumuşak yeşil tabakaların altında uzanıyordu. Beyaz bir çit, ön ve arka arazinin uzunluğu boyunca uzanıyordu. Ve ev -Ortaçağ kalesi dokunuşlu Yunan Uyanışı- gururla yükseliyor, görüş alanını zorluyordu. Griffin'in son günlerde 8. Daire'ye daha az uğramasına şaşmamalıydı. Artık bu gözlerden uzak Harikalar Diyarı'na yerleştiğine göre, kendine ait özel bir oyun alanı vardı.

Arabayı, iki yanında iki taş grifon tarafından korunan, dövme demirden yapılmış devasa kapıya doğru sürdü. Görünüşe göre Griffin adını ailenin avatarından almıştı.

Nora dahili telefonun arama düğmesine bastı. Bir hizmetlinin ya da güvenlik görevlisinin sesini duymayı bekliyordu.

"Hey, kötü kız," diye seslendi Griffin'in derin ve seksi sesi. "Papa'nın seni Vatikan'dan çıkardığına inanamıyorum."

"Buna hoşgörü diyebilirsiniz. Şimdi beni içeri alacak mısınız, Griff?"

"Lütfen de ve bana efendim de."

"Kiminle uğraştığınızı unuttunuz mu?" Nora kaşını kaldırdı ve güvenlik kamerasına sert bir bakış fırlattı.

"Asla, bebeğim. İçeri gelsene. Şu seks partisini başlatalım."

Demir kapı gıcırdayarak açıldı ve Nora evin önüne geldi - hatta Uzaktan olduğundan çok yakından daha etkileyiciydi ve arabayı durdurdu. Yaklaştığında kapı esneyerek açıldı. Katedral benzeri fuayeye adım attı, Etrafına utanmaz bir huşu içinde baktı; adı çiftlik olabilirdi ama ruhu bir şatoydu. Ve ana spiralden aşağı inerken Merdivenleri ikişer ikişer çıkan, siyah İskoç eteği ve Doc Marten çizmelerinden başka bir şey giymemiş olan kişi, malikânenin deli lordudur.

Griffin Fiske... Yedi yıl önce Kingsley'in bulduklarından biriydi. Griffin o zamanlar sadece yirmi iki yaşındaydı ama hasarlı, tehlikeli ve son derece seksiydi - Kingsley'in en sevdiği kombinasyon. Görünüşe göre Griffin bir gece Kingsley'in meşhur striptiz kulübü Möbius'ta eğleniyordu ve Kingsley, Griffin'in striptizcilerden biriyle haddini aşan bir adamı feci şekilde dövdüğünü gördü. Bir metre boyunda, bronz tenli, geniş göğüslü ve Ağır sıklet bir boksörün omuzlarında, dünyada Griffin Fiske'den daha eğlenceli bir bakış yoktu. Her iki omuzunda da özenle yapılmış kol bandı dövmeleleri vardı.

pazuları, mükemmel bir şekilde dikilmiş siyah saçları ve kendisinden başka kimsede görmediği en kirli gülümsemesi vardı. Ev Yunan Uyanışı olabilirdi ama efendisi Yunan savaşçısıydı.

"Fiske bir İskoç ismi değil, Griff," diye hatırlattı Nora, adam son dört basamağı atlayıp tam önüne geldiğinde.

"Ama ev annemin tarafından. O da bir Raeburn'dü. Her neyse, senin bir zayıflığın olduğunu duydum." Ayı gibi sarılmadan önce ona sırtıttı.

"İki kelime-kolay erişim," dedi ve eteğine sert bir şaplak attı. "Şimdiden üstüme mi çıkıyorsun? Buna izin veremem."

Griffin onu kucağına omzuna attıktan sonra merdivenleri çıkmaya başladığında Nora ciyak ciyak bağırdı.

"Efendim?" diye seslendi merdivenlerin dibinden alçak, iyi modüle edilmiş bir İngiliz aksanı. Sahanlıkta Griffin, Nora'nın gözüne çarpmadan önce arkasını döndü.

Sesin kaynağı.

"Alfred, eteğimin altına mı bakıyorsun?" Nora onun omzunda kıvranırken Griffin talepte bulundu.

"Efendi Griffin, eteğinizin altında bir şey görmektense, broşlarıyla gözlerimi oyma bahanesi için kendi annemle evlenirim," dedi adamın sesi zarif bir edayla. "Misafirinizin eşyalarını nereye koymamı istersiniz, efendim?"

"Bu bir *Oedipus Rex* göndermesi," diye ekledi ebedi İngilizce uzmanı Nora. Sesin Griffin'in kâhyasından geldiği belliydi; işverenin omzunda bir kadınla, üzerinde sadece iskoç eteği ve çizmelerle dolaşmasından hiç rahatsız olmamış gibiydi. Nora bunun alışılmadık bir durum olmadığını tahmin ediyordu.

"Onları Mavi Oda'ya koyun. Ve önümüzdeki birkaç saat boyunca rahatsız etmek yok, lütfen. Misafirim ve ben sevişeceğiz. İki saat mi, Nora?"

"En azından," diye kabul etti.

"Üç yapsan iyi olur Alfred." Griffin Nora'yı omzunda daha yükseğe kaydırdı ve merdivenlerden yukarı çıkmaya devam etti.

"uzun bir yaz olacak, değil mi?" diye sordu. "Hatırlayacak olursanız, sekiz buçuk inç uzunluğunda."

Griffin büyük yatak odasının kapısını tekmeleyerek açtı. Kadını, dağ gibi siyah kumaşlarla örtülü devasa yatağın üzerine kararsızca fırlattı. Yastıklar ve lüks beyaz-siyah çizgili çarşaf. Nora'nın kalbi hızla çarpıyordu.

Griffin onun üstüne tırmandı. Şakacı bir şekilde mücadele etti ama sadece Griffin'in bileklerini yakalayıp başının üzerine itmesinin verdiği zevk için. Eğer hayatının geri kalanında birlikte olmak için tek bir erkek seçmesi gerekseydi, bu Søren olurdu, hem de sonsuza kadar. Ama Griffin bir eliyle onu tutup diğer eliyle eteğinin altını eşelerken, Griffin'in kendine has bir cazibesi olduğunu inkâr edemezdi.

"Sol çizme mi, sağ mı?" diye sordu, dantel külotunun içinden klitoral alay ederek.

"Doğru."

Sağ botunun etrafını kazdı ve bir prezervatif çıkardı. "Griffin, beni becermeden önce sana bir şey söylemem gerekiyor."

Griffin prezervatif paketini dişleriyle yırtarak açtıktan sonra durakladı.

Yakınına eğildi ve ağzını kızın kulağına dayadı.

"Bana bir şey söyle...." Onu kulağından boynuna kadar öptü.

"Sadece," diye soludu adam parmağını iç çamaşırının içine sokmaya başladığında, "işemem lazım."

Griffin inledi ve onun üzerinden yuvarlandı. "İşte," dedi ve bir kapıyı işaret etti.

"Teşekkür , sevgilim. Harika bir sürüştü, biliyor musun? Hasta oluyorsun şehrin?" Nora ayağa kalktı ve banyoya doğru yürüdü.

"Ebeveynler şehirde. Torun isteyen ebeveynler. Onlara torun vermek zorunda kalmamak için ."

"Anlaşılabilir," diye seslendi Nora. "Annem on yıl önce torun sormayı bıraktı. Bir rahiple sevişmeye başlayınca geri çekileceklerdir."

"Rahibin benim için dışarı çıkmıyor."

"Doğru. Ama kıbarca rica edersen seni fena benzetir. Tanrım, Griffin, senin banyon benim bodrumumdan daha büyük. Çok mu şımardın?"

"Yeterince değil. mi?" "Evet ve hayır."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmek istemiyorum, değil mi?"

Nora ellerini yıkadı ve kuruladı. Banyo kapısında durakladı, Nora yatakta bacaklarını iyice açarak oturan Griffin'e baktı; Griffin'in gerçek İskoç tarzında İskoç eteği giydiğini görebiliyordu. Bunu onayladı.

"Biliyor musun, sevişmeden önce bir duş alsam iyi olacak. Søren dün gece bana çok yoğun bir veda etti ve ben henüz yıkanmadım."

"Biliyorsun, ikinci kez boşalmaya aldırmam. Ve Papa Whatadick'i tanırıysam, muhtemelen boşalmadan önce dölünü kutsuyordur."

Nora yavaşça yatağa doğru yürürken, "Sana söz veriyorum, değil," dedi. "Søren'le birbirinizden neden bu kadar nefret ediyorsunuz?"

"Ona sor," dedi Griffin, gömleğinin düğmelerini açmak için uzanarak. "Sordum. Bana söylemiyor."

"Aramızda süregelen bir fikir ayrılığı var diyelim. Benim görüşüm onun kendini beğenmiş, kibirli bir pislik olduğu yönünde, o ise buna katılmıyor."

Nora gözlerini Griffin'e dikti. Griffin onun gözleriyle tam olarak buluşamadı.

"Bunun doğru olmadığını biliyorum. Ona zaman kendini beğenmiş, kibirli bir hıyar olduğunu söylüyorum ve o da tamamen aynı fikirde. Seni dövebilirim."

"Hiç şansın yok. Artık bana üstünlük taslayamazsın. Bu yaz benim sürtüğümsün, değil."

"Eskiden üstüne çıkmama izin verirdin." Nora, Griffin'i bağladığı ve onun zavallı istekli halini kullanıp istismar ettiği onlarca zamanı hatırladı.

"Çünkü seni becermeme izin vermenin tek yolu buydu. Ve o zaman bile beni hiç dövmedin."

"Çok kötü. Bence sert bir dayak ruhuna iyi gelecektir. Tamam, beni geçebilirsin. Ama beni dövmek de yok. Sadece baskınlık ve esaret, ne yazık ki. Søren'in kuralları."

"Biliyorum. Dün aradı ve bana isyan yasasını okudu," dedi Griffin, parmaklarının ustaca bir hareketiyle üst düğmesini açarken.

"Mülküne karşı çok korumacıdır."

"Onu suçladığımı söyleyemem." Griffin yatağın üzerinde arkasına yaslandı ve ona yukarıdan aşağıya baktı. "Benim için soyun, güzelim."

Otuz dört yaşındaki Nora, genç erkeklerden alabileceği tüm erotik takdiri alacaktı. Gömleğinin yere düşmesine izin verdi ve yavaşça kaşkorsesini çıkardı.

"Tanrım," dedi Griffin ve onu kolundan tutup yavaşça kendine çekti. Karnına ve göğsüne bakarken sırtışı kayboldu. "Sana cehennem gibi bir veda etti, değil mi?"

"Oops. Özür dilerim. Sizi uyarmalıydım."

"Siz ikiniz kanlı oyun mu oynadınız?" Griffin dehşet içinde sordu.

Nora omuz silkti.

"Birazcık. Sadece yedi kesik. Hazır bahsetmişken, önümüzdeki birkaç gün analdan uzak dursak iyi olur. Son kesik oldukça hassas bir bölgedeydi."

Griffin'in gülmesini bekliyordu - eğer sevişmiyorlarsa, gülüyorlardı. Ama Griffin sadece bir süre ona bakıp tenini inceledi.

Parmağını yavaşça yaralarının etrafında gezdirdi - köprücük , göğüs kafesindeki, göğsünün altındaki kesik.

"Eğer buna hazır değilseniz oynamak zorunda " dedi.

"Griff, bundan daha kötü kağıt kesiklerim oldu. Ayrıca kasıklarım da. Düzeltmelerin üzerinde çıplak çalışırken uyuyakalırsan böyle olur. Ben hazırım. Ciddiyim."

"Tamam. Beni zorlarsan sevişiriz," dedi ona tekrar gülümseyerek. "Sen iyileşene kadar vanilyaya gideceğiz."

Nora şiddetle başını salladı. "Hiç şansın yok. Vanilya olmaz. Bir kez vanilyalı seks yapmayı denediğimde bile neredeyse bayılıyordum."

"Nora Sutherlin vanilya seksi mi denedi? duymak zorundayım."

Griffin yan tarafına uzandı ve yanındaki yatağı şakacı şekilde okşadı. Nora gözlerini devirerek onun çarşaflarının üzerine süründü.

"Önemli bir değil. Denedim. Hoşuma gitmedi. Bıraktım."

"Neden durdun? Vanilya seks sıkıcıdır ama zor değildir. Sen . Sadece orada yat ve hoşuna gidiyormuş gibi yap."

Hoşlanıyormuş gibi davranmak... Sorun buydu. Rol yapmak zorunda değildi.... Nora gözlerini kapattı. Bir an için artık Griffin'in yatağında değildi... evindeki yatağındaydı ve Wesley onun üzerindeydi. Öpüşüyorlardı, çıplak göğüslerini birbirlerine bastırılmışlardı. Wesley'nin elleri saçlarını ve kollarını okşadı. Onun boynunu ve kaslı omuzlarını öptü. Çok gençti, o zamanlar sadece on dokuz yaşındaydı ve hala bakirdi. Ve işte oradaydı, Güzel olduğu kadar cesurdu da, ona bekâretini vermeye hazır ve istekliydi. Ve kadın bunu istiyordu, onu istiyordu... bedeni için değil, zevk için değil, seks için değil. Çok daha derin ve korkutucu başka bir şey için, onunla sevişmesine izin vermek yerine, gitmesine izin verdi.

"Açıklaması zor," dedi gözlerini açarak. "Vanilya bana göre değil."

Griffin, "Açıklaması o kadar da zor değil-vanilya darbeleri," dedi. "Ne olmuş yani?"

Bekarlık mı?"

"Bunun şakasını bile yapma. Sadece beni , kıcımdan sik, bana sürtüğ de ve sadece kesikleri izle."

Griffin ona sırtıttı. "Evet, hanımefendi."

"Ha," dedi. "Ben hâlâ birinciyim."

Griffin ona kaşlarını kaldırdı ve başının belada olduğunu anladı - iyi türden.

Bir saniye içinde kendini Griffin kıyafetlerini çıkarırken yüzüstü yatarken buldu. Griffin yatağının köşesinden deri bir kayış çıkardı. Yatağın başucundaki masadan da iki adet esaret kelepçesi aldı. Griffin ustalıkla kelepçeleri kızın bileklerine ve ayak bileklerine geçirdi, ellerini yatak direğine bağladı ve bacaklarını açarak bir ayırma çubuğuna bağladı.

Griffin vücudunu onun için hazırlarken Nora zevkle inledi - ona ne tür bir kayganlaştırıcı kullandığını sorması gerekecekti çünkü harika hissettiriyordu - ve sonra dikkatlice içine itti. Adamın eteği çıplak tenine sürtünürken yünün fırçasını hissetti. Nora orada karar verdi ve sonra bir sonraki tatilini İskoçya'da geçirecek.

Kendine kim olduğunu hatırlattı. O bir değışkendi. Bütün yaz boyunca Griffin onu geçecekti. Bütün yaz boyunca o da Michael'ın üstünde olacaktı. Her iki dünyanın da en iyisine sahip olacak ve hiç vanilya seks yapmayacaktı. İçinde altın parçacıkları olan büyük kahverengi gözlere bakmak ve "Wesley" yerine "Wesley" demek yok.

"Efendim." Sevişirken birbirlerine sarılmak yoktu, aralarında kan değil sadece ter ıslanıyordu. Seks . Acı . Wesley ve onun bir parçası geçmişte kalmıştı.

Griffin onun içinde hareket etmeye devam etti. Nora başını onun koluna gömdü ve Wesley'nin adını çarşafıara fısıldadı.

Michael evinin önündeki verandada oturmuş, Nora'nın söz verdiği yolculuğu bekliyordu. Birkaç dakika içinde Nora Sutherlin ve sapık arkadaşı Griffin'le bütün yaz takılmak üzere New York'un kuzeyindeki bir çiftliğe götürüleceğine hâlâ inanamıyordu. Denklemın Griffin kısmı onu endişelendiriyordu. Nora'yı bir yılı aşkın bir süredir tanıyordu, hatta İncil'deki anlamıyla tanıyordu. Birlikte geçirdikleri geceden beri pek konuşmamışlardı ama yine de onun yanında kendini rahat hissediyordu. Yani, herhangi birinin yanında hissettiği kadar rahat. Bu Griffin denen adam ondan nefret edebilirdi. Ne de olsa Nora'nın bu yaz onu eğitmesi gerekiyordu. Griffin onu bir başkasıyla paylaşmaktan hoşlanmayabilirdi, özellikle de parasız ve hiçbir yerden gelmeyen bir gençle. Michael hâlâ Peder S'nin Nora'yı herhangi bir erkekle paylaştığına inanamıyordu. Ama yine de Peder S alışılmadık bir adamdı. Nora söz konusu olduğunda çok gerçekçi bir mülkiyet kavramı vardı. Ona sahip olduğu için, onu ödünç verebilirdi ve yine de onun olurdu. Michael, Nora'nın bir kütüphane kitabı gibi muamele görmek konusunda ne hissettiğini merak ediyordu. Michael bu fikri kendisi de sevmişti. Aşık olduğu biri tarafından sahiplenilme düşüncesi onu öylesine tahrik ediyordu ki zorlukla nefes alabiliyordu. Bugünlerde kendini evlatlıktan reddedilmiş hissediyordu. Annesi artık onu gerçekten istemiyordu. Ve Tanrım, babası... babası mı?

"Michael? Ne yapıyorsun?"

Michael donakaldı. Yavaşça başını yana çevirdi ve babasının her zamanki mavi takım elbisesiyle kendisine doğru geldiğini gördü. Nora'yı düşünmeye dalmış olan Michael, babasının sokağın karşısına park ettiğini fark etmemişti bile.

Michael kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Hiçbir şey," dedi. "Araç bekliyorum."

Babası durdu ve ona baktı. Michael oturuyor olmasaydı ve oldukça uzun boylu, tıknaz babası ayakta dursaydı bile, babası yine de ona bakıyor olacaktı.

"Nereye bırakacaksın?" diye sordu babası.

Michael yine küçük bir saptırma denemeye karar verdi. "Bugün Perşembe sabahı."

"Sabah izin aldım. Annen bütün yaz evde söyledi. Oğluma neler olduğunu görmem gerektiğini düşündüm."

"Yine mi oğlun oldum?"

"Michael, bunu geride bıraktığımızı sanıyordum," dedi babası en nankör sesiyle. Michael bağırmayı daha çok sevmişti. En azından öfke gerçek gibiydi. Babasının dostça sesi sadece bir şey istediği anlamına geliyordu. Açıkça cevaplar. Ve Michael ona hiçbir şey vermeyecekti.

Evet, bana ve anneme ağlamayı tamamen aştım.

Yine kanka olduk baba, diye düşündü Michael ama yüksek sesle söylemedi. Babası her şeyi ona karşı kullanabilirdi, bu yüzden Michael sessizliğini bir kalkan olarak kullandı.

Babasının gözleri soğuk ve tehditkâr bir hal aldı.

"Genç adam, bana bu yaz ne yapacağını söyle, yoksa ne olursa olsun gerçekleşmemesini sağlarım."

"Bu yaz bazı arkadaşlarımla kalacağım. Hepsi bu kadar."

Michael'ın babası konuşmadan ona baktı. Kötüye işaret. Babası konuşuyordu. Sürekli konuşurdu. Spor takımları hakkında konuşurdu. İşyerindeki pislikler, başkan, iş piyasası, herkes onun gibi olsa dünyanın sorunlarının ortadan kalkacağı hakkında.

"Hiç arkadaşın olduğunu bilmiyordum, Michael," dedi babası soğuk bir şüpheyle.

Michael çenesini sıktı ve cevap vermedi.

"Hangi arkadaşlar bunlar?" diye sordu babası, Michael'ın bir an bile güvenmediği tarafsız bir tonda.

Dizlerini göğsüne daha da sıkı çeken Michael, altındaki soğuk betona konsantre oldu. Babası kızgın olduğunda hep bu oyunu oynardı. Michael ortadan kaybolur, kendi içine çekilir, vücudunun sadece Nora ve Peder S'in anladığı kısmını koruyan sert bir dış kabuk olmasına izin verirdi.

"Cevap ver, Michael."

Michael böyle zamanlarda Nora gibi konuşabilmeyi, düşündüğü her şeyi söyleyebilmeyi diliyordu. Şu anda söylemek istediği şey şuydu: *"Seni pislik.*

"Sen-" diye başladı Michael, ama parlak gümüş bir araba, belki bir Rolls Royce, sokağının köşesini dönünce durdu.

"Bu da ne?" diye sordu babası, kızgın kara gözleri arabaya dikilmişti. Michael ayağa kalktı, spor çantasını aldı ve arabaya doğru yöneldi. "Michael, buraya gel," diye bağırdı babası arkasından. Rolls Royce'u her kim kullanıyorsa Michael'ın evinin önünde yavaşladı ve kapı onun için açıldı. Michael kendini ve spor çantasını arka koltuğa attı ve araba tekrar hareket etti. Pencereden dışarı bakan Michael, babasının gergin olmayan bir öfkeyle ona baktığını gördü. Yaz sonunda geri döndüğünde ödeyecek çok şeyi olacaktı. Ama en azından şimdi özgürdü.

Michael aniden lüks arabanın arkasında yalnız olmadığını fark etti. Önce binici çizmelerini, siyah binici botlarını ve koyu gri pantolonu gördü. Pantolon oldukça eski moda ama gösterişli görünen bir takım elbiseye aitti ve çilgınca iyi görünen siyah saçlı bir adam tarafından giyiliyordu. yontulmuş dudaklarında bir gülümseme vardı. Michael adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi ama Nora'nın baskın bir arkadaşının ve muhtemelen çok önemli bir huzurunda oturduğundan hiç şüphesi yoktu.

Michael çekingen bir sesle, "Merhaba efendim," dedi.

"Bonjour, Michael," dedi adam Fransız aksanıyla, adını *Michelle* gibi telaffuz ederek. Fransız mı? Demek bu Kingsley'di, Peder S'in gerekli şeytanı. Adam Michael'ı bir kez daha aşağı yukarı süzdükten sonra arkasına yaslandı ve binici çizmelerini karşısındaki koltuğa atıp bileklerinden çaprazladı. "*Tanrım, chérie*'nin evcil hayvanları konusunda iyi bir zevki var, değil mi?"

"Evcil hayvanlar mı?" Michael sıkıntıyla tekrarladı.

Adam öne doğru eğildi ve Michael gergin bir şekilde onun yakışıklı yüzünü inceledi - koyu sarı gözleri, güçlü Avrupalı burnu, ağzındaki şehvetli eğim.

"Söylesene Michael, hiç Rolls Royce'un arkasında seks yaptın mı?"

* * *

Nora sırtını dikleştirdi ve kalçalarını yukarı kaldırdı. Sonunda doğru pozisyonu buldu.

penetrasyon açısı. Kuşkusuz, Griffin'le Aston Martin'in üstünde sevişmek onun fikriydi ama Griffin içine girdiğinde, araba kaportası ve seksin her zaman bir arada olamayacağını fark etti. Griffin'in umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Arabanın kaputunun üzerinde yüzüstü yatarken, elleri bağlıydı.

Griffin pervasızca içine girdi. Nora kalçalarını kaldırdığında, Griffin elini onun altına soktu ve klitorisini buldu. Şimdi aynı derecede neşeli olan Nora başını yana çevirdi ve gülümsedi.

"Ne zaman bir Ducati aldın?" Nora, Griffin'in Ferrari'ler, Porsche'ler ve sıkı bir Shelby Mustang ile dolu garajının köşesinde duran motosikleti ilk kez fark ederek sordu.

"Seni beceriyorum ve sen bana motosikletimi mi soruyorsun?" Griffin dişlerini sıkarak nefesini tuttu.

"Özür dilerim efendim," dedi gerçek bir pişmanlık duymadan. "Søren'le birlikte olmamızın nedeni bir Ducati."

"Kahretsin, onun da bir tane olmasından nefret ediyorum." "Ben..."

Geçmişin sisleri arasından bir anı süzülürken Nora gözlerini kapadı. "Eleanor Louise Schreiber! Derhal yataktan kalk," dedi annesi. ona bağırdı. Nora, annesinin ruhunu kıracağı gün olacağına dair kararlılığıyla yorganı kafasına geçirdiğini hatırlıyordu. Bu, organize dinin zorbalığını yeneceği gün olacaktı. Bugün ayini terk edecek ve bir daha asla geri dönmeyecekti.

"Ben bir Budistim," diye bağırdı çarşafın altından. "Eleanor, hemen yataktan kalk ve ayin için hazırlan."

Nora annesinin ses tonunda gerçek bir öfke duyduğunu hatırlıyordu. Güzeldi. Öfke onu dengesiz yapardı. Ya onu öldürecekti ya da hışımla çıkıp gidecekti. Her iki durumda da bugün kilise yok demekti. Eleanor ayinden çıkmak için mücadele edebilirse, özgür olacaktı... zincirsiz, sınırsız, Katolik Kilisesi'ne sonsuza dek bağlı olmayacaktı.

"Ben bir ateistim." Karnının üzerine döndü. "Kiliseye girdiğim anda kendimi yakacağım. Oradan uzak durmam herkesin iyiliği için."

Annesi nefesinin altında homurdanmıştı. Nora'nın bu alışkanlığı nereden geliyordu?

"Eleanor," dedi annesi iç çekerek. Lanet olsun. İç çekmek iyi bir şey değildi. İç çekmek, annesinin onu ikna etmeye ya da rüşvet vermeye çalışacağı anlamına geliyordu.

"Ne?"

"Peder Greg yakında emekli oluyor. Bugün Sacred Heart'ta yeni rahibin göreve başlayacağı gün. Eğer yeni rahip kilisenin defterlerini tutması için başka birini işe alırsa, artık St. Xavier'de ücretsiz eğitim alamazsınız."

"Umurumda değil. Beni devlet okuluna gönder. Artık üniforma yok."

Nora annesinin aldığı keskin nefesi hatırladı. Annesinin onu henüz öldüresiye dövmemiş olması hayatın en büyük gizemlerinden biriydi.

"Eleanor," diye söze başladı annesi, sesi sakarın kokuyordu. "Mary Rose bana yeni rahibin çok yakışıklı olduğunu söyledi."

Nora gözlerini devirerek arkasını döndü ve annesine ters ters baktı. "Anne, o bir rahip. Bu iğrenç."

Ama annesi devam etti. "Ve motosiklete biniyor." Bu onun dikkatini çekti.

"Ne tür? Japonya'dan gelen, itiş gücü olmayan bir saçmalık değil, değil mi?" Babası ona pek bir şey öğretmemişti ama arabaları ve motosikletleri öğretmişti.

Annesi başını sallayarak çenesine vurdu. "Adının ne olduğunu hatırlamıyorum. İtalyanca bir şeydi. Du-bir şey."

"Bir Ducati mi?" "buydu."

Nora o anda kalbinin biraz hızlı çarptığını hatırlıyordu. Yakışıklı bir Paranın satın alabileceği en iyi, en hızlı, en kötü motosikleti kullanan Katolik rahip mi? İnanmak için görmesi gerekirdi.

"Peki," dedi, üzerinden atarak. "Ben de geliyorum."

Nora sertçe boşaldı ve Aston Martin' kaputuna doğru gevşedi, Griffin ondan çekilip ellerini çözmeden önce içinde birkaç spiral itme daha yaptı.

"İyi fikir," dedi Griffin, Nora'yı kendine doğru çekerek. Elleri artık serbest olan Nora eteğini çekiştirerek indirdi ve Griffin'e yaslandı. "Daha önce hiç bir Aston Martin'in üzerinde sevişmemiştim. Karalama defteri için bir şey," dedi.

"Ben de . Ya da içinde. Zach'le çok yaklaştık ama. Bu arabaya karşı büyük bir zaafı vardı."

"Zach?" Griffin prezervatifi çıkarıp pantolonunun çekerek sordu. "Mavi Gözler, hatırladın mı? Deli gibi ateşli Yahudi editörüm beni Karısı mı?"

"Doğru. Şu adam. Sanırım senin için ereksiyon oldu. Araba sadece bir ikramiyeydi."

Nora ellerini kaputun üzerinde gezdirirken, "Çok güzel bir araba," dedi. Aston Martin üç yıl önce Orta Doğulu bir hanedanın üyesi olan ve birkaç ayda bir Amerika'ya gelen bir sevgilisi tarafından hediye edilmişti. kadın dominantlara olan çok gizli takıntısını şımartıyor. Muhteşem

Adam. Seksten sonra çıplak vücuduna Arapça şiirler çizmeye bayılıyordu. Birlikte geçirdikleri ilk haftadan sonra teşekkür etmek için garajında Aston Martin'i bulmuştu. "O benim bebeğim."

"O zaman neden onu buraya kadar getirip blokların üzerine koymamı istedin?" Griffin arabanın etrafında bir tur atarak sordu.

Nora parmaklarını öptü ve küçük bir hayır duasıyla kaputa dokundu. Boyadaki lekeleri fark edince eline bir güderi aldı. Özenle ve dirsek yağıyla Nora/Griffin lekelerini cehennem kırmızısı kaplamadan parlattı.

"Eski oda arkadaşım Wes'e verecektim." "Oda arkadaşın mı vardı?"

"Yatılı stajyer. Sana hiç söylemedim. Muhteşem bir çocuk. Onu becermeye çalışırdın."

"Bu muhtemelen doğru. Bu muhteşem stajyere ne oldu?"

Nora derin bir iç çekti. "Bana aşık oldu. Kötü bir durumdu. Gitmesine izin vermek zorunda kaldım." Soğukkanlı görünmeye ama Griffin'in bunu yutmadığını anlayabiliyordu.

"Görünüşe göre aşık olan tek kişi o değilmiş." Griffin ona anlamlı anlamlı baktı.

"Griff, zeki olamayacak kadar güzelsin." Nora, Griffin'in ona ters ters bakmasını hak etmişti.

"Onunla hâlâ konuşuyor musun?"

"Arıyor ama cevap vermiyorum. Tek bildiğim Yorke'tan ayrıldığı ve Kentucky'ye geri döndüğü."

"Onu hiç Google'da takip ettin mi? Facebook ya da Twitter'da neler yaptığına baktın mı?"

Nora başını salladı. "Aklıma geldi ama bilemiyorum. Ya hâlâ üzgün ve yalnızsa? Bu kalbimi kırardı."

Griffin arabanın etrafından dolaştı ve onun önünde durdu. Çenesini kavradı ve onu gözleriyle buluşmaya zorladı.

"Ya mutluydu? Hatta biriyle çıksaydı?" Nora derin bir nefes verdi.

"Bu kalbimi kırar."

"Nora," diye iç geçirdi Griffin. "Gerçekten yapman gerek-"

"Efendi Griffin? Hanımefendi?" garajın kapısından İngiliz aksanlı bir ses geldi.

Nora gülerek giysilerini düzeltirken Griffin, "Tanrım, bana Efendi Griffin demesi beni tahrik ediyor," diye inledi. Aslında pantolon giymişti bugün -hakis pantolon ve güçlü dövmeli pazularına uzanan beyaz bir tişört. Pantolon ve gömlek vardı ama ayakkabı ya da çorap yoktu. Yine de ilerleme .

"Diğer misafiriniz geldi," dedi Griffin'in görkemli beyaz saçlı uşağı. Nora'nın yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Küçük kinkster geldi. Hadi gidelim."

Nora Griffin'in elini tuttu ve uşağının yanından hızla geçti.

"Bana şu çocuktan bahset," dedi Griffin. "Kilisenizden on yedi yaşında bir itaatkâr olduğunu söylemişsiniz. Hakkında bilmem gereken başka bir şey onu?"

"Ne gibi? Gıda alerjileri mi?"

"On yedi yaşımı zar zor hatırlıyorum diyelim. Sanırım yılın yarısını sarhoş, diğer yarısını da kafam güzel geçirdim."

"Michael için endişelenmene gerek yok. O çok . Søren içki bile içmediğini söyledi. Ama muhtemelen yapman gereken üç şey var. onu biliyorum."

"Hazırım," dedi Griffin, Kingsley'nin gümüş Rolls Royce'u evin önünde durduğu sırada ön kapıyı açarak. "Vur bana."

Nora onun kolunu tokatladı.

"Birincisi, Michael konuşmaz."

"O bir dilsiz mi?" Griffin biraz dehşete düşmüş bir sesle sordu. Griffin sadece ağzına bir şey koyduğunuzda susardı - tercihen bir vücut parçası.

"Hayır, sadece çok sessiz. Gergin bir tip. Sessiz."

"İtaatkâr mı?"

Rolls'un kapısı açılıp Michael dışarı çıkarken Nora, "Bu," dedi. Güneş gözlüklerini kafasına geçirdi ve ona gülümsedi. Elini kaldırarak ona gergin bir şekilde el salladı.

"Vay anasını," diye nefes aldı Griffin, Michael'ı görünce kara gözleri büyüdü.

"Evet," dedi Nora, Michael'a gülümseyerek. "İkincisi, Michael kesinlikle, tamamen, gülünç derecede güzel."

"Nora..." Griffin sıkıntılı bir sesle şöyle dedi. "Sanırım aşık oldum."

"Kızgınlık dönemindesin, Griff. Büyük fark var. Oh, ve üç numara... Søren onu beceremeyeceğini söylüyor."

Basamakları hızla Nora, arkasında suskun bir Griffin bıraktı. Michael'ı yakaladı ve kollarının arasına aldı.

"Selam Angel," dedi onu dudaklarından öperek. "Yolculuk nasıldı?" "Tuhaftı," diye fısıldadı Michael. "Arka koltukta bir adam vardı. İçinde Binici çizimleri. Onu Peder S'nin evine bıraktık."

"Oh, o sadece Kingsley'di. Yeni askerleri teftiş etmeyi sever. Sana asıldı mı? Rolls Royce'un arkasında hiç seks yapıp yapmadığını sordu mu?"

Michael kızarak, "Evet," diye itiraf etti. "Ama ben-"

"Güzel," dedi Nora. "Muayeneden geçtiniz. Ben şoförünüzle öpüşürken siz de gidip Griffin'e merhaba deyin."

Nora, Michael'döndürerek merdivenlere doğru yöneltti ve kot pantolonlu poposuna bir tokat attı. Robin, onun ve Søren'in en sevdiği Şoför şapkası ve deri eldivenleriyle tamamladığı şık gri şoför kostümüyle sürücü koltuğundan kalktı.

"Üniformalı kadınlara bayılırım," dedi Nora ve Robin'e uzun, derin bir öpücük verdi. Nora merdivenlerin tepesinden alkış sesleri duydu. Güzel itaatkârdan geri çekildi ve Griffin'in alkışladığını ve Michael'ın ağzının açık kaldığını gördü.

Michael Griffin'e baktı, o da Michael'a baktı. Michael ona baktı. Griffin Michael'a bakmaya devam etti.

Nora inledi. "Robin, beni şehre geri götür."

"Özür dilerim, hanımefendi. Bay King buna iznim olmadığını söyledi. Oh, ve Bay S'nin size bir mesajı var."

"Bay S'nin mesajı nedir acaba?" Nora, Søren'in kendisine bir astı aracılığıyla iletmeye karar verdiği mesajdan şimdiden korkarak sordu.

"Size bıraktığı notun hala sizde olup olmadığını sormamı istedi. Hani şu 'Talimat verilene kadar açmayın' yazan?"

"Evet. bende. Ne olmuş ona?" "Hâlâ açamadığını söyledi."

Nora başını salladı. "Güzel. Harika. Harika. Bay S'ye notunu alıp bir tarafına sokabileceğini söyleyebilirsin-"

"Nora?" Griffin ona seslendi. "Robin'i tekrar öp. Fotoğraf istiyorum."

Nora alnını ovuşturdu. Önünde uzun bir yaz vardı. Çok uzun.

Nora Robin'in elini sıkarak vedalaştı, bu hareket merdivenlerin tepesindeki seyircilerin yuhalamasına neden oldu. Robin Rolls'a binip uzaklaştı ve Nora'yı ürkek bir genç ve azgın bir Griffin'le baş başa bıraktı.

Üzerindeki mavi gökyüzüne bakan Nora, eski fahişelerin koruyucu azizi Aziz Mary Magdalen'e ve kayıp davaların koruyucu azizi Aziz Jude' hızlı bir dua gönderdi. Duası tek bir kelimedenden oluşuyordu.

"Yardım edin."

* * *

Suzanne derin bir nefes aldı ve kendi kendine tek bir kelime fısıldadı

-"Afganistan."

Garip bir mantra ama onun için işe yarıyordu. Son üç aydır Afganistan'daydı o ıssız, kırık dökük ülkede korkuyla beslenmiş, cesaretle uyumuştı. Teğmen Hatton, ona her zaman Red-IED diye seslenen yakışıklı Teksaslı, onun sağ kolunu aldı. Başçavuş Zimmerman.

Onunla flört etmeyi bırakmayan New Yorklu Yahudi, göğüs kafesine bir kurşun. Ve Birinci Sınıf Er Goran, evinde bir yaşında bir kızı olan utangaç Kuzey Dakotalı, beynine bir kurşun. Kendi kurşunu.

görmüştü. Zar zor hatırlayabildiği dehşetlere tanık olmuştu çünkü zihni o kadar iyi bir iş çıkarmıştı ki görselleri o kadar derine gömmüştü ki kendisi bile onları bulamıyordu. Yaptığı şeyi neden yaptığını kimse anlamıyordu, kendisi bile. Üniversitede gazetecilik okumaya karar verdiğinde, danışmanı ona birinci sınıf bir hava durumu sunucusu olmak için gerekli görünüşe sahip olduğunu söylemiş.

Onun

Etkileyici bir zekânın onu çok uzağa götürebileceğini söylemişti. Ama onunki kadar seçkin bir yüz ve vücut onu gitmek istediği her yere götürebilirdi. O da kızın kışını tutmuş ve tam olarak nereye götürmesini istediğini söylemişti. Bunun yerine dekana götürdü ve kadrolu, ödüllü profesörü kovdurdu. Profesör ofisini temizlerken kapısını çaldı, ona gülümsedi ve "Kovulma ihtimalim var" dedi. Kışının hava durumu kızı. Ellerini kendine saklayamayan bir adam, kardeşi Adam'ın ölümüne neden olmuştu. Danışmanı, çok fazla güce sahip olan ilk tacizci adamdı. Sıradaki Peder Stearns olabilirdi.

"Afganistan," diye tekrarladı. Savaş bölgelerinde bulunmuştu. Bunu yapabilirdi. Suzanne oldukça sıradan siyah bir elbise giydi ve uzun kıvılc saçlarını geriye doğru toplayarak düğümledi. O günün erken saatlerinde Peder Stearns hakkında bir şeyler bulmaya çalışırken yine duvara toslayınca adamla tanışmaktan başka çaresi yoktu. Sacred Heart'ın internet sitesini taradığında Peder Stearns'ün Perşembe akşamı ayinini yönettiğini gördü.

Wakefield'a yaptığı yolculuktan Patrick'e bilerek bahsetmemiştir. Patrick onun için endişeleniyor, zarar göreceğinden korkuyordu. "Afganistan," ona her patronluk taslamaya başladığında. Adam Yukarı Doğu Yakası'nda hilekâr politikacıları kovalıyordu. O ise savaş bölgelerini araştırıyordu. Bu genellikle onu sustururdu.

Ayrılmadan önce Suzanne bir çift düz siyah babet giydi. Çıplak ayakla beş-dokuz yaşında olan Suzanne, tanıdığı çoğu erkek kadar uzun boyluydu. Çocukluğundaki rahiplerin hepsi ufak tefek, yaşlı ve zayıf adamlardı. Bu rahibin onun yanında kendini rahat hissetmesini, konuşabilecek kadar rahat olmasını istiyordu. Boyuyla gözünü korkutmak bu duruma yardımcı olmayacaktı.

Tam bir şehir kızı olan Suzanne'ın arabası yoktu. Neyse ki Patrick'in vardı ve ona ödünç almasına izin verecek kadar güveniyordu. Ya öyle ya da onu gerçekten geri istiyordu ve onun gözüne girmek için her yolu deneyecekti. Google Maps'i kullanarak Perşembe akşamı ayınınin başlamasına beş dakika kala Sacred Heart Katolik Kilisesi'ni buldu. Arabadan hızla inip mabede girdi ve fark edilmeden gizlenebileceği arka tarafa yakın bir oturdu. İçeri girip oturduktan sonra Suzanne etrafına bakma ve yönünü bulma fırsatını değerlendirdi. Çantasını karıştırarak küçük steno defterini çıkardı ve çevirerek açtı.

Güzel bir mabet, diye yazmış. İsa'nın mucizelerini tasvir eden vitray pencereler, geleneksel mimari -Richardsonian Romanesque belki? Koro üst katta, yaklaşık 300 kişi oturuyor. Gerçekten muhteşem bir kilise. Buradan nefret ediyorum.

Yıllardır Katolik Kilisesi'nde oturmamıştı, Adam öldüğünden beri. Ondan önce bile kiliseden, çocukluk inancından ve duadan vazgeçmişti. Tanık olduğu kötülüklerin kendi gözetiminde gerçekleşmesine izin verebilecek bir Tanrı, onun bir parçası olmak istediği bir Tanrı değildi. Ve dışarıda daha iyisini yapan başka bir tanrı da , bu kavramdan tamamen vazgeçmişti. Ne O'nu ne de O'nu zerre kadar özlememiştir.

Milyon yıldır duymadığı bir ilahi başlayıp da mabedi doldurunca Suzanne gerginlikten kaskatı kesildi. Saat 17:30'daki bir akşam ayini için etkileyici sayıda insan ayine katılmıştı, tahminine göre neredeyse yüz kişi. Peder Stearns bu kadar genç yaşta piskopos olmak için kısa listeye girebildiğine göre bir bildiği olmalıydı. Belki de çok fazla sosyal çalışma yapan liberal ilahiyatçılardan biriydi. Ya da belki kilisenin oldukça aktif bir gençlik grubu veya müzik bakanlığı vardı. Ya da belki...

Suzanne'ın kalbi yere çakılırken vücudu sırasından kalktı. Önce şok oldu ve yerini inançsızlığa bıraktı. Şüphe başını kaldırmadan önce inançsızlık sadece bir an sürdü.

Suzanne hayatında daha önce hiç bu kadar çarpıcı, içgüdüsel olarak yakışıklı bir adam görmemişti. Sarışın, inanılmaz derecede sarışın ve o kadar uzun boyluydu ki, onunla göz göze gelmekten bile korkmadan ayağına beş inçlik stilettolar giyebilirdi.

Cüppeler, beyaz yaka... Bu o olmalıydı. Ama nasıl olur da bir Katolik rahip çok... Doğru kelimeyi bile bulamadı. Çekici mi? Güzel mi? Arzulanan?

Hâlâ bakmakta olan Suzanne neredeyse cemaatin geri kalanıyla birlikte oturmayı unutuyordu. Mabedin kalabalığında fark edilmemeyi umarak oturacağı yeri dikkatle seçmişti. Ancak Peder Stearns mihraba geldiğinde gözlerini cemaatin üzerine dikti ve uzun süre Suzanne'ın üzerinde kalmasına izin verdi, bilinçli bir an.

Bakışları ona değdiğinde, Suzanne midesinin derinliklerinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti, sıkı bir düğüm oluşturup derin ve sert bir şekilde içine batan bir şey. Elleri uyuştı. Cildi kızardı. Siyah düz ayakkabılarının içinde ayak parmakları bile karıncalandı. On yılı aşkın bir süredir ilk kez, Adam öldüğünden beri ilk kez, nefesinin altında küçük, çaresiz bir dua etmek zorunda hissetti.

"Oh... Tanrım..."

Michael Nora'nın bastığı yere tapmasaydı, muhtemelen onu öldürürdü. Söyleyebildiği kadarıyla, Griffin'in at evi-konağı-çiftliği, Noranın deyimiyle, yaklaşık bir milyar odaya sahipti. Ve bir milyar oda içinde Michael'ı burada uyumaya zorluyordu. Griffin'i büyük fuayede bırakmıştı.

Ona odasına kadar eşlik etti. "Çocuk odası mı?" Michael dehşet içinde sordu.

"Çok şirin değil mi? Griffin çocukluğunun yarısını burada geçirdiğini söyledi. onun eski odası. Artık beşik yok. Yeniden dekore edilmiş."

Michael kendini beş yaşında hissederek, "Burası çocuk odası," diye tekrarladı. Nora ona sadece kirpiklerini kırıştırdı ve yanağından öptü.

"Yerleşin. Daha sonra seni almaya geleceğim, böylece eğitime başlayabiliriz."

Bununla birlikte, odadan dışarı fırladı - dar eteği ve dekolte gömleği göz önüne alındığında etkileyici bir başarı - ve onu yalnız bıraktı.

Michael çocuk odasının ortasında durdu ve o kadar da kötü olmadığına karar verdi.

adından da anlaşılacağı gibi. Aslında oda, yani süit oldukça etkileyiciydi.

Kemerli bir oyuğun içinde görkemli görünümlü tam boy bir yatak vardı. Büyük bir cumba, devasa bir yeraltı yüzme havuzuna bakıyordu. Havuz...

Mükemmel, düşündü Michael, zihinsel olarak boşaltarak. Derin ve mükemmel eğimli kenarları vardı. Böyle yüzme havuzlarında kaykay yapmayı hayal ederdi.

"Senin kafanı karıştırıyor."

Michael sese doğru döndü ve Nora'nın arkadaşı Griffin'in kapıda durduğunu gördü. Michael daha önce Griffin gibi birini hiç görmemişti.

Uzun boylu, yakışıklı ve kaslı olduğu her halinden belli olan Griffin'in saçları uzun sayılırdı ama yine de sadece kendi saç stilistleri olan erkek modellerde gördüğü şekilde dikti. Burnunda hafif bir yamukluk vardı, sanki bir kez kırılmış ve tam olarak düzeltilememiş gibiydi. Görünüşünü bozmak yerine, sanki gerçekten yaşamış gibi onu daha ilginç gösteriyordu. Yine de genç görünüyordu. Bu kadar büyük ve eski bir eve sahip olmak için fazla gençti. Michael onun yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin etti.

Michael cevap vermeyince Griffin, "Nora öyle," diye devam etti. "Kreş olayıyla ilgili."

Michael başını salladı ve ellerini ceplerine soktu.

"Demek konuşmaman konusunda şaka yapmıyormuş," dedi Griffin, omzunda Michael'ın büyük, asker yeşili spor çantasıyla odaya girerken. Michael neredeyse ağırlığın altında eziliyordu ama Griffin onu bir sırt çantası gibi taşıdı.

"Özür dilerim," dedi Michael. Nora'nın şoförünü öptüğünü görünce ikisinin de dikkati dağılmadan önce Griffin'e bir merhaba diyebilmişti.

"Daha iyi." Griffin başıyla onayladı. "Bir kelime, hiç kelime olmamasından iyidir."

Michael söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı, Griffin gibi zengin ve yakışıklı bir adamın ondan duymak isteyeceği bir şey. Hiçbir şey bulamadı.

"Eşyalarını nerede istiyorsun?" Griffin sordu.

"Herhangi bir yere," dedi Michael. Griffin ona sert bir bakış attı.

Griffin, "Bana bir kelimedenden fazlasını söylemezsen eşyalarını alırım," diye uyardı.

"Yatağın üzerinde mi?" Michael teklif etti.

Griffin bir elini kaldırdı ve parmağıyla bir şeyler işaretledi. "Toplam beş kelime. Muhteşem."

Michael güldü ve biraz kızardı. Kendi elini kaldırdı ve iki parmağını işaretledi.

"Teşekkür ederim."

"Bir değil," dedi Griffin.

Duraklayan Michael parmaklarıyla tekrar saydı. İki elini de havaya kaldırdı.

"On kelime mi?" Griffin tahmin etti ve Michael başını salladı.

"Burada kalmama izin verdiğin için teşekkürler. Eviniz harika."

" ederim. Hanımefendi ve arkadaşları, Søren hariç, burada her zaman hoş karşılanırlar."

Michael gülümsedi.

"Odayı beğendin mi?" Griffin sordu.

"Gerçekten güzel. Bir çocuk odası için."

"Burası İngiliz kreşi, Amerikan kreşi değil. Çocukları saklamak için büyük bir evin içinde odalar. Hiçbir yerde Winnie-the-Pooh yok, söz veriyorum. Aslında," dedi Griffin eski odasına bakarak, "Sanırım ben bebekken Nuh'un gemisiydi. Bunu hiç anlamadım, biliyor musun?"

"Neyi aldın?" Michael gözleriyle Griffin'i takip etmekten kendini alamayarak sordu. Griffin onun iki katı büyüklüğündeydi. Genellikle iri yarı kaslı adamlar korkuturdu. Babası kesinlikle iri cüssesini etrafındaki herkesi korkutmak ve küçük hissettirmek için kullanıyordu. Kink'e düşkün bir dominant için Griffin gerçekten de güvenli ve arkadaş canlısı.

"Nuh'un gemisi çocuk odası dekoru. Siz ve hanımefendi gibi dindar değilim ama yanılmıyorsam Nuh'un gemisi tüm dünyanın yok olmasıyla ilgiliydi, değil mi?"

"Doğru," diye kabul etti Michael.

"Mahşerin Dört Atlısı ile de süsleyebilirdim." Michael omuz silkerek artık zarif bir açık maviye boyanmış olan duvarlara baktı. "Çocuklar midillileri sever."

Griffin kakhahayı patlatmadan önce arkasını dönüp ona baktı. Griffin ona gülümseyerek, "Bana senin komik olduğunu söylemedi," dedi.

Michael gözlerini kırptırdı. Griffin'in öyle parlak ve beyaz bir gülümsemesi vardı ki, insanın gözlerini yaşartıyordu.

"Öyle olduğumu bilmiyordum."

Griffin hâlâ ona bakarak, "Öylesin," dedi. Michael bu bakışlar altında biraz kızardı. Nora da yoğun bakışlar atıyordu; Peder S. de öyle. Michael'ın aklına gelen tek neden Griffin gibi bir adamın ona bu kadar dikkatle bakmasıydı. "Her neyse," diye devam etti Griffin, bir şey hatırlamış gibiydi. "Hanımefendi beni senin kontrol listeni yapmam için gönderdi. Bunu başka bir erkekle yapmanın seni daha rahatlatacağını düşündü. Kontrol listeni yani."

"Kontrol listesi mi?"

"Birçok dom, kink yapmadan önce partnerleriyle kontrol listeleri yapar. Bu şekilde dom önceden ne istediğinizi ve ne istemediğinizi bilir. Subby'nin bir sahnenin ortasında çıldırmasını önlemeye yardımcı olur. Bilirsiniz, eski bir savaş esiriyle yanlışlıkla kafes oyunu yapmak istemezsiniz."

"Hay aksi," diye onayladı Michael.

"Aynen öyle. O yüzden rahatına bak. Bu şey yaklaşık on sayfa uzunluğunda," dedi Griffin, kendini cumbalı koltuğa atıp bacak bacak üstüne atarak. Bol pantolonunun ve beyaz gömleğinin içinde bakımlı bir plaj benziyordu. Michael etrafta bir sandalye aradı. Sandalye göremeyince, itaatkâr biri gibi davranıp yere oturmaya karar verdi.

Griffin bir kez daha durdu ve ona baktı. Michael dizlerini göğsüne doğru çekti ve uzun saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Bu onu biraz Griffin'in ona bakışından rahatsız olmuştu. Ama hoşuna giden bir şekilde rahatsızdı.

Griffin arka cebinden bir tomar kâğıt ve bir kalem çıkararak, "Pekâlâ, tamam," dedi. "Yeterince kolay. Her şey birden beşe kadar puanlanıyor; bir, seni büyükannenin öpmek kadar tahrik ediyor, beş ise sadece düşününce bile şortunu ıslatmana neden oluyor. Yapıp yapmamanız önemli değil, sadece yapmak isteyip istemediğiniz önemli. Birinci kategori: seks."

"Beş," diye yanıtladı Michael.

Griffin ona sırıttı. "Bu sadece kategoriydi. Ama coşkunu sevdim Mick."

"Mick?"

"Sana Mick diyebilir miyim? Michael çok resmi. Ben resmi değilim. Bugün pantolon giydiğim için bile şanslısın."

Michael bunu . Çocukken ona Mikey diyen babası dışında hiç kimse ona Michael'dan bir şey dememişti.

Michael'ın nefret ettiği bir lakaptı. Nora da ona Angel derdi. Ama o Nora'ydı. Ona her şeyi diyebilirdi.

"Hoşuma gitti," diye karar verdi Michael ve gülümsedi.

Kontrol listesinin sayfalarını gözden geçirirken Griffin, Michael'a "bunun için Papa'ya suikast düzenle" gibi gelen bir şey mırıldandı. Michael yanlış duymuş olabileceğine karar verdi.

"Kategori bir," diye devam etti Griffin, "birden beşe kadar bir ölçekte... vajinal seks?"

"Beş."

"Anlaştık. Oral seks?"

"Beş."

Griffin gözlerini tekrar notlarına indirmeden önce ona baktı. "Daha da iyisi.

Anal seks?"

Michael öksürdü. "Beş." "Birden

fazla ortak mı?"

Michael bileklerine baktı saatiyle bilekliğinin yaralarını tamamen kapatıp kapatmadığını kontrol etti.

"Beş."

"Üçlü mü?" "Beş."

Michael başını kaldırmadı ama Griffin'meraklı bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. "İki kadın ve bir erkek mi?"

"Beş."

"İki erkek ve bir kadın mı?"

Michael yerde kaydı ve başını kaldırıp Griffin'e bakmadı. Cevap vermesi uzun zaman aldı

* * *

Perşembe akşamı ayini bittikten beş dakika sonra Suzanne, Sacred Heart'ın dışında bir söğüt ağacının gölgesinde durup Peder Stearns'ü izledi.

Muhteşemdi. Hedefi olan rahip kesinlikle muhteşemdi. Cemaat ön kapıdan çıktı ve ılık akşam havasında rahiplerini selamladı. Erkeklerle tokalaştı. Kadınların çoğundan hafif, iffetli kucaklamalar aldı. Her çocuğun başının tepesine küçük bir kutsama gibi bir dokunuş yapıldı. Biri hariç her çocuk.

Altı ya da yedi yaşlarında, asi siyah saçlı genç bir çocuk Peder Stearns'e doğru hışımla yaklaştı ve kızgın yüzünü rahibe çevirdi.

"Owen, sana zaten söyledim-" Peder Stearns başladı ama küçük çocuk bitirmesine izin vermedi.

"Bu hiç adil değil," dedi minik ayağını yere vurarak. "Teşekkür etmek istiyorum.

Bana söylemek zorundasın-"

"Owen," dedi Peder Stearns, çocukla göze gelmek için eğilerek.

"Biliyorsun rahiplerin sır vermesine izin verilmez. Size harç paranızı veren kişi benden size söylemememi istedi."

Suzanne, küçük çocuk Owen ve rahibin birbirine bu kadar yakın durduğunu görünce kaskatı kesildi. En azından çocuk Peder Stearns'ten korkmuş görünmüyordu. Zaten öyleydi.

Owen küçük yumruğunu kaldırdı, gözlerini kıstı ve hırladı. "Genç adam, az önce bana hırladın mı?"

Çocuk hemen pişman olmuş görünüyordu.

"Belki," diye itiraf etti yüzünü buruşturarak.

"Belli ki Bayan Ellie ile çok fazla vakit geçiriyorsun. O da bana hırlıyor."

Gizemli Bayan Ellie'den bahsedilince Owen'ın öfkesi yüzünden düştü.
"Ne zaman dönecek?" Owen söyledi. "Onun için yeni bir resim yaptım."

"Bir şey söyleyemem," dedi Peder Stearns, tekrar ayağa kalkarak.

tekrar. "Bir süreliğine gitmiş olabilir." Owen

başını salladı ve gözlerini ayakkabılarına dikti.

"Onu özlüyorum," dedi çocuk, spor ayakkabılarının parmaklarını çimlere geçirerek. Peder Stearns içini çekti ve çocuğun başının üstüne vurdu.

"Ben de öyle."

Owen bunun üzerine kaçtı ve Suzanne sonunda bir fırsat yakaladığını fark etti. Endişeyle Peder Stearns'e doğru yürüdü ve en iyi hava durumu kızı sırtışını takındı.

"Peder Marcus Stearns?"

Dudaklarının kenarında hafif bir gülümsemeyle ona döndü.

"Sacred Heart'ta yeni bir yüz görmek çok güzel. , Bayan...?" diye başladı ve elini uzattı.

Suzanne gizli görevde olduğunu hatırlamadan önce bir an dondu kaldı. Elini uzattı ve onun tutmasına izin verdi. Bir heykelinki gibi yontulmuş mükemmel elleri vardı. Pürüzsüz, sıcak bir teni vardı ama parmaklarını hafifçe kavramasına rağmen güçlü, çok güçlüydü. Elini, kendi gücünü bilen, ona nasıl hükmedeceğini ve kontrol edeceğini bilen bir adam gibi kavradı.

"Kanter," diye ekledi. "Suzanne Kanter. Çok iyiyim, teşekkür ," dedi ve elini geri çekerken görgü kurallarına görgü kurallarıyla cevap verdi. "Ayinden keyif aldım."

"Bunu duyduğuma sevindim. Sizi Sacred Heart'a getiren nedir?" diye sordu. sesi meraklı ama şüpheli değildi. Suzanne şansını biraz zorlamaya ve ondan bir tepki alıp alamayacağını görmeye karar verdi.

"Çok dindar bir şey değil. Nora Sutherlin'in burada kiliseye gittiğine dair bir söylenti duydum. Büyük bir hayranıyım, o yüzden bir uğrayayım dedim. Ama ünlü bir yazara benzeyen birini görmedim."

"Onu gözden kaçırmak zor," dedi, küçük gülümsemesi hafifçe genişleyerek. "Genellikle onun varlığıyla onurlandırılırız ama bu yaz izinde gibi bir şey."

"Çok kötü. Kilisenizin onu bu kadar hoş karşılamasından etkilendiğimi söylemeliyim. Birkaç kitabını okudum. Günah dolu şeyler."

Suzanne onun gözlerinde bir şeyin parladığını gördü. Şaşkınlık belki? Yoksa neşe miydi?

"Mesih'in günahkârları, vergi tahsildarlarını ve diğerlerini karşılama şekli buydu.

kötü karakterleri O'nun şirketine ve Krallığına kabul ederdi. Özellikle şefkatli ve cömert olduğu günlerde gazetecilere bile konuşurdu."

Gülümsemesi yine değişti. Artık dudaklarını saf bir ironi süslüyordu.

"Nasıl yaptın-" diye söze başladı, şoktan neredeyse dili tutulacaktı.

"Ayin sırasında not alıyordunuz. Sadece Evanjelik bir Protestan ya da bir muhabir bir vaaz sırasında not almaya zahmet eder, özellikle de benimkinde. Rahiplikte geçirdiğim yirmi yıldan sonra, dininden dönmüş bir Katolik'i bin metreden fark edebilirim."

"Öyle mi?"

"Kaybolmuş gibi görünmeden uygun zamanlarda ayağa kalktınız ve oturdunuz. Bana rahatça Peder dediniz, Papaz ya da Muhterem değil. Ve gözlerinizde belirgin bir Katolik bakışı var."

"Ne Katolik bakışı?"

"Suçluluk duygusu."

Suzanne daha dik durdu, onu sinirlendirdiğini görmesine izin vermedi. Ne de olsa onun gözlerinde zerre kadar suçluluk duygusu görmüyordu.

"Tamam, evet. Suçluyum. Muhabir ve eski Katolik," dedi ve daha da geniş bir sahte gülümseme çizdi.

"Burada ara sıra din değiştirmiş Katolikler görüyoruz ama çok fazla muhabir yok," dedi, ses tonu sohbet havasındaydı. "Sizi temin ederim ki son zamanlarda kayda değer bir şey olmadı. Haftalardır şeytan çıkarma ayini yapmadım."

Suzanne ona uzun ve şaşkın bir süre baktı.

"Beklediğim gibi biri değilsiniz," dedi, tüm numaraları bir kenara bırakarak.

"Bugünlerde din adamlarına yönelik yaygın algıyı göz önünde bulundurursak, ben

bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim. Beni affedin Bayan Kanter. I gereken insanlar var. Ama ofisim her zaman açıktır. İçimden bir ses bana bazı sorularınız olduğunu söylüyor."

"Evet. Düşündüğümde çok daha fazlası." "O halde yakında tekrar görüşeceğiz. Size iyi günler."

Kibarca başını sallayarak, görünüşe göre kendisiyle de konuşmak için bekleyen bir grup adama katılmak üzere yanından ayrıldı. Suzanne o uzaklaşırken gözleriyle onu takip etti. Bu planlandığı gibi gitmemişti. Yakınından bile geçmemişti.

Suzanne, akşam yemeğini nerede yiyeceklerini tartışan beş ya da altı çocuklu gürültülü bir ailenin arkasından park yerine doğru ilerledi. Patrick'in arabasına bindiğinde not defterini tekrar çıkardı.

Son derece zeki olduğunu yazmış. Ve gülünç derecede yakışıklı. Beni bekliyordu.

Sayfanın altına "*Ona güvenmiyorum*" diye yazdı ve üç kez altını çizdi.

* * *

Nora bavulunu karıştırdı, giysilerini oyuncaklarından ayırdı. At Böyle zamanlarda kendi zindanına sahip olmayı özlüyordu. Dominatrix günlerinde, 8. Daire'nin VIP kanadında saray gibi bir zindanı vardı, eğer böyle bir şey varsa. Søren'in orada hâlâ kendine ait bir odası vardı elbette. Kingsley ve Griffin gibi. Ama Søren'e olarak döndüğünde, zindanını onun yerine geçen Müdire'ye bırakmak zorunda kalmıştı.

V. Bununla birlikte, ekipmanlarının çoğunu Søren'in birisinin üstüne çıkmasına izin verdiği durumlar için saklamıştı. Topluluklarındaki bazı kinkster'lar, alfa dom'larının elindeyken switch oynamasını hoş karşılamıyordu. Ama Søren onu seviyor ve anlıyordu. Ve o daha iyi biliyordu bu alanda ayağını yere basmaktan daha iyiydi. Kadınları ve hatta tanıdıkları bir Fransız'ı gizlice sismeyi çok seviyordu. Kıskanç nefretçiler, onun soğuk, ölü ellerinden çekip aldıklarında yaylı çubuklarını ve imzası olan kırmızı kırbacını alabilirlerdi.

Nora Michael'a bir tasma almıştı, saçına uyması için siyah bir tasma. Onu kalıcı olarak tasma takmak gibi bir niyeti yoktu ama Søren ve onunla birlikte Yeraltı'na katılmayı planlıyorsa tasma takmaya alışması gerekiyordu. Çantasının en dibine kadar kazdı. Kırbaçlar ve zincirler, bir Wartenberg çarkı, iki set kelepçe - halat ve metal - bağlama kelepçeleri, çıtçıtli kancalar... hepsi yerde etkileyici bir dizi halinde duruyordu. Nora bir kez daha bavuluna daldı ve çıkardığı şeye güldü. Nasıl olmuştu da ördekli pijamaları kink kıyafetlerinin arasına mı girecekti? Toplanırken telefonda editörü Zach ile tartıştığını hatırladı. Belli ki Zach onun dikkatini biraz dağıtmıştı.

Nora pijamasına, mavi pazen kumaşın üzerine basılmış küçük bebek ördeklere baktı. Pijamaları, Wesley'le ilk kavgasının nedeni olmuştu.

taşındı. Kimse ona teşhirci demezdi -bu unvanı hak etmek için bile çok fazla gerçek teşhirci tanıyordu- ama iyi bir vücudu vardı ve bunu kimin gördüğü umurunda değildi. Wesley taşındıktan sonraki ilk sabah mutfağa her zamanki pijamasıyla geldi; neredeyse şeffaf siyah bir kaşkorse ve külot. Yarı uykulu bir halde mutfağa girmiş, Wesley'nin sarışın başının üstünü okşamış, bir kruvasan ve bir fincan kahve alıp ofisine doğru yola çıkmıştı. Birkaç dakika sonra gözle görülür bir şekilde sıkıntılı olan Wesley ofisine geldi ve sırtı ona dönük bir şekilde durdu.

"Evet, Wesley, o kotlar kışını harika gösteriyor," dedi, uzun boylu, zayıf ve bakir bir vücuda yakışmayacak kadar seksi vücuduna bakarak.

"Sırtımı sana dönmemin nedeni bu değil. Üzerinde giysi yok, Nora," demişti, sesi son derece tedirgin geliyordu.

"Üzerimde kıyafetlerim var. Pijamalarımı giydim." "Saran wrap giyiyorsun ve başka bir şey giymiyorsun."

"Bu doğru değil. Daha önce de sargı bezi giymiştim ve buna hiç benzemiyordu. Bu La Perla."

"Bu La Transparent. Pijamaların özü vardır. Pamuklu ya da eşit derecede opak kumaşlardan yapılmışlardır. Eğer aklımı kaybetmeden seninle yaşayacaksam-"

"Ya da bekaretin," diye alay etti.

"Benim yanımda gerçek pijama giymelisin. Bu son sözüm."

O gün sinirli bir şekilde okula gitmişti. Eve geldiğinde ona küçük bir pijama defilesiyle sürpriz yaptı. Önce çorap maymunları, sonra penguenler, sonra da küçük ayaklarına galoş giymiş yavru ördekler.

"Daha iyi misin?" diye sormuştu.

Wesley uzanıp bebek ördekli pijamasının en üst düğmesini iliklerken ona sırtıtmıştı. Boynunda sıkı bir yaka varken kendini oldukça rahat hissetmesine rağmen boğuluyormuş gibi yapmıştı. Wesley düğmeyi tekrar çözmüştü ve bir an için gözleri buluşmuştu ve kız onun devam etmesinden başka bir şey istemiyordu. Wesley'nin parmakları öyle titriyordu ki, Wesley'nin tam da bunu yapmak istediğini biliyordu.

Wesley ona gülümsedi ve "Mükemmel" diye fısıldadı.

"O mükemmel, Nora."

Bu sözler onu geçmişten koparıp aldı. Arkasını döndüğünde Griffin'in ona verdiği misafir yatak odasına, kendi odasının hemen yanındaki odaya girdiğini gördü,

Doğal olarak hem sinirli hem de tahrik olmuş görünüyordu.

"Kimse mükemmel değildir Griffin," dedi Nora, ördeklerini çekmeceye atarken. "Søren hariç."

"Søren mükemmel değil."

Nora gözlerini Griffin'e dikti. "Piç rahip bana yalan söyledi."

Griffin gözlerini devirdi. "Michael mükemmel. O benim hayalimdeki erkek...çocuk.

Her neyse. Lanet olsun, Nora." Griffin kendini onun yatağına attı. Bir çift kelepçe aldı ve dev bir gözlük gibi yüzüne koydu.

"Çok çekici." Nora, Griffin'in yüzündeki kelepçeleri çıkardı ve yatağın ucundaki esaret giysileri yığınının içine koydu. "Onun işini bitirdin mi? kontrol listesi?"

"Evet. Junior bir ucube. Ben aşığım."

Nora yüksek çizmelerini dolaba fırlattı. "Sen aşık değilsin."

"Onurlu niyetlerle aşk' satın alır mıydınız?" "Hayır."

Griffin ona ters ters baktı.

"Griffin Fiske, sen de benim kadar iyi biliyorsun ki üç haftadan uzun süren bir ilişkin olmadı. Ve o zaman kız arkadaşını üvey kardeşiyle aldatıyordun. Michael'la yeni tanıştın."

"Evet, olmuş? Papa'ya aşık olmanız ne kadar sürdü?"

Nora kendi kendine gülümsedi. "İki ya da üç saniye. Ama bu ondan nefret ettiğime karar verene kadar yaklaşık bir hafta sürdü."

"İkinizin bu kadar uzun süre dayanmış olması oldukça etkileyici." Griffin'in ses tonundaki isteksiz saygıyı duydu. Griffin'in çok sayıda sevgilisi ve yaklaşık sıfır ciddi ilişkisi vardı. "Senin Sır mı?"

"Søren'in büyük bir dayanma gücü var. Ve ona hâlâ aşık olmamın da yardımı oluyor. Ondan hâlâ nefret ediyor olmam daha da yardımcı oluyor," dedi, birdenbire Søren hakkında konuşmak istemedi. İki kişi olabileceğini bilmek çok acı veriyordu.

Onu tekrar görmeden önce aylar ya da daha fazla. "Michael'ın kontrol listesinde ne var? Bilmem gereken bir şey var mı?"

Griffin arkasını döndü ve arka cebinden kâğıtları çıkardı. Nora yatakta ona katılmak gibi kötü bir karar verdi. Sadece iki saniye sürdü.

Griffin'in kelepçeleri bileklerine vurmasıyla sırt yere düşmeden önce.

"gelmişken," dedi Nora, kelepçelerin pençesinde gevşeyerek, "editörümü aramam gerekiyor."

"Seni becerdikten sonra onu arayabilirsin."

"Michael'ın kontrol listesi hakkında konuştuktan sonra beni becerebilir misin?"

Griffin yanına yığıldı ve onu hâlâ kelepçeli bir şekilde yüzüstü yatarken bıraktı. Hayal kırıklığı içinde inleyen Nora, omzunu kullanarak kendini yan tarafına çevirdi.

"Önce kontrol listesi, sonra sikiş. Junior'ın nesi var?"

"Seks şeyleri mi? Tahtada beşler. Azgın küçük ahmak."

"Daha on yedi yaşında."

"Anlaşıldı."

"Başka ne var?" Nora sordu.

"Büyük fetişler yok. Su sporları ya da başka bir şey yok." "Güzel," dedi Nora, "utangaç bir mesanem var."

Griffin, "Her zamanki sapkınlık onun için işe yarıyor," diye devam etti.

"Esaret iyidir, her türlü. Acı iyidir, her türlü. Yine de bu garipti," dedi Griffin son sayfayı çevirirken.

"Ne?"

"Acı ve hakimiyet istiyor. O bölgedeki tüm dörtler ve beşler. Ama kesmeyi sorduğumda büyük bir numara verdi. Garip, değil mi?"

Nora'nın aklına hemen Michael'ın bileklerindeki yara izleri geldi. Ona hiç de tuhaf gelmemişti, zaten hayatında yeterince kesik atmıştı.

Nora, Griffin'in dikkatini başka yöne çekmeye çalışarak, "Bastinado'dan nefret ediyorum," dedi. Eğer Michael Griffin'in intihar girişimini bilmesini istiyorsa, ona söylemesine izin verecekti. "Bana ne istersen yap ama ayaklarıma vurma. Gıdıklanırım."

Griffin ona bir kaşını kaldırdı. "Not aldım. Bağırmayı da sevmez."

Nora iç çekti. Bu muhtemelen Michael'ın pislik babasından geliyordu.

"Müşterilerime bağırmayı hiç sevmedim. Boğazı zorlar. Ayrıca gerçekten iyi bir dominant, bir fısıltıyla bir denizaltının içine Tanrı korkusu koyabilir. Søren kesinlikle yapabilir."

Griffin zar zor gizlediği kıskançlığıyla, "Søren sadece ortaya çıkarak bir denizaltının içine Tanrı korkusu salabilir," dedi.

"Biliyorum. O adamı seviyorum," dedi Nora gururla gülümseyerek. Yeraltındaki büyük sapkın topluluklarında hiç kimse Søren'den daha fazla saygı ya da korku duymuyordu. Bazen Søren'in orduya değil de kiliseye girdiği için Tanrı'ya şükreliyordu. Kesinlikle bir diktatör olurdu.

Griffin kontrol listesini tekrar katlayarak, "Mick hakkında son bir şey ," dedi. "Mick mi?"

"Ben de ona böyle sesleniyorum. *Michael*'ın çok fazla hecesi var."

"Tamam, Mick hakkındaki son şey nedir?"

Griffin yan döndü ve Nora'yla göz göze geldi. Uzanıp saçlarını siyah tokasından kurtardı ve yüzünü ve boynunu okşadı. Kötü, diye düşündü Nora. Griffin ona yağ çekiyorsa haberler kötü olmalıydı.

"Sadece, ," dedi Griffin, gömleğini açtı, sütyeninin askısını aşağı çekti ve meme uçlarından birini sıcak ağzına aldı.

"Çıldırma şu anda hissettiğim şey değil," dedi, göğüslerine daha iyi erişmesini sağlamak için arkasına yaslanarak. "Ben tahrik olmuşken bana çıldırma kısmını anlat."

Griffin elini eteğinin altından kalçalarının arasına kaydırды; bir parmağını külotunun altından geçirip içine soktu.

"Mick'le ilgili bir şey ," dedi Griffin ikinci parmağını kızın ıslak sıcaklığına bastırırken, "o biseksüel."

Nora ve Griffin'in ona verdiği odada tek başına kalan Michael spor çantasını açtı. Kaykayını, tekerlekleri yukarıda, eşyalarının üstüne koymuştu ve ilk önce o çıktı. Şimdi onu elinde tutarken, neredeyse onu getirdiğine pişman olacaktı. Nora onun patenci olduğunu biliyordu ama Griffin bilmiyordu. Elbette birileri Griffin'in kaykayı çocukça bulacağı gibi. Michael kaykayı yere bıraktı ve yatağın altına yuvarladı.

Giysilerini -kot ve tişörtler, boxer şortlar, çoraplar, her zamanki gibi- paketinden çıkardı ve boş şifonyere yerleştirdi. Oldukça yırtık pırtık olan Muhtemelen annesinin arabasından daha pahalı olan mobilyaların içindeki kıyafetler biraz yanlış . Çantasını bir kez daha karıştıran Michael, en değerli eşyasını buldu.

değerli bir şeydi ve onu çıkardı.

Ailesiyle birlikte Wakefield'a taşınıp Sacred Heart'a gitmeye başladıktan hemen sonra Michael, yazar Nora Sutherlin'in Nora Sutherlin olmadan yıllar önce aynı kiliseye gittiğine dair söylentiler duydu.

Bir gün alışveriş merkezinde gizlice Borders mağazasına girmiş ve *Kırmızı* adlı kitabının bir kopyasını bulmuştu. Kapağında, bilekleri kan kırmızısı ipek bir kurdeleyle bağlanmış bir kadın resmi vardı. Gözlerini kırpmadan resme o kadar uzun süre baktığını hatırlıyordu ki gözleri sulanmaya başlamıştı. Ama on üç yaşında bir çocuğun bir kitabı almasına izin vermeleri mümkün değildi. Kitabı çalmayı düşündü ama hırsızlık fikri bile suçluluk duygusuyla midesini bulandırdı. *Kırmızı* ile aynı fiyatta ve boyutta olan krallar ve tek boynuzlu atlar hakkında bir fantezi romanı buldu ve kapaklarını değiştirdi. Örtüye ihtiyacı yoktu. Kırmızı Bağlanmış bileklerin görüntüsü retinasına kazınmıştı. Ona baktığında, o bağlı bileklere ve solgun ellere baktığında, kendi bileklerini ve kendi ellerini hayal etmekten kendini alamıyordu. Bu görüntü onunla konuşuyordu. Ona fısıldıyordu. Aşk, diye düşündü, resme ilk baktığında, tıpkı buna benziyordu.

Kitabı satın aldı ve eve götürdü. Ailesi yattıktan sonra bütün gece kitabı okumuş. Ertesi gece de uyumayıp tekrar okumuş.

İntihar girişiminden sonra Peder Stearns ona danışmanlık yapmaya başladığında, Michael sonunda cesaretini toplayıp ona Peder S'nin Eleanor dediği Nora hakkında sorular sordu. Nedense aklına gelen ilk soru "Güzel mi?" oldu.

Peder Stearns cevap verdi: "Michael, Eleanor şüphesiz gelmiş geçmiş ve gelecek en güzel kadın. Eğer bir tane alabilseydin gece fırtınası ve onu bir kadına dönüştürürseniz, neye benzediği hakkında çok iyi bir fikriniz olur. Ve nasıl davrandığı konusunda da oldukça iyi bir fikrin olur," dedi ve gülümsedi. Michael bundan sonra uzun bir süre sessiz kaldı. Geceleri fırtınaları severdi, rüzgârın ve yağmurun şiddetiyle tüm evi titretmelerini ve gökyüzünü beyaz ışıqla yarmalarını. Uzun bir sessizlikten sonra rahip durakladı ve ona döndü. Uzun bir süre Michael'a baktı. "Onunla tanışmak ister misin?"

Peder S onunla bir anlaşma yapmıştı: Eğer Michael bir yıl boyunca kendine hiçbir şekilde zarar vermeden yaşayabilirse - yanık, çürük, kesik ya da intihar girişimleri- Nora Sutherlin ile buluşmasını ayarlayacaktı. Anlaşmalarının üzerinden on bir ay geçmişti ki Michael Sacred Heart'ta ev ödevlerini yapıyordu. Annesi boşandıktan sonra yeni bir iş . Eski işinden daha iyi bir maaşı vardı ama gece 11:30'a kadar çalışmak zorundaydı.

bazı akşamlar. Michael'ı evde tek bırakmaktan hoşlanmıyordu. Peder S, Michael'ın yalnız kalmaması için o günlerde kilisede geç saatlere kadar kalmayı teklif etmişti.

Bir pazartesi gecesi, bir okul gecesi, diye hatırladı. Ertesi gün biyoloji dersine yetiştirmesi gereken bir Mendel tablosu üzerinde çalışıyordu. Peder S'nin telefonda biriyle konuştuğunu duymuş ama ne dediğini anlayamamıştı. Sanki Fransızca konuşuyor gibiydi. Bazen telefonda böyle yapardı.

Bazen Fransızca. Bazen de Michael'a İsveççe gibi gelen ama sonradan Danca olduğunu öğrendiği başka bir dil. Michael, Peder S'nin telefonu kapattığını duydu. Rahip ofisinden çıktığında yüzünde yine aynı hüzünlü gülümseme vardı.

"Ev ödevlerini de burada yapardı," demişti önsöz söylemeden. Michael'ın "onun" kim olduğunu sormasına gerek yoktu. "Matematik ödevi üzerinde çalıştığını her zaman anlayabilirdiniz."

"Nasıl anladın?" Michael sormuştu.

"Ben ve o sırada kilisede bulunan herkes, küfürlerin sıralandığını duyabiliyordu."

Michael o zaman glmt. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum." "Artık beklemene gerek yok. Hazır mısın?"

Michael'ın elleri hastaneden çıktıktan bir ay sonra tüm hislerini yeniden kazandığından beri ilk kez uyumutı. O, Nora Sutherlin, onun en derin hayallerini alıp kâğıda döken kadın. Michael korkuyla, sığ bir nefes aldı ve ödevini kaldırmaya baladı.

Michael başını salladı. "Ben hazırım."

Peder S'yi kiliseden çıkıp caddede bekleyen gri Rolls Royce'a kadar takip etmişti. Araba kaldırımından uzaklamı ve Peder Stearns pencereden dışarı bakmıtı.

"Onunla tanıştığımnda ne yapacağım?" Michael sordu.

"Ona hanımefendi ya da hanımefendi diyeceksin. Ve sana yapmanı söylediğı her şeyi yapacaksın."

Michael o anda fırtınaya tutulmuş bir ev gibi titremeye baladı.

"Biz... Yani, ne olacak-"

"Bekaretini alacak, Michael. Eğer istediğin buysa."

Michael başını salladı ve pencereden dışarı baktı. Sanki araba hareketsiz duruyor ve sadece sokaklar hareket ediyor gibiydi.

"Evet, ben de bunu istiyorum."

Ve imdi burada, New York'un tarasında, Nora Sutherlin'in kendisiyle birlikte lanet bir malikanedeydi. Tanrım, bu gerekt bir şeydi. *Burada ne halt ediyorum ben?* Michael kitabı yatağının baucundaki çekmeceye koyarken kendi kendine sordu.

Bu ev zenginlik, g ve eski para kokuyordu. O ise hiçbir şeyi olmayan on yedi yaşında bir hiti.

"Sana glmsemeni emretsem gülümser miydin?" diye bir ses geldi kapı aralığından.

Michael başını kaldırdı ve Nora'nın kollarını kavuturmu, yüzünde her zamanki küçük sırtııyla onu izlediğini gördü.

"Evet, hanımefendi," dedi ona gülümsemeye çalışarak. Onun odasına girdi ve yanına geldi. Adamın iki elini de avuçlarının içine alarak bileklerini kendine doğru kaldırdı.

dudaklarını ve yara izlerini

nazıkçe öptü. Sonunda gerçek

gülümseme geldi.

"O benim hayatımı kurtardı, biliyor musun?" Michael söyledi. "Peder S yaptı." Nora geri çekildi ve büyük cumbalı pencerenin önündeki banka oturdu. "yle mi yaptı?"

Michael başını salladı. "Sadece beni bulduğu o gece değil. Bana kendinden ve senden bahsetmesi... bunun her şeyden çok yardımını oldu."

"Kıçımı nasıl kurtardığını sana hiç anlattı mı?" Nora kıvrak bacaklarını çaprazlayarak sordu.

"Hayır."

"İtibarımı yüksek tutmaya çalışıyor. Belli ki Herkül'ün görevlerinden biri. Søren'le tanıştıktan hemen sonra biraz belaya girdi. Neredeyse ıslahevine gidiyordum."

Michael bu haber karşısında şaşkına döndü. "Ne için?"

"Annem bir tamirciyle evlendiğini sanıyordu." Nora sırtını duvara . "Büyük, fakir bir Alman ailesinden gelen bir kız için iyi bir mavi yakalı koca. Katolik bir aile. Tam bir tamirci olmadığı çıktı. Daha çok mafya bağlantıları olan bir dükkan işletiyormuş."

"anasını. Baban mafyada mıydı?"

Nora omuz silkti. "içinde değilim. Sadece içinde. Hapse girip çıkıyordu. Her zaman tehlikeli birine para borcu vardı. Annem beni ondan uzak tutmaya çalıştı ama bir babanın kızı için, babası arayıp yardımına ihtiyacı olduğunu söylediğinde ona hayır demek zordur. Aile işinde biraz fazla iyiydim diyelim."

"Araba çalarken mi tutuklandın?"

Nora bir elini kaldırdı ve parmaklarını açtı. "Beş araba mı?" Michael hayretle sordu.

"Beni yakaladılar. O gece oldukça iyiydim. Kimse on beş yaşında bir kızın Manhattan'da gizlice dolaştığından şüphelenmedi. Katolik okulu üniforması Porsche için dışarıdaydı. Çok masum görünüyordum. Mükemmel bir kılık değiştirmeydi."

"Masum mu? Sen mi?"

Nora yüzünü boş bir ifadeye dönüştürmeden önce bir an ona baktı. Gözlerini araladı, kirpiklerini kırıştırdı ve gergin bir çocuk gibi alt dudağını ısırdı. Birden on beş yaşında, tatlı ve korkmuş göründü.

"Kahretsin," diye nefes aldı Michael.

"Ah, evet," dedi, yüzü normale dönüyordu. "Masum gibi davranabilirim. Bu bakış herkeste işe yaradı -annem, babam, polisler... Søren hariç herkeste. O her şeyi anladı. O her şeyin içini görür."

"Fark ettim."

"Polis karakolunda bir sorgu odasında oturuyordum. On beş yaşındaydım ve daha önce sadece iki kez karşılaştığım rahip içeri girdi ve kilidimi açtı.

Kelepçeler... kendi kişisel kelepçe anahtarıyla, sonradan öğrendim. Karşıma oturdu ve ben göz göze gelene kadar tek kelime etmeden bekledi. Beni bu durumdan kurtarabileceğini ama söylediği her şeyi yapmam gerektiğini söyledi."

"Ne kadar süre için?"

"Ben de ona bunu sordum. O da 'Sonsuza kadar' dedi."

"Ne dedin sen?" Michael, on beş yaşındaki Nora'nın gizemli rahiple umutsuz bir anlaşma yaparak kendini ıslahevinden kurtarmaya çalıştığı görüntüsünden büyülenmiş bir halde sordu.

"Onunla tanıştın. Ne dediğimi sanıyorsun?" diye sordu ve ona göz . "Ama benden ve eski tarihten bu kadar bahsettiğimiz yeter. Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim. Griffin iyi biri," dedi ve hemen pişman oldu. Bu da nereden çıkmıştı?

"Öyle. Hem de çok," dedi Nora, ona uzun uzun ve sertçe bakarak. Michael yere ve Chuck Taylors ayakkabılarının beyaz uçlarındaki sürtünme izlerini inceledi. "Ondan hoşlanmana sevindim. O ve Søren pek anlaşılamazlar."

"Nasıl olur?"

"İkisi de bana söylemiyor. Eğer ikisinden de bir şey öğrenebilirsen, sana ne istersen veririm."

Michael gülümsedi ve başını salladı. "Nora, burada seninleyim. Başka ne isteyebilirim ki?"

Nora ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. önünde durarak ona yukarıdan aşağıya baktı.

"Buna ne dersin?" Nora onun pantolonunu açarken sordu.

"Tamam," diye kabul etti Michael. "Belki bu."

* * *

Suzanne dairesine vardığında, Patrick'in masaüstünde Nora Sutherlin, Güzel Yazar olarak etiketlediği bir klasör buldu. Baş harflerinin büyük olduğunu fark edene kadar bunun klasör için oldukça tuhaf bir isim olduğunu düşündü: NSFW, internet argosunda "Çalışmak İçin Güvenli Değil" anlamına geliyordu. Buna inanmıştı.

Dinsiz yakışıklı rahiple karşılaşmasının etkisinden hâlâ kurtulamamıştı, Suzanne sinirlerini yatıştırmak için bir kadeh şarap doldurdu. Bilgisayarının başına oturdu ve dosyayı açtı.

Selam güzelim, klasöre tıkladığında Patrick'ten gelen notu oku. Senin için interneti taradım ve Bayan Nora Sutherlin hakkında bulabildiğim her şeyi buldum. Onun hakkında düşündüğüm kadar çok şey bulamadığımı öğrenince şok . O da rahibiniz gibi, etrafında bir tür internet güç alanı var gibi görünüyor. Yazarlık kariyeriyle ilgili şeyler? Bir sürü şey. Özel hayatı? Pek değil. Ama birkaç arama yaptım ve bilgi aldım. Önce 1 numaralı dosyayı okuyun. O zaman 69 numaralı dosyayı oku. Sonra beni ara ve seni yemeğe çıkarayım, seni güzel saplantılı kadın. Ben bütün rahiplerden daha seksiyim, değil mi?

Suzanne biraz alaycı bir kahkaha attı. Peder Stearns dışında herhangi bir rahip. O hala inanamıyordu... *Hayır*, dedi Suzanne kendi kendine. Adamın görünüşünün kendisini kör etmesine izin vermeyecekti. Birinin ona isimsiz bir faks göndermesi için bu rahiple ilgili kötü bir şeyler gerekiyordu. Ne kadar yakışıklı olursa olsun, cinsel bir ilişki yaşadığını hayal etmek zor değildi. yırtıcı bir tarafı var. Çocukların peşinde olmasa bile, cemaatindeki kadınları avlıyor olabilir.

Üzerinde 1 yazan dosyayı açtı ve Nora Sutherlin'in çeşitli röportajlarında yaptığı alıntıların bir listesini buldu.

Writers' Weekly'den.

Görüşmeci: Fikirlerinizi nereden alıyorsunuz?

N.S.: En iyi olay örgüsü fikirlerimi, en iyi orgazmlarımı yaşadığım yerde buluyorum. Muhabir: Yatakta mı?

N.S.: Kilisede.

Suzanne buna yüksek sesle kıs kıs güldü.

İnternetteki en büyük erotik blog olan *Literary Friction*'dan.

Görüşmeci: Seks sahnelerinizi yazarken kişisel deneyimlerinizden yararlanıyor musunuz? N.S.: Hayır.

Muhabir: Gizlice vanilya mı?

N.S.: Yasal tavsiye. Mahkemede aleyhime kullanılabilecek hiçbir şey istemiyorum.

Suzanne, Patrick'in derlediği alıntılardan birkaçını daha okudu. Nora Sutherlin kesinlikle iyi bir oyundan bahsediyordu. Ama herhangi bir yazarın karakterleri kadar çılgınca yaşadığına inanamayacak kadar çok romancıyla tanışmıştı. Çılgın Kerouac ve Hemingway tipi yazarların devri çoktan kapanmıştı. Nora Sutherlin, hayatı boyunca sadece misyoner pozisyonunda seks yapmış, hatta bunu bile sadece kocasıyla yapmış, elli yaşında kilolu bir ev kadını olabilirdi. Suzanne'ın çoğu aşk romanı yazarının her neyse.

1 numaralı dosyayı kapattı ve üzerinde Resimler yazan bir dosya gördü. Klasöre tıkladı ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Vay canına," dedi Suzanne boş odaya yüksek sesle. Patrick belli ki Nora Sutherlin'in fotoğraflarını bulmak için çok zaman ve çaba harcamıştı. Zavallı şey. Ne angarya. Nora Sutherlin, Rachel Weisz'ın kız kardeşi olabilirdi; dalgalı siyah saçları, iri yeşil gözleri, dolgun dudakları, soluk teni ve vazgeçmeyen kıvrımları. Bir fotoğrafta Nora Sutherlin bir masada oturmuş

kırmızı bir Sharpie ile kitaplar. Giydiği korse göğüs dekoltesine muhteşem şeyler yapıyordu. Bir başka fotoğrafta ise kısa kırmızı eteğiyle spiral bir merdivenin tepesinde, koyu Brütüs saç kesimine sahip son derece yakışıklı bir adamla duruyordu. *Yazar Nora Sutherlin, Royal House Editörü Zachary Easton ile birlikte* fotoğrafın başlığını okudu. Fotoğrafta birbirlerine bakışlarındaki bir şey Suzanne'ın Bay Easton'ın kitaplarını düzenlemekten biraz daha fazlasını yapıp yapmadığını merak etmesine neden oldu. Onu suçlayacağından değil. Onun teorisi için çok fazla

romantik yazarlar. Son fotoğraf bir tür partide ya da bağış toplama etkinliğinde çekilmiş gibi görünüyor. Muhteşem kan kırmızısı saten bir elbise giymişti.

Yanında bir adam duruyordu, hayır, aslında bir oğlan. Kendisinden çok daha uzun olmasına rağmen, çocuk oldukça genç görünüyor. On sekiz ya da en fazla on dokuz yaşından bir gün büyük olamazdı. Smokininin içinde giyinin kuşanmış bir genç gibi görünüyor. Diğer fotoğraftaki Zachary Easton gibi o da Nora Sutherlin'e özlem ve hayranlıkla bakıyordu. Bir çeşit erkek koleksiyoncusu gibi görünüyor. Suzanne, Nora'nın hiç erkek koleksiyonu yapıp yapmadığını merak ediyordu.

"toplanmış" Peder Stearns.

Tamam, diye düşündü Suzanne, demek Nora Sutherlin bir bebektir. İlginç. Ve erotizm yazıyordu. Ve röportajlarında sanki kitapları gerçek hayatının yanında soluk gölgelermiş gibi davranıyordu. Suzanne birkaç kitap okumuştur. Nora Sutherlin'in karakterlerinden daha vahşi yaşayabileceğine inanmak zordu. Bu çok çaba gerektirirdi. Suzanne, Patrick'in talimatlarını hatırladı: Önce 1 numaralı dosyayı, sonra 69 numaralı dosyayı oku. *Klas, Patrick*, diye düşündü. *Çok klas.*

69 numaralı dosyaya çift tıkladı. İçindeki belgede sadece iki cümle vardı.

Daha fazlasını öğrenmek istiyorsanız, benimle akşam yemeği yemelisiniz, birinci cümleyi okuyun. Ama Suzanne'ın dikkatini çeken ikinci cümle oldu.

Nora Sutherlin dünyaca ünlü bir dominatrix.

* * *

Nora inanılmaz yetenekli elleriyle bacaklarının arkasını ovarken Michael kendinden geçerek inledi. Nora henüz birlikte sahneye çıkmayacaklarını ya da seks yapmayacaklarını söylediğinde biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Ama tüm vücudu

Biricik Nora Sutherlin'den masaj mı? Şikayet edecek pek bir neden bulamadı.

Nora sırtına doğru ilerlediğinde Michael, "Ben ," dedi. "Benim sana masaj yapmam gerekmiyor mu?"

"Sen yeryüzündeki en stresli, en gergin denizaltısın.

Toprak," dedi Nora, güçlü parmaklarını sırtındaki düğümün içine sokarak. "Biraz gevşeyene kadar seni dövemem yoksa ilk seansımızda vücudundaki tüm kasları çekersin. Rahatla. Bu bir emirdir."

"Evet, hanımefendi," dedi Michael, kadın ellerini boxer'ının içine kaydırдында gerildi.

"Michael," dedi Nora bariz bir öfkeyle, "az önce kışını bir drag queen'in üzerindeki ikinci Spanx çiftinden daha sıkı sıktın. *Rahatlamanın* bir emir olduğunu söylemeyi unuttum mu?"

"Özür dilerim, özür dilerim," dedi Michael gülerek.

"Neden bu kadar gerginsin Angel?" Nora ellerini çekti ve onun yanında yan tarafına uzandı.

Michael başını çevirip ona baktı.

"Sen benim rahibimin kız arkadaşısın. Bir yabancıнын evindeyim. Annem de babam da burada olduğumu bilseler çıldırırlardı."

Nora uzandı ve onun yanağındaki kavisini okşadı. "Bana gerçeği söyle. Gerçekten neden bu kadar ?"

Sertçe yutkundu, kıvrıldı ve geri çekti. Yüzünü ondan çevirdi ve pencereden dışarı baktı.

"Şu pencerenin hemen dışında kocaman bir yüzme havuzu var," dedi Michael. Nora gülümsedi. "Biliyorum. Onu boşaltmak ve kaymak istiyorsun, değil mi?"

"Nereden bildin?" diye sordu sırtarak.

"Ben yaşlıyım. *"Gleaming the Cube "*u milyonlarca kez izledim. Christian Slater'ı sarışın bir punk kaykaycı olarak mı? Sarışın erkeklere bu kadar ilgi duymamın sebebi muhtemelen bu filmidir."

"Hiç görmedim."

"Kiralayacağız. Şimdi soruya cevap ver. Neden bu kadar streslisin?"

Michael iç geçirerek bacaklarını göğsüne çekti ve çenesini dizlerine dayadı.

"Ben buraya ait değilim, Nora. Seninle, Griffin'le, bu evde... Bu delilik."

Nora önce hiçbir şey söylemedi. Ayağa kalktı ve küçük televizyonu açtı.

Başucu lambası. Çocukken çirkin plastik bir Power Rangers lambası vardı. Genç Griffin'in Tiffany lambası vardı.

"Yatağa gir," diye emretti Nora.

"Saat daha :30," diye itiraz etti Michael.

"Ben de seninle geliyorum."

Michael yorganın altına yeterince hızlı giremedi. Alçak ışıktaki Nora'nın ayakkabılarını, eteğini ve bluzunu çıkarışını izledi. Sadece siyah sütyenini ve zar zor giydiği külotunu giyerek yatağa, onun yanına kaydı.

"Giysilerini çıkar," dedi ve Michael beceriksizce tişörtünü ve boxerını çıkardı. "Aferin oğlum. Benimle kaşıkla, sırtını göğsüme yasla."

Michael gergin bir şekilde Nora'ya doğru bastırdı, teni Nora'nınkiyle buluştuğunda neredeyse yüksek sesle inliyordu. Nora uzanıp elini ona doladığında da yüksek sesle inledi.

"Sadece daha uzun değilsin," dedi kulağına. "Gördüğüm kadarıyla başka bir bölgede de birkaç santim uzamışsın."

Michael kızardı ve hiçbir şey söylemedi.

"Şimdi iki şey yapacağım," dedi Nora. "Seni orgazm edeceğim ve sana bir masal anlatacağım. Önce hangisini istersin?"

"Ah... orgazm?" Michael tereddütle cevap verdi. Eğer önce boşalmazsa, muhtemelen Nora'nın söylediği tek bir kelimeye bile konsantre olamayacaktı.

"Anlaşılabilir." Nora onu kavrayışını sıkılaştırdı, omzunu ısırdı ve hafifçe yukarı doğru okşadı. Vücudu Nora'nın dokunuşuyla sertçe gerildi ve sessiz bir ürpertiyle kendini bıraktı. "Daha iyi hissediyor musun?"

Michael başını salladı. "Ve daha ıslak."

"Bırak onu," dedi Nora. "Bu Griffin'in eski yatağı. Güven bana. Seninki bu çarşaflara düşen ilk döl değil. Şimdi yatma zamanı hikayesi. Hazır mısınız? Evet de,

Hanımfendi."

Nora Sutherlin'den kendi kişisel masalı mı?

"Evet, hanımfendi," dedi Michael söz dağarcığındaki gusto'ya en yakın şeyle.

"Bir ," dedi Nora, adamın omuzlarına vücudundaki tüm sinirleri titreten bir dizi öpücük kondururken, "berbat bir aileden gelen çok fakir bir kız, hınzır bir kalemi ve daha da hınzır bir dili olan, yılda yedi haneli rakamlar kazanan ünlü bir yazar oldu. Ve o gitti
İstediği her yerde, istediği her şeyi yaptı. Ve hiç kimse onu durdurmaya çalışmadı. Ve nasıl konuşulacağını öğrenmesi gereken kendi evcil meleği vardı. Tahmin edin ne yaptı?"

"Ne?" Michael sordu. Nora onu sırt üstü yatırıp üzerine çıkınca şaşkınlıkla güldü.

Ağzını onunkinin üzerine getirdi ve dudaklarını ayırmaya zorladı. "Ona dilini verdi."

Omzuna dokunan nazik bir el Nora'yı uykusundan uyandırdı. Arkasını döndüğünde Griffin'in Michael'ın yatağının yanında durduğunu ve cep telefonunu uzattığını gördü.

Papa, diye mırıldandı.

Nora başıyla onayladı ve telefonu aldı. Arkasını döndüğünde Michael'ın cenin pozisyonunda kıvrıldığını ve uzun gür kirpiklerini yanaklarına dayadığını gördü. Onu güldürmek için dilini boğazına soktukten sonra yaklaşık bir saat boyunca yatağında uzanmış ve konuşmuşlardı. Konuşmanın çoğunu kadın yapmıştı. Ama o dinlemiş ve bu yaz başlarına neler geleceği, ondan ne beklediği ve neye ihtiyacı olduğu hakkında birkaç gergin soru sormuştu. Sonunda uykuya dalacak kadar rahatlamıştı.

Nora dikkatlice yorganın altından çıktı. Griffin öylece bakakaldı, belli ki Michael'ın çarşafın altından çıkan ve ay ışığında parlayan solgun, çıplak omzunun kıvrımına takılıp kalmıştı. Nora Griffin'i gömleğinden yakaladı ve koridora sürükledi. Kapıyı arkasından kapattı ve Griffin'e sert bir bakış attı.

"Evet, efendim?" dedi Michael güvenli bir şekilde kulak mesafesinden uzaklaştığında. "Nasılsın ?" diye sordu Søren'in sesi hattan.

"Tanıdığım 1.80 boyunda sarışın İskandinav bir adam için yalnız."

Griffin Michael'ın odasına geri dönmek isterken Nora kapalı kapıyı bedeniyle kapattı.

"Tanıdığım biri mi?" Søren sordu.

"Alexander Skarsgård." Griffin onun kolunun altına girmeye çalışmadan önce sağa doğru çalım attı. Kadın bacağını kaldırdı ve onu engellemek için kapı çerçevesine dayadı.

"Korkarım bu beyefendiyi tanımıyorum." "Kendisi İsveçli bir vampir. Her neyse, nasılsınız efendim?"

Hattın diğer ucunda Søren'in sessiz kahkahasını duydu. "Merak ettim."

Bu kelimeyi duyunca Nora'nın kanı bir an için buza dönüştü. Merak. Søren'in ilgisini mi? Bu iyi bir şey olmaya bile başlayamazdı.

"Neyin merakı? Ya da kimin tarafından diye mi sormalıyım?"

"Bu akşam ayinde görünen bir muhabir tarafından. Suzanne Kanter."

Nora sadece endişeyle değil, isteksiz bir zevkle de inledi. Griffin farklı bir yol izledi ve şimdi boynunun omzuyla birleştiği hassas tendonu öptü. Onu öperken gömleğinin düğmelerini açarak kaslı göğsünün ve karnının genişliğini ortaya çıkardı.

"Tanrım, çok güzel, değil mi?" diye sordu, en ufak bir kıskançlık değil, sadece korku hissediyordu. İlgilenen bir Søren, dikkati dağılmış bir Søren demekti. Onun Wakefield'da etrafında dönen karmaşayla başa çıkabilmesi için soğuk, hesapçı ve tarafsız olmasına ihtiyacı vardı. Meraklı değil.

"Evet, çok hoş biri. Koyu kırmızı saçlı, koyu renk gözlü, oldukça uzun boylu," dedi ve sesinde hafif bir aşk tonu duydu. Griffin sütyeninin kancasını açtı ve kollarından aşağı kaydırmaya başladı. "Benim St'imde harika görünürdü. Andrew's Cross."

Birdenbire gazete gözünün önüne geldi.

Saygın Katolik Rahibin S&M Efendisi Olduğu Ortaya

Çıktı Katolik Rahibin Erotik Zindanı Bulundu

Suçlanan Sado-Mazoşist Rahip Aforoz Edildi Aforoz Edilen

Rahiple Bağlantılı En Çok Satan Erotika Yazarı En Çok Satan

Erotika Yazarı Reşit Olmayan Kişiye Tecavüzden Suçlu Bulundu

"Hepimiz hapse gireceğiz," diye iç geçirdi.

"Eleanor, sakın ," dedi Søren, sesi artık sert ve emrediciydi, tam da Eleanor'un sevdiği gibi. "Her şey yoluna girecek. Bayan Kanter'i ben hallederim. O basit bir meraktan değil, şüpheden kaynaklandı ve benim ilgimi çeken de bu her şeyden daha fazla. Tüm gülümsemesine ve kibar duruşuna rağmen, benden kesinlikle korkmuş görünüyordu."

"Dehşete mi kapıldın?" Griffin iç çamaşırını çıkarmaya çalışırken kalçalarını kemirirken Nora tekrarladı. Søren, onun aksine, asla abartmazdı. Çoğu insanın Søren'i ilk başta korkutucu bulduğunu biliyordu; boyu, olağanüstü yakışıklılığı, rahip yakası ve mesafeli tavrıyla.

Ve doğru ruh halindeyken kesinlikle insanların ödünü koparabilirdi. Zach Easton buna tanıklık edebilirdi. Ama bu muhabirin bir tür rahip fobisi olmadığı sürece dehşete kapılmak yersiz görünüyordu. Rahibe ve rahibelerin yanında neredeyse altına işeyen birkaç travma geçirmiş Katolik okulu mezunu tanıyordu.

Nora, "Katolik olmalı," diye sonuca vardı.

"Zaman aşımına uğradı," dedi Søren. "Ayrıca, senin hayranlarından biri. Ya da öyle olduğunu iddia ediyor.

Bir şekilde Sacred Heart'a gittiğini öğrenmiş."

Nora, Søren'in etrafını koklamaya gelen bu muhabirden nefret ederek, "Eğer hayranıysa ondan hoşlanmak zorundayım," dedi. Muhabirin onu şimdiden Søren'le ilişkilendirmesi kötüye işaretti. İşler şimdiden karışmaya başlamıştı.

Nora yere baktı ve Griffin'in koridorda onu tamamen, kendisini de yarı çıplak yakalamayı başardığını fark etti. Elini bacaklarının arasına götürdü ve klitoral başlığını delen küçük gümüş halkayla hafifçe oynadı. Kadın adamın elini tokatlayarak uzaklaştırmaya çalıştı ama adam kadının savunmasına aldırmadan devam etti.

"Ne ?" sordu Griffin bir parmağını içine sokarken, diğer eli ustalıkla göğüs ucunu okşuyordu. Michael onu reddedince, Griffin açıkça hüsrana uğramış şehvetini ondan çıkarmaya karar vermişti.

Kendi iradesi dışında, vücudu onun nazik saldırısına karşılık vermeye başladı. En azından birkaç saatlik sapıkça bir sevişme onu Søren'in endişelerinden uzaklaştıracaktı.

"Ne gerekiyorsa ," dedi basitçe, sözlerinde Søren'in derin karanlığının tehdidi vardı. "Michael'a göz kulak ol. Griffin'i ondan uzak tut. Çok yakında ait olduğun yerde, benimle birlikte olacaksın."

"Evet efendim," dedi, midesi hem gerginlik hem de uyarılmışlıkla gerilmişti. "Seni seviyorum." Bu sözleri söylerken gözleri yaşardı. Bu hiç iyi değildi. Aradan sadece birkaç gün geçmişti ve şimdiden onu ağlayacak kadar özlemişti.

"Ben de seni seviyorum . Hiçbir şey ve hiç kimse bizi ayıramaz. Bunu bil ve buna inan."

"Deniyorum," dedi ve hırıltılı bir nefes aldı.

Griffin onun sütyenini, külotunu ve gömleğini alıp aşağı inmeye başladı. koridorda doğu kanadına doğru ilerledi. Arkasını döndü ve işaret ve orta parmaklarının arasındaki prezervatif paketiyle onu çağırdı. Bu da ona şunu hatırlattı.

"Søren?" Nora tatlı tatlı sordu. "Kalbimin sevgili rahibi? Senden küçük bir iyilik isteyebilir miyim?"

* * *

Patrick'le akşam yemeği her zaman yemekle başlardı ama asla yemekle bitmezdi. Külotunu bacaklarından aşağı çekerken Suzanne onun altında yatıyordu. Soruşturmasında ona yardım ediyor olsa bile eski erkek arkadaşıyla yatmak kötü bir fikirdi. Ama bunu istediğini inkâr edemezdi, onun sıcak ağzını göğüslerinde, parmaklarını klitorisinde ve...

"Sikini içimde istiyorum, Patrick," diye soluk soluğa bağırdı Patrick onun çıplak vücudunu kendi vücuduyla kaplarken.

Patrick usulca güldü ve güçlü çıplak g ğ s  Suzanne'ın gergin meme uçlarına çarparak titreşirken Suzanne'ın vücut ısısı birkaç derece daha yükseldi.

"Seve seve sikimi sokarım. Bu da nereden çıktı?" diye sordu prezervatifi takarken. Kal alarının arasına uzanarak, tam olarak neresine dokunulmasından hoşlandığını bilen parmaklarıyla ıslak kıvrımlarını okşadı.

"Senin hatan," dedi adam önce bir, sonra iki parmağıyla kızın içinde yavaşça daireler çizerken. "Nora Sutherlin'in Sacred Heart'a gittiğini bana söyleyen sendin. Kitaplarını okuyordum... araştırma için."

"Tek elle araştırma mı?" Patrick onun omuzlarını, boynunu ve ağzına kadar öptü.

"Bilmek istemez miydin?" diye alay etti.

" zlemek hoşuma gitmez miydi?" dedi, yavaşça içine iterek. Kadın bacaklarını açtı ve onu daha derine aldı.

Patrick yavaş ve güçlü itieşlerine başladığında boğazının arkasından inledi. Kalçalarını Patrick'inkilere doğru sallayarak, eski sevgilisiyle tekrar seks yapmaması gerektiğine dair tüm nedenleri düşünmemeye çalıştı. Tekrar bir araya gelmeyeceklerdi. İşi, seyahatleri derken gerçek bir ilişkiye sahip olmak. Ondan o kadar çok şey istiyordu ki -bağlılık, sözler, aşk- vermek zorunda değildi. Ama akşam yemeğinde Nora Sutherlin hakkında konuşmuşlardı, altı yıl önce nasıl birdenbire ortaya çıkmıştı. ve Yeraltı'nın en ünlü dominatrix'i oldu.

Patrick çok fazla ayrıntı bilmiyordu. Nora Sutherlin söz konusu olduğuanda ayrıntılara zordu. Yine de bu, Suzanne ve Patrick'i onun özel hayatı hakkında çılgınca spe  lasyon yapmaktan alıkoymuyordu - kiminle yattığı müşterilerinin kim olduğunu, kapalı kapılar ardında sapık insanların neler yaptığını öğrenmeye çalışıyordu. Akşam yemeğinden sonra Suzanne'ın dairesine girdiklerinde ikisi de kızarmış, nefes nefese kalmış ve birlikte yatağa girmeye hazırđı.

Gözlerini kapatan Suzanne, boşalmaya yakın olduğunu gösteren uyluklarındaki gerginliği hissetti. Patrick'in elleri sırtını yoklarken, ağzı tekrar tekrar Suzanne'inkini aradı. Suzanne o tanıdık sıkılaşmayı hissederken yatağa doğru bastırdı. Kısa bir an için zihninde Patrick'ten başka biri canlandı; Patrick'ten daha uzun boylu, daha yakışıklı, daha yaşlı, çok daha korkutucu ve çok daha sarışın bir adam. Birden orgazm oldu, vajinal spazmlar midesine doğru dalgalandı. Patrick birkaç saniye daha itmeye devam etti. Son bir kez daha itti, onu kendine çekti ve sertçe boşaldı. Aklının bir köşesinde onun kulağına bir şeyler fısıldadığını duydu. Ama az önce gördüğü görüntü karşısında şok olmuştu, kelimeleri anlamadı.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?" Patrick onun yanağını, boynunu öperek söyledi.

"Özür dilerim," dedi bir an panikleyerek. Geldiğinde bir şey mi söylemişti, başka bir isim mi söylemişti? "Ben sadece-"

"Seni sevdiğimi söyledim Suzanne." Patrick yavaşça onun içinden çıktı ve yan . "Yorum yok mu?"

"Tanrım," dedi çarşafı göğsünde toplayarak. "Özür dilerim. İyi orgazmdı, sanırım bazı beyin hücrelerini öldürdü."

Patrick sırt üstü yuvarlandı. "Bazı beyin hücrelerini öldürdüm. Güzel. Pek umduğum gibi değil ama 'Senden nefret ediyorum'dan iyidir. Defol."

Suzanne onun sesindeki acıyı, kendisinden umutsuzca saklamak istediğini bildiği acıyı duydu. İsteksizce onunla yüzleşmek için döndü.

"Patrick, bu konuşmayı yapmıştık. Son konuşmamızdan bu yana hiçbir şey değişmedi."

"Tamam," dedi, zayıf ve sıkı vücudunu yatağından dışarı sürükleyerek. Neden seksi her zaman seksten daha önemli bir şey haline getirmek zorundaydı?

Kot pantolonunu yerden aldı ve geçirdi. "İş senin hayatın. Bir ay İran'da. Bir sonraki ay Kamboçya'da. Yerleşemiyorsun. Bana haksızlık ediyorsun. İşe yaramıyor. Hepsini duydum. Duymadığım şey ise gözlerimin içine bakıp 'Patrick, seni sevmiyorum' demen."

Gömleğini giydi ve aceleyle ilikledi. "Bekliyorum,"

dedi. "Söyleyebilir misin?"

Suzanne gözlerini devirdi. "Evet, aşk açıklamalarımı hep seks sonrası kavgalar sırasında yaparım. Belki de bunu başka bir zaman konuşmalıyız. Kıyafetlerim üzerimdeyken."

"Evet, bu bir fark yaratacaktır. Şimdi gideceğim, böylece sen de işine dönebilirsin. Rahibinle ilgili pislikleri ortaya çıkarmak için daha fazla yardıma ihtiyacın olduğunda beni ara. Ya da senin de nazikçe söylediğin gibi, sikimi tekrar içine almak istediğinde."

Ayaklarını ayakkabılarının içine soktu, ceketini kaptı ve hışımla yatak odasından . Suzanne inleyerek çarşafı yataktan çekti ve etrafına sardı.

"Patrick, lütfen gitme. Çok güzel bir akşam geçiriyorduk. Neden her zaman kavga çıkararak bunu mahvetmek zorundasın?" Patrick kapının önünde durdu ve arkasını döndü.

"Çok güzelsin," dedi. "Ve çok zekisin. Ve beni delirtiyorsun. Ve bir yıldır sana aşışım. Sen beni terk edip Afganistan'a kaçtıktan sonra tek bir kişiyle bile yatmadım-"

"Ben ," diye karşı çıktı öfkeyle. "Ben bir savaş muhabiriyim. Bu benim işimdi."

"Ve ben kavga başlatmadım. Seni sevdiğimi söyledim. Sadece sen 'seni seviyorum'u duyup kavga başlattığımı düşünebilirsin. Tekrar 'seni seviyorum' gibi korkunç bir şey söylemeden önce şimdi gidiyorum."

Suzanne nefes verdi ve parmaklarını saçlarında gezdirdi.

"Patrick..." diye başladı ve söyleyecek başka bir şey bulamadı.

Patrick uzun süre ona baktı ve başını salladı.

"Gitti," dedi Patrick kapı kolunu çevirirken. "Ne?"

"Nora Sutherlin. Gerçek adı Eleanor Schreiber, biliyorsun." "Evet, biliyorum. Nora Sutherlin sadece bir takma isim."

"Her neyse, Sacred Heart titiz bir üye listesi tutar. Yedi yıl önce kiliseden ayrılmış, geçen yıl geri dönmüş. Bunun bir anlamı olduğundan şüpheliyim. Bunu sana yemekte söyleyecektim."

Suzanne başıyla onayladı. Patrick bekledi.

"Teşekkür ederim," dedi ve çarşafı kendi etrafına daha sıkı çekti.

Patrick sadece ona baktı. Kapıyı açtı ve onu dairesinde yalnız bırakarak dışarı çıktı.

Suzanne hayal kırıklığına uğramış ve incinmiş bir halde yatak odasına geri döndü.

Yolda giderken

kitaplığının yanında durdu ve Nora Sutherlin'in kitabının kopyasına baktı *Kırmızı* onun rafında oturuyor.

Suzanne kendini daha iyi hissetmeye çalışarak, "Hepsi senin suçun, seni sürük," dedi. İşe yaramadı. Kitabı raftan aldı ve karıştırdı,

Patrick'le sevişirken, soruşturmasının hedefi olan Peder Stearns'ün, yani düşmanın yüzünü hayal ederek dikkatini dağıtmayı umuyordu. Omurgasını sertleştirdi ve utancını bir kenara itti. Peder Stearns nefes kesecek kadar yakışıklı olmasıyla onu şok etmişti. Patrick onun içindeyken yüzünün aklına gelmesinin tek nedeni buydu. Hepsi bu.

Suzanne neredeyse kitabı kapatacak ve rafa geri koyacaktı. Bugün en son ihtiyacı olan şey artık seks ya da erkekler hakkında düşünmekti. Ama sayfalar kapandığında gözleri kitabın ithaf yazısına takıldı.

Her Zamanki Gibi, Sevgilim, Eleanor'un

Tekrar okudu. Garip bir cümle, garip bir şekilde ifade edilmiş. Gerçekte söylediğinden daha fazlasını söylüyor gibiydi. Nora, Eleanor'un kısaltmasıydı. Bu kısmı anlamıştı.

Ama sevgilisi kimdi?

* * *

Michael yalnız uyandı. Ay, penceresinin köşesinde yüksekte duruyordu. Hâlâ geceydi. Sırt üstü yuvarlandı ve gözlerini tavana dikti. Bir yanı hâlâ burada bir malikânede yaz geçirdiğine ve Nora Sutherlin'den sapkınlık öğrendiğine inanamıyordu. Uykuya dalmadan önce onu fantezi hayatı, denemek istedikleri ve öğrenmek istedikleri hakkında sorguya çekmişti. Güzel bir domme'un tırnaklarıyla çıplak tenini nazikçe okşaması ve ona bir itaatkâr olarak hayatıyla ilgili hikâyeler anlatması hayatının en erotik anlarından biri olabilirdi. Ne yazık ki, ona ne yapmak, onunla ne denemek istediğine dair spesifik sorular sormaya çalıştığında, cevap veremeyecek kadar utanarak sustu. Cinsel ihtiyaçlarını ona ifade edemediği için özür dilemişti. Ama kadın onu nazikçe öpmüş ve fısıldayarak "Bunu başaracağız" demişti.

Konuşabildikleri tek şey güvenlikti. Yarın Nora'nın deyimiyle alt kokteyl almaya başlayacaktı. K vitamini ve çinko, morluklarının daha hızlı iyileşmesine yardımcı olacaktı. Sahneleri sırasında yeşil/sarı/kırmızı ışık sistemini kullanarak Nora'ya ne durumda olduğunu bildirecekti. Ve tabii ki güvenli kelimesi yine Nora'nın ona birlikte geçirdikleri tek gecede verdiği şey olacaktı: kanatlar.

Michael o geceyi, ona adını söylediği o anı hatırladı. Nora gülümsemiş ve ona Michael'ın Tanrı'nın baş meleğinin, Tanrı'nın en azılı savaşçısının adı olduğunu hatırlatmıştı. Vahşi bir savaşçı mı? Her neyse.

Babası ona bu ismi vermişti ve belli ki farklı türde bir oğul bekliyordu. Babası erkeksi, atletik bir çok daha mutlu olurdu. Solgun, zayıf, neredeyse kadınsı görünümlü bir çocuk değil. Griffin gibi bir adam, babasının oğlunda olmasını isteyeceği şeydi. Kaslı vücuduyla

Kasları ve güçlü yapısı, güçlü burnu ve Griffin herkesin isteyeceği türden bir adamdı - erkekler, kadınlar, herkes. Nora ona ailesini sorduğunda da aynı şeyi söylemişti.

"Baban Griffin'de de en az sende bulduğu kadar kusur bulurdu," demişti, ateşini kontrol eden bir annenin sevgi dolu dokunuşuyla alnını okşayarak. Tanrım, annesi ona en son ne zaman dokunmuştu? "Griffin senin yaşındayken en yüksek mertebeden bir cehennem zebanisiydi ve yirmili yaşlarına kadar durulmaya bile başlamadı. Ayrıca çılgın bir sapık ve biseksüel."

"Griffin biseksüel mi?" Michael vücudunda garip bir heyecanla .

"Öyle. O yüzden arkanı kolla güzelim," dedi ona göz kırparak.

Michael inledi. Nora elmacık kemiğinin yüksek kavisini okşarken, "Erkekler güzel olmamalı," itiraz etmişti.

"Ama melekler öyle," dedi ve ona yumuşak bir öpücük daha verdi. Sonra dudaklarını onun kulağına götürdü ve "Cumartesi gecesi" diye fısıldadı.

"Cumartesi gecesi ne var?" diye sormuştu.

"İşte o zaman seni döveceğim ve tekrar becereceğim. Eğer hazırsan. Hazır mısın?"

"Çok hazırım, hanımefendi."

Michael kendine kızarak yüksek sesle nefes verdi. Sadece iki gün denk gelen Cumartesi gecesini düşünmek bile onu yeniden sertleştirmişti. Ve Nora onun izni olmadan gelemeyeceği konusunda onu uyarmıştı. Anlaşılan Peder S, sevgili olmadan önce onu eğittiği iki yıl boyunca aynı kuralı ona da uygulamıştı. Mastürbasyon yapabilmek için bile rahibinden izin almak zorunda olan, libidosu tavan yapmış, on sekiz yaşında, deliler gibi aşık bir bakire olmanın Søren'in ona uyguladığı en kötü işkence olduğunu söylemişti. Sopayla dövmek onun yanında çocuk oyuncağıydı.

Michael yavaşça yataktan kalktı, boxer'ını ve tişörtünü giydi ve banyoya doğru yürüdü. Hayır, kendini düzeltti. Griffin'in banyosuna.

Her şey Griffin'e aitti ve Michael bu evde sadece bir misafirdi. Bu lükse alışamazdı, alışamayacaktı. Yaz sonunda annesinin küçük evinden daha da küçük bir yurt odasına taşınacak ve orada yine yalnız kalacaktı. Eğer bu eve alışır ve Ağustos'ta oradan ayrıldığında canı çok daha fazla yanacaktı.

Lavabonun üzerine eğilen Michael kızarmış yüzüne soğuk su sıçrattı. Dişlerini fırçaladı ve saçlarını parmaklarıyla taradı - rutin tahrikinin biraz azalmasına yardımcı olan eylemler. Midesi guruldadı. Yemek yemeyeli ne kadar olmuştu? Belki dün? Griffin ona mutfağı nerede bulacağını ve içindeki her şeyin adil bir oyun olduğunu söylemişti. Yemek. Yemek güzeldi. Yemek dikkatini dağıtırdı.

Kreş kanadındaki odadan sürünerek çıktı ve ana merdivenlere yöneldi. Griffin'in oldukça deyimisel talimatlarını hatırlıyordu: Ortadaki lanet olası büyük merdivenlerden aşağıya inin, kurtulmak istediğim ama bunu yaparsam annemin beni öldüreceği o aptal mermerden sola dönün, anal masanın olduğu yemek odasını geçin ve mutfak sağda.

"Anal masa mı?" Michael sormuştu.

Griffin, "Anal seks için mükemmel yükseklik," diye açıkladı.

Michael salonun ortasındaki lanet olası büyük merdivenlerden indi ve bir tür at olduğunu tahmin ettiği mermer heykelin yanından sola döndü. Salonun sol tarafındaki bir kapı hafif aralık duruyordu. İçeriden yumuşak zevk sesleri geliyordu.

Sessizce kapıya doğru ilerledi. Geniş ve gösterişli yemek odasının içinde Michael, Nora ve Griffin'i gördü. Nora masanın ortasında çıplak yatıyordu. devasa bir masa. Kırmızı ipekten uzun kordonlar kadının bileklerini masanın ayaklarına bağlarken, kendi bacakları da masanın kenarında açık bir şekilde duruyordu. Griffin, ince kalçalarına oturan deri pantolonundan başka bir şey giymemiş, elini kadının içine sokarken dizlerinin arasında duruyordu.

Dikkatlice önce üç, sonra dört ve nihayet beş parmağını da kadının gergin bedenine soktu. Michael irkildi

Ama Nora bundan hoşlanıyor gibiydi. Griffin'in elinin tamamı içinde kaybolurken sırtı kavislendi ve kalçaları masadan kalktı.

Michael'ın arkasında bir top patlasa, yine de gözlerini . Nora'nın çok güzel göğüsleri vardı ve her hırıltılı nefesinde bir yükselip bir alçalıyorlardı. Griffin'in kaslı, dövmeli kolunu Nora'nın içinde görmek Michael'ı sadece izlemekten bile neredeyse orgazm edecekti. Deri fetişi falan olduğunu hiç düşünmemişti ama nedense

Griffin'in deri pantolon içinde, ter ve mum ışığında yıkanan bir tür rock yıldızı gibi görünmesi, Michael'ın vücudunun her parçasını tam dikkat haline getirdi.

Griffin'in, kırmızı eşarpları çekiştirirken elini leğen kemiğinin aç dalgalanmalarıyla yönlendiren Nora'ya cinsel teşvikler fısıldadığını duydu. Nefes alış veriş sertleşti ve zorlaştı. Griffin'in parmakları şişmiş klitorisi, yüce bir çılgılık atmadan önce tüm vücudu sonsuzluk gibi görünen bir boyunca kaskatı kesilene kadar.

Orgazmı sona eren Nora, Griffin yavaşça çıkmaya çalışırken nefes nefese kalarak ve biraz gülerak bir dakika boyunca hareketsiz yattı. Bileklerini masadan çözdü ve elini temizlemek için eşarbı kullandı. Uzanarak Nora'nın bitkin bedenini kavradı ve sıradan bir güç gösterisiyle onu masadan kaldırdı. Masanın cilalı yüzeyinde, Nora'nın kalçalarının durduğu yerde küçük bir sıvı birikintisi parlıyordu.

Nora'yı kendine doğru çeken Griffin, ipek eşarbı alıp bileklerini arkadan bağlarken kulağına sert bir emir tısladı. Nora itiraz etti, suratını astı, biraz yalvardı. Ama Griffin sadece boynundan tutup yere itti. Nora onun önünde dizlerinin üzerine çökerken masaya yaslandı. Griffin ereksiyonunu deri pantolonunun sınırlarından kurtarıırken Michael neredeyse yüksek sesle inliyordu. Aman Tanrım, Griffin ciddi iyi asılıydı. Griffin Nora'nın başının arkasından tutup onu etkileyici aletini ağzına almaya zorlarken Michael gözlerini ayıramıyordu.

Griffin yavaşça girip çıkarken bir eliyle masaya destek verdi.

Michael bunu izlememesi gerektiğini biliyordu. Griffin ve Nora seks yapıyorlardı. Hiçbir şekilde onun bütün zaman boyunca onlara bakmasını istemezlerdi. Ama ayrılamadı, gözlerini kaçıramadı, Griffin'in göğsünün ortasındaki çizgiye, güçlü boynundan geniş göğsünden aşağı inen, çıkıntılı karnını ikiye bölen ve Nora'nın ağzına kadar inen çizgiye bakmaktan kendini alamadı. Griffin'in midesi, küçük bir homurtu ile daha da gerildi. zevk dudaklarından geçti.

Nora'nın saçlarındaki el şimdi yüzünü, yanağını okşuyordu ve Griffin kapüşonlu, şehvet dolu gözlerle ona bakıyordu. Şakacı bir şekilde çenesine vurdu ve göz kırptı. Göz mü kırptı? Bu göz kırpma karşısında Nora'nın oldukça dolu olan ağzı küçük bir gülümsemeyle seğirdi. Michael şimdiye kadar sapkınlığı hep karanlık ve tehlikeli bir şey, fetişistlere ve ucubelere özgü bir şey olarak düşünmüştü.

onu. Şimdi birden dank etti. BDSM bir oyundu, iki oyuncunun da kazandığı bir oyun.

Griffin Nora'nın karşılık verdi, sonra dudaklarından umutsuz bir nefes daha kaçtı. Michael'ın kalbi Griffin'in Nora'ya hissettiği bariz sevgi karşısında sıkıştı. Biri ona bunu yapabilir miydi - ona böyle gülümseyebilir, ona böyle dokunabilir miydi, seks sırasında şefkatle, sevgiyle? Onu sevecek birini asla bulamayacağından sürekli endişe ediyordu. Cinselliğini anlayan ve bunun için onu yargılamayan birini bulmak neredeyse imkânsız bir hayal gibi görünüyordu. Nora'nın Peder S'i vardı ve Griffin'in de tüm arzularını tatmin eden tonlarca sevgilisi olduğu kesindi.

İstek ve arzuları. Michael buna hiç sahip olabilir miydi? Elbette çoğu kız, yatak odasında kendisine istediğini söylediği anda kaçıp giderdi. Ve Nora türünün tek örneği gibi görünüyordu.

Michael sonunda ağır bir yürekle açık kapıdan uzaklaştı ve odasına döndü. Kıskançlık şeytanı kez daha göğsünde dans etti. Durdu ve nefes almak için başını duvara yasladı. birkaç saniye.

Az önce tanık olduğu sahne tekrar gözünün önünden geçti ama bu sefer yemek odasındaki kendisiydi. Dizlerinin altındaki pelüş İran halısının yumuşak ama dikenli olduğunu, bileklerindeki ipin gerginliğini hissedebiliyordu. Bir an için Nora'yla birlikte olduğu için Griffin'i kıskanmadığını fark eden Michael'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Nora'yı kıskanırdı.

Nora yatak odasındaki saate baktı ve hızlı bir zihinsel hesaplama yaptı. Gün batımı saat dokuz civarındaydı ve saat henüz altı olmuştu. Michael'ın ilk seansından önce hâlâ üç saati vardı. Önce Griffin'le seks yapmak istemiyordu. Griffin'i tanıyordu, onu yoracak ve Michael'a verecek fazla bir şeyi kalmayacaktı. Yazamayacak kadar gergin olduğundan, bir sonraki en iyi şeyi yapmaya karar verdi.

Çantasını karıştırarak cep telefonunu buldu ve hızlı aramada üç numarayı . Üç kez çaldıktan sonra hafif halsiz bir ses cevap verdi.

"Nora, İngiltere'de saatin gece yarısı olduğunu hatırlatmama gerek mi?" diye sordu Zach Easton'ın seksi İngiliz aksanı.

"Yine beni mi hayal ediyordun?" diye alay etti yere oturup bacaklarını V şeklinde uzatırken.

"Tanrım, bunun sonunu asla duyamayacağım, değil mi?"

"Benimle ilgili bir seks rüyası gördüğünü söylemen senin suçun," dedi, sırtını germek için eğilerek. Birkaç hafta önce Zach'in sesi Bir sabah onu aradığında telefonda biraz tuhaftı. Onunla ilgili yoğun bir cinsel rüyadan yeni uyandığını itiraf etmişti. S&M kulübü The 8th Circle'a geri dönmüşler ve eski zindanında oynamışlardı. Tam olarak ne yaptıklarını ondan hiçbir zaman öğrenememişti ama konuşmalarını bitirmeden önce beş dakika yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu söylediğine göre oldukça ateşli olmalıydı.

"Seni temin ederim ki bunu bir daha asla yapmayacağım," diye homurdandı Zach ama Nora onun sesindeki gülümsemeyi .

Nora ters döndü ve kalçalarını yerden kaldırdı.

"Geçen gece bir rüya gördüm, Sacred Heart'ta istiridye yiyordum ve Søren tek boynuzlu bir ata binmiş geliyordu. Bunun bir anlamı olduğunu düşündüm ama ona anlattığımda artık yatmadan önce Cajun yemeği yememe izin vermediğini söyledi. Bu adamın Jung arketiplerine hiç saygısı yok."

Zach iç çekti. "Evet, Gracie ve benim de aynı sorunumuz var."

"Karından bahsetmişken, nerede o? Ona Galce'de 'Arkadan kabaca' nasıl diye sormak istiyorum."

"Gracie banyoda ateşini ölçüyor." "Bunu banyoda mı yapmak zorunda?"

Zach öksürdü. Nora anladı.

"Oh...Anlıyorum. Ayrıca, şimdi termometreli popo tıkaçları yapıp yapmadıklarını merak ediyorum. Bilirsiniz, hafif bir ateşiniz olduğunda ve anal penetrasyon iste olduğunda kullanmak için."

"Zihnin hem büyüleyici hem de itici," dedi Zach. "Teşekkür . Ben denerim. Sanırım siz ikiniz hâlâ bir şeyler yapmaya çalışıyorsunuz."

gebe kalır mısın?"

"Bu nedenle sabit sıcaklık ölçümü."

"Grace'e yatakta hükmetmeyi dene." Nora kalçalarını yere indirdi ve dizlerini yana doğru bükte.

"Kink her şeye cevabın mı Eleanor?"

Nora kendi doğum adının kullanılmasından irkildi. Misilleme yapmak gerekiyordu. "Hayır, Zechariah. Cinsel olan her şeyin cevabıdır. Erkekler için

dominantlar, kink testosteron artışına neden olur. Bu da sperm sayınızı artırabilir. Kadın itaatkarlar için kink, vücudun opiat benzeri hormonlar salgılamasına neden olabilir. Kadın derinlemesine rahatlar. Daha az stresli olduğunuzda gebe kalmanız kolaylaşır. Çılgınlığının bir yöntemi var. Bağla onu. Onu bayılt.

Doktorun emri."

"Siz benim yeni favori doktorum olabilirsiniz."

" ederim. Spekulumumu ödünç alabilirsin. Sadece ödünç al. Geri vermek zorundasın." Nora bacaklarını diğer tarafa çevirdi ve sırtı yüksek sesle patlarken küçük bir acı-zevk homurtusu çıkardı.

"Şu anda seks mi yapıyorsun?" diye sordu sese karşılık olarak. "Hayır. Sadece seks öncesi esneme hareketleri yapıyorum" dedi.

yoga aşağı köpek pozisyonu. "Bu gece bir ergeni becereceğim. Hazırlıklı olmalıyım."

"Bir ergenle mi yatıyorsun?" Zach gülerek sordu. "Wesley ile ikinizin de hayatınıza devam ettiğinizi duymak güzel."

Wesley'nin adı geçince Nora telefonu bıraktı ve yan tarafına yığıldı.

Zach'in adını söylediğini duydu ve telefonu yerden aldı. "Nora? Her şey yolunda mı?" Zach sordu.

"Wesley hakkında ne dedin?" diye sordu, elleri neredeyse titriyordu. "Onunla konuşuyor musun?"

Zach'in derin bir nefes verdiğini duydu. "Özür dilerim. Hâlâ yarı uykuluyum. Hiçbir şey söylememeliydim. Evet, Wesley ve ben zaman zaman e-posta alışverişinde bulunuruz. Telefonlarına cevap vermediğini söyledi, bu yüzden seni kontrol etmek için bana e-posta atıyor."

Nora kendini yerden kaldırdı ve yatağının kenarına .

"Wesley'le hâlâ konuşuyorsun," diye tekrarladı, bu haber karşısında afallamıştı. Zach ve Wesley'nin görüşmeye devam edecekleri hiç aklına gelmemişti.

"Sadece birkaç haftada bir e-posta," dedi Zach. "Senin için endişeleniyor."

"Neden?" diye sordu, kalbi göğüs kafesine çarpıyordu.

"Neden? Oh, bilmiyorum. Bir sadistle mi yatıyorsun?" "Søren yeryüzündeki en iyi adam," dedi Nora sert bir sesle.

"Bunu söylüyorsun ve ben de sana inanmak istiyorum," dedi Zach. "Ve dünya üzerinde böyle bir adamla birlikte olmayı kaldırabilecek bir kadın varsa, o da sensin. Ama Wesley genç bir çocuk ve romantizme oldukça meyilli. O sadece Søren'i tehlikeli ve şiddet yanlısı biri olarak görüyor."

Gözlerini kapatan Nora, Wesley'nin yüzünü son gördüğü anı hayal etti. Altın sarısı güzel gözleri, dökülmemiş yaşlarla kan rengine dönmüştü. Birkaç kez öptüğü dudakları kansız kalmıştı. Yakışıklı, tatlı yüzlü oğlu kaybolmuş ve yerini kırık bir adam almıştı.

"O artık ergen değil," dedi Nora, sesi yumuşak ve boştu. "9 Eylül'de yirmi yaşına girdi. Doğum günü hediyesine çoktan karar verdiğimi biliyor muydun?"

"Hayır, yapmadım," dedi Zach, sesi sempati ile kızarmıştı.

"Virgin Adaları'na bir seyahatle ona sürpriz yapacaktım. Sadece ben ve o. Ona takılmayı planlıyordum. Oradayken üstümüzü değiştirebilirdik. adanın adı."

Zach güldü. "Neden şaşırmadım ki?"

"Hayatına devam ettiğini söylemiştin," dedi Nora, birden Zach'in sözlerini hatırlayarak.

"Nora, bu konu hakkında konuşmayalım."

"Ne demek 'Wesley ile ikinizin de hayatınıza devam ettiğinizi duyduğuma sevindim'?" Nora tehlikeli derecede iyi olan hafızasını kullanarak sordu.

"Bu gece bir gençle yatıyorsun. Öyle mi? Yoksa bu bir şaka mıydı? Seninle bunu asla bilemem," diye garip bir şekilde alay etti Zach.

". Yeni bir itaatkârı eğitiyorum. Eğitim oldukça kapsamlı olacak," dedi sahte bir ciddiyetle sahte bir ciddiyeti eşleştirerek.

"Şey," diye başladı Zach ve durakladı. Ve o duraklamada Nora'nın midesi öyle bir düğümlendi ki, acıdan parlayan küçük bir elmas oluşturdu. "Wesley'nin bir kız arkadaşı var. Ondan biraz daha büyük."

Nora yutkundu.

"Kim o?" Nora, mantıksız bir güçle hissettiği üzüntü ve öfkenin sesine sızmasına izin vermemeye çalışarak sordu.

"Sanırım adının Bridget olduğunu söyledi. Görünüşe göre babasının sekreteri."

"Bridget mi?" Nora biraz da tiksintiyle homurdanarak tekrarladı. "Kulağa yüksek işlevli bir moron gibi geliyor. Bridget adında okuyabilen kadınla henüz tanışmadım."

"Bu gizli bir kıskançlık konuşması değil, değil mi?" Zach sordu. Nora arka planda bir şey duydu, bir kadın sesi. Bir yatağın yumuşak iç çekiş sesini duydu ve Zach'in karısı Grace'in onunla birlikte tekrar yatağa girdiğini anladı.

"Hayır," dedi Nora. "Tabii ki hayır. Birlikte mi yatıyorlar?"

"Korkarım bunu ona sormanız gerekecek. Bir dahaki sefere aradığında telefona cevap vermeyi düşündün mü?"

Nora başını salladı ve sonra Zach'le telefonda konuştuklarını hatırladı.

"Bunu düşüneceğim. Søren yapmamı istiyor. Barış yapmam gerektiğini düşünüyor. geçmişimle."

"O zaman hayatım boyunca söyleyeceğimi hiç düşünmediğim bir şey söyleyeceğim: Søren'e katılıyorum."

Nora biraz alaycı bir kahkaha attı.

"Al, Grace seninle konuşmak istiyor," dedi Zach ve bir şeyler fısıldayıp telefonu uzattığını duydu.

"Nora? İyi misin?" diye sordu Grace'in Galler aksanlı sesi.

"Ben harikayım. Sen odadayken kocanla flört ediyordum."

"Seni suçlamıyorum. Bu gece oldukça hoş görünüyor. Sana ne giydiğini söyleyemem çünkü üzerinde hiçbir şey yok," diye takıldı Grace ve Nora sonunda gülümsedi, gerçek bir gülümseme.

"Bana işkence ediyorsun Grace," dedi Nora etkilenmiş bir ifadeyle. Grace'in Zach'le devam eden arkadaşlığı konusunda ne kadar soğukkanlı olduğuna hâlâ inanamıyordu. Aralarındaki okyanus da muhtemelen buna yardımcı olmuştu.

"Bence sen bir sadist olabilirsin. I

bunu onaylıyorum."

"Şu gizemli rahibinizle gerçekten tanışmak istiyorum."

"Sen ve Zach bir dahaki sefere Amerika'ya geldiğinizde dörtlü yaparız."

Grace ona iyi geceler dilemeden önce, "Harika bir fikir," dedi. Nora telefonu kapattı

ve telefonu çantasına geri bıraktı. Uzun bir süre odasının etrafına baktı, hiçbir şey görmeden baktı.

Wesley... bir kız arkadaş? Yaşlı bir kadın mı? Babasının sekreteri mi?

Bekle, diye düşündü Nora. Wesley'nin ona anlattığına göre, babası bir at çiftliğinde eğitmen olarak çalışıyordu. At terbiyecilerinin sekreterleri mi vardı? Ve istedikleri her kıza sahip olabilen muhteşem genç erkekler, yaşlı kadınlarla sadece bir nedenden dolayı çıkıyorlardı.

Nora kapısının çalındığını duydu. Başını çevirdi ve Griffin'in kapısının önünde durduğunu gördü, üzerinde sadece koyu gri bir boxer külot vardı.

"Gidip Mick'i kontrol edeceğim, tamam mı?" Griffin söyledi. Nora, Griffin'lere geldiğinden beri hiçbir yanlış yapmadığı için Michael'a ceza olarak bütün gün odasında kalmasını emrettiğini hayal meyal hatırlıyordu. Bazı hatalar yapması gerekiyordu yoksa onu cezalandırmak için bir bahanesi olmayacaktı.

"Peki," dedi Nora yataktan kalkarken.

"Sonra da bağlayıp sikeceğim," dedi Griffin, anlaşılan şansını zorlamaya karar vermişti.

Nora odanın içinde dolaşırken tekrar "Güzel," dedi. "Harika." Griffin gitmeye başladı ama Nora onu durdurdu.

Bir şey hatırladım.

"Evet, hanımefendi?" diye sordu gülümseyerek.

"Bu ev. Burası bir zamanlar at çiftliği idi, değil mi?"

"Evet," dedi Griffin. "Büyükbabam daha gençken

Burada safkan atlar var. Burayı aldığım da tüm atları sattım. At yarışları oldukça korkunç olabiliyor."

"At eğitmenlerinin sekreterleri var mıydı?" Griffin yakışıklı kaşlarını çatarak ona baktı.

"Hayır. kadarıyla yok. Sadece büyükbabam, ama sahibi oydu."

Nora başıyla onayladı ve Griffin kapıdan çıktı. Onun kreş kanadına doğru gittiğini gördü. Başını sallayarak, zihninin etrafında kızgın yarasalar gibi uçuşan karanlık düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştı. Şu anda Wesley üzerinde duramazdı. Düşünmesi gereken Michael vardı. Tabii ki Wesley'nin artık bir kız arkadaşı vardı. Uzun boylu, yakışıklı, akıllı ve tatlı Wesley tam bir avdı. Ondand ne yapmasını bekliyordu? Onu evinden kovmuş ve kendini -kalbini, bedenini ve ruhunu- Søren'e geri vermişti. Wesley'nin hayatının geri kalanında oturup onun kendisine geri dönmesini bekleyeceğini mi sanıyordu?

Hayır, düşünmemişti. Ama içten içe bunu ummuştu.

Nora derin bir nefes aldı. *Keder*, dedi kendi kendine, o anda bedenini ele geçiren duygunun adını koyarak. Søren ona bu numarayı yıllar önce öğretmişti. Duygularını adlandırabilseydi, sıralayabilseydi, etiketleyebilseydi Kendini onlardan uzaklaştırmak, onları kendisinden ayrı nesneler haline getirmek. Yakıcı. Batıyor. Acı. Morarıyor. Acısına bir isim vermek ona hakimiyet . Acıyı kontrol etmek için eski bir S&M numarasıydı, şimdi onu kullanıyordu. *Keder*, dedi kendi kendine. Mantıksız, aptalca, kadınsı bir keder.

Zihninde bir görüntü canlandı; tatlı, bakir Wesley'nin çırlıçıplak, başka bir kadının içine gömüldüğü, ona sokulduğu, içine boşaldığı bir görüntü.

Nora yeni duyguya *kıskançlık* adını verdi. Öfkeli kıskançlık.

Nora derin bir nefes daha aldı. Acısını, ıstırabını içine çekti, midesinde tuttu ve burnundan dışarı itti. *Michael*. Onun adını tekrarladı.

kafasındaki isim. Bu gece odak noktası o . Gözlerini açtığında, yatağının başucundaki beyaz kâğıt bir an göz attı. Michael'ın kontrol listesi. Kâğıdı eline alıp Michael'ın cevaplarına göz gezdirdi. S&M ile ilgili bölümün altında Griffin ona bir not bırakmıştı.

Mick sadece bir denizaltı değil. Aynı mazoşist. Onunla işin bittiğinde onu alabilir miyim?

İtaatkârlar ile mazoşistler arasında ince bir çizgi vardı. Boyun eğenler, sürecin acı kısmından nefret etseler bile boyun eğmekten zevk alırlar. Fakat Mazoşistler sadece acıya boyun eğmeyi sevmezler, bundan zevk alırlar.

İyi, diye düşündü Nora, kontrol listesini bir kenara bırakarak. Bu gece, her nedense, birilerinin canına okuyacakmış gibi hissediyordu.

* * *

Michael Dimir-Suzanne bu ismi Google arama çubuğuna yazdı ve Enter tuşuna basmadan önce durakladı.

Suzanne günlerdir Sacred Heart'ta kendini öldürmeye çalışan çocuğu araştırmaktan kaçınıyordu. Düşünmesi çok acı veriyordu, eve çok yakındı. Ama artık bundan kaçınamazdı. Peder Stearns ile bir kez görüştüktan sonra, onun hesaba katılması gereken bir adam olduğunu keşfetmişti. Şu anda bile dairesinde tek başına otururken, bedeni rahibi ilk gördüğünde yaşadığı şokun çatlaklarını hatırlıyordu. Ve konuştuklarında, onun kendisiyle oynadığı, onunla oyun oynadığı izlenimine kapılmıştı. Bir muhabir bekliyordu, bu çok açıktı. Ve onun yanında en ufak bir korku ya da gerginlik belirtisi göstermemişti. En saf masum bile bir muhabirin yanında biraz gerilirdi. Kimdi bu rahip?

Suzanne Enter tuşuna bastı ve tüm sıralamaya başladı. Bir çocuğun kirlı çamaşırlarını ortaya çıkardığı için kendinden nefret ediyordu. Ama Peder Stearns'le ilgili bir duvara çarpıp duruyordu. Belki onun cemaatinden biriyle şansı daha yaver giderdi.

İntihar girişimi hakkında bir şey çıkmadı tabii ki. O zamanlar reşit olmadığı için gazeteler adını saklamış olmalı. Adı Dimir... Genç Michael'ın Doğu Avrupa kökenli olması gerektiğine karar verdi. Romanya ve Sırbistan'da geçirdiğı iki ay boyunca birkaç Dimir tanımıştı. *bu*, dedi kendi kendine. *Profesyonel tutun, belirsiz , kişiselleştirmeyin. Onu bir insan olarak, bir çocuk olarak, kiliseyi seven ve rahibine güvenen Katolik bir çocuk olarak düşünme...*

Suzanne öfkeli bir el hareketiyle gözyaşlarını yüzünden sildi. Michael Dimir hakkında tek bir bilgi bile alamadan dizüstü bilgisayarını kapattı. Hemen kendini daha iyi hissetti. Eğer Michael Dimir inandığı sebepten dolayı intihara teşebbüs ettiyse, yapmak isteyeceğı son şey onu tekrar rahatsız etmek olurdu. Hedefine odaklanmalıydı ve hedefinin adı Peder Marcus Stearns'tü.

Kapalı dizüstü bilgisayarına baktı ve onu açmanın nafile olacağını biliyordu. Birisi bir zamanlar deliliğı, aynı şeyi tekrar tekrar deneyip farklı sonuçlar beklemek olarak tanımlamıştı. Hiçbir internet takibi onu Peder Stearns hakkındaki gerçeğe yaklaştıramazdı.

Artık Tanrı'ya inanmıyor olsa da Suzanne şu anda O'nun işini yaptığını biliyordu. Bir yerlerde birileri Peder Stearns hakkında bir şeyler biliyordu, ona isimsiz bir ihbar gönderecek kadar kötü bir şeyler.

Neden o, hiçbir fikri yoktu. New York bölgesinde binlerce araştırmacı muhabir yaşıyordu. Savaş muhabirliğinden başka bir işte çalışmamıştı. Belki de ihbarı kim gönderdiyse, gerçeğe ulaşmak için cesur, savaş bölgelerinden korkmayan birine ihtiyaç duyulacağını biliyordu. Ve savaş bölgelerini biliyordu. Bir düzinesine gitmişti: Sudan, Pakistan, Afganistan, Irak...

Etrafında bombalar patlamıştı, askerlerin parçalandığını görmüştü.

Gözlerinin önünde el yapımı patlayıcılar vardı. Ama şimdiye kadar Peder Stearns'ün önünde dururken hissettiği türden gerçek bir korkuyu hiç yaşamamıştı. Gözünün korkmasına izin vermeyecekti. Tek bir adam tarafından değil. Savaş bölgelerine kamuflaj ve kameradan başka bir şey giymeden girmişken olmazdı. Kiliseye geri dönecekti. Dönmek zorundaydı.

Telefon çaldı ve Suzanne'ı karanlık, kararlı hayallerinden uyandırdı. "Patrick," diye nefes aldı cevap verdiğinde. "Çok özür dilerim-"

"Yapma," dedi adam utangaç bir ifadeyle ve kadın rahatlatarak sarktı. Nedense Patrick'le kavga ettiğinden beri enkaza dönmüştü. Şimdi göre, onun hakkında resmi olarak birlikte oldukları zamankinden daha fazla stres yapıyordu. "Bu benim hatam. Amerika'ya döneli beş dakika falan oldu ve ben sana bağlanmak için yanıp tutuşuyorum. Bu hiç hoş değildi ve özür dilerim."

"Her şey . Söz veriyorum. Benim için çok şey ifade ediyorsun," dedi, kelimelerin "seni seviyorum" kadar iyi olmadığını biliyordu ama şu anda onun için sahip olduğu tek şey buydu. "Unutalım gitsin."

"Hayır, bunu unutmak istemiyorum. İzin ver telafi edeyim. Akşam yemeği? Sekse gerek yok, söz veriyorum. Ama ısrar edersen," dedi ve gergin bir şekilde güldü.

Suzanne gülümsedi, aradığı, özür dilediği ve zaman zaman onu boğmakla tehdit eden kedere yenik düşmesini engelleyen hayatındaki varlığı için kelimelerle ifade edilemeyecek kadar minnettardı.

"Akşam yemeği kulağa hoş geliyor. Ama aslında bunu başka bir şekilde telafi edebilirsin," dedi kapalı ve işe yaramaz dizüstü bilgisayarına bakarak.

"Her şeyi yaparım," diye söz verdi.

Son sekiz yılını etrafında bombalar, silahlar ve ölüm olan ülkelerde geçirmişti. Eğer düşman ordularıyla yüzleşebiliyorsa, bir Katolik rahiple de yüzleşebilirdi.

"Arabayı tekrar ödünç almam lazım."

* * *

Michael solmakta olan akşam güneşini daha iyi yakalayabilmek için pozisyonunu hafifçe ayarladı. Bir dizi kıvrımlı çizginin izini sürerken kalemı kâğıdın üzerinde uçtu. Durdu, çalışmasına baktı, bir çizgiyi sildi ve yeniden çizdi. Pencereye yaklaştığında içine çekti ve havada bir şeyin kokusunu aldı. Kokuyu tekrar içine çekti - bir çeşit baharatlı ama aynı zamanda ince ve erkeksi. Kolonya ya da o kadar güçlü bir şey değildi. Sadece... Michael tekrar içine çekti ve gözlerini kapadı... sadece ağız sulandırıcıydı. Tanrım, bu her neyse, hayatının sonuna kadar koklamak istiyordu.

Omzunun üzerinden gelen "Lanet olsun," sesi Michael'ın şaşkınlıkla sıçramasına neden oldu. Başını çevirdi ve yanında boxer külotundan başka bir şey giymemiş olan Griffin'le yüz yüze geldi. En azından artık o inanılmaz kokunun kaynağını biliyordu. Michael bir süre sessizce ona baktı ve kıyafetlerinin olmayışını ve ıslak saçlarını inceledi. Griffin belli ki duştan yeni çıkmıştı ve o inanılmaz koku onun teninden geliyordu. "Bunu sen mi çizdin?"

Griffin, Michael'ın eskiz defterini ondan aldı ve cumbadaki bankta karşısına .

"Daha bitmedi." Kitabını geri almak için uzandı ama Griffin parmağını ona doğru kaldırdı ve Michael ellerini bıraktı.

"Boyun eğ, itaatkâr," dedi Griffin, bacaklarını Michael'ın uzatarak. "Ben senin dom'un değilim ama bir dom'um, o yüzden uslu dur."

Michael, Nora'nın yaptığını yapıp Griffin'e hırlama isteğini bastırdı.

Michael bacaklarını göğsüne doğru çekerek, "Daha bitmedi," diye tekrarladı.

ve kollarını dizlerine doladı. Griffin ona baktı, eskiz defterini bir kenara bıraktı ve Michael'ı ayak bileklerinden kavradı.

"Bu da ne-?" Griffin Michael'ın bacaklarını önüne doğru çekerken Michael başladı.

Griffin, "Cenin pozisyonu konusunda kontrolden çıktın," dedi. bariz bir kızgınlık. "Yer kaplamana izin var Mick. Ne zaman en ufak bir strese gersen, bu küçük topun içine giriyorsun ve neredeyse yok oluyorsun. Ne kadar uzun olduğun düşünüldüğünde etkileyici bir başarı."

Michael rahatlamaya çalışarak, "Özür dilerim," dedi. "Gergin oluyorum ve ben..." Daha fazla açıklamaya çalıştı ama kelimeler kifayetsiz kaldı.

"Bir kirpiye dönüşüyorsun," dedi Griffin. "Kendini koruyucu bir önlem. Ama şu anda benimlesin. Çivileri kaldırın ve soğutun. Bunu yapmak zorunda değilsin.

Kendini koru. Sana zarar vermeyeceğim. Eğlenceli bir şekilde bile, tamam mı?"

Michael'ın kalbi Griffin'in sözleri karşısında önce kasıldı, sonra da hissedebileceği kadar genişledi. Griffin'in fiziksel varlığına sahip birinin, parasından bahsetmiyorum bile, Michael'a böyle davranacağına inanamıyordu... Michael bunun için iyi bir kelime bulmaya çalıştı. Bu kadar özenle.

Michael yavaşça gülümsedi. "Tamam."

"Güzel. Şimdi orada otur ve ben kitabını karıştırırken güzel görün."

Sinirlenen ve utanan Michael kollarını kavuşturmaya başladı ama Griffin ona ters ters baktı. Michael itaatkâr bir şekilde kollarını ve bacaklarını gevşetti.

Griffin, Michael'ın yıpranmış Moleskine eskiz defterinin sayfalarını yavaşça karıştırdı.

"Sadece karakalem çizimler mi yapıyorsun?" Griffin sordu. "Çoğunlukla. Kalem ve mürekkep, kurşun kalem ve tükenmez kalem."

"Kömürler mi?"

"Kömürü seviyorum ama dağınık."

"Ne olmuş yani?"

"Giysilerime bulaşınca annem kızıyor," dedi Michael ve sonra bu kadar aptalca ve çocukça bir şey söylediği için kendine lanet etti.

"Bütün bu kanatlar da ne?" O eskiz defterinde bir temanın çeşitlemelerinden başka bir şey yoktu -melek kanatları, kuş kanatları, böcek kanatları. Belki bir dahaki sefere griffin kanatlarını denerdi.

"Nora'nın bana verdiği güvenli kelime. O zamandan beri kanat çizimleri yapıyorum."

Griffin eskiz defterini çevirerek Michael'ın bütün gün üzerinde çalıştığı çizime baktı.

"Bu inanılmaz," dedi Griffin açık kitabı kaldırarak. "John Coulthart gibisin, ama daha yumuşak, daha duygusal."

Michael'ın kızarması derinleşti. "Coulthart'ın biliyor musun?" Michael biraz afallamış bir halde sordu.

"Öyle biliyorum," diyor Griffin, "ama inek bir yanım var. Ayrıca Brown'da sanat tarihi okudum."

"Brown'a mı gittin?"

"Evet, ama mezun olamadım. Uzun hikâye," dedi Griffin, Michael'ın onda daha önce hiç gözlemlemediği bir şeyle -rahatsızlıkla-. "Ama sanattan anlarım. Yatak iki Picasso var, Nora'nın odasında bir Kandinsky var ve etrafta bir avuç Delaunay . Orfik resimlere bayılırım."

Kübizm. Sanattan anladığım için yetenekten de anlarım. Ve sende var Mick. Buna bayıldım."

Griffin Michael'ın üzerinde çalıştığı çizime baktı. Çok süslü bir şey değildi, sadece sayfa boyunca uzanan hafif gotik görünümlü melek kanatlarının bir resmiydi. Devasa kanatlar, bacaklarını göğsüne doğru çekmiş, yerde oturan çelimsiz bir çocuğun sırtına takılmıştı. Kişisel bir çizim. Michael bunu kimsenin görmesini istememişti.

"Teşekkürler. Nora bu geceden önce kendimi rahatlatmak için bugün bir şeyler yapmamı emretti. Resim çizmek genelde işe yarar."

Griffin eskiz defterini bariz bir isteksizlikle kapattı. Michael kitabı ondan geri aldı ve yatağa doğru yürüyüp kitabı yastığının altına koydu.

"Genelde mi? Bu gece için gergin misin?" Griffin ayağa kalktı ve eski odasında dolaşmaya başladı.

"Birazcık." Michael yatağın kenarına oturdu ve Griffin'e bakmamaya çalıştı. Griffin onu kırıp geçiriyordu. Sanki insanların onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyormuş gibi iç çamaşırlarıyla dolaşıyordu. Elbette Griffin'in deli gibi iyi bir vücudu vardı, o zaman neden neredeyse çıplak dolaşmasındı ki?

"En son ne zaman ?" Griffin, Michael'ın yatağının kenarına oturup sırt üstü yatarken sordu. Michael endişeyle kıpırdandı. Yatağında neredeyse çıplak bir adam yatıyordu. Bundan hoşlanmamalıydı, hoşlanmamayı istemeliydi... hoşlanmamayı kendine yediremiyordu.

Michael sırtını yatak başlığına dayayıp bağdaş kurarak otururken, "Hımm," diye başladı. Kişisel nefret ederdi. Babası onu hep kişisel sorularla sorguya çekerdi. "Nora da dün bana aynı şeyi sordu."

Griffin ona kaşlarını kaldırdı.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" Michael başını salladı.

"Cinsel geçmişini öğreniyor. Akışkan bağ anlamına geliyor."

"Akışkan bağ mı?"

"Prezervatifsiz seks."

"Vay canına," dedi Michael, midesi biraz kasılmıştı. "Bu güvenli mi?" "O temiz. Sürekli test ediliyor. Tüm 8. Çember kodamanları yaptırır, Ben de dahil. RİA'sı var, bu yüzden onu hamile bırakma konusunda endişelenmezdim."

"Peki sen ve Nora, bilirsin işte, akışkan bir bağınız var mı?"

Griffin tekrar ayağa kalktı ve yatağın üst kısmına geçerek Michael'ın hemen yanındaki yatak başlığına . Michael bir kez daha Griffin'in kokusunu içine çekti. Michael, Griffin'in ne tür bir sabun kullandığını öğrenmeye karar verdi, böylece biraz satın alabilir ve istediği zaman koklayabilirdi.

"Hayır. Kimseyle birlikte değilim."

"Nasıl olur?" Michael gerçekten merak ederek sordu. Okuldaki erkekler her zaman kız arkadaşlarının kendilerine prezervatif taktırmasından şikâyet ederlerdi.

"Mick," dedi Griffin başını çevirip onun gözlerinin içine bakarak.

"Yapmadığım hiçbir şey yok, tekrar ediyorum, yapmadığım hiçbir şey yok. Ve sadece cinsel anlamda konuşmuyorum. Cinayet ve tecavüz hariç yeryüzündeki her kötü eylemi yaptım. Bu yüzden bir parçam, biriyle gerçek bir ilişkim olması ihtimaline karşı bir şeyler istiyor. Bu kulağa saçma ve romantik mi geliyor? Eğer öyleyse, kimseye söyleme. Sözde Yeraltı'nın *en korkunç çocuğuyum*. Bu şekilde kalmasını istiyorum."

Michael sırtıttı, *l'enfant terrible*'in ne olduğundan tam olarak emin değildi ama bu terimi sevdiğine karar verdi.

"Biraz duygusal. Ama kötü anlamda değil," dedi Michael, Griffin'in böyle yumuşak bir yanı olmasına şaşırmişti. Sanat mı? Bir parçasını gerçek bir ilişki için saklamak mı? "Yani sen hiç, bilirsin-"

"İçeri gelen var mı?" Griffin onun yerine tamamladı. "Hayır. Asla. Babamdan seks konuşması, on üç yaşında. 'Oğlum, bizim Tanrı'dan daha çok paramız var. Bir kızı hamile bırakırsan, yarısını alır. Her seferinde prezervatif.' Sonra da bana bir kutu Trojan verdi."

Michael, Griffin'in babasının sert sesini taklit etmesine kahkahalarla güldü. Birden bir şey hatırlayan Michael gülmeyi kesti.

"Bekle. Nora, o gitti-"

"Nora bana oral seks yaptı. Eğer kalıp sonuna kadar izleseydiniz, bitirmeden önce prezervatif taktığımı görürdünüz."

Michael zihninde bir çukur kazdı ve içine girdi. Griffin iki gece önce onu izlerken görmüş müydü?

"Griffin." Sonunda kelimeleri boğuk boğuk . "Çok özür dilerim. Öyle demek istemedim... Mutfığa gidiyordum ve duydum-"

"Mick, sakın ," dedi Griffin ona gülümseyerek. "Ben deli değilim. Bu benim. Ben her zaman insanların önünde sevişirim. Ben sadece senin bunu yapmamana sinirlendim.

içeri gel ve bize katıl." Griffin ona hınzırca bir gülümseme verdi.

Michael'ın ayak parmakları biraz uyuştı.

"Sanırım Nora bundan hoşlanmamış olabilir," dedi Michael, bunun doğru olup olmadığından tam olarak emin değildi. Daha önce de üçlü fanteziler kurmuştu.

Hatta dün gece

Aklı biraz fazla uzaklara gitmiş ve Griffin izlerken Nora'nın ona hükmettiğini hayal etmişti.

"Metresiniz seyircileri sever. Aslında, King ve ben onu becerdikten sonra rahibinizin metresinizi becermesini izledim."

Michael gözlerinin yuvalarından istediğini hissetti. "Peder S'i gördün..."

"Sikişmek mi? Evet. Metresin henüz senin gibi bir denizaltıyken, kulübümüzde onu küçük düşürmek için her türlü pisliği yapardı. O da zevk alırdı. Neden ben, King ve senin rahip aynı gece onu kez siktik biliyor musun?"

Michael başını salladı. Hayal bile edemiyordu.

Griffin sanki bir sırrını paylaşmak üzereymiş gibi yakınına eğildi. Her Griffin'in dövmeli, kaslı omzu Michael'ın omzuna yaslandığında Michael'ın vücudundaki kaslar sertleşti. Michael, Griffin'in saçlarından boynuna doğru kayan ve köprücük kemiğinin çukurunda dinlenmeye gelen su damlasını fark etmemeye çalıştı.

"Onun doğum günüydü. Ve istediği de buydu," diye fısıldadı Griffin. Michael bacaklarını tekrar göğsüne doğru çekerek, "Aman Tanrım," diye nefes aldı.

Hayır.

Kendini korumak için değil, ani ereksiyonunu gizlemek için.

"Biliyorum. Harika bir geceydi." Griffin hüzünlü bir iç geçirdi. "Ama ondan kısa bir süre sonra işler cehenneme döndü. Nora senin rahibi terk etti ve sonra da ortadan kayboldu. Geri döndüğünde her şey farklıydı."

"Geri döndü ve dominatrix olarak çalışmaya başladı, değil mi?" Michael Nora'nın hikâyesini biraz biliyordu. Peder S ona temel bilgileri vermişti. Nora'yla on beş yaşındayken ve henüz Eleanor'ken tanışmıştı. İlk görüşte aşk. On sekiz yaşında eğitim. Yirmi yaşına geldiğinde evlendiler. Bilinmeyen nedenlerle onu terk etmeden önce birlikte yedi mutlu yıl. Sonra geri döndü ve Kingsley ile güçlerini birleştirdi, Kingsley onu sadece bir domme, bir kadın dominant değil, bir dominatrix haline getirdi - hizmetleri için ücret alan bir kadın dominant. Hem de çok.

Griffin sanki kamp ateşi etrafında bir hayalet hikâyesi anlatıyormuş gibi sesini alçalttı. "O bir , rahibiniz onu oldukça kısa bir tasma ile tuttu. Kulüpte sadece beyaz giyerdi. Ve sadece saçlarını

özel olarak. Ve neredeyse hiç makyaj yapmıyordu. Kendisine açıkça izin vermediği sürece konuşmasına izin verilmiyordu."

Michael, Nora'yı Eleanor gibi bembeyaz giyinmiş, makyajsız, uzun, muhteşem dalgalı siyah saçlarını toplayıp saklamış olarak hayal etmeye çalıştı ama başaramadı.

Ve konuşmuyor mu? Nora sessiz mi? Çok garip.

"The 8th Circle'a dominatrix olarak geldiği ilk gece ben de oradaydım," diyor Griffin. "Kingsley'nin kolunda kırmızı deri giyen bu ateşli yeni dominatrix'in Søren'in eski itaatkârı olduğunu fark ettiklerinde herkesin yüzündeki şoku hayal bile edemezsiniz. Anladıklarında işler çirkinleşti."

"Neden?" Michael sahneyi gözünde canlandırmaya çalışarak sordu.

"Onu sadece bir itaatkâr olarak tanıyorlardı ve orada bir domme gibi giyinmiş, sert olmaya çalışıyordu. İtaatkârlar bile ona gülüyordu."

"Zavallı Nora," dedi Michael. "Ne yaptı o?"

Griffin'in yüzünde bir gülümseme belirdi, Michael'ın omurgasında heyecan yaratan bir gülümsemeydi bu.

"Hani derler ya, bir adam hapishaneye gönderilirse ve yeni orospu olmak istemiyorsa, oradaki en iri adamı bulmalı ve onu fena halde dövmelidir."

"Doğru." Bu olay örgüsüne sahip filmler görmüştü.

"The 8th Circle'da Trent adında bir mazoşist vardı. O Søren sadistler için neyse mazoşistler için de oydu. Lakabı Kırılmaz'dı. Rahibiniz muhtemelen onu kırabilirdi, ama Trent sadece kadınların ona binmesine izin veriyordu. Her neyse, Nora ona doğru gitti ve oynamak isteyip istemediğini sordu. Evet dedi ve sonra yüzüne tükürmeye çalıştı."

"Vay anasını. Ne oldu?"

Griffin alçak sesle ve gırtlaktan güldü ve Michael aniden birkaç dakikalığına izin isteme ihtiyacı hissetti. Onun yerine bir yastık kaptı ve kucağını onunla örttü.

"Nora eğildi. Bu kadının öldürücü refleksleri var. Geldi ve ona öyle bir tokat attı ki burnu kanadı. Sonra işler gerçekten ilginçleşti. Onu kırdı. Bir gecede. Dışarı çıktı, ağlamaya başladı. Kadın o büyük mazoşist orospu çocuğunu hastaneye götürdü. Ondan sonra 8. Çember'in sahibi oldu. Bir daha kimse onun baskın kimliğini sorgulamadı."

Michael tavana baktı. Nasıl bir işe bulaşmıştı? Bilmiyordu ama birdenbire Nora'nın ayaklarına kapanmak için sabırsızlanmaya başladı.

ona söylediği her Şeyi yapardı. Ona verdiği urukleri takmak bir onur olurdu.

Griffin bronzlaşmış uzun bacaklarını uzattı ve ayak bileklerinden çaprazladı.

"Trent ondan sonra onun bastığı yere taptı. Hepimiz yle yaptık."

Griffin söyledi ve Michael Griffin'in gözlerinden bir Şeyin gölgesinin geçtiğini gördü. "Sren hariç tabii ki. O günden sonra ikisi savaş halindeydi. Ama sadece çünkü onu her zamankinden daha çok geri

istiyordu." "Onu suçlayabilir misin?"

Griffin ilk başta hiçbir Şey söylemedi ve Michael Griffin'in yüzündeki tüm ateşin ve eğlencenin bir an için kaybolduğunu gördü.

"Hayır. Yapamam." Griffin'in gözlerindeki kıvılcım geri geldi. " neyse, seni eğiten domme gerçek, canlı bir efsane. Harika, değil mi?"

"ok havalı," dedi Michael. "Bu gece için sabırsızlanıyorum."

"Gün batımına kadar seni yakalayamayacak. O tamamen atmosfer ve zihin becerme ilgili. Yani bira saatin var. Ne yapmak istersin?"

Michael ne yapmak istediğini çok iyi biliyordu. Yatağın ortasına geçti ve Griffin'le yüz yüze geldi.

"Bana Nora'dan biraz daha bahset."

Griffin, Nora'nın bir dominatrix olarak efsanevi maceraları hakkında hikâye üstüne hikâye anlatırken Michael onu hayranlıkla dinledi. Müşterilerinden bazılarının bu kadar ünlü, bu kadar güçlü olduğuna inanamıyordu. Dünyanın rnek aldığı bu kadar çok erkeğin tıpkı kendisi gibi cinsel itaatkâr olması onu biraz daha iyi hissettiriyordu. Griffin'in yanında zaman o kadar çabuk geçti ki Michael güneş gökyüzünde gittikçe alçalırken odanın karardığını fark etmedi bile. Biriyle gerçekten konuşurken hiç bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu. Konuşmaktan nefret ederdi. Ya da nefret ettiğini düşünüyordu. Ancak Griffin'le, hoŐlanacađını hiç düŐünmediđi Şeyler -kişisel soruları yanıtlamak, sanatını göstermek,

konuşmaktan hoŐlandıđını keşfetti. Griffin ondan iki ya da üç santim daha uzundu, üzerinde en az kırk kilo saf kas vardı ve baskın biriydi. Peki Michael neden onun yanında kendini bu kadar güvende hissediyordu?

"Yani bir daha tutuklanırsa," diye sözlerini bitirdi Griffin, "kelepçelerden bu kadar kolay kurtulabildiği siciline iŐlendiđi için paddywagon'u aramak ve polis desteği almak zorundalar."

"Bu inanılmaz. Peder S-" diye başladı Michael ama kapının alınması sorusunu yarıda kesti. Arkasını döndü ve Griffin'in İngiliz uşağının kapıda durduğunu gördü.

"Bay Dimer," dedi uşak o mükemmel kibirli aksanıyla. "Hanımefendi huzurunuzda çıkmak istiyor."

Michael'ın kalbi göğsünde zıpladı. Nora'yla birlikte olmayalı on üç ay olmuştu. Herhangi biriyle birlikte olmayalı on üç ay olmuştu. Ve şimdi, tam şu anda, biricik Nora Sutherlin onu çağırmişti.

Griffin'e döndü, o da ona öyle hınzırca bir sırıtış fırlattı ki, ayakta bile duramayan Michael dizlerinin büküldüğünü hissetti.

"Hadi Mick. Gösteri zamanı."

Sacred Heart'a vardığında Suzanne orada ne işi olduğunu anlamaya çalıştı. Peder Stearns'le olan kısa karşılaşması sadece adama olan hayranlığını körükledi. Bir muhabir olarak son derece hassas bir iç saçmalık ölçeri vardı. Peder Stearns, bir Katolik'i bin metreden tanıyabileceğini söylemişti. Belki de öyleydi. Ama sadece birinin gözlerine bakarak gerçeği yalandan ayırabilirdi.

Haftalardır şeytan çıkarma ayini yapmadım.

Saçmalık.

Ofisim her zaman açıktır, demişti Peder Stearns çok daha içtenlikle. Gerçek.

Cumartesi gecesi hava karardıktan sonra Suzanne, Peder Stearns de dahil olmak üzere herhangi birinin hâlâ Sacred Heart'ta olacağından şüpheliydi. Belki ofisine bir göz atar ve soruşturmasının hedefi hakkında biraz bilgi edinip edinemeyeceğine bakardı. Kiliseye yaklaşık elli metre uzaklıktaki caddeye park etti. Yan girişe doğru yürürken çevresini inceledi. New York'tan gelen pek çok kişi Connecticut'ta bunun gibi kasabalarda yaşıyordu; buralar daha güvenli, temiz ve okulları daha iyiydi. Wakefield büyüleyici bir yer gibi görünüyordu. Küçük bir banliyö, bir aile yetiştirmek için mükemmel bir yer. Küçük ama iyi döşenmiş evler, düzenli sokaklar, tarihi dükkanlar ve hiçbir türden gerçek suç yok... mükemmel bir küçük kasaba. Suzanne fazla mükemmel olduğuna karar verdi.

Suzanne mükemmele güvenmezdi. Adam intihar edene kadar mükemmeldi - mükemmel derecede mutlu, mükemmel derecede memnun, mükemmel bir hayat-.

Gözlerini kapatarak Adam'ın yüzünü hayal etti, bunu yapmamak için çok çaba sarf ediyordu. Birbirlerine benziyorlardı, gerçekten. Herkes hep bunu söylerdi. Ama ortak koyu kahverengi gözleri, kızıl-sarı saçları ve oval yüzleri dışında neredeyse hiçbir ortak noktaları yoktu. O şüpheli, alaycı ve ailenin asabi tabancasıydı. Adam melekti, ailesinin mükemmel ilk çocuğuydu. Tatlı, nazik, yumuşak huylu ve o kadar dindardı ki, Tanrı'ya inanmayı bıraktığını bile ona söylemedi, bunun onun kalbini ne kadar kıracağını biliyordu. Ve tüm bu zaman boyunca içinde korkunç bir şey vardı.

oraya başka biri koymuştu... geride bıraktığı notta dediği gibi bir karanlık, bir kirlilik. Tanrım, not.

, kirletildim. Sıcak suyun altında ne kadar kalırsam kalayım, çıktığımda hala kirli olacağımı bilerek bir duş daha almaya dayanamıyorum.

Suzanne anıları uzaklaştırmaya çalıştı. Bunu Adam için yapacaktı... Adam, Michael Dimir ve Kilise tarafından incitilen diğer tüm çocuklar için.

Yan kapıdan Sacred Heart'a girdi ve küçük sınıfların önünden geçti. Düşük ışıpta bile duyuru panosundaki ilanları okuyabiliyordu:

Koro çalışması Salı günleri saat 7:00. unutma, Gina.

Suzanne yanan gözyaşları arasında biraz güldü. Zavallı Gina.

Columbus Şövalyeleri sizi istiyor! E-posta adonovan@sacredheartct.org daha fazla bilgi için.

Babası bir Kolomb Şövalyesiydi. Yardım amaçlı barbekü partileri düzenlemekten başka bir şey yapmayan, genellikle kilolu babalardan oluşan bir grup için ne kadar da heybetli bir isim.

Evlenmeyi planlayan tüm çiftler düğünlerinden en az altı ay önce Peder Stearns ile görüşmelidir. Diane'den randevu alın.

Bekâr bir rahip evlilik danışmanlığı mı yapıyor? Suzanne başını salladı. Katolik bir rahip seks, evlilik ya da herhangi bir romantik ilişki hakkında ne bilebilir ki?

Suzanne koridorun sonunda, üzerinde oymalı bir isim levhası olan kapalı bir kapı buldu. Peder Marcus Stearns SJ, yazıyordu. SJ MI? Bunları görmüştü. ama ne geldiklerini tam olarak hatırlayamıyordu. Çantasından not defterini çıkararak onları not etti. Suzanne neredeyse titreyen parmaklarıyla kapı koluna uzandı. Döndü. Demek doğruyu söylüyordu. Ofisi gerçekten de her zaman açıktı.

Güvenlik için ışıkları kapalı bıraktı. Çantasından küçük bir el feneri çıkardı ve ofisin etrafına tuttu. Hemen babasının

Stearns tam bir temizlik hastasıydı. Hiçbir şey yerinde görünmüyordu. Ne başıboş bir kitap ne de tek bir kâğıt. Suzanne gerçekten de güzel bir ofis olduğuna karar verdi. Büyük

Gül pencere güneşli günlerde odaya muhteşem bir kırmızı-pembe ışık saçıyor olmalıydı. Süslü oymalı masa ona eski meşe gibi görünüyordu - muhtemelen Patrick'in Saab'ı kadar ağırdı. Raflardaki kitaplar sıralanmıştı.

askeri bir hassasiyetle. Başlıkları inceledi ve çok azını okuyabildiğini fark etti. Peder Stearns kaç dilde kitap okuyabiliyordu? Görünüşe göre Peder Stearns'ün İncil'de geçen İbranice, Yunanca ve Latince gibi dillerin yanı sıra Fransızca, İspanyolca, İtalyanca... ve İskandinav dillerinde yazılmış gibi görünen pek çok kitabı vardı. İsveççe, Danca ya da Felemenkçe iki kelime bilmiyordu ama farklı karakterleri tanıyabiliyordu; tepesinde küçük bir halka olan *a* ya da içinden eğik çizgi geçen *o*. Suzanne raftaki en eski kitap gibi görünen kitabı eline aldı. Suzanne yıpranmış deri kapağının şeklinden ve boyutundan bunun bir İncil olduğunu tahmin etti. Kitabı açtı ve ön sayfalarında bir kadının zarif eliyle yazılmış bir yazı gördü.

Min Søren, min søn er nu en far. Jeg er så stolt. Jeg elsker dig altid. Din mor.

Suzanne'ın yazıtta tanıdığı tek kelime Søren'di. Üniversitede birkaç felsefe dersi almış ve Danimarkalı filozof ve teolog Søren Kierkegaard'ı öğrenmişti. Ama eğer doğru hatırlıyorsa, Kierkegaard Katolik değildi. Defterini tekrar çıkardı ve İncil'in içindeki yazıyı dikkatlice kopyaladı. Ayrıca Søren Kierkegaard'ı araştırmak için bir not aldı. Peder Stearns neden Søren adında birine İncil yazdırmış olabilirdi? Bir akrabası olabilir mi? diye merak etti. Kesinlikle İskandinav kanı taşıyor gibi görünüyordu. Ama araştırmaları onun İngiliz bir babası ve New England'lı WASP bir annesi olduğunu gösteriyordu. Başka bir gizem.

İncil'i rafa geri koydu ve dikkatini masaya verdi.

Bu işte bir terslik var gibiydi ama nedenini tam olarak kestiremiyordu. Sonra fark etti, bilgisayar yoktu. Belki bir dizüstü bilgisayarı vardı. Gerçi hiçbir yerde bilgisayar aksesuarı da görmemişti; ne yazıcı, ne güç kablosu, ne de internet yönlendiricisi. Masasında sadece Montblanc kalemler ve yüksek kaliteli yazı kâğıtları gördü. Peder Stearns bir tür Luddite olabilirdi. Bu da internete girmemesini açıklıyor.

Yavaşça masanın çekmecesini açtı ve içinde kalem ve kâğıttan başka bir şey bulamayınca belirgin bir hayal kırıklığı hissetti. Birkaç dosya klasöründe ilgisini çekecek hiçbir şey yoktu; sadece programlar ve İncil listeleri vardı.

Kusursuz bir erkek el yazısıyla yazılmış ayetler. Masanın diğer çekmecelerinde de şok edici bir şey çıkmadı. En alt çekmecede düzinelerce daha fazla Montblanc kalem hala kutularda. Kısa bir süre Peder Stearns'ün

bir çeşit mürekkepli kalem fetişi olduğunu düşündü. Sonra kutuların çoğunun üzerinde hâlâ etiketler olduğunu fark etti - cemaatten gelen, sevgi ve takdir mesajları içeren hediye etiketleri. Bu Suzanne'a özel bir okulda anaokulu öğretmeni olan arkadaşı Emily'yi hatırlattı. Her Noel'de öğrencilerinin velileri onu akla gelebilecek her türlü Öğretmen Elması ürünüyle doldururdu. Anlaşılan Sacred Heart halkı rahiplerinin yüksek kaliteli yazı gereçlerine olan düşkünlüğünü öğrenmiş ve onu her yıl bu gereçlerle donatmışlardı.

Bizi her yıl kutsuyorsun, Peder. Mesih'te sevgiler, Harper'lar, bir etiket okuyun. Evliliğimizi kurtardığın için teşekkürler Peder. Tanrı sizi korusun, Alex ve Rachel,

Bir tane daha oku.

Bir rahibin doğum günü ve Noel hediyelerini birleştirmek günah mıdır? Eğer günahsa bunu günah çıkarma sırasında konuşacağız. Mutlu yıllar, Dr. ve Bayan Dr.

Keighley, Montblanc kalem ve kurşun kalem setinin bulunduğu kutunun üzerindeki etiketi okudu.

Noel ve doğum gününü birleştirmek mi? Bu cümleyle Suzanne haklı olduğunu anladı. Peder Marcus Lennox Stearns, 21 Aralık 1965 doğumlu, gerçekten de New Hampshire'a taşınan ve parayla evlenen İngiliz baron Marcus Augustus Stearns'ün oğluydu. İnanılmaz. Yani hedefi, Katolik mezhebi için İngiliz soylu unvanından vazgeçmişti.

Kilise mi? İnanılır gibi değil. Sadece annesinin ve babasının unvanından vazgeçmekle kalmamış, Kilise için kadınlardan da vazgeçmişti. Onun zamanında tanıştığı rahiplerin çoğu "bakire olarak ölmeye mahkûm" tiplerdendi. Mizahtan yoksun, itici, sosyal açıdan beceriksiz... Her yönden Peder Stearns'ün tam tersi.

Suzanne başını sallayarak son bir kutu daha çıkardı, bu seferki kırmızıydı ve kartı çevirerek açtı.

Diğer eşyalarım kutuya . AABYE

Yüce Tanrım, bu gece kaç dille uğraşmak zorunda kalacaktı? Suzanne hayal kırıklığı içinde gözlerini devirerek not defterini çıkardı ve kelimeleri kopyaladı. En azından bu dili tanıyabiliyordu - Almanca. Ve nedense son kelime, *AABYE*, ona bir tür zil çaldı. Hafızasında bu kadar tanıdık gelen her neyse onu aradı ama bir bulamadı. Not defterini çantasına tıktırıp el feneriyle masanın üstünü bir kez daha taradı.

Suzanne masanın üzerinde ilgisini çeken bir şey buldu: bir fotoğraf. Uzun bir süre resme baktı. On yedi ya da on sekiz yaşlarında genç bir kadın, Peder Stearns'e oldukça benziyordu

-Soluk sarı saçlar, gri gözler, çarpıcı bir çekicilik. Suzanne fotoğrafı çerçeveden çıkardı ve ters çevirdi. *Jeg elsker dig, Onkel Søren. Kom og besøg snart, Laila*, yazıyordu. Yine İskandinav yazıları. Suzanne defterini tekrar açtı ve her kelimeyi kopyaladı.

Kısa bir süre için Peder Stearns'ün kızına bakıp bakmadığını merak etti. Rahiplik yaptığı yıllarda bir noktada bir çocuk babası olmuş muydu? İsimsiz faksın ve içinde gizemli bir şekilde yazan "Muhtemel faiz" dipnotu?

Pek olası görünmüyordu. Sonuçta, eğer bir aşk çocuğu varsa bile Peder Stearns gibi zeki ve iyi eğitilmiş biri, masasında ergenlik çağındaki kızının bir fotoğrafını bulundurabilirdi. Hayal kırıklığı içinde başını salladı. Cevaplar bulmayı ummuştu. Şimdi sahip olduğu tek şey daha fazla soruydu.

Suzanne olabildiğince sessiz bir şekilde Peder Stearns'ün ofisini terk etti ve koridora döndü. Nedense arabası yerine ibadethaneye dönmek için bir çekim hissetti. Patrick'in Wakefield şerifinden aldığı bilgi, Michael Dimir'in intihar girişimini gerçek Sacred Heart mabedinde yaptığını gösteriyordu. İnsanın kendini öldürmeye çalışması en büyük yardım çağrısıydı. Buna sebep olan her neyse, Suzanne'ın içindeki bir şey Michael Dimir'in bunu duyduğunu bilmesini istiyordu.

Suzanne narteksten kutsal alana açılan kapıyı buldu. Ağır ahşap kapıyı hafifçe aralayarak içeri girdi. Mabede girdiğinde Suzanne birisinin mihrapta yanan ve mabedin her tarafına dağılmış mumlar bıraktığını fark etti. Gözleri kendisine en yakın muma takılınca donakaldı. Yanan fitil henüz siyahlaşmaya başlamıştı. Arkasından yaklaşan ayak seslerini duydu.

Yalnız değildi.

* * *

Michael yatak odasından çıkmadan önce Griffin'e son bir kez baktı. Griffin kapıdan çıkarken Michael'a küçük bir göz kırptı ve küçük parçası kalıp konuşmaya devam etmek istedi. Ama o, bütün gününü

Gece Nora'ya boyun eğiyordu, hatta buna ihtiyacı vardı. Griffin'in de orada olmasını diledi.

Michael nedense geceyi Norayla onun odasında geçireceğini düşünmüştü. Ama Griffin'in uşağı onu üçüncü kata ve koridorun sonundaki bir odaya kadar götürdü.

Uşak kapıda durdu, Michael'a kibarca başını salladı ve uzaklaştı. Michael derin bir nefes aldı, kapı tokmağını ve odaya, başka bir zamana adım attı.

Lanet olsun, diye düşündü gözleri manzarayı algılamaya çalışırken. Şimdiye kadar Griffin'in evini çok görmüştü. Her oda Griffin'e uyuyordu - şık ve modern, minimalist, gösterişli ve seksi. Ama bu oda sanki bir ortaçağ Avrupa şatosuna aitmiş gibi görünüyordu. Taş karo zeminleri pelüş oryantal halılar kaplıyordu. Her yatay yüzeyde mumlar yanıyor ve taş şöminede birkaç odun kaynıyordu. Odanın ortasında, bekâretini kaybettiği yatağa hiç benzemeyen, büyük ve ferforje bir yatak duruyordu.

Ama Nora neredeydi?

"Bir zindan için hiç fena değil, değil mi?" diye arkasından Nora'nın sesi geldi. Michael ne yapacağını bilemeden gerildi. Konuşmasına izin var mıydı? Hareket edebilir miydi? Olduğu yerde donup kalmaya ve Nora ona ne yapması gerektiğini söyleyene kadar konuşmamaya karar verdi. "Griffin'in 8. Çember'deki zindanı çok daha mütevazı. Sanırım buradaki evi için farklı bir hava yaratmak istedi. Beğendin mi? Cevap verebilirsin."

"Evet, hanımefendi. Çok güzel," dedi Michael, kendi sesindeki titremeyi duyarak.

Arkasında Nora'nın varlığını hissetti ve hızlı bir nefes aldı. "Sen de öylesin," dedi kulağının altına üfleyerek.

Nora onun önüne geçti ve Michael'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Nora büyümüştü... hem de çok. Uzaklaşmadan önce onunla neredeyse göz göze geldi ve odanın ortasına doğru yürüyordu. Aşağıya baktı ve kadının öldürücü ince topuklu, yüksek platformlu botlar giydiğini gördü. Gözleri ayaklarından yüzüne kadar vücudunu taradı; arkadan bağcıklı kırmızı deri botlar, çıplak kalçalar, kırmızı deri etek, kırmızı-siyah korse... Nora çıplak omzunun üzerinden geriye baktı ve parmağını ona doğru eğdi.

Ona doğru yürürken ayaklarını zar zor hissediyordu. Aniden oda ve güzelliği arka planda kayboldu ve görebildiği tek şey oydu...

Nora ve çizgili korsesinin üzerindeki göğüslerinin kabarıklığı... Nora ve

Kleopatra gibi sağlayan ağır, dramatik göz kalemi... Nora ve sırtından aşğı vahşı dalgalar halinde kıvrılan saçları... Nora ve siyah

Tıpkı bekâretini aldığı gece giydiğı parmaksız eldivenler gibi. Yumuşak, esnek deriyi tekrar teninde hissetmek için sabırsızlanıyordu.

Nora'ya ulaştığında elini boynuna ve yavaşça at kuyruğunu çözdü. Yavaşça, nazıkçe parmaklarını saçlarında gezdirdi.

"Kontrol listeni okudum Angel," dedi Angel gözlerini kapatırken. Eğer bir kedi olsaydı, mırlamaya başlardı. "Çok ilginç buldum. Acı istiyorsun, değil mi?"

"Evet, hanımefendi," diye nefes aldı Michael.

"Acı seni daha iyi hissettiriyor, değil mi?" Nora sordu, sesi yumuşak ve hipnotikti. "Beyaz gürültü gibi... yatıştırıcı, sakinleştirici, gerçek acıyı, kötü düşünceleri, istemediğın diğer acıyı bloke ediyor. Değil mi?"

Michael'ın gözleri kocaman açıldı.

"Evet. Kesinlikle, hanımefendi. Nasıl-"

"Sen benim ilk mazoşistim değilsin, Angel."

Michael biraz güldü. Griffin ona Nora'nın yüzlerce dominatrix olduğı zamanki müşterileri. Ona yüz binlerce dolar kazandıran yüzlerce müşteri. Tabii ki onun ilk mazoşisti değildi.

Sadece ona bakarak, onun büyüüne hissederek, erkeklerin sırf onun çizmesinin ucunu öpebilmek için ruhlarını nasıl ipotek ettirdiklerini kolayca anlayabiliyordu.

Nora'nın parmakları boynunun dibindeki o sıkı düğümü, gerginliğinin çoğunu depoladığı o yeri buldu. Michael başını ona doğru eğerek stresine daha iyi erişmesini sağladı.

"Sanırım," diye başladı Nora yarı fısıltıyla, "bu gece seni döveceğim. Ama seni cezalandıracağımı ya da birçok müşteriye yaptığım gibi sana kötü davranacağımı sanmıyorum. Bence hayatında sana yeterince kötü davranan insan oldu zaten."

Kadının sözleri kalbinde bir delik açarken Michael'ın gözleri sıkıca kapandı. Ailesinin onun ne olduğunu öğrendiğı geceden beri Michael babasının hakaretlerinden - ucube, sapık, ibne - ve annesinin onu terk etmesinden başka bir şey yaşamamıştı. Artık kimse ona dokunmuyor, kimse ona sarılmıyor, Peder S dışında kimse onunla konuşmak bile istemiyordu ve o bile Kilise yüzünden mesafesini korumak zorundaydı. Ama şimdi en erotik

Dünyadaki tüm kadınlar ona dokunuyor, onunla konuşuyor ve kendisini dünyanın merkezi gibi hissetmesini sağlıyordu.

"Teşekkür hanımefendi," dedi zar zor duyabildiği bir sesle.

Nora elinin tersiyle onun yüzünü okşadı. Eğilip dudaklarına küçük bir öpücük kondurduktan sonra ağzını kulağına götürdü.

"Kıyafetlerini çıkar," diye emretti.

Michael başının arkasına uzandı ve tişörtünü çekerek bir hamlede çıkardı. Siyah ekoseli kaykay şortunun düğmelerini açtı ve onları ve boxer'ını iterek çıkardı, ayak bileklerinden odanın köşesine fırlattı. Nora'yla tanıştıkları gece, o kadar gergin bir şekilde

Saatinin kayışını onun için çözmesi gerekmişti. Şimdi böyle bir gerginlik hissetmiyordu. Toplum içinde her zaman taktığı saati ve bilekliği saniyeler içinde çıkarıp yere bıraktı.

Nora ona gülümseyerek, "İtaat etmekteki çabukluğun dokunaklı," dedi. "Ama yavaşlamalısın ve seni soyunurken izlemenin keyfini çıkarmama izin vermelisin. Senin rahibin

beni onun için soyunduruyor, biliyorsun."

Michael midesinin çukurunda bir ihtiyaç sarmalının kıvrılmaya başladığını hissetti.

Nora onun çıplak vücudunu aşağı yukarı süzerken, "Bilmiyordum hanımefendi," dedi.

"Papaz evinde güzel bir akşam geçiriyor olacağız. O koltuğunda kitap okuyor olacak, ben de ayaklarının dibinde oturmuş yazı yazıyor olacağım ve bir anda parmaklarını şıklatıp bana kıyafetlerimi çıkarmamı emredecek."

Michael hiçbir şey söylemedi.

"Bazen," dedi Nora, Michael'ın bedenine yaklaşarak, "bana bakmıyor bile. Okumaya devam ediyor. Sırf beni aşağılamak için bunu yapmamı emrediyor. Kıskanıyor mu?"

Michael bir kez daha gözlerini kapadı. Birine ait olmanın, Nora gibi sahiplenilmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı. Ne olurdu Vücudunu birine öyle bir teslim etmek isterdi ki, ona durup dururken çırılçıplak soyunmasını emredebilirlerdi. Tanrım, Nora'nın dediği gibi bu çok utanç verici, çok aşağılayıcı olurdu. Neredeyse aşağılayıcı.

"Çok kıskanç," diye itiraf etti ve Nora güldü.

"Rahibin ve benim yalnız kaldığımızda ne yaptığımızı hiç düşündün mü? Birlikte mi?" diye sordu onun etrafında bir tur atarken. İnce topuklu ayakkabıları taş zeminde tıkırdıyordu.

Michael'ın yanaklarında bir kızarıklık belirdi.

"Evet, hanımefendi," dedi zorlukla yutkunarak.

"Bana ne hayal ettiğini söyle," dedi Nora ve sesindeki emrin sert tonunu duydu.

Nora ve Peder S hakkındaki fantezileri aşağılayıcı olmanın ötesindeydi. Bazen onları kilisede görürdü ve Nora Peder S.'yi kızdırmaya çalışırdı. Nora masum yüzünü takınır ve "Peder Stearns, Aziz Elmo hakkında..." gibi bir şey söylerdi. Peder S ona şöyle bir bakar ve şöyle derdi: "Denizcilerin koruyucu azizi. Peki ya o, Eleanor?" Nora da "Acaba gıdıklanıyor muydu?" diye sorardı. Michael gölgelerin arasında saklanır ve yakışıklı rahibinin Nora'bir sıranın arkasına yatıp vahşice becerdiğini hayal ederdi. Bunlar sadece gelen PG şeylerdi. Mastürbasyon yaparken çok yoğun oluyordu-üçlüler, dörtlüler, seks partileri,

Acımasız dayaklar... Kafasının içinde olup bitenler bazen onu bile korkutuyordu.

"Ben..." diye başladı ve yutkundu. Parmakları gerginlik içinde sıkıştı.

"Bana anlatabilirsin," dedi, sesi onun arkasından geliyordu. "İnan bana, daha kötülerini de duydum. Ve duymamış olsam bile, daha kötülerini düşündüm. Sadece söyle."

Michael derin bir nefes aldı. Nora'yı hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu. Söylemek istiyordu. Ona her şeyi söylemek istiyordu. Ama sözcükler yapışkana dönüştü ve boğazında düğümlendi.

"Yapamam," dedi, sesi ısırapla kızarmıştı.

Nora elinin tersiyle tekrar adamın yüzünü sıyırdı.

"yok, Angel. Oraya da geleceğiz. Eğer bir denizaltı olacaksan, ne istediğin ve neye ihtiyacın olduğu hakkında nasıl konuşacağını öğrenmelisin. Bu," dedi, odayı göstererek ve sonra kendini işaret ederek, "temel bir fantezi. Baskın bir kadın, S&M oyuncaklarıyla dolu muhteşem bir zindan, büyük bir yatak. Hatta genel. Konuşmaya başlayın ve bana en özel anlarınızda ne hayal ettiğinizi söyleyin, biz de değiştirelim. Beni kırmızı yerine siyah mı görmek istiyorsun? Deri yerine dantelle mi? Geceleri dışarıda sevişmeyi mi tercih edersin? Mutfakta geçen fantezileriniz var mı? Duşta?"

Michael gergin bir şekilde kaydırdı. "Belki," diye itiraf etti.

"Ne istediğinin önemli olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Michael kollarını ovuşturdu. "Sanırım, hanımefendi.

Deniyorum."

"Bunu sana bu yaz öğreteceğim. Öğrenmen gereken çok şey var. Hadi derslerine başlayalım."

Nora siyah bir örtüyle kaplı bir masaya doğru yürüdü. Masaya ulaştığında arkasını döndü ve parmağını tekrar adama doğru uzatarak onu yanına çağırdı.

Yüzünün kızarması dışında çıplak olan Michael, Nora'nın yanına geldi. Bir hareketle masanın üzerindeki siyah örtüyü çekti.

Michael önündeki manzara karşısında "Vay canına," dedi.

"Teşekkür . En sevdiklerimden birkaçını paketledim. Birkaçını da Griffin'den ödünç almamıza izin verdi. Griffin sana çok düşkün. Onun üzerinde büyük bir etki bırakmışsın."

Michael'ın kızarması Nora'nın sesindeki imalı tonla daha da derinleşti. Griffin'le onu yemek odasında seks yaparken izlediğini biliyor muydu? Nora'yı Griffin'in önünde diz çökmüş gördüğünden beri kendisini aynı pozisyonda hayal etmemekte zorlandığını bir şekilde sezmiş miydi?

Michael'ın dudaklarını kenetlemeden önce söyleyebildiği tek şey "O gerçekten harika biri" oldu. Nora bakışlarını tekrar masaya çevirmeden önce sadece ona baktı.

"Bunların ne olduğunu biliyor musun, Angel?" "Bazıları... ama hepsi değil, hanımefendi."

"O zaman sizi tanıştırayım. Bu," dedi ilk nesneyi kaldırırken, "basit bir kırbaç. Altı inç saplı, on sekiz inç süet kayışlı. Hissediyor musun?"

Michael uzandı ve parmaklarını kırbacın üzerinde gezdirdi. Süet, dokunulduğunda çok yumuşak bir his veriyordu.

"Hafifçe kullanıldığında," diye açıkladı Nora, "gıdıklayıcı bir tür masaj gibi hissedeceksiniz. Ancak tam güçle kullanıldığında, sırtınızdaki darbe nefesinizi kesecektir. Zor bir şey. Ağlayana kadar seni bununla dövebilirim ve bir saat içinde kimse sana dokunmamış gibi görünür."

Kırbacı tekrar masanın üzerine koydu.

"Ve bu... bunun ne olduğunu , değil mi?" Başka bir nesneyi kaldırdı, bu da kırbaça benziyordu ama daha uğursuz görünüyordu.

Michael, "Dokuz kuyruklu bir kedi, hanımefendi," diye cevap verdi.

"Çok iyi. Bu disipline etmek için kullanılan türün daha hafif bir varyasyonu İngiliz Donanması'ndaki denizciler. Bu hafif versiyonu bile istesem cildinizi kırabilir. Ama üzerinde doğru kullanırsam, çok güzel bir tene sahip olacaksın. Kordonların ucundaki bu küçük düğümler sayesinde yarın üzerinizde çil çürükleri oluşacak. Al," dedi ve ona uzattı.

Michael onu neredeyse titreyen elleriyle kabul etti. Düğümlere dokundu, aldatıcı hafifliğini kavradı.

Nora , "Biliyor musun, bunun daha küçük bir versiyonu gemideki kamarotlar için kullanılırdı," dedi. "Tahmin et adı neydi?"

Michael omuz silkerek, "Bilmiyorum," dedi.

"Bir oğlanın kukusu," dedi sırtarak. Kediye ondan geri aldı. "Bu gece bir tarih dersi alacağını bilmiyordun, değil mi?"

"Hayır, hanımefendi."

"Kapsamlı bir eğitimin değerine inanıyorum. Tawse," dedi, kırbacın yanında duran ağır deri kayışın adını söyleyerek. "On dokuzuncu yüzyılda okul çocuklarını disipline etmek için kullanılırdı. Deriyi kırmaz ama ateş gibi yakar. Ve bu," dedi masanın üzerinden bir nesne daha kaydırarak, "tam olarak görüldüğü gibi."

"Bir baston, hanımefendi."

"Aynen öyle. Rattan kamışı, on milimetre kalınlığında, yetmiş altı santimetre uzunluğunda. O kadar acı verici ki mahkumlar üzerinde kullanımı Birleşmiş Milletler tarafından kınandı. Bir insanı sadece kalıcı olarak yaralamakla kalmaz, aynı kalıcı olarak sakat bırakabilir. Kalçalarda ya da uyluklarda hafifçe kullanıldığında bile, acı o kadar şiddetli olur ki boğulursunuz. Geleneksel olarak bir seferde altı vuruş yapılır; beş yatay ve bir çapraz. Buna kapıyı engellemek denir. Bu

Kendi rahibinizin bana karşı nadiren kullanacağı kadar sadist. Gerçi bazen bunu hak ettiğimi de itiraf etmeliyim."

Nora geri çekildi ve şaşırtıcı bir ustalıkla bastonu parmaklarının arasında bir sopa gibi döndürdü. Sazın havayı yararken çıkardığı tıslama sesini duyabiliyordu.

"Şimdi..." Nora bastonu tekrar masanın üzerine koydu. "Seç."

"Seçmek mi?" diye sordu, gözlerini masanın üzerindeki bir düzine kadar çeşitli kırbaç, kamçı ve bastondan alamıyordu.

"Evet. Seç birini. Hangisini seçersen bu gece senin üzerinde kullanacağım. Bu yüzden dikkatlice düşün."

Nora uzaklaştı ve onu masada yalnız bıraktı. Yatağın yanındaki sandığı açıp bir şey çıkardığını duydu. Ama ne olduğunu görmek için arkasını dönmeye cesaret edemedi.

Michael elini kaldırdı ve masanın üzerindeki nesnelerin üzerinden geçirdi.

Ağlayana kadar seni bununla dövebilirim. En güzel çil çürükleri.

Ateş gibi yakacak.

Boğulacaksın.

"Bu, hanımefendi," dedi ve dokuz kuyruklu kediye aldı. Arkasını döndü ve Nora ona getirmesini işaret etti. Nora yatağın ayak ucunda duruyordu. Ondan aldı. Nora kirpikleri parmaklarının arasında dolaştırırken adamın nabızı hızlandı.

"Angel," dedi tangayı kavrayıp gergin bir şekilde çekerken. "Bu canını yakacak. Fena halde."

"Evet, hanımefendi."

Nora kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Bir tane sana. Bir tane de bana."

Kediye yatağın üzerine fırlattı ve bastonu tekrar eline aldı. Michael zorlukla yutkundu ama hiçbir şey söylemedi.

"Gel," dedi Nora. "Karyola direklerinin tam ortasında dur. yatağa dön. Sırtını bana dön. Ağır, derin nefesler al. Şöminenin sıcaklığına odaklan. Bırak kaslarına sızsin."

Michael elinden geldiğince itaat etti. Rahatlaması gerektiğini biliyordu. Söylendiği gibi ayağa kalkıp nefes alırken, Nora ayak bileklerine deri kelepçeler taktı. Bacaklarındaki gerginlik dağılmaya başladı. Yaralı bileklerini yakaladı ve arkasına doğru çekti. Bileklerini kelepçelediğinde, kollarında ve omuzlarında taşıdığı stres damarlarından ve parmak uçlarından dışarı aktı. Kadın siyah deri tasmayı boğazına dolayıp boynunun dibinden geçirirken keskin bir nefes aldı.

"Şimdi Angel," diye fısıldadı Nora kulağına, elini vücudunun gergin kalan tek kısmında gezdirirken, "hadi kanatlarını açalım."

Adamın sol kolunu kaldırdı ve karyolanın tepesindeki deri kordona bağladı. Sağ koluna da aynı şeyi yaptı. Kolları tam, geniş bir kanat açıklığı şeklinde uzandı.

Nora, ayak bileklerine iki metrelik bir ayırma çubuğu bağlarken, "Ateşin sıcaklığını kollarına çek," dedi. "Her seferinde daha da uzadıklarını hisset. nefes al."

Michael bağlarını çekti ve hareket edemediğini fark etti. Hiç esneklikleri yoktu. Kaçamadı, kaçamadı. Kapana kısılmış, hapsedilmiş, çaresiz.

Nora yataktan kırbacı aldı.

Dünyada olmak istediği başka bir yer yoktu. "Güvenli kelimen nedir?" Nora sordu.

"Kanatlar." Michael cevap verdi.

"Durmamı istiyorsan o kelimeyi söyleyeceksin, değil mi?" "Evet, hanımefendi."

"Aferin oğlum. Şimdi bir nefes daha al. Bu sadece biraz acıtacak. Oh, bekle," dedi gülerek. "Hayır, acımayacak. Çok acıyacak."

Nora son bir sataşmayla bir adım geri çekildi ve Michael'ın sırtının tam ortasına sert bir darbe indirdi. Acının şokuyla nefesi kesildi. İkinci darbe vurulmadan önce sadece bir kez nefes alıp verecek zamanı oldu. Üçüncüsü sol böğrüne, dördüncüsü sağ böğrüne isabet etti. Nora kırbaçla Michael'ın sırtına çarpılar çizdi ve her bir darbe Michael'ın çılgılık atmasına neden oldu.

Ateş... sırtını ateşe vermişti. Darbeler nihayet kesildiğinde Michael başını göğsüne yaslayıp nefes nefese kalmaktan başka bir şey yapamadı. Kalbi hızla atıyor, kanı yanıyordu. Hayatında hiç bu kadar sakın hissetmemişti.

"İşte," dedi Nora küçük bir bardak suyu dudaklarına götürürken. "İç bakalım."

Kadın bardağı eğdi ve adam minnettar bir yudumla suyu içti.

"Çok iyiydin," dedi Nora. "Yeni başlayan biri için çok fazla acıya katlandın ve durmam için yalvarmadın bile. Daha fazla dayanabilir misin?"

Daha fazlasını alabilir miydi? Daha fazlasını almak istiyor muydu? Boynundan kalçasına kadar tüm sırtı yanıyordu.

"Evet, hanımefendi."

"Tanrım, mazoşistlere bayılıyorum," dedi Nora, bardağı bir kenara bırakarak. "Cezalandırılmak için böyle oburlar."

Nora bastonu yatağın üzerinden kaydırıp ve Michael'ın vücudu korkuyla kaskatı kesildi. "Altı çubuklu kapı," dedi. "Sadece bir tane.

Uylukların üst kısmı. Sonra işimiz bitecek.

Hazır mısın?"

Kendini evet demeye ikna edemedi. Ama yine havayı yuttu ve başını salladı. Arkasında yine o tıslayan ısılgı duydu.

"Biliyor musun Angel, bazı insanlar en kötü kısmın sopanın sesi olduğunu söylüyor. Şahsen ben bunun saçmalık olduğunu düşünüyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

O anda öyle bir acı hissetti ki, bağlı olmasaydı dizlerinin üzerine .

İlk darbenin etkisinden kurtulamadan ikinci darbe geldi.

"Sorgulamalarda neden kullanıldığını anlıyor musun?"

"Evet-" diye haykırdı üçüncü darbe . Acı bacaklarına saplandı ve midesine doğru ilerledi. Acı o kadar şiddetliydi ki

Nora'nın her darbeyi tam olarak nereye yerleştirdiğini hissedebiliyordu.

Mükemmel aralıklarla, birer santim arayla.

Üçüncüsü derisinde baston yerine bıçak varmış gibi hissettirdi. Dördüncü ve beşinciye hissedemedi bile.

Ama altıncısı beşinin çaprazına düştü ve dudaklarından çıkan ses ona yabancı, garip geldi, bir insan yerine yaralı bir hayvanın çığlığı gibiydi.

Michael bağlarının içinde sarkmış, etrafının farkında bile değildi. Nora kollarını çözdüğünde, kolları ölü bir ağırlık gibi yanlarına düştü. Ayak bileklerini çözdüğünde Michael bunu fark etmedi bile.

Nora vücudunu onun yanan sırtına bastırdı.

"Aferin oğlum," diye fısıldadı. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Onunla gurur duyuyor musun? En son ne zaman biri onunla gurur duyduğunu söyledi?

Onu mu? Eğer Nora onu tekrar sopalamak istediğini söyleseydi, "Evet, hanımefendi" derdi.

Uzaklaştı ve büyük deri bir koltuğa oturdu. Parmaklarını şıklattı ve ayaklarının yanındaki zemini işaret etti.

Michael yürümekten çok ona doğru süzüldü. hoş bir sersemlik kapladı. Sırtındaki ve kalçalarındaki keskin ağırlar hafif bir zonklamaya dönüşmüştü. Nora'nın ayaklarının dibinde yere diz çöktüğünde, onun kucağına kıvrılıp uyumasına izin vereceğini umuyordu.

"O kadar iyi bir iş çıkardın ki Angel, sana bir ödül vereceğim. Aslında ikimize de bir ödül."

Nora sandalyede kaykıldı ve bir bacağına sandalyenin her iki koluna doladı. Kısa, dar eteğinin altında kesinlikle hiçbir şey giymemişti. "Sana ne yapacağını söylememe gerek var mı?" Nora sordu.

Michael aniden kuruyan dudaklarını yaladı. "İyi başlangıç," dedi.

Kalbi hızla çarpan Michael ellerini Nora'nın iç bacaklarına koydu ve ağzını ona yaklaştırdı. Nora'ya bunu yapmayı, ona cinsel olarak hizmet etmeyi hayal etmişti. Ve şimdi onun şişmiş klitorisini diline karşı hissedebiliyordu. Parmaklarını yukarı kaldırıp ikisini içine sokarken, kaputunu delen küçük gümüş yüzüğü dudaklarının arasına aldı. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

yapıyordu. Birkaç garip çocuk öpücüğü ve dışında, Nora'dan başka kimseyle cinsel ilişkiye girmemişti. Oral seks konusunda hiç deneyimi yoktu ve coşkudan başka hiçbir şeyi yoktu. Kızın hırıltılı nefes alış verişine bakılırsa, hevesi işe yarıyor gibiydi.

Parmaklarında çok ıslak ve sıcak hissetti, dudaklarında çok tatlı ve ekşi bir tadı vardı. Peder S, papaz evinde onu bekleyen bu kadın varken nasıl bir şey yapabilmmişti?

Michael dilini kızın içine doğru itti ve kızın kalçaları sandalyeden kalktı.

"Dur," diye emretti ve Michael dudaklarını elinin tersiyle silerek geri çekildi. "Yatağa. Şimdi."

Nora'nın talimatlarını hatırladı ve onun emirlerini yerine getirmek için fazla acele etmeden yavaşça hareket etti. Yatağın üzerinde diz çökerek Nora'nın yanına gelmesini ve onu sırt üstü yatırmasını bekledi. Kollarını yakaladı ve başının üzerine doğru itti. Bilek kelepçelerini bağlamak için bir çıtçıtli kanca kullanarak ellerini yatağın parmaklıklarına sabitledi.

"Dizler yukarı," dedi. "Bacaklarını aç."

Tam o sırada kadının elindeki kayganlaştırıcı tüpünü fark etti.

"Bağışlayın beni," dedi Nora. "Sadece bir şey hakkında biraz meraklıyım. Bazı erkekler bunu sever. Bazıları nefret eder. Bazıları kayıtsızdır. İkisi de umurumda değil. Sizden istediğim dürüst olmanız ve bana beğenip beğenmediğinizi söylemeniz. Anladıysan 'evet, hanımefendi' de."

"Evet, hanımefendi," dedi Michael, elleri gerginlikten uyuşmuştu. Kadının ona ne yapacağından tam olarak emin değildi. Ama eğer kayganlaştırıcı içeriyorsa oldukça iyi bir fikri vardı.

Sıvıyı sağ elinin iki parmağına sürdü ve sol eliyle dizlerini birbirinden uzaklaştırdı.

"Derin nefes al, gözlerini kapat," dedi Nora. "Acıtmayacak ama ilk başta tuhaf hissedeceksin."

Michael başını salladı ve itaatkâr bir şekilde gözlerini kapattı. Nora'nın parmaklarını üzerinde hissetti. Eğer biraz utanması ya da gururu kalmış olsaydı, ne kadar gülünç bir şekilde tahrik olduğu için utanırdı. Nora'nın soğuk ve ıslak parmaklarını hissettiğinde keskin bir nefes aldı.

parmaklarını onun üzerinde gezdirdi. Yavaşça, o kadar yavaşça iç geçirdi ki, bir parmağını içine kaydırды. "Tamam mı?" diye sordu.

"Evet, hanımefendi."

Derinlere itti ve daha da derinlere indi. Michael gerilme ve onu dışarı itme dürtüsüyle .

Nora, "Artık kadınların her penetre edildiğimizde neler yaşadığını biliyorsun," dedi. "Hoşuna gitti mi?"

"Bu... yoğun."

"Bunun için iyi bir kelime. Daha da yoğunlaşmak üzere. Hazır mısın?" Michael başını salladı.

Nora daha derine kayd ve Michael parmak ucunun, sıkı bir doku düğümüne benzeyen şeye değdiğini hissetti. Yavaşça ovuşturdu ve Michael'ın sırtı yataktan kalktı, içinden bir zevk şimşegi çıktı.

"Oh, Tanrım," dediğini sandı ama gerçek bir kelime söyleyip söylemediğinden emin değildi.

"evet olarak kabul ediyorum, hoşuna gitti.

Evet mi?" Michael yutkundu ve nefesi kesildi.

"Evet, hanımefendi."

Parmağının içindeki o noktada hissettiği duygu, sırtındaki tüm kasların düğümlemesine neden oldu. Topukları yatağa gömüldü ve sanki bir mil koşmuş gibi nefes nefese kaldı.

Belli belirsiz ve uzaktan Nora'nın onu yoğurmaya devam ederken güldüğünü duydu.

"Dip olmak için doğmuşum," diye iç geçirdi. "Griffin'e bu haberle işkence etmek için sabırsızlanıyorum."

Griffin'in adı geçince Michael gözlerini daha da sıktı.

Nora, Griffin'in biseksüel olduğunu söylemişti. Erkeklerle birlikte olmuştu... cinsel olarak. Hatta belki bunu başka erkeklere de yapmıştı. Belki daha da fazlasını. Ve hiç beklenmedik bir anda Michael'ın aklına bir görüntü geldi. Griffin gözleri arzuyla yarı kapalı, güçlü ve kaslı vücudunu Michael'ın zayıf bedenine dayamıştı... Michael'ın bacakları Griffin'in sırtında, Griffin'in elleri Michael'ın saçlarında, Griffin'in dudakları Michael'ın boğazında ve Griffin'in... Griffin

onun içinde. Ve sadece parmakları değil.

"Gel, Angel," diye emrettiğini duydu Nora ağzını onun üzerine indirmeden önce. Michael bir kez daha eğildi, ayaklarını yatağa doğru itti ve göğsünün kabarmasına ve kol kaslarının gerilmesine neden olan umutsuz, ürpertici geldi.

Nora parmaklarını Michael'ın içinden çekti. Michael yavaşça gözlerini açtı ve bağlı bileklerini gördü, kelepçelerin derisi solgun tenine karşı koyuydu. Keşke sonsuza kadar burada kelepçeli ve güvende kalabilseydi, bileklerindeki yara izlerini bir daha görmek zorunda kalmazdı.

Michael kendine geldiğinde, Nora'nın onu tekrar okşamaya başladığını hissetti. hemen sonra, dokunuşu neredeyse acı vericiydi. Ama iyi bir acı, sinirlerini yeniden geren bir acı.

Başını kaldırarak Nora'nın gözleriyle buluştu. Öne doğru eğildi ve onu öptü. Öpücük, alt dudağının derisini parçalayan bir ısırığa dönüştü. Bir öpücükte kanının bakırını, vücudunun tatlılığını ve menisinin tuzunu tattı. Nora onun üzerine doğru ilerledi ve kalçalarını kalçalarıyla birleştirdi.

"Gerçekten güvenli mi?" diye sordu endişeyle, çıplak penisini eline alıp onu içine doğru yönlendirmeye başladığında.

"Merak etme," dedi, dudaklarıyla göğsünü, omuzlarını okşayarak. "Dünyanın en iyi doğum kontrol yöntemini kullanıyorum."

"Tamam," diye iç geçirdi. Tamamdan da öte. Kadının vücudu adamın etrafında ateş gibi yanıyordu ve adam kadının sıcaklığı onu sararken inledi. Kadın hareket etti ve adam da onunla birlikte, onun içine doğru hareket etti. "Eğer eminseniz, hanımefendi."

"Çok eminim," dedi ona doğru hareket ederek. "Bunu zor yoldan öğrendim."

* * *

Suzanne yavaşça arkasını döndü ve kendini Peder Stearns ile yüz yüze buldu. Peder Stearns orada durmuş, zorlukla gizlediği bir eğlenceyle ona bakıyordu.

"Bayan Kanter, sizi tekrar görmek ne güzel."

Suzanne'ın konuşabilecek kadar soğukkanlılığını geri kazanması bile üç saniye sürdü.

"Peder Stearns... Özür dilerim. Sadece kontrol etmek istedim." "Cumartesi gecesi saat 10'da mı?" Ona bir kaşını kaldırdı.

Suzanne mükemmel yalanı bulmak için beynini zorladı. Ama aklına hiçbir şey gelmedi. Ve bir şey ona, ona ne söylerse söylesin, onun bunu anlayacağını söylüyordu. Bu yüzden risk almaya, büyük bir risk almaya ve ona gerçeği söylemeye karar verdi.

"Seni araştırıyorum," diye itiraf etti. "Evet, biliyorum."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu? Seni şaşırtmıyor mu?"

"Şaşırtmadı."

Çenesini kaldırdı ve onun çelik grisi gözlerine baktı. Çelik, onları tanımlamak için mükemmel bir renkti. Hayatında hiç bu kadar sert gözler görmemişti.

"Masum bir adamla suçlu bir adamı tutuklayarak ayırt edebileceğinizi söylerler. Masum bir adam panikler ve hücrelerinde volta atar. Suçlu olan rahatlar. Yakalanmıştır. İşi bitmiştir."

Adamın gözlerinin bir parça eğlenceyle yumuşadığını gördü.

Bir adım öne çıktı. Kadının yanından geçerken başını eğdi ve kulağına fısıldadı: "Senden korkmuyorum."

Suzanne ürperdi. Nedense adamın ağzının kulağına yakınlığı ve korkusuzca meydan okuması midesine bir şeyler yaptı, pek de hoş olmayan bir şeyler. Topuklarının üzerinde döndü ve onu mabedin orta takip etti.

"Seninle ilgili bir ipucu aldım. Senin ve piskoposluk için aday olan diğer iki rahibin isimlerinin yazılı olduğu bir faks. İsminizin yanına biri yıldız işareti koymuş."

"Emin olmak için korkunç bir noktalama işareti."

"Bir dipnot gösterdiğinde öyledir. Ve o dipnotta 'Olası çıkar çatışması' yazıyor. Bana bu çıkar çatışmasının ne olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Peder Stearns, Romen rakamı *I olan* pirinç bir levhanın önünde durdu. Ondan birkaç adım uzakta durdu. Adam ne kadar uzun olursa olsun, aradaki mesafe göz göze gelmeyi kolaylaştırıyordu.

"Tüm ilgi alanlarıma oldukça aşınayım ve sizi temin ederim ki çelişkili değil."

"Rahip olmak ve çocuklarla ilgilenmek bir çıkar çatışmasıdır. Sizce de öyle değil mi?"

"Çocuklara karşı sağlıklı bir ilgi olsa katılırdım. Bende olmayan bir şey. Benden şüphe duyuyorsanız, buradaki her ebeveynle konuşabilirsiniz. cemaat."

Suzanne'ın Peder Stearns'ün bir cinsel tacizci olduğuna dair kesin kanaati, onun sakin inancı karşısında biraz sarsıldı. Ama onun zırhında bir çatlak bulmaya kararlı bir şekilde yoluna devam etti.

"Peki ya Michael Dimir? Ona karşı sağlıklı bir ilginiz mi var?" "Michael'ı sizinle tartışmam ve tartışmayacağım. Ben onun itirafçısıyım."

"Siz de Nora Sutherlin'in günah çıkaran papazı mısınız?" diye sordu, *papaz* kelimesine şüpheli bir vurgu yaparak.

Sonunda ondan bir tepki almış gibi görünüyordu. Adam derin bir iç çekti ve tekrar yüzünü ona döndü. Bir kez daha onun inanılmaz yakışıklılığı karşısında ezildiğini hissetti. Bu kadar çekici bir adam, yeryüzündeki herhangi bir kadına sahip olabilecekken neden rahipliğin bekâr hayatını seçerdi ki?

"Öyleyim."

"Onunla yatıyor musun?"

"Geçen Pazartesi'den beri
hayır."

Şimdi iç çekme sırası Suzanne'daydı.

"Hayatımı kurtarmak için senden doğru dürüst bir cevap alamıyorum. Bu senin
davana hiç yardımcı olmuyor."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve dikkatle ona baktı.

"Bana basit bir soru sormak yerine gerçek bir soru sorsaydın
gerçek bir cevap alabilirsiniz. Nora Sutherlin olarak tanıdığınız Eleanor Schreiber
ile hiç tanışmadınız, değil mi?"

"Hayır."

"Daha önce hiç tanışmadığınız, size hiçbir zararı dokunmamış kadınların özel
hayatlarına sokmayı alışkanlık haline mi getirdiniz?"

Suzanne gözlerini devirdi.

"Tanrım, siz Katolik rahipler. Suçluluk duygusunun ustaları."

"İşimde çok iyiyim," dedi, gözlerinde neşe parlıyordu. Ne tür bir adam böyle
bir konuşmayı komik bulabilirdi ki? Bu rahibin gözleriyle birlikte çelik gibi
taşakları da vardı. "Hâlâ bir soru bekliyorum Bayan Kanter. Eğer bir suçlama
içermeden sorabilirseniz, cevaplamayı düşünebilirim."

"Tamam. İşte bir tane. Neden rahipsin?"

"Böyle basit bir soruyla başlamana sevindim." Suzanne
biraz gülmekten kendini alamadı.

"Sormak kolaydı." Kendine rağmen gülümsedi.

Durakladı ve sözlerinin üzerinde düşünüyor gibiydi.

"Ben Katolik olarak yetiştirilmedim. On bir yaşında Kuzey Maine'deki bir
Cizvit okuluna gönderilene kadar Katoliklerle karşılaşmadım."

Suzanne içten içe irkildi. Bu kadar genç bir çocuğun ıssız bir yerdeki bir okula
gönderilmesini hayal bile edemiyordu.

"Öğretmenlerim olan Cizvit rahipleri tanıdığım en iyi insanlardı. Bilgelikleri,
nezaketleri ve işlerine olan bağlılıklarıyla birleşince beni alçalttılar. Onların
saflarına katılmak için çağrıldığımı hissettim. On dört yaşında din değiştirdim ve
on dokuz yaşında Roma'ya gidip eğitimime başladım."

"Bu mı?"

"Size anlatacak bir Şam Yolu hikâyem olmadığı için özür dilerim."

"Papaz okuluna başladığında sadece on dokuz yaşındaydın. Hiç evlenmek istemedin mi? Biriyle çıkmak? Çocuğunuz var mı? Sahip olmak..." Sesi kesildi.

"Seks yapmak mı?" bitirdi. "Kimseyle paylaşmayacağına söz verirsen sana şok edici bir şey söyleyeceğim."

"Tamam," diye cevap verdi endişeyle. "Bir suçu itiraf etmediğin sürece 'kayıt dışı' ile başa çıkabilirim. Ne?"

Ona öyle bir gülümsedi ki, bunu bir rahipten başka herhangi bir erkeğin yüzünde görseydi baştan çıkarıcı derdi.

"Ben bakire değilim."

Sözleri ve gözlerindeki parıltı Suzanne'ın ellerinin titremesine neden oldu.

"Sen değil misin?" Şimdi bir yerlere varıyorlardı. Belki şimdi ondan bir şeyler öğrenebilirdi.

"Ben rahip olarak doğmadım Bayan Kanter. Siz de Katolik Kilisesi'ne nefret duyan ateist bir savaş muhabiri olarak doğmadınız."

Suzanne'ın omurgası sertleşti.

"Gördüğüm kadarıyla beni araştırıyormuşsunuz," dedi.

Ona doğru yürürken, "Kilise ve inanç hakkındaki görüşleriniz herkesin malumu," dedi. "Ve inanıyorum ki benim ilgimi çektiğiniz kadar siz de benim ilgimi çekebilirsiniz. Sorunuza cevap verdiğime göre, size şunu sorabilir miyim? bir tane?"

"Sor." Cevap vereceğine dair söz vermedi.

"Sen bir ateistsin. Tanrı gerçektir. Tanrı olmadan her şey kaostur, her şey görecelidir ve hakikat anlamsızdır. Yine de hayatını kaosun ortasında gerçeği, var olduğuna inanmadığın bir gerçeği bulmaya adanmış bir gazeteci oldun. Neden?"

"Diyojen gündüzleri elinde fenerle dünyayı dolaşıp dürüst bir adam arardı. Ben sadece Diyojen'im ve lambamla elimden geldiğince ışık tutmaya çalışıyorum."

"Diyojen de bir fıçıda uyudu ve içinde mastürbasyon yaptı. Senin metaforun ne kadar derin?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Ağzını açtı ve tekrar kapattı. "Sen normal

bir rahip değilsin, değil mi?"

Bunun üzerine Peder Stearns güldü. Sıcak, açık bir kahkaha, sarhoş edici ve erkeksi. Bunu daha fazla duymak, tekrar duymak istedi. Çok uyumsuz görünüyordu.

"Ne?" diye sordu.

"Eleanor da neredeyse yirmi yıl önce tanıştığımız gün bana aynı soruyu sormuştu."

"Peki bunu sorduğunda ona ne dediniz?" "Tam olarak şimdi sana söyleyeceğim şeyi - Tanrım, umarım öyle değildir."

Şimdi Suzanne gülüyordu. Bir Katolik rahiple gülmek... dünyada yapmayı hayal ettiği en son . Suzanne işini hatırladığında, Adam'ı hatırladığında gülmeyi aniden kesti. Peder Stearns istediği herkesi manipüle edebilecek kadar zeki görünüyordu. Sırf ve espri anlayışı yüzünden kendini kaptırmasına izin veremezdi.

"Ondan çok sevgiyle bahsediyorsun. İkiniz yakın mısınız?"

Gülümsemesi kayboldu ve bir kez daha ona sert bir bakış fırlattı.

"Bir hırsız olabilirim. Ya da Papa'nın piç oğlu. Her ikisi de çıkar çatışması olarak nitelendirilebilir. Neden yıldız işaretimin sebebinin Cinsel mi?"

Suzanne yalan söylemeyi düşündü ama onun bunu anlayacağını hissetti.

o.

"Sanırım inanılmaz derecede çekici olduğun için." Tekrar güldü, bu sefer çok daha incelikliydi.

"Beni çekici bulmanız pek de kanıt sayılmaz Bayan Kanter. Arzulu

"Muhtemelen düşünüyorum ama kanıt değil."

Suzanne kızardı, aniden en son seks yaptığı zamanı ve kısa bir an için bu rahibin, bu adamın onun üstünde olduğunu hatırladı ve Patrick değil, onun içinde.

"Ben de sizi çekici buluyorum," diye devam etti Peder Stearns. "Ama sırf ben buluyorum diye sizi pedofili ve ephebofili ile suçlamayacağım."

Suzanne yutkundu.

"Beni çekici mi

buluyorsun?" "Hem de çok."

"Ama sen bir rahipsin."

"Rahiplerin iffetli olması gerekir. Kör değiller. Bu gece Haç İstasyonu'nda dua etmeyi planlamıştım. Onun yerine Tanrı'nın Duası'nı okuyabilirim."

"Neden?"

"Bizi günaha sokma."

Suzanne'ın nefesi boğazında düğümlendi. Kendisinin de günaha sürüklendiğini hissettiğini inkâr edemezdi. Gitmek... gitmek iyi olurdu. Şimdi.

"O zaman seni yalnız bırakıp dua etmene izin vermeliyim." Bir adım geri çekildi. "Seni tekrar göreceğiz miyim?" diye sordu, sesi son derece sakindi.

Kadın

Ses tonunda ne bir flört ne de bir cazibe sezdi. Sadece merak.

"O yakanın arkasında ne sakladığını öğrenene kadar beni her hafta göreceksin."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı.

"Boğazımdan başka bir şey saklamıyorum."

"Cumartesi gecesi. Boş kilise. Gerçekten her zaman yakamı takıyor musun?"

"Her zaman değil. Uyuyorum ve duş alıyorum." Açıkça söylenmiş olmasına rağmen bu sözler hâlâ kafasında istemediği imgeler uyandırıyor. Ciddi siyah giysilerinin altında nasıl görünüyordu? Vücudundan su damlarken neye benziyordu? Beni beyaz çarşaflara karşı nasıl görünüyordu?

"Doğru... tabii ki. Ancak o zaman yakamı da çıkarırım. İyi geceler, Peder Stearns. Beni tekrar göreceksiniz."

Suzanne için döndü. "Dört gözle bekliyorum."

Suzanne'ın adımları neredeyse duracaktı ama yürümeye devam etti. "Bayan Kanter?"

Duraklayarak yavaşça ona doğru döndü. Tanrım, hayatında hiç bu kadar güzel bir adam görmüş müydü?

"Tasmam... Beni tasmaşız görmek ister misin?"

Michael sırt üstü yuvarlandı, acı içinde inledi ve hemen tekrar karnının üstüne yuvarlandı. Bu devasa malikânede bir yerlerde Advil ya da ona benzer bir şey olmalıydı. Eğer ayağa kalkabilirse, altın değerinde olacaktı.

Odasının kapısından kıkırdamalar duydu.

"Bana gülme." Michael yüzünü yastığa gömdü. "Ölmekte olan bir adama gülmek kabalıktır."

"Zavallı küçük subby." Griffin Michael'ın yatak odasına girdi, bir sandalye kaptı ve yatağın yanına oturdu. "Dün gece seni neredeyse öldürüyor muydu?"

Michael yüzünü yastıktan kaldırdı ve Griffin'e çevirdi. Kötü bir fikirdi. Griffin gömleksiz oturuyordu ve hafifçe terliyordu. Belli ki koşudan yeni , üzerinde sadece koşu şortu vardı, lanet olsun, bronzlaşmış ve seksi dövmeleri .

Michael elini kaldırarak beş parmağını havaya kaldırdı.

"Beş kez mi?" Griffin sordu. "Etkilendim. Tanrım, yeniden on yedi yaşında olmak."

"Neden onun vurmadığı yerlerim acıyor?" Michael ayağa kalkmaya çalıştı ama tekrar yastıkların üzerine yığıldı.

"Bu esaretten. Bağlandığında rahatlamalısın yoksa kaslarını çekersin."

"Bu evde hiç uyuşturucu yok, değil mi? Tercihen beni bayıltacak olanlardan?"

Michael Griffin'in yüzünde bir gölge gördü ama gülümsemesi hemen geri geldi.

"Hayır. Uyuşturucu yok. Ama daha iyi bir şeyim var. Bir saniye."

Griffin duvara doğru yürüdü ve dahili telefondaki bir düğmeye bastı. "Alfred, buz ve şu K vitamini karışımına ihtiyacım var. Çocuk odasına. Derhal."

Michael parazit sesini duydu.

Dahili telefondan İngiliz aksanıyla "Sizden nefret ediyorum, Efendi Griffin," diye seslendi. Griffin, "Teşekkürler Alfred," diye cevap verdi ve yatağa geri döndü.

"Uşağınızın adı gerçekten Alfred mi?"

"Hayır. Jamison'dı sanırım. Hatırlayamıyorum. Yıllar önce Alfred olarak değiştirdim. İlk aşık olduğum erkek Batman'di. Her neyse, uyuşturucu kullanmadan acıyla nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Bunu atlattım," dedi burnundaki hafif eğriliği göstererek, "tek bir ağrı kesici bile almadan."

"Harika," dedi Michael, Griffin'in yüzünü inceleyerek. Burnundaki kırık onu daha da yakışıklı yapmıştı, daha az değil. "Nasıl oldu bu?"

"Utanç verici. Hayatımda muhtemelen beş ya da altı bar kavgasına karıştım ve burnumu kıran Rainbow Smite adında yüz on kiloluk bir kız. Kazayla. Sanırım."

"Rainbow Smite?"

"Evet, benim paten derbisi takımımnda, Bronx Zoom." "Kendi paten derbisi takımın mı var?"

"Onlara sponsor oluyorum. Bazen diğer lig için bile hakemlik yapıyorum. Açıkçası kendi ligim için hakemlik yapamam."

"Paten mi kayıyorsun?"

"Kayamazsan hakemlik yapamazsın. Ne?"

Michael kolunu uzattı ve yeri işaret etti. "Yatağın altında," dedi utangaç bir sesle.

Griffin kaşlarını kaldırdı ve . Yatağın altından Michael'ın kaykayını çıkardı.

"Zoo York. Güzel," dedi Griffin, ellerini Michael'ın tahtasında gezdirerek.

"Ama arka kamyonların çok sıkı."

"Biliyorum. Şu anda bok gibi dönüyor. Pim sıkışmış. Bir matkap bulmam gerekecek-"

"Paten anahtarın nerede?"

"Çekmecedeyim." Griffin yatağın başucundaki çekmeceyi açtı ve anahtarı çıkardı. Michael, Griffin'in etkileyici kol gücünü kullanarak aletin içine girmesini ve sıkışmış king pimini çıkarmasını izledi. Dikkatle her iki kamyonu da ayarladı.

"Bu iyi mi?" Griffin sordu. Michael ayağa kalktı ve kamyonları çevirdi.

"Mükemmel. Teşekkür ." Michael Griffin'in gözleriyle karşılaştı ve gülümsedi. Griffin ilk başta bir şey söylemedi.

"İstersen benimle gelebilirsin. Bir maça. Takımım harika. Paten derbisi tekerlekli BDSM gibidir."

Michael gergin bir şekilde yanağının içini ısırды. Nedense kendisini az önce çıkma teklifi almış gibi hissediyordu.

"Bir ara gelip seni hakemlik yaparken izleyebilir miyim?" Michael Griffin'i sert hakem kıyafetleri içinde hayal etti ve bu görüntü gerçekten hoşuna gitti.

"Tabii ki. Ama reddettiğinde bana Patriarchy demelisin. Bu benim derbi adım."

"Oradayım."

Griffin, Michael'a kaykayını uzatırken, "Düdüğümü çalmana bile izin vereceğim," dedi.

Michael güldü ve incelemek için tahtayı çevirirken kızardı. "Tanrım," dedi

Griffin ve Michael'ın kolunu yakaladı. "Bu da ne böyle? ne oldu?"

Michael'ın kanı buza dönüştü. Griffin'le konuşurken o kadar rahatlamıştı ki yaralarını kapatmayı unutmuştu. Michael kolunu geri çekmeye çalıştı ama Griffin bırakmadı.

Michael diğer kolunu karnına götürerek, "Önemli bir şey değil," dedi. "Bu hiçbir şey değil. Sana ne olduğunu anlat bana."

Michael'ın boğazında bir düğüm oluştu. "Birkaç yıl önce kötü bir gün geçirdim."

"Kötü bir gün mü?"

"Kilisebin mabedinde bileklerimi kestim. Peder S hayatımı kurtardı."

"Hayatını mı kurtardı? Neredeyse ölüyor muydun?" Griffin'in gözleri kocaman oldu.

Korku.

Michael yavaşça başını salladı.

"Lanet olsun. Rahibinden nefret etmeyi gerçekten seviyordum. Artık edemiyorum," dedi Griffin ve sonunda Michael'ın kolunu bıraktı.

Michael kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken hafifçe güldü.

"Özür dilerim."

Griffin başını salladı. Michael'a tekrar baktığında, yeni gözlerle bakıyordu. İçlerinde daha önce hiç görmediği bir şey parlıyor, yanıyordu. Bu her neyse, Michael'ın hoşuna gitmişti.

"Artık iyisin, değil mi? Artık kötü günlerin yok, değil mi?"

Michael başını salladı, Griffin'in ona o günle ilgili bir sürü soru sormaması ya da bazı insanların yaptığı gibi bunu neden yaptığını sormaması içini rahatlatmıştı.

"Evet, ben iyiyim. Söz veriyorum. Her seferinde bir gün, değil mi?" Kaykayını tekrar yere bıraktı. "Ayrıca Peder S bir daha kendime zarar veririm beni öldüreceğini söyledi."

Griffin ona küçük bir yarım gülümseme verdi ve başını salladı.

"Cidden. Ondan nefret etmeyi seviyordum. Siktir."

"Peder S'den neden bu nefret ediyorsun?" Michael tekrar uzanırken sordu.

Griffin cevap vermeye başladı ama Jamison elinde bir soğutucuyla kapıda belirdi.

"Teşekkür ederim Alfred," dedi Griffin malzemeleri alırken. "Kurabiye kavanozunda bin dolar var. Git kendine güzel bir şeyler al."

Griffin'in uşağı zarif bir şekilde eğilerek, "Bir ateşli silah satın alıp sizi onunla vuracağım," dedi. "Efendi Griffin."

Odadan çıktı ve Griffin soğutucuyu açtı.

"Gömleğini çıkar. Karnının üstüne. Bana hasarı göster," diye emretti Griffin.

Michael gömleğini çıkardı ve yere fırlattı. Griffin Michael'ın çıplak sırtını görünce ısıklık çaldı. Michael onun ne gördüğünü biliyordu; tüm sırtı küçük, yuvarlak, kırmızı-kahverengi çürüklerle kaplıydı.

"Daha iyi olacak," dedi Michael. "Kalçalar."

Griffin uzandı ve çarşafı bacaklarından aşağı çekti. Michael'ın bacaklarının arkasında, boxer'ının kenarından uyluğunun altına kadar parlak kırmızı paralel yaralar vardı.

"O sadist kaltak seni sopaladı mı?"

Michael başını salladı.

"Belalı. O zaman buzun nereye gittiğini biliyoruz." Griffin soğutucuyu açtı ve Michael'ın uyluklarının her birinin arkasına dikkatlice iki buz torbası yerleştirdi. Michael rahat bir nefes aldı çünkü buz, yaraların ılgık atan sıcaklığını hemen susturmuştu. "Sırt çürükleri için de sıvı K vitamini. Çürüklerle savaşan çok gizli bir ilaç. Estetik ameliyat geçirmiş herhangi bir kadına sorun, mesela anneme."

Griffin beyaz losyondan ellerine biraz dökerken Michael sırtıttı.

Griffin, "Bunu yüzüne ," diye uyardı, "canın yanacak ama çok daha hızlı iyileşeceksin, tamam mı?"

"Tamam," dedi Michael, Griffin sandalyesinden yatağa geçip Michael'ın hemen yanına oturduğunda gerildi. Michael daha fazla acı çekmekten korkmuyordu. Acı onun için sorun değildi. Başka nedenlerle, yani Griffin'in vücudunun kendisine bu kadar yakın olması nedeniyle gerilmişti. Michael'ın üzerinde ekose boxer şorttan başka bir şey yoktu ve Griffin sadece yatağında değil, yatağının içinde ona dokunmak üzereydi.

Griffin ellerini nazikçe Michael'ın sırtının ortasına koydu ve yavaşça yoğurdu. Griffin'in dokunuşları sırtına ve omuzlarına ince heyecanlar gönderirken Michael mutlulukla iç çekti. Morlukları ağrıyordu ama Griffin'in ellerinin verdiği zevk her türlü acıyı bastırıyordu. Griffin uzun, eşit vuruşlarla K vitaminini Michael'ın yanlarına, omurgasından boynuna ve tekrar sırtının küçük kısmına kadar ovdu.

"İyi hissediyor musun?" Griffin parmaklarını Michael'ın göğüs kafesinin kavisinde gezdirdi.

"İnanılmaz aslında," diye itiraf etti Michael ve Griffin'in sırtına bastırıldığı göğsünün bu kadar iyi hissettirip hissettirmeyeceğini merak etti.

"Güzel," dedi Griffin alçak bir sesle. "Kendini iyi hissetmeni istiyorum."

"Peki bana rahibimden neden bu nefret ettiğini söyleyecek misin?" Michael sordu, zihninin gitmek istediği yere gitmesini engellemek için bir şey hakkında, herhangi bir şey hakkında konuşmaya ihtiyacı vardı.

Griffin ellerine biraz daha losyon döküp Michael'ın omuzlarını ve kollarının üst kısmını ovmaya başlarken derin bir iç çekti. Tanrım, tarihte hiçbir şey Griffin'in iri ve güçlü ellerinin kollarında olduğu kadar iyi hissettirmiş miydi?

"Metresine söyleyemezsin. Onu seviyorum ve benim için gerçekten çok önemli, bu yüzden aramızdaki şeylerin garipleşmesini istemiyorum."

"Söylemeyeceğim," dedi Michael, her ne kadar Nora öğrenirse ona söylemesi karşılığında cinsel iyilik sözü vermiş olsa da.

"Uzun zaman önce... Nora'ya aşık oldum."

Michael sertçe yutkundu. Nedense Griffin'in birine aşkını ilan ettiğini duymak onu rahatsız etmişti.

"Yaptın mı?"

"Evet, saklandığı yerden çıktıktan sonra. Yıllardır Søren'in mükemmel küçük kölesiydi. Sonra ortadan kayboldu ve bütün bu farklı bir insandı. Ama benim için hâlâ aynı Nora'ydı. Bu arada ona hep Nora derdim. Eleanor olduğu zamanlarda bile. Her neyse, onun gerçek bir dominant olmadığını, sadece bir değişim olduğunu biliyordum. Hâlâ bir erkeğe boyun eğmek isteyen bir yanı olduğundan emindim. Bu inanılmaz, güzel, zeki dominantın benim gizli kişisel mülküm olduğu düşüncesi? Tanrım, ona sahip olamazsam öleceğimi düşündüm. Ama Yeraltı'nda rahibinizin onayını almadan hiçbir şey yapamazsınız. Ona gittim ve bu konuda konuşmak için izin istedim, onu sevdiğimi ve birlikte olmamızı istediğimi söyledim.

birlikte olmayı denemek için. Daha önce de sevişmiştik elbette. Ama gittiği o yıl onu ne kadar özlediğime inanamazsınız."

"Peder S ne dedi?"

"Bana Nora'nın ayakkabılarını öpmeyi hak etmeyen ne kadar iğrenç bir çocuk olduğumu söyleyerek yirmi dakika sonra, bu fikri bir şartla kabul edebileceğini söyledi."

Griffin'parmakları sırtının alt kısmına yakın bir yerde, boxer'ının bel bandında oyalanırken Michael tekrar gerildi.

"Durum neydi?"

"Søren, hiçbir dominantın acının nasıl bir his olduğunu bilmeden birini dövmemesi gerektiğini düşünüyor. Bana," dedi Griffin, ellerini tekrar Michael'ın omuzlarında gezdirerek, "eğer onun uyguladığı bir dayığa boyun eğersen, bunu düşüneceğini söyledi."

"Oh, kahretsin," dedi Michael. "Ne yaptın sen?"

"En gurur duyduğum an değil. Korktum. Yapamadım. Nora için bile."

"Seni suçlamıyorum. Peder S'yi seviyorum ve her şeyimi ona borçluyum. Ama benim de ödümü koparıyor. Ondan korkmadığını bildiğim tek kişi Nora."

"Korkunç biri. Ve bunu biliyor. Ve insanlara kendisinden ne kadar korktuklarını hatırlatmayı seviyor. Sadist zihninin bir parçası. Her neyse, en iyisi bu. Artık öyle hissetmiyorum. Nora ve ben kesinlikle bir çift olarak başarısız olurduk."

"Neden?"

Griffin ellerini Michael'ın sırtından çekti ve uyluklarındaki buz torbalarını çıkardı. Michael daha önce hissettiği kadar acı çekmeden yavaşça sırt üstü . Başını kaldırıp kendisine bakan Griffin'e baktı. Michael içine çekerek Griffin'in kokusunu tekrar aldı, diğer temiz ter ve deodorant kokusunun altında kalan o baharatlı erkeksi kokuyu.

"Nora tanıdığım en güçlü, en zeki, en dayanıklı insan. Hayatını yeniden inşa etti, kendini yeniden yarattı. Kendi güneşi gibi ve hepimiz onun etrafında dönüyoruz. Bu yüzden Papa onu çok seviyor. Onun gibi bir sadist için bu kadar baskın birinin üstüne çıkmak tahrik edici olmalı. Ama ben? Eğer biriyle ilişki yaşayacaksam, o kişinin bana ihtiyacı olmasını isterim. İlgilenecek, şımartacak, koruyacak birini isterim. Nora kendi başının çaresine bakar. Ben onun için işe yaramazdım."

Griffin bir elini siyah saçlarında sonra Michael'ın karnına koydu.

"İşe yaramaz olduğunu sanmıyorum," dedi Michael, sesi nedense fısıltıyla çıkıyordu. Griffin ona baktı ve konuşmadı. "Bence sen harikasin. Herkes seninle birlikte olduğu için şanslı olurdu."

"Seninle birlikte oldukları için daha şanslı olurlar." Griffin elini indirdi ve Michael'ın kalçasına hafifçe izin verdi.

Michael başını salladı.

"Akıllı başında olan herkes bunları gördüğü anda kaçır." Michael yaralı bileklerini uzattı. "Çok iğrençler."

Griffin'diğer eli uzandı ve Michael'ın alnındaki bir tutam saçını fırçaladı.

"Mick," diye başladı Griffin alçak sesle, "sende çirkin olan hiçbir şey yok, kesinlikle hiçbir şey yok."

"Kim bu iğrenç?" Nora, Michael ve Griffin'i hazırlıksız yakalayarak odaya dalarken sordu.

Griffin yataktan sandalyeye doğru ilerlerken Michael'a göz kırptı. "Sören öyle."

Griffin Nora'yı yakaladı ve kucağına çekti.

"Biliyorum. İğrenç biri," dedi. "Nasıl hissediyorsun, Angel?"

Nora kıpırdanarak Griffin'in kucağından indi ve Michael'ın yanındaki yatağa kayd. Nora ona sarılıp boynunu ısırırken Michael güldü.

"Acı. Mutlu," dedi, dün geceye ve ona hem zevk hem de acı ve sonra daha fazla zevk veren inanılmaz yollara geri döndü.

"İkisi de tamamen normal. aksine." Nora çıplak bacağını onun baldırının üzerine attı. O da sadece boxer şort ve üzerinde şöyle yazan bir tişört giymişti *Kentucky Üniversitesi*. Tuhaf. NYU'ya gittiğini sanıyordu.

"Normal hiçbir zaman beni yatağa atmadı." Griffin sandalyeye geri oturdu ve ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı. Ayaklarını yatağın üzerine koydu ve bacaklarını bileklerinden çaprazladı.

Michael, Griffin'in gerçekten büyük ayakları olduğunu fark etti.

"Sevişmekten bahsetmişken," diye söze başladı Nora oturduğu yerden kalkıp ikisine de bakarken.

"Bir sohbete başlamak için harika bir yol," dedi

Griffin. "Sören aradı," diye devam etti.

"Herhangi bir konuşmaya başlamak için korkunç bir yol."

Nora uzandı ve Griffin'in ayaklarının altına vurdu. Griffin irkildi ve ona surat astı.

"Peder S'in nesi var?" Michael kıvrıldı ve çekti.
Griffin'i her hareketini izlerken yakaladı.

"O muhabir kaltak dün gece kiliseye geldi ve onu sorguladı."
Nora başladı. "Ona açık açık birlikte olup olmadığımızı sordu."

"Kahretsin." Michael gerginlik içinde yastığını karnına çekti. "Bu çok kötü."
"Zeki ve izimizi çok iyi takip ediyor. Onu uzaklaştırmalıyız." "Önerileriniz?"
Griffin sordu.

"Bir ihtiyacımız var. Beni seninle görmesine izin ver. Birlikte olduğumuzu düşünsün."

"Hoşuma gitti. İşe yarayabilir." Griffin omuz silkti. "Beni bir Broadway
prömiyerine sürüklemeye yeter," dedi Michael tiksintiyle gülerek.

Nora Michael'a baktı ve gülümsedi. Nora Griffin'e baktı ve gülümsedi.
Griffin Michael'a, Michael da Griffin'e baktı. İkisi de gülümsemedi.

"Günah Vergisi'ne gidelim."

Griffin ıslık çaldı, sesi hem kuşkulu hem de etkilenmiş gibiydi.

"Bilmiyorum, Nora. Kingsley'in çemberindeyiz. Bizi içeri alırlar mı?"

"Tabii ki bizi içeri alacaklar. Beni içeri alacaklar ve ben de seni yanımda
getireceğim." Nora tırnaklarını üfledi ve şakacı bir şekilde tişörtüne sürttü.

"Orada bir arkadaşım var."

"Bekle, Günah Vergisi nedir?" Michael, Griffin ve Nora'nın stenografisinde
bir kez daha tamamen kaybolmuş bir halde sordu.

"Burası Kingsley'in şehirde sahip olmadığı tek BDSM kulübü.
parmaklar giriyor," diye açıkladı Nora. "King's kulüplerinden daha halka açık. Sin
Tax ünlülerin karanlık ve havalı görünmek istediklerinde gittikleri yerdir.
Kingsley'in kulüplerine giden ünlü insanlar aslında karanlık ve havalıdır."

"Bizim gibi." Griffin ona göz kırptı. "Yani gideceğiz, biraz dikkat çekeceğiz,
fotoğraf çektireceğiz, Page Six'te görüneceğiz, muhabir ikimizin birlikte
olduğunu düşünecek. Plan bu mu?"

"Planımız bu."

"Peki ya şuradaki Bruised?" Griffin sırtarak Michael'a baktı. "Michael için
endişelenme," dedi Nora yataktan sürünerek çıkarken
ve kapıya yöneldi. "Onu da yanımızda götürüyoruz."

"Ve Søren birlikte insan içine çıkmamızı sorun etmeyecek mi?" Griffin arkasından seslendi.

Nora sahte bir masumiyetle tehlikeli bir sesle karşılık verdi. "Kim?"

Çarşamba akşamı saat beşte demişti. Mary Queen , Sacred Heart'tan iki blok ötede. Suzanne gelirse Peder Stearns'ü tasmaı olmadan görecekti. Ve bunun gerçekten kötü bir fikir olduğunu bilmesine rağmen, Suzanne kendini gitmekten alıkoyamadı.

Ana otoparka park ettikten sonra okulun dışında dolaşmaya başladı. Ona özel bir bilgi vermemişti, şüphesiz tüm işi hayal gücünün yapmasını istiyordu. Okulun arka tarafına yaklaştığında - bakımsız dış cephesi ve her yerde yontulmuş Meryem heykelleriyle gençliğindeki Katolik okullarına fazlasıyla benziyordu - Suzanne bağırışlar ve ardından alkış sesleri duydu.

Tamam. Haklıydı. Bu gerçekten kötü bir fikirdi. Futbol sahasında iki düzine genç ve yirmili yaşlardaki çocuk ile kırk yaşlarında uzun boylu sarışın bir adam sert bir futbol oyunu oynuyordu. Diğer oyunculardan birkaç on yaş büyük olmasına rağmen, Peder Stearns sadece onlara ayak uydurmakla kalmıyor, onlarla birlikte yerleri siliyor gibi görünüyordu. Mucizevi bir şekilde şekillenmiş pazularını ve geniş göğsünü gösteren siyah bir tişört ve aynı şekilde şekillenmiş kalçalarını ve bacaklarını sakladığına şüphe olmayan siyah bir eşofman altı giymişti.

Sahanın kenarında durdu ve maçı izledi. Hayır, maçı değil. Sadece Peder Stearns'izledi - sarı saçları akşam güneşinde bir hale gibiydi, gözleri siyah güneş gözlüklerinin arkasına gizlenmişti, boynundaki ve sırtının alt kısmındaki tişörtte en ufak bir ter lekesi vardı.

"Vay ," diye nefes aldı. Futbol oynayan bu rahipten görsel olarak daha az ilgi çekici çıplak adamlar görmüştü.

"Yok öyle bir şey," bir ses geldi birkaç metre ötesinden. Güneşten kırılaşmış saçları olan genç bir adam, kalçasında bir buz torbasıyla kenarda oturuyordu. "Aklından bile geçirme."

Suzanne kızarak genç adamın yanına oturdu ve kendi güneş gözlüklerini taktı.

"Neyi düşüneyim?" diye sordu.

"O. Peder S. Rahibim. Ben Harrison, bu arada. Ve sen de..."

"Suzanne."

"Suzanne, tanıştığımıza sevindim. Sen şu muhabir kızsın, değil mi? Buraya uğrayabileceğin konusunda bizi uyarmıştı."

"Bu benim. Bir hikaye üzerinde çalışıyorum." "*Playgirl* için mi?"

Harrison buz torbasını düzeltirken Suzanne biraz güldü. "İyi misin?" diye sordu.

"Kasık kası incinmiş."

"Yazık sana. Zor bir maç mıydı?"

"Maç sırasında değildi." Kaşlarını ona doğru salladı. "Flört ediyorsun. Ve ben senden on yaş büyüğüm."

"Senden yirmi yaş büyük ama bu ona yatak odası bakışları fırlatmanı engellemiyor. Gezegendeki en iyi rahip ve ben kendi kız arkadaşına ona salyalarını akıtmayı bırakmasını söylemek zorundayım."

Suzanne oyuna verildiği sırada Peder Stearns'ün kendisine baktığını fark etti. Ona hızlıca el salladı, Stearns de ona karşılık verdi ve ardından olağanüstü bir zarafet ve hızla sahaya doğru ilerledi. Top kaleye doğru kayarken, Stearns sert bir vuruşla topu yakaladı ve sahanın ortasına gönderdi.

"Gezegendeki en iyi rahip mi? Bu büyük bir övgü." Suzanne not defterini yanında getirmiş olmayı diledi. Çapkın bir genç çocuk bilgi kaynağı olabilirdi. İsteksizce gözlerini Peder Stearns'ten ayırıp Harrison'a dikti. Liseden onun gibi çocukları hatırlıyordu; alaycı, girişken, her zaman ilgi odağı olan.

"Bu doğru. Yirmi dil biliyor, iki ya da üç doktorası var... ve kilise ligindeki takımımızın kışını tekmeliyor. Onun peşinden gitme çünkü sen onu bile baştan çıkaracak kadar güzelsin."

Suzanne başını salladı.

"Katolik rahibinin lekesiz erdemini savunan ergen bir çocuk - ilginç," diye belirtti. "Bütün çocuklar Peder Stearns'ü seviyor mu?"

"Evet, tabii ki. O gerçekten rahat biri."

Suzanne'ın gözleri büyüdü. Peder Stearns, onunla birkaç kez konuştuğunda göz korkutucu ve katı görünüyordu.

"Rahat mı?"

"Ders vermiyor, küfrettiğimiz için bizi azarlamıyor, bize insan gibi davranıyor. Güzelmiş. Blake orada-" Harrison, Peder Stearns'ün

St. Mark's'a gidiyor. Babası orada papaz yardımcısı. Oradan nefret ediyor. Üç yılda üç rahip değiştirmişler. Biri içki yüzünden rehabilitasyona gitti. Diğerleri 'nedenlerle' tayin edildi," dedi Harrison, *nedenler* kelimesini tırnak içine alarak. "Ve yeni adam altmış yaşında, yüz altmışına doğru gidiyor. Peder Stearns harikadır. Eğer ona asılırsan, seninle konuşacaklarımız olacak."

"Kelimelerin mi var? Bu çok şirin." "Ben de . Ve ben bir rahip değilim."

Suzanne bir an için oyuna geri döndü. Peder Stearns ve kaleci komplo kuruyor gibiydi. Kalecinin elinde bir su şişesi vardı. Peder Stearns'ün ellerine biraz dökmeden önce bir yudum aldı. Suyu aldı ve saçlarından geçirerek geriye doğru taradı. O anda Suzanne hayatı boyunca hiç kimseden bu kadar etkilenmediğini fark etti. İhtiyaç midesinde kaynayan bir ateş gibi birikiyordu. Rahip ya da değil, düşman ya da değil, yıldız işareti ya da değil... onu istiyordu.

Adam, diye fısıldadı kendi kendine. *Adem'i hatırla.*

"Yani Peder Stearns için rehabilitasyon gezisi yok mu? Tuhaflik yok mu?"

"Garip olan tek şey, burada bizimle birlikte banliyöde ne işi olduğu? Papa olmalı."

Suzanne dirseklerinin üzerinde arkasına yaslandı ve bacaklarını bileklerinden çaprazladı. Keşke şort ya da etek giyseydi, bacaklarını Harrison'a gösterecek bir şey olsaydı diye düşündü.

"Belki de burada kalmak için bir nedeni vardır." Göz ucuyla Harrison'a baktı.

"Ne gibi?"

Suzanne omuz silkti. "Bilmiyorum, Nora Sutherlin mi?"

Harrison elini göğsüne bastırdı.

"Tanrım, Nora. Kalbimi sakınleştir. Kasıklarım

kıpırdamasın." "O kadar ateşli, değil mi?"

Harrison gözlerini kocaman açarak ona baktı ve yavaşça başını salladı. "Hayranı mısın?" Suzanne sordu.

Yine başını salladı.

"Peder Stearns de mi hayran?"

Harrison gözlerini devirdi.

"O bir erkek ve . Hayranı olmasaydı endişelenirdim."

Suzanne çimenlerden bir karahindiba kopardı ve onunla alt dudağını okşadı. Cevap almak için bir gençle flört mü ediyordu? Ne kadar alçalabilirdi?

"Birlikte olduklarını mı düşünüyorsun?"

Harrison başını salladı. "artık. Eğer onu bekleyen bir kız olsaydı, neden hala bir rahip olarak biz eziklere katlansın ki?

Eve mi? Ayrıca," dedi Harrison, sesini fısıltıya düşürerek. Sahada Peder Stearns bir gol girişimini daha engelledi. Takımdaki gençler yorgun ve susamış görünüyordu. O ise neredeyse hiç terlememişti.

"Neyin dışında?"

"Sanırım Nora'nın genç erkeklerle karşı bir ilgisi var." Suzanne ona kaşlarını kaldırdı.

"Kanıtın var mı? Yoksa sadece mu?" Tanrım, şimdi sesi Peder Stearns gibi çıkıyordu.

"Okul dışında hikâye anlatacak biri değilim," diye başladı Harrison. "Ama kilisede bir adam var, İntihar Mike."

İntihardan bahsedilince Suzanne'ın elleri buz kesti. Ama yüzünü nötr tuttu.

"İntihar Mike?"

"Biliyorum. Korkunç bir şey. Ona asla böyle hitap etmem," dedi az önce etmiş olmasına rağmen. "Michael Dimer."

"İbadethanede intihar etmeye çalışan çocuk mu?"

"Aynen," dedi başını sallayarak. "Suic'le ilgili bir şey var... Michael'la ilgili. Michael, o camdan, kırılabilir. Çocuk kendi gölgesinden korkuyor. Zar zor konuşur. Ona merhaba dersin, hayatından bir yıl eksilir."

Suzanne'ın midesi sempati içinde düştü. İçine kapanık mı? Endişeli mi? Sürekli mi? Michael ona klasik bir taciz kurbanı gibi gelmişti. Ama taciz nereden gelmişti? Evden mi? Yoksa kiliseden mi?

"Yani?" Suzanne daha fazlasını bilmek istemese de buna ihtiyaç duyarak sordu. "Nora biraz göz korkutucu . Ünlü, zengin, güzel. ona merhaba dese, oracıkta öleceğini düşünürsünüz. Ama hayır. Ben oturuyorum. İki hafta önce, Pazar sabahı, her zamanki gibi Nora'ya bakıyordum. O da Michael' baktı ve göz kırptı. 'Kahretsin, 911'i ara-Mike kalp krizi geçirecek' diye düşündüm. Ama hayır, tahmin edin ne yaptı?"

"Ne?"

"Sanki eski dostlarmış gibi dilini ona doğru uzattı. Kadın da ona dilini uzattı ve mabedin sıcaklığı

o ikisinin göz göze sevişmelerinin sıcaklığıyla yirmi derece yükseldi."

Suzanne ilk başta bir şey söylemedi. Peder Stearns daha çok hem o hem de Michael Dimir hakkında savunmacı. Her de itirafçı gibi davrandığına göre, otuzlu yaşlarındaki yazarın genç bir oğlanla ilişkisi olduğunu bildiğine şüphe yoktu. Harrison'la birlikte birkaç dakika boyunca sessizce maçı izlediler. Ya da neredeyse sessizlik içinde. Kenara alınmış olmasına rağmen Harrison kendi takımına bağırarak öğüt vermeyi ve cesaretlendirmeyi bir türlü bırakmıyordu.

Futbol hakkında pek bir şey bilmiyordu ama Peder Stearns'ün sahanın sahibi olduğunu söyleyebilirdi. Takımı onun her sessiz komutuna iyi eğitilmiş askerler gibi karşılık veriyordu. Bir jaguarın korkunç uzun bacaklı çevikliğiyle sahada bir aşağı bir yukarı koşarak yorulmak bilmez görünüyordu.

İki oyuncunun arasından orta çizgiden bir gol atarken "Tanrım, çok iyi" dedi.

"Tabii ki iyi," dedi Harrison, buzu çıkarıp iç baldırını ovuşturarak. "Yüzde yüz elli saf Avrupalı. Her iki tarafında da futbol geni var."

"Bir insan nasıl yüzde yüz elli Avrupalı olabilir?"

Suzanne rahibin geçmişi hakkında ne kadar az şey öğrendiğini hatırlayarak sordu. "Babası İngiliz, İngiliz'di. Şimdi ölü. Annesi Danimarkalı. Ve İtalya'da papaz okuluna gitti."

Danimarkalı anne mi? Bu saçları ve gözleri açıklar. Kitaplardaki ve fotoğraftaki yazılar da Danimarkalı olmalı.

"Annesinin New Hampshire'dan olduğunu sanıyordum." Harrison alay etti.

"Şu," dedi Peder Stearns'ü göstererek, "sana Amerikalı gibi görünüyor mu?"

"Hayır," diye itiraf etti. Adam ona muhteşem görünüyordu - erkeksi ve yakışıklı ve inanılmaz çekici. Ama pek Amerikalı sayılmaz. "Avrupa genleri - sanırım bu yüzden en iyi oyuncunuz o."

"İkinci en iyi."

"İkinci mi? Dur tahmin edeyim, sen en iyisisin."

Harrison başını salladı.

"Hayır. Peder Stearns'ün kayınbiraderi bazen gelip bizimle pratik yapıyor. O daha da iyi. Ama Peder S'ye bunu söylediğimi söylemeyin. Gerçekten çok rekabetçiler."

Suzanne kaşlarını çattı. Peder Stearns'ün bir kardeşi olduğunu biliyordu ama ablası Elizabeth Connecticut'ta yaşamıyordu.

"Kayınbirader mi? Kız kardeşlerinden biri evli-"

Harrison başını salladı.

"Peder S evliydi."

Kalbi göğsünde hafifçe titredi. "Peder Stearns evli miydi?"

"Evet, benim yaşımdayken, on sekiz yaşımdayken. Yasal yetişkin," diye hatırlattı ona. "Görünüşe göre uzun sürmemiş. Kadın ölmüş. Bir çeşit kaza. On sekiz yaşında bir dul olsaydım, muhtemelen ben de rahipliğe katılırdım."

Suzanne zar zor konuşabiliyordu.

"Evli..." *Ben bakire değilim... Rahip olarak doğmadım...* "On sekiz... Bu çok uzun zaman önceydi. O ve kardeşi hala arkadaş mı?"

"Ya çok iyi arkadaşlar ya da birbirlerini öldürmek istiyorlar. Bazen bunu söylemek zor. Birbirlerine sürekli Fransızca küfrediyorlar."

"Fransızca mı?"

"Evet. Kayınbiraderim Fransız."

Harrison başka bir şey daha söyledi ama Suzanne dinlemeyi bırakmıştı. Sahaya baktı ve antrenmanın sona ermek üzere olduğunu gördü. Peder Stearns'ün takımı 2-1 kazanmıştı. Suzanne ayağa kalkarak kot pantolonundaki çimleri temizledi ve ona doğru yürüdü.

Kadın ona doğru gelirken, adam güneş gözlüklerini kafasına doğru itti. "İyi oynadı," dedi. "Evli miydin?"

Peder Stearns omzunun üzerinden baktı ve Harrison'a ölümcül bir bakış fırlattı. Harrison Suzanne'a bir öpücük gönderdi.

Peder Stearns, "Her Perşembe günümü kilisenin meslek sahibi olması için dua etmeye ayırıyorum," dedi. "Harrison'ın bir Sistersiyan olması için çağrılması için dua ediyorum."

"Cistercian?"

"Sessizlik yemini ederler. Bu dua henüz karşılık bulmadı."

Suzanne güldü ve Peder Stearns'ün yanına düştü. Ona ayak uydurabilmek için zaten uzun olan adımlarını uzatmak zorunda kaldı.

"Evet, evliydim," dedi sonunda. Kilise ile birlikte fark etti ki, muhtemelen buraya yürüyerek gelmişti. Adam onu kovana kadar onunla birlikte yürümeye karar verdi. "Çok kısa. Evlendikten kısa bir süre sonra öldü."

"Nasıl olduğunu sorabilir miyim yoksa bu çok mu kişisel?"

"Kişisel değil," dedi kaldırırma çıktıklarında. "Sadece acı verici. Marie-Laure ormandayken düşüp öldü. Bir mil uzaktaydım, yıldız işaretimin bir cinayete atıfta bulunduğunu düşünmeyin."

"Güzel isim. Fransız mıydı?" "Öyleydi.
Bir baletti."

Suzanne o anda garip bir his yaşadı. Kıskançlık gibi bir şey. Güzel bir Fransız balerini ve onun yakışıklı genç kocasını hayal etti. Birbirlerine karşı ne kadar tutkulu olmalılar.

Sokaktan karanlıkla örtülü bir patikaya döndüler. Ağaçlardan oluşan bir gölgelik yürüyüş yolunu kaplıyordu. Önlerinde iki katlı küçük bir bina gördü. Gotik kulübe.

"Annen Danimarkalı mıydı? New Hampshire'dan olduğunu sanıyordum?"

Kapıda durakladılar. Suzanne durmuş bakıyor, bir şey söylemesini, bir şey yapmasını bekliyordu.

"Ailem... oldukça uzun bir hikâye," dedi, gri gözleri az önce yürüdükleri yol kadar gölgeliydi.

Suzanne yutkundu. Bunu yapmamalıydı, onunla yalnız kalmamalıydı. Burada olmamalıydı. Onun evinde değil.

"Zamanım var."

* * *

Helikopterle. Şehre lanet bir helikopterle uçtular.

Yol boyunca Michael pencerede oturup aşağıdaki toprağa, yukarıdaki bulutlara ve ötesindeki ufka baktı... İnanamıyordu

Griffin bir helikopteri taksi çağırır gibi kolayca çağırabilir. Griffin... Griffin onun deli olduğunu düşünüyor olmalı. Yolculuk sırasında Michael manzaraya bakıp neredeyse ağzının suyu akarken, Griffin onu sadece gizlemediği bir eğlenceyle izledi.

Michael, Griffin'in onun deli olduğunu düşünmesini umursamıyordu; sekiz bin feet yükseklikte akşamın güzelliğinden alamıyordu.

"Kameram yanımda." Griffin dikkatini çekmek için Michael'ın dizine hafifçe vurdu. Michael, Griffin'in helikopterin kulaklığı takılıyken havacı güneş gözlükleriyle görünüşüne bayılmıştı. "Arkadaşlarına göndermek için fotoğraf çekmek ister misin?"

Michael başını salladı ve gözlerini tekrar aşağıdaki manzaraya çevirdi. Ne de olsa fotoğraflarını gösterebileceği bir arkadaşı yoktu.

Güneş nihayet ufukta batarken helikopter Hell's Kitchen'daki bir binanın iniş pistine indi. Michael, çatı kapısına yönelen Nora ve Griffin'i takip etti. Düz pamuklu pantolonu, beyaz gömleği ve siyah ceketle, siyah deri pantolonu ve siyah ipek gömleğiyle Griffin'e kıyasla kendini son derece soyunuk hissediyordu. Nora da siyah bir takım elbise giymişti; fötr şapka, jartiyer, kırmızı gömlek, siyah kravat... her şey tamamdı.

Merdivenlerden inerlerken Nora arkasına baktı ve ona sıırttı. "Seni gazetelerden uzak tutacağım, evlat. Merak etme. Benim bir Bizim için özel bir oda hazırlandı bile. Griff ve ben ortalığı karıştırırken sen önce oraya gideceksin."

Griffin güneş gözlüklerini çıkarıp cebine sokarken sırtarak, "İyi ve sert bir yürüyüşü severim... bizi," dedi. Michael gözlerini kırptırdı ve gözlerini zorladı. Griffin'e sürekli bakmaktan nasıl vazgeçeceğini gerçekten bulması gerekiyordu.

Merdivenin dibine vardılar ve Michael ilk sesi duydu müzik tınları. Nora kapıya gitti ve sertçe vurdu; üç hızlı vuruşun ardından iki ağır vuruş geldi.

"Gizli kod mu?" Michael fısıltıyla sordu. "S&M için mors alfabesi."

Michael'ın gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

Griffin omuz silkti ve ona göz kırptı. "Hiçbir fikrim yok."

Kapı açıldı ve bir adam koridora çıktı. Michael ona baktı ve bakmaya devam etti. Ve yukarı.

"Çocuklar, arkadaşım Brad Wolfe'merhaba deyin," dedi Nora, Michael'ın bu kadar yakın olduğu ve Peder S.'den daha uzun olan tek adama zarif ve açıkça alaycı bir şekilde başını sallayarak.

"Büyük Brad Wolfe," diye tamamladı Griffin, bir adım öne elini uzatarak. "Sen bir efsanesin."

Michael'ın yaklaşık 1.80 boylarında olduğunu tahmin ettiği adam Griffin'in elini tuttu ve sıktı. Kırk yaşlarında görünüyordu ve Nora gibi birinin "çapkın" olarak tanımlayacağı şekilde yakışıklıydı. Griffin'in erkek mükemmelliğinin zirvesi olduğunu düşünüyordu. Ama kadınlar Brad'in görünüşünü beğeniyor gibiydi -göğüs kılları ve kirli sakal. Nora'nın ona gülümseyişinden hoşlandığı belliydi.

"Benim Koca Brad Wolfe'um nasıl?" diye sordu. Adam ona kara bir kaş kaldırdı.

"Kırmızı Başlıklı Ekin, ormanın benim boynumda ne yapıyorsun?" "Sorun çıkarıyorum. Yardım etmek ister misin?"

"Bilmiyorum. Sen hala..." Brad'in sesi kesildi ve anlamlı bir şekilde Michael ve Griffin'e baktı.

"Rahibimle mi?" diye bitirdi onun yerine. "Evet, hâlâ . Bunu kişisel algılama. Sen hâlâ şehirdeki en iyi ikinci sadistsin."

Brad, Nora'nın çenesinin altına vurarak, "Övmekle bitmez," dedi. "Ama sana asla hayır diyemem, yeşil gözlüm. Ne istiyorsun?"

"Gösteri için bir stant ayırttım. Junior'ı kimse görmeden oraya götürebilir misin?"

Brad, olduğu yerde hafifçe kıpırdanan Michael'a baktı. "Nora... kaç yaşında?"

"O yasal," dedi gözünü bile kırpmadan. "Ne için yasal?"

Michael öksürdü.

"Ben sürebilirim."

"Aman Tanrım," dedi Brad gülerek ve gözlerini devirerek. "Sen aslında Kingsley'den daha yozlaşmış olabilirsin Nor."

Nora kirpiklerini kırıştırdı.

"Beni pohpohluyorsun. Hadi gidelim."

Nora, Griffin'i kolundan yakaladı ve ikisi birlikte merdivenlerden aşağıya doğru gözden kayboldular.

"Benimle gel, küçük çocuk," dedi Brad, aniden eskisinden daha da derin görünen bir sesle. Michael yutkundu.

"Evet, efendim."

Kulübe arka kapıdan girdiler. Michael başını eğmiş, gözlerini Brad'in ayakkabılarının arkasından ayırmıyordu. Ama kulübün içinde olup biten çılgınlıklara göz atmadan da edemiyordu. Baktığı her yerde ünlüleri ya da en azından özentili ünlüleri kostümler içinde gördü. Sapık insanlar gibi giyinmişlerdi ya da en azından sapık olmayan insanların sapık insanların nasıl düşündüklerini hayal ediyordu. Çok sıksa kadınların üzerinde bir sürü lateks catsuit gördü ve erkekler deri yelekler ve koşum takımları giyiyordu. Ona bir seks kulübünden , çok zengin gençler için süper süslü bir Cadılar Bayramı partisi gibi göründü.

"Burada mı çalışıyorsun?" Brad onu kırmızı bir perdeyle çevrili, kordon altına alınmış bir kabine götürürken Michael sordu.

"Birinin otantik bir hava katması gerekiyor." Brad perdeyi kapattı ve birkaç mum yaktı. "Benim kendi zindanım var, gerçek bir şey. Bir ara bunu hanımına sor. Buraya gelen birkaç gerçek mazoşisti benim evime yönlendiriyorum."

Michael bir soru başladı ama Nora ve Griffin kahkahalar atarak kabine daldılar.

"Nasıl geçti?" Nora ve Griffin kabine çökerken Michael sordu.

"Mükemmel. Yüzümü şapkamın arkasına sakladım," dedi Nora, fötr şapkasını kolundan yukarı kaldırıp başının üzerine rakik bir açıyla yerleştirerek. "Bu onların dikkatini çekti. Muhtemelen gerçekte olduğumdan çok daha ünlü olduğumu düşündüler. Sonra Griffin bir fotoğrafçıyı yumruklamakla tehdit etti."

"Sen mi yaptın?" Michael Griffin'e döndü. "Bunun için tutuklanamaz mısın?" Griffin omuz silkti. "Tehdit edilmeye bayılırlar. Onlara sokakta itibar kazandırır.

Ayrıca Page Six'e çıkmamız için ona iki bin dolar ödedim."

"Görev tamamlandı." Nora deri giysili garsondan bir kadeh kırmızı şarap aldı. "Gösteri zamanı," dedi gözlerinde hınzır bir parıltıyla.

Kulübün karşı tarafında bir sahne vardı. Kulübün ışıkları azalıp sönerken sahnenin ışıkları açıldı. Gömleksiz dört genç adam, zeytin tenli güzel bir Amazon kadınının bir divanın üzerinde sahnenin ortasına taşıdı. Kulüp alkıştan yıkıldı.

"Vay canına," dedi Michael. "O... uzun boylu."

"O bir erkek." Griffin ona göz kırptı. "Bayan Nyx."

"Ciddi misin?" Michael, Amazon'un boyu dışında herhangi bir erkek özelliği seçemiyordu.

"Ciddiyim," dedi Nora. "Dışarıda çok ateşli erkek dominatrisler var. Erkekler daha sert vurabilir. Bunun için söylenecek bir şey var. Yine de söylemeyin. Nyx bunu gizli tutuyor."

Michael başıyla onayladı. Nyx şimdi genç adamlardan birini boğazından yakalamıştı. Onu X şeklindeki bir haça doğru itti ve hareminin diğer genç erkekleri onu haça bağladı.

"St. Andrew's Cross." Nora masanın üzerinden eğilerek Michael'a yüksek sesle fısıldadı. "Aziz Andrew'u tanıyor musun?"

"Um... bir şehit mi?" Michael bir tahminde bulundu. Katolik olabilirdi ama dışarıda gökyüzündeki yıldızlardan daha fazla aziz vardı.

"Kesinlikle," dedi Nora onaylayan bir gülümsemeyle. "Efsaneye göre, kendisini kurtarıcısı gibi ölmeye layık görmediği için T yerine X şeklinde bir çarmıhta ölmeyi talep . Ve çivilenmemiş, bağlanmış."

"Zavallı adam. Ölmeden önce çivilenmeliydi," dedi Griffin ve Nora onun koluna vurdu.

Michael hikâyeye gülerek, "Bu çok garip," dedi. "Zavallı St. Andrew."

Gösteriyi birkaç dakika boyunca sessizce izlediler. Nyx'in elinde, çarmıhta kıvranan ve çığlıklar atan bağlı genç adamı kırbaçlamak için kullandığı dokuz kuyruklu bir kedi vardı.

Nora bilmiş bir bakışla, "Yumruklarını sıkıyor," dedi. "Ona neredeyse hiç zarar vermiyor."

"Bunu söyleyebilir misin?" Michael uygun bir şekilde etkilenmiş olarak sordu.

Başını salladı. "Her şeyden önce, ona gösteriş için vuruyor. Çok yavaş gidiyor ve ona kuyruklarının ucuyla değil düz kısmıyla vuruyor."

"Ama ona oldukça sert vuruyor, öyle görünüyor." Michael gözlerini sahnedeki sahneye dikti.

Nora, "Kırbacın ucu işin ucudur," dedi ve kolunu uzatıp Griffin'in yüzüne dokundu. "Bunun arasındaki fark..." Elinin tüm düzlüğünü Griffin'in yanağında gezdirdi. Griffin iç çekti. "Ve bu." Elini çevirdi ve parmaklarının ucuyla Griffin'in kulağını fiskeledi. Griffin irkildi ve yüzünü buruşturdu.

"Ow, Nor. Güvenli kelimemi söyleyecektim ama unuttum."

"*Ornitorenkti*. Yani evet, iyi bir gösteri yapıyor ama ona hiç zarar vermiyor." Nora, çarmıha gerilmiş genç adamın dramatik bir şekilde haykırmaya devam ettiği sahneyi işaret etti. "Daha sonra Brad'in zindanı Karanlık Orman'a gidip adam gibi bir S&M yapabiliriz. Orada RACK kuralları geçerli."

"Rack?" Michael sordu. "Gerçek bir raf gibi mi?"

"Rack-rack değil. RACK, 'risk bilincine sahip rızaya dayalı sapkınlık' anlamına geliyor," diye açıkladı Nora. "SSC kurallarının aksine."

"Güvenli, aklı başında ve rızaya dayalı," dedi Griffin, Nora esnerken gözlerini devirerek. "Kesinlikle. SSC daha uysal. Yatağın altında tüylü kelepçeleri olan banliyölerdeki anne ve babalar içindir."

"RACK daha çok bizim gibi insanlar için," dedi Nora. "Daha sert şeyler yapanlar, uçlarda oynayanlar, güvenli kelimeler kullanmayanlar, vesaire."

"Sen ve Søren hiç güvenli kelimeler olmadan oynadınız mı?" Griffin arkasına yaslandı ve dirseklerini kabinin arkasına dayadı. Michael'ın ateşi yükseldi

Griffin'in siyah ipek gömleğinin geniş göğsü boyunca uzanışını gördü.

Nora başını salladı.

"Zor şeyleri sevdiğimi söyledim. Ölmek istediğimi söylemedim."

Sahne onların önünde Nyx haremının genç adamı çarmıhtan kurtarmasına izin verdi. Genç adam dört ayak üzerinde sürünerek ona yaklaştı ve çizgili ayaklarını öptü.

"Aah..." Nora iç çekti. "Eski güzel günler. Ayağa tapınmayı özleyorum. Saygı duruşunda bulunan bir erkekten daha seksi bir şey olamaz."

Griffin başını sallayarak, "Buna katılmamak mümkün değil," dedi.

"Çok fazla erkek denizaltı var mı?" Genç adam Nyx'in ayak parmağından dizine kadar öpüşürken Michael sordu.

"İnsanların kabul etmek istediğinden çok daha fazlası," dedi Nora. "Özellikle de erkekler.

Sen, Angel, özel bir şeysin ama eşsiz değilsin. Dışarıda muhtemelen erkek domlar kadar çok erkek subs var."

"Gerçekten mi?"

"Evet, Mick," diye araya Griffin. "Ve sadece eşcinsel kink sahnesinde de değil."

"Heteroseksüel erkekler tarafından bildirilen bir numaralı cinsel fantezi güzel bir kadınla seks yapmaktır." Nora şarabından derin bir yudum aldı. "Ama iki numara?"

Griffin sırtıttı ve iki parmağını havaya kaldırdı. "İki numara," dedi, "güzel bir kadın tarafından bağlanmak ve sonra onun tarafından becerilmek. Bu benim bile hoşuma gitti."

"İyiden de öte, eğer doğru hatırlıyorsam..." Nora hüznle içini çekti ve Griffin'e göz kırptı.

"Madem bu kadar çok ," diye sordu Michael, "o zaman neden-" "Neden kendini bu kadar yalnız hissediyorsun?"

Nora ona uzun uzun baktı. Michael sessizce başını salladı.

"Yalnız değilsin," dedi ve Griffin uzanıp onun dizini dostça sıktı. Ne yazık ki bu dostça sıkma Michael'ın boxer'ının içinde dostça bir tepkiden çok daha fazlasına neden oldu.

"Evimin parasını erkekler ödedi, Angel," diye devam etti Nora. "Arabalarımı satın aldılar. Beni çok zengin bir kadın yaptılar. Zindanımda hayatın her kesiminden insan vardı - şairler ve sanatçılar, rahipler ve hahamlar, polisler ve soyguncular."

"Polisler mi?"

"Oh, evet. Ne kadar büyük ve sertmiş gibi davranırlarsa, bir kadının onlara sürtük demesini ve ayağını enselerine koymasını isteme olasılıkları o kadar artar."

"Ya da başka bir adam." Griffin bu sözleri söylerken Michael'a baktı. "Hey, susun çocuklar, ikinci perde başlıyor."

Nyx haremını sahneden çıkarmıştı. Birkaç dakika içinde geri döndüler, ama bu Nyx bir Roma tanrıçasının kıyafetlerini giyiyordu. Ve genç adamları tarafından çekilen bir arabaya bindi. Ağızlarında dizginler vardı ve göğüslerinde koşumlar.

"Aman Tanrım, midilli oyunu. Ne kadar sevimli. Midillilere bayılırım." Nora öne doğru eğildi ve çenesini elinin üzerine koydu. "Onlara binmek çok eğlenceli."

"Her neyse." Griffin gözlerini devirdi. "Sanki hayatında hiç ata binmişsin gibi."

Nora daha dik oturdu. "Bilmenizi ki Efendi Fiske, birçok kez ata bindim. Şey, üç kez falan. Eski stajyerim Wes, Kentucky'liydi. Anlaşılan Kentucky'de herkes ata biniyor."

Griffin omuz silkti. "Tam olarak değil. Çoğunlukla Central Kentucky'nin mavi kanlıları. Atlar çok pahalı evcil hayvanlardır."

Nora sırttı. "Wes Railey? Mavi kanlı mı? Çocuk doğru dürüst bir araba bile alamadı. Bir Bug kullanırdı. Zavallı şey."

Michael gülümseyen Nora'ya baktı. Ama gülümsemesi tuhaf, hatta zoraki gibiydi. Her zamanki gülümsemesine hiç benzemiyordu.

"Railey?" Griffin başını eğdi ve Nora'ya baktı. "Kentucky Railey'leri gibi mi?"

"Şey, o bir Railey ve Kentucky'den," dedi Nora.

"Ailesinin adını biliyor musun?" Griffin sahnedeki midilli gösterisine sırtını döndü ve tüm dikkatini Nora'ya verdi. Nora aniden rahatsız olmuş gibiydi.

"Annesinin adı Caroline. Yeni çıkan kitabımda kullandım. Babasının adı da-"

"Jackson." Griffin onun yerine cümleyi tamamladı. "Jackson Railey mi?"

Nora'nın gözleri büyüdü.

"Griffin... bunu nereden biliyorsun?"

Griffin kıkırdadı ve kıkırdama bir kahkahaya dönüştü.

"Griffin..." Nora'nın sesi tehditkâr bir seviyeye düştü. "Neden gülüyorsun?" Griffin derin bir nefes vererek cebinden iPhone'unu çıkardı ve birkaç hızlı dokunuş yaptı ve sonra ekranda şeye gülümsedi. Telefonunu tek kelime etmeden Nora'ya uzattı.

"Oroşpu çocuğu," diye nefes aldı. Telefonu yavaşça Griffin'e geri verdi. Sonra hızla masadan kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" Griffin sordu.

"Michael'ın eve sağ salim döndüğünden emin ol. Seninle sonra evde buluşuruz. Bir şeyi kontrol etmem lazım."

Nora kalabalığın içinde kayboldu ve Michael kendini bir anda Griffin'le yalnız buldu. Bundan hiç hoşlanmamıştı.

"Griffin?" Michael fısıldadı. "Nora'ya ne gösterdin?"

Griffin Michael'a telefonunu uzattı. Michael telefonu eline aldı ve ekranı inceledi. Neye anlaması bir dakika sürdü.

Michael cevap olarak tek bir kelime söyledi.

"Siktir."

Suzanne, Peder Stearns üstünü değiştirmek için izin istediğinde onun oturma odasında dolaştı. Ne kadar güzel bir evdi... taştan bir şömine, yüzlerce deri ciltli kitap ve o güne kadar gördüğü en güzel kuyruklu piyano. Piyanonun üstünde John Donne şiirlerinden oluşan bir kitap duruyordu. Kitabı açtığında Eski işlemeli bir kitap ayraçının işaretlediği sayfayı okudu:

Girin şu silahlara, madem en iyisini düşündünüz, Bütün hüznümü dindirmek için değil, gerisini biz halledelim.

"John Donne okumama izin var," dedi Peder Stearns'ün sesi arkasından. "O bir rahipti."

"Katolik karşıtı yazılar yazan Anglikan bir rahip," diye hatırlattı ona.

"Bunu kişisel olarak algılamıyorum."

Peder Stearns kitabı ondan alıp piyanonun üstüne geri koyarken Suzanne endişeyle . Belli ki duş almıştı -sarı saçları daha koyu ıslak görünüyordu- ve yine papaz kıyafetlerini giymişti. Lanet olsun. Onun boğazına bakmayı gerçekten seviyordu.

"Çalıyor musun?" Piyanoyu işaret etti.

"İngilizce öğrenmeden önce piyano çalabiliyordum. Annem öğretmişti.

"

"Danimarkalı annen mi?"

Peder Stearns bir koltuğu işaret etti ve onun karşısındaki koltuğa oturdu. Peder Stearns

Güneş batmıştı ve sadece küçük bir lamba odayı alçak ışıkla aydınlatıyordu.

"Annem Birleşik Devletler'e geldiğinde on sekiz yaşındaydı.

New Hampshire'daki bir konservatuara müzik bursu. Burs sadece okul ücretini karşılıyordu. Bu yüzden babamın evinde dadı olarak işe başladı. Karısı yeni bir kız çocuğu doğurmuştu."

"Kız kardeşin Elizabeth, değil mi?"

"Evet. Babamın karısı zor bir hamilelik ve zor bir doğum geçirdi. Elizabeth'ten sonra başka çocuk sahibi olamadı. İyileşme sürecinde annem Elizabeth'e annelik yaptı."

"Ve babanın dikkatini çekti mi?" Suzanne gülümseyerek sordu. Bunun nereye varacağını görebiliyordu.

"Maalesef, evet." Peder Stearns gülümsemedi.

Suzanne'ın gülümsemesi, *maalesef* kelimesindeki ince vurgu nedeniyle kayboldu.

ona her şeyi anlattı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Babam bir canavardı. Bu kelimeyi hafifçe kullanmıyorum. Karısının kendisine daha fazla çocuk verememesine öfkeyi annemden çıkardı. Gebe kalana kadar ona defalarca tecavüz etti. Birine söylerse ya da kaçarsa Elizabeth'e zarar vermekle tehdit ettiği için rehine olarak yaşadı."

Suzanne eliyle ağzını kapattı.

"Babamla yaşamaya başladıktan on ay sonra doğmuşum. Beni doğurtan doktor yıllar sonra bana hiç böyle bir şey görmediğini söylemişti... acı çeken genç bir kadın tam bir sessizlik içinde doğum yapıyordu. Çılgılık atmak istememiş. Babam bundan çok keyif alırdı."

"O bir sadist miydi?"

Peder Stearns yavaşça başını salladı.

"21 Aralık gece yarısından kısa bir süre sonra doğmuşum. Bana büyükbabasının adı olan Søren ismini vermiş. Doktor bunu babamdan sakladığı orijinal doğum belgesine yazdı. Resmi doğum belgesinde şöyle yazıyor

Marcus Lennox Stearns. Marcus babamın adıydı. Bu yüzden bu isimden başka bir isimle anılmayı tercih etmiyorum."

Suzanne önce hiçbir şey söylemedi.

"21 Aralık," diye tekrarladı. "Yılın en uzun gecesi."

"Annemin hayatının en uzun gecesiydi, bir keresinde bana itiraf etmişti. Tecavüz çocuğu olmama rağmen beni seviyordu. Bana bakmak için tecavüzcüsünün evinde kalmış. Babam beni kendi çocuğu, kendisinin ve karısının çocuğu olarak yetiştirmek istemiş. Aile adını ve servetini miras alacak başka bir oğlu olmayabilirdi. Beni yeterince büyük gördüğünde, İngiltere'deki okula gönderdi. Danimarka'ya döndü ve yıllarca beni bulmaya çalıştı. Babam o zamana kadar inanılmaz bir servet ve güç biriktirmişti. Başına gelenleri kimseye anlatmadı."

Suzanne ayağa kalktı ve soğuk şömineye doğru yürüdü. *Kimseye bir şey söylemedi.*

"Kardeşim Adam," diye başladı ve derin bir nefes aldı. "Kiliseyi çok severdi. On yaşında papaz yardımcısıydı... Papaz olmak istediğine çoktan karar vermişti. Rahip."

Arkasına döndü ve Peder Stearns'ün gözleriyle karşılaştı. Peder hiçbir şey söylemedi, sadece devam etmesi için başını salladı.

"Yirmi sekiz yaşında kendini başından vurduktan sonra öğrendik... Notta rahibimiz tarafından tecavüze uğradığı yazıyordu. Yıllarca defalarca. Katolik Kilisesi öyle bir servet ve güç biriktirmişti ki..." diye aktarıyor Peder Stearns. "O da kimseye söylememiş."

Peder Stearns geldi. Elini nazikçe yüzüne koydu ve gözyaşlarının parmaklarının üzerinden süzülüğünü gördü.

"İntihar ettiği için kilise onun Katolik cenaze törenini reddetti. Kahrolası Katolik Kilisesi," dedi, taş gibi hissettiren bir şeyi yutarak. "Suzanne, çok üzgünüm." Peder Stearns eliyle hafifçe yanağını okşadı. Başparmak.

"Bana Suzanne dedin, Bayan Kanter değil."

Gülümsedi.

"Ben yaptım."

"Sana ne diyeyim o zaman?"

"Kilisedeki çocuklar yıllardır bana Peder S derler. Peder Stearns'ten daha az korkutucu sanırım. Bana en yakın olanlar, beni gerçekten tanıyanlar bana Søren derler."

"Seni tanımak isterim... Søren."

"Başlıyorsun," dedi, uzaklaştı ve tekrar sandalyeye oturdu. "Nora Sutherlin'in size ne dediğini sorabilir miyim?" Tekrar yerine oturdu ve Bacaklarını içeri çekti. Dizinin üstünden ona baktı.

"Eleanor bana kitaptaki her ismi söyler," dedi ve ikisi de güldü. "Ama çoğunlukla Søren. Adımın uygun olduğunu söylüyor gösterişçi."

"Bunu sana söylediğine inanamıyorum. Cidden, dört yıldızlı generallerle tanıştım ve gözdağı verme konusunda senin eline su dökemezler."

"Eleanor korkusuz bir kadındır, her zaman da öyle olmuştur."

"Ondan çok sevgiyle bahsediyorsun. Sakın bana yakın olmadığınızı söylemeyin."

"Yakındık. On beş yaşındayken kanunla kötü bir karşılaşma yaşamış. Bu yüzden

Yargıç bana onun kamu hizmetini denetletti. Ailesinin yapacak çok az şeyi vardı.

ondan sonra onunla. Sanırım onun babası olmak zorunda kaldığımı söyleyebilirsiniz."

"Onun bu gurur duyuyor musun?" Suzanne cevaptan emin şekilde sordu. Erotika yazarı, dominatrix... her yönüyle kötü kız.

"Onunla ne kadar gurur duysam azdır. Onun yaşama sevinci, zekası, gücü... Hepimiz onun kadar iyi olmalıyız."

"Güçlü, mi?" Suzanne, Nora Sutherlin'in resimlerini görmüştü; küçük bir şeydi.

"Onun yanında ben bile zayıf kalabileceğim kadar güçlü." Suzanne sırttı.

"Zayıf mısın? Sanırım bunu görmek isterdim."

Sören gözlerini ona çevirdi ve ona en soğuk, en sert, en çelik . Kanı dondu, elleri uyuştı, kalbi çırpınmaya başladı.

"Sizi temin ederim," dedi sessiz bir tehditle, "yapmazsınız."

Suzanne irkilmek, saklanmak, arkasını dönmek, kaçmak istedi... ama bir şey onu orada tuttu, bir şey kaçmasını engelledi. Evet, adam onun gözünü korkutuyordu. Ama Peder Stearns olan o taş duvarın ardında başka bir şey, o tertemiz yakanın ardında yaşayan başka biri gözüne çarptı. Onu görmeliydi, tanımalıydı.

"Bana Eleanor'dan biraz daha bahset," dedi, bir şekilde Eleanor'u tanımanın onu tanımak anlamına geleceğini sezmişti. "Gizli bir şey yok. Kişisel bir şey değil. Sadece onun hakkında. Nasıl biri?"

"Eleanor nasıl biri?" Bu soruya neredeyse gülüyordu. "Bana Tanrı'nın neye benzediğini de sorabilirsin. O Tanrı değil ama açıklaması da bir o kadar zor. Bütün gece sürebilir."

Suzanne sandalyede arkasına yaslandı ve onu inceledi... ince burnunu, güçlü erkeksi çenesini, garip bir şekilde yontulmuş dudaklarını. Gözleri ellerine kaydı. Bir piyanistin elleri, zarif, çevik, hassas. Onun üzerinde... onun içinde hissedirdi? Onu zayıf görmek istiyordu. Onu görebileceği her şekilde görmek istiyordu.

"Bütün gece benim."

* * *

Günah Vergisi'nin dışında Nora bir taksiye bindi ve şoföre Manhattan'da bir adres verdi.

"Bundan emin misin?" diye sordu şoför. "Hayır-"

Nora, "Sadece git," diye emretti ve şoför hemen sustu. Birkaç dakika içinde siyah-beyaz üç katlı bir kasaba evinin önünde durdular. Nora taksinin önüne para attı ve tek kelime etmeden indi. Ön basamakları hızla çıktı ve kapıdan içeri girdi. Bir anda dört rottweiler ona . "Susun çocuklar."

Dört köpek de onun sözleri karşısında inledi ve arka ayaklarının üzerine oturdu. Genelde korkutucu bir üne sahip olan ama derin bir sevgi besleyen köpeklerle oynamak için zaman ayırırdı. Nora üçüncü kata çıktı ve koridordan aşağı indi. Koridorun sonunda Kingsley'in özel ofisinin kapısını açtı.

Dosyalar... Dosyalara ihtiyacı vardı. Nora ofisi taradı. Çok fazla dosya dolabı vardı. Nereden başlayacağını bilemiyordu.

İlk dolabın en üst çekmecesini açtı ve düzgünce isimlerle etiketlenmiş sıralar halinde dosyalar buldu - soyadı, virgül, ad ve bir numara. Üçüncü dolabın alttan ikinci çekmecesinde *Railey, Wesley (John), 1312 dosyasını* buldu. Nora dosyayı çevirerek açtı.

"Allah kahretsin." Dosyayı kapattı, çekmeceyi çarptı ve dolabın ağır abanoz ağacına yaslandı. Kingsley'nin bütün dosyaları şifrelediğini unutmuştu. Hayır, diye düzeltti, Kingsley ve Juliette onun dosyalarını şifrelemişti. Ve Juliette, Kingsley'nin Haitili güzel sekreteri, patronunu kızdırmak için elinden gelen her şeyi yapmaya bayılırdı. Nora'nın dosyalardan birinin şifresini çözmesine yardım etmek de buna dahildi. Dosyayı tekrar açan Nora sayfaları saydı, dört. Şüphesiz Juliette...

"*Chérie*? Burada ne yapıyorsun?" Nora

başını kaldırıp bakmadı bile.

"Gece yarısı oldu, King. Juliette sen üzerinde değilken üşümeyecek mi?"

"Bensiz birkaç dakika daha hayatta kalabilir. Ve soruma cevap vermediniz."

"Hafif bir okumaya ihtiyacım vardı." Bir anlam çıkarabilmek umuduyla dosyayı tekrar karıştırdı. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Ofisi alarma geçirdim."

Nora sertçe Kingsley'e baktı. Alarm mı? Kingsley, bırakın alarmı, evin kapısını bile kilitlemezdi. Gösteriş yapmayı severdi.

güvenlik duygusu. Tüm New York, en azından suç unsurları, Kingsley Edge'i geçmemeleri gerektiğini iyi biliyordu.

"Dosyamı her kim çaldıysa... ondan , değil mi?" Nora sordu. "*Evet*. Ve bu sizin de korkmanız gerektiği anlamına geliyor. Bu da demek oluyor ki Efendinin izni olmadan kasabaya gelmemelisin."

Kingsley tam Nora'nın önünde duruyordu. Dosyanın üstünden Kingsley'nin çıplak göğsünü gördü -zeytin tenli, yakışıklı kaslı ve içi dışı eski yaralarla delik deşik. Kingsley dosyayı Nora'nın elinden aldı ve Nora isteksizce onun gözlerine baktı.

"Neden buradasın?" Kingsley sordu, sesi yumuşaktı ama tehditkâr değildi.

Nora ilk başta hiçbir şey söylemedi.

"Cevap ver bana," dedi Kingsley. Nora ona ters ters baktı. Bugünlerde emirleri Søren'den alıyordu, başka kimseden değil. "Burada ne işin var senin? Griffin'le birlikte şehir dışında olman . Gecenin bir yarısı ofisimde değil."

Nora hiçbir şey söylemedi. Üzerinde koyu gri bir pantolon ve düğmeleri açık beyaz bir gömlekten başka bir şey olmayan Kingsley etikete baktı.

"Ah," dedi başını sallayarak. "Anlıyorum. Evcil hayvanınız... onu özlüyorsunuz."

"Wesley benim en iyi arkadaşım, oda arkadaşım ve stajyerimdi. Benim evcil hayvanım değil. Ve bu gece bir midilli gösterisi izledik ve ben atlar, Wesley, Kentucky ve Griffin hakkında konuşmaya başladım-"

"Ve Griffin biliyor. Ve şimdi sen de biliyorsun."

Nora, "Bana stajyerimin kim olduğunu söyle," diye sordu. "Griffin bana bir fotoğrafı. Kentucky Derbisi'nde Prens Harry ile konuşuyordu. Prens Harry. Ve fotoğrafın üzerinde şöyle yazıyordu-"

"Kentucky Prensi yarış formlarını bir Prens ile karşılaştırır İngiltere," Kingsley dosyayı son sayfaya kadar çevirip ona o fotoğrafı gösterirken sözlerini onun için tamamladı. "Buna oldukça aşinayım."

"Lanet olsun. Biliyordun. Onun kim olduğunu biliyordun ve bana söylemedin. Bunu nasıl yapabildin?"

"Sana hiç söylemedi. Bu onun seçimiydi. Bunu söylemek bana düşmezdi." "Artık öyle. Bana stajyerimin kim olduğunu söyle."

Kingsley masaya doğru yürüdü ve kenarına oturdu.

"Önce bana neden bilmek istediğini söyle. Onu sen gönderdin. O gitti." Nora elini kalbinin üzerine koyarak göğsüne yasladı.

"Burada değil. Buraya gitmedi."

"O bundan daha iyisini hak ediyor, *le prętre* hak ."

Nora buna itiraz edemezdi. "Biliyorum. Onun istediğini biliyorum. Beni Søren'e geri götürmek istedin."

"*Le prętre*'in tekrar mutlu olmasını istedim. Bazı nedenlerden dolayı, onu mutlu ediyorsun.

Ama bu..." Dosyayı kaldırdı. "Bu kimseyi mutlu etmeyecek."

Nora iç çekti. Kingsley'nin masasına doğru yürüdü ve karşısındaki sandalyeye çöktü.

"Ona, Søren'e geri dönecektim." Kingsley'nin çıplak ayaklarına baktı. Onu kendine özgü diz boyu binici çizmeleriyle görmemek çok garipti. Sadece seks onu o botlardan kurtardı. Nora evin içinde bir yerlerde Juliette efendisinin nerede olduğunu merak ediyordu. Ama Juliette'in beklemesi gerekecekti.

Kingsley derin derin güldü. "Bu gece ne kadar içtin?
Maîtresse? Ona geri döndünüz." Nora kendi kendine gülümsedi.

"Hayır... Yani Søren'e bir buçuk yıl önce geri dönecektim. Eylül ayında bir Çarşamba günüydü. Bütün o hafta... Neden bilmiyorum ama bütün o hafta boyunca Søren'i ne kadar özlediğimi düşünmekten nefes alamadım. Onsuz hem iyi hem de kötü günler geçirdim. O gün kötü başladı. Yeterince kötüydü, vazgeçmeye, kendimi alçaltmaya, beni geri alana kadar Søren'in ayaklarına kapanmaya karar verdim. Ama yapmadım. Neden biliyor musun?"

Kingsley ilk başta konuşmadı. On kalp atışından sonra nihayet cevap verdi.
"*Pourquoi*?"

"Çünkü Yorke'ta o aptal yazı dersini verdiğim ilk gündü ve o sınıfa girdiğimde bana daha önce hiç benim gibi bir şey görmemiş gibi bakan o güzel, iri kahverengi gözleri gördüm. Wesley ile tanıştım. Ve unuttum. Søren'e geri dönmek istediğimi unuttum." Nora boğazındaki gözyaşlarını yuttu. "Oops."

"Bunu hiç duymamış gibi davranacağım." Nora sefilce güldü.

"O gece sana geldim. Hatırlıyor musun, King?" Nora onun gözlerine baktı ve zihninin ve bedeninin anılarla yanıp tutuşmasına izin verdi - Manhattan'a koşmak, merdivenleri koşarak çıkmak... neredeyse bu geceki gibi. "Evinde mışıl mışıl uyuyordun.

Yatağa girdim ve sen uyurken seni bileklerinden tuttum. "

Kingsley keskin bir nefes aldı ve kaçtı. Kingsley'nin bu yönü hakkında asla konuşmamak gibi bir kuralları vardı.

"Evet, hatırlıyorum."

"Yanıyordum," diye itiraf etti. "Yorke'ta sınıfımdaki o çocuk için. Wesley için. Açıkçası hıncımı ondan çıkaramadım. senden çıkardım." Nora, Kingsley'nin koyu renk gözleriyle karşılaştı. "O gece birlikte geçirdiğimiz ilk gece olabilirdi. aynı kişi."

Kingsley konuşmadı. Nora da başka bir şey söylemedi.

"Bir iki kez *le prêtre*'i senden daha çok sevip sevmediğimi merak ettim, *canım*. Artık biliyorum."

"Kingsley..." Nora gözlerini sımsıkı kapattı ama isyankâr bir gözyaşı kaçtı. "Birini bu kadar çok sevip ona sahip olamamanın nasıl bir his olduğunu bildiğini biliyorum. Lütfen... bu gece yalvaran benim."

"Eğer bu bilgilerden herhangi birini *prêtre'e* zarar vermek için kullanırsanız..." Kingsley'nin sesi kesildi ve tehdit söylenmeden kaldı. Bunu söylemesine gerek yoktu. O ve Kingsley arkadaş değillerdi ve hiçbir zaman da olmamışlardı. Søren için onlar Yakup ve Esav'dı. En azından Kingsley'in zihninde. Ve şimdi Søren'i incitirse... artık aralarında bir rekabet olmayacaktı. Bu bir savaş olurdu.

Öyle olsun.

Kingsley ona son bir kez baktı. Masasından tel çerçeveli zarif bir gözlük aldı, taktı ve dosyayı açtı.

O okudu. Nora dinledi. Ve şafak sökerken bir şeyi biliyordu.

Wesley yalan söylemişti.

Michael ve Griffin, Nora her ne yaptıysa -Michael hâlâ tam olarak emin değildi- onu yapmaya gittikten sonra Sin Tax'ta fazla oyalanmadılar. Griffin'le birlikte midilli gösterisinin geri kalanını izlediler. Gösteri sona erdiğinde Michael bir sonraki gösteriyi beklemek için öne doğru eğildi ama ensesinde parmaklar hissedince dondu kaldı.

Michael yavaşça başını çevirip onu kapüşonlu gözlerle izleyen Griffin'e bakarken vücudundaki her kas gerildi, her sinir karıncalandı.

"Hadi gidelim." Griffin Michael'ın boynunu nazikçe sıktı ve Michael vücudu ne kadar istese de bundan zevk almamak için son derece konsantre olmak zorunda kaldı. "Kuşumuz geldi."

Michael yavaşça başını salladı, Griffin'in elini bırakmak istemiyordu. Ama Griffin üzgün bir şekilde kabinden ayrıldı ve elini de yanında götürdü. Michael kalabalık kulübün içinden arka çıkışa doğru ilerlerken onları yakından takip etti. Griffin'in yürüyüşünü izlemeye o kadar odaklanmıştı ki, Michael onun ayağını fark etmedi.

Ta ki kazara tekmeleyene kadar.

Özür dilemek için arkasını dönen Michael, yirmili yaşlarının ortasında, kıvrıcık sarı saçları ve gülümseyen boş gözleriyle solgun ve yakışıklı bir adamla yüz yüze geldi.

Adam bir adım öne çıkınca Michael, "Özür dilerim," diye kekeledi.

"Ben değilim." Adam Michael'ı bir aşağı bir yukarı süzdü. "Adın ne senin?"

"Um..." Michael etrafta Griffin'i ama görünüşe göre onu gözden kaybetmişti. Kalabalığı. "Michael. İhtiyacım var-"

"Al Michael," dedi adam, ayağıyla bir sandalye çekerek. "Bacağıma tekme attın ve ayakkabımı çizdin. En azından bunu telafi etmek için oturup benimle bir içki içebilirsin. Sonra da gönlümü almak için yapabileceğin en iyi şey hakkında konuşuruz."

Michael'ın kalbi hızla çarpıyordu. Griffin hangi cehenneme gitmişti? "Yapamam. Bulmak zorundayım-"

"Yapabilirsin. Yapmalısın." Adam gülümsedi.

"Yapacaksın." "O yapmayacak."

Griffin omzunda belirdiğinde Michael rahat bir nefes aldı. Genç adamın gözleri tanıdık bir şekilde parladı.

"Griffin Fiske... burada ne halt ediyorsun?" dedi sarışın adam, Griffin'e geniş ve açıkça sahte bir gülümseme vererek. "Kingsley Edge'in sikini yalıyor olman gerekmiyor mu?"

Griffin, "Cuma geceleri izinliyim," dedi.

"Her gece izinliyim. Hayır, bekle. Ben her gece izinliyim. Bu kadardı. Yani burada araya giriyorsun Griff. Yeni bir arkadaş ediniyordum."

"Yeni arkadaşın benim eski arkadaşım, Çakal." Griffin Michael'a doğru yaklaştı.

"Hepimiz arkadaş olamaz mıyız?"

Griffin gülümsedi. "Hayır. Biz gidiyoruz."

"Sen gidiyorsun. O kalıyor. O benim randevum." Jackal sıırttı ve Michael'ın yüzünü okşayacakmış gibi uzandı. Griffin'in eli yıldırım hızıyla Jackal'ın bileğini kavradı ve Michael irkildi.

"Malıma dokunma Jack. Saklamak istediğin hiçbir parçana dokunma."

Michael sadece Jackal'ın parmaklarının yüzünün birkaç santim ötesinde havada acizce sallanışına, Griffin'in elinin bileğini siper gibi kavrayışına bakabiliyordu. Kulübün loş ışığında bile Michael, Jackal'ın yüzündeki zorlukla gizlenen acıyı ve elinden akan rengi fark edebiliyordu.

Çakal'ın çenesi sıkıştı.

"Üzgünüm, Griff. Senin olduğunu bilmiyordum."

Griffin çenesini kaldırdı ve Jackal'a baktı. "Evet, öyle." "Dürüst bir hata."

Griffin başını sallayarak Çakal'ın elini . "Elbette. Herkesin başına gelebilir. Hazır mısın Mick?"

Michael Griffin'e baktı. Göz kulübün yarısının onları izlediğini fark etti. Bu kadar dikkat çekmişken, Michael aşağılanmış hissetti. Ama herkesin önünde Griffin Fiske'nin malı olarak anılmak, yalan bile olsa, kalbini ve başka bir yanını gururla kabarttı.

"Evet, efendim."

"Efendim" deyince Griffin'in gözleri hafifçe büyüdü ama hemen toparlandı. Griffin rahat bir hâkimiyet havasıyla elini Michael'ın beline koydu ve onu Jackal'dan uzaklaştırarak arka çıkışa doğru yönlendirdi.

"Kim bu adam?" Çıkışa geldiklerinde Michael fısıldadı.

"Jack Albrect."

"Eski arkadaşın mı?"

Griffin arka kapıyı açarken onun gözleriyle karşılaşmadı. "Eski bayi. Artık onun en iyi müşterisi olmadığım için beni pek sevmiyor."

"Oh." Michael buna söyleyecek başka bir şey bulamadı. Merdivenlerden çatıya çıktılar ve Michael Griffin'in belindeki elini çoktan özlemişti. "Beni ondan uzaklaştırdığın için teşekkürler. Bilirsin... Birlikteymişiz gibi davranmak. Yani, birlikteyiz ama değiliz... Ben değilim..."

Griffin arkasını döndü ve ona baktı. Bir şeyler söylemeye başladı ama helikopterin pervaneleri tüm sesleri bastırdı. Sessizlik içinde Griffin'in malikânesine kadar uçtular. Artık gece olduğundan Michael altlarını pek göremiyordu, bu yüzden sadece karanlığa baktı ve Jackal ona dokunmaya çalıştığında Griffin'in gözlerindeki öfke dolu bakışı ve Griffin'in sırtındaki parmaklarının kalabalığının içinde ona rehberlik etmesinin inanılmaz rahatlatıcı hissini hatırladı. *dokunma, Jack.* Nora'nın kitapları ve Geceleri kulağına fısıldadığı erotik emirler onu Griffin'in o beş kelimesi kadar tahrik etmemişti. *Benim malım.*

Keşke.

Sessizlik içinde eve doğru yürüdüler. Michael Griffin'e bir şeyler daha söylemek istedi ama bir kez daha kelimeleri bulamadı. Ya da belki de kelimeleri bulmuştu ama söyleyecek cesareti yoktu.

Merdivenlerin tepesinde kendi yollarına gitmeye başladılar. Ama Griffin onu bir sözle durdurdu.

"Bir saniye Mick. Senin için bir şeyim olduğunu unutmuşum. Odamda."

"Gerçekten mi? Ne oldu?" Michael endişeyle Griffin'i odasına kadar takip etti.

büyük yatak odası. Michael odaya sadece bir ya da iki kez başını uzatmış ama eşikten hiç geçmemişti. Ona kutsal bir yer gibi gelmişti. Griffin'in uyuduğu yatağın, üzerinde seviştiği çarşafların huzurunda bulunmaya kendini layık hissetmiyordu.

"Ne oldu?" Griffin tekrarladı. "Hiçbir şey. Sadece seni odama sokmak için bir hat."

Michael dondu kaldı. Griffin güldü ve onu omzundan yakaladı.

"O kadar korkmuş görünme. Yatak odama gelen herkes gülümseyerek ayrılır. Alfred hariç, ama onun da tek sebebi dip."

Griffin'in odasına girdiklerinde Michael kahkahalara boğuldu.

Griffin çekmeceleri karıştırmaya başladığında Michael, "Nora bunun herkes için olmadığını söylüyor," dedi.

"Bir sonraki uşağı işe alırken, önce pozisyon tercihlerini soracağımdan emin olabilirsin. Biliyor musun, gerçek bir işe girmek zorunda kalmamam iyi bir şey. Ben cinsel taciz davası açılmayı bekleyen biriyim."

"Nora, eski stajyerinin iş tanımına 'cinsel tacize uğramak' ifadesini koyduğunu söyledi."

"Akıllı bir kadın. Avukat olabilirdi ama yeterince sadist değildi."

Griffin yatağının altından bir çanta çıkardı ve Michael'a uzattı.

Michael çantayı açmadan önce bir süre ona baktı. İçinden kare şeklinde ve ketene sarılmış bir şey çıkardı. Keten sargıyı çıkardı ve şimdiye kadar dokunduğu en yumuşak, en esnek deriyle kaplı büyük, siyah bir kitap buldu.

Griffin gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken, "Sadece yeni bir eskiz defteri," dedi. "Diğerini neredeyse doldurduğunu gördüm."

Griffin gömleğini bir sandalyenin arkasına fırlattı.

Hediye karşısında çok etkilenen Michael zar zor konuşabildi. Kelimeleri toparlaması birkaç saniye sürdü.

"Teşekkürler Griffin," diye fısıldadı. "Bu harika."

Daha önce hiç bu kadar pahalı ve kaliteli bir eskiz defteri olmamıştı. Griffin omuz silkerek kemerini çözdü ve çıkardı. Griffin'in elindeki siyah deri kemerin görüntüsü... Griffin gömleksiz, her zamanki mükemmel saçları uçuştan dolayı hafifçe dağılmıştı... Michael birdenbire neredeyse tam bir nefes almak . Sürekli nefes alıyor ve vermeyi unutuyordu.

Griffin tam önünde duruyordu. Koridorda bir bomba patlasa, Michael yine de gözlerini Griffin'in sert karnının düz düzleminden .

"Ben 'efendim'i daha çok sevdim." Griffin başını eğdi, kaşlarını kaldırdı ve Michael'a baktı.

Michael sadece kızarabildi.

"Bir şey değil Mick." Griffin uzaklaştı ve yatağının kenarına oturdu, kemer hâlâ elindeydi.

"Gerçekten çok güzel. Ben gidip resim çizeceğim." Michael kapıya doğru geri dönmeye başladı.

"İyi eğlenceler... çizerken." Griffin gülümsemeden, ironi yapmadan, yüzünde ya da yontulmuş dudaklarında en ufak bir eğlence belirtisi olmadan ona baktı. Griffin hem akılsızca hem de hesaplı görünen bir hareketle kemeri ellerinin arasında gerdi.

"Tamam... iyi geceler, Griff. Tekrar teşekkürler. Bilirsin, her şey için."

Griffin sonunda gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmadı. "İyi geceler, Mick."

Michael arkasını döndü ve kapıya yöneldi. Bunu yapabiliyordu. Gidebilirdi. Gidecek ve yatacaktı. Ağzını kapalı tutacak ve hiçbir şey söylemeyecekti çünkü o her zaman ağzını kapalı tutar ve hiçbir şey söylemezdi. Ne istediğini hiç sormadı, neye ihtiyacı olduğunu hiç itiraf etmedi. Bu böyleydi ve hep böyle olacaktı.

Griffin'yatak odasının eşiğinde Michael sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi durdu. Yavaşça geri döndü.

Griffin hâlâ yatağının ucunda oturmuş, elinde deri kemeriyle onu izliyordu.

"Um...Griffin?"

* * *

Suzanne kıpırdandı ve dik oturdu. Bu da neydi böyle? Yüzünü ovuşturdu ve etrafına bakındı. Kahretsin, Peder Stearns'un papaz evinde uyuyakalmıştı. Søren'in papaz evi, diye hatırlattı kendine. Eğer babası bir tecavüzcü olsaydı, o da onun adının bir parçası olmak istemezdi.

Bileğini ay ışığına doğru kaldırarak saati kontrol etti-3:53

Søren, Nora Sutherland'in nasıl biri olduğunu açıklamanın bütün gece süreceğini söylediğinde şaka yapmıyordu. Ona Sacred Heart'taki gençlik yıllarını hikâye üstüne hikâye anlatmıştı... bir keresinde bir rahibeye kutsal iç çamaşırı giyip giymediğini nasıl sorduğunu; bir yürüyüş gezisinde, küçük kız kardeşini tekmelediği için ona saksocu diyen bir çocuğun onu itmesi sonucu bileğini nasıl burktuğunu;

Araba çaldığı için hakim onayla yüklediği kamu hizmetinin onu nasıl öfkeli küçük bir canavar genç kızdan

En sevdiği evsizler barınağı sakini aşırı dozda uyuşturucudan öldüğünde kollarında ağlayan şefkatli genç kadın.

Suzanne boş şömineye gülümseyerek, "Sanırım ondan hoşlanacağım," demişti. "Acaba o da benden hoşlanır mıydı?"

"Eleanor'u tanıyorsam ve beni araştırdığını düşünürsek, muhtemelen seninle tanıştıktan sonraki ilk beş dakika içinde sana asılır ve sonraki beş dakika içinde de hayatını tehdit ederdi."

Tüm konuşmalarından sonra Suzanne, Peder Stearns hakkında tek bir sonuca vardı: O düşman değildi. Hala ne olduğunu bilmiyordu. olası bir çıkar çatışmasıydı ve bu onu endişelendiriyordu. Ama hiçbir şekilde cinsel bir avcı değildi. Bunun doğruluğunu kalbinde hissediyordu.

Kendini içinde bulunduğu bu aptalca durum bile onun doğuştan gelen nezaketini kanıtlıyordu. Saatlerce konuştuktan ve çok güçlü bir kadeh kırmızı şaraptan sonra uykuya dalmıştı. Adamın kanepesinde, üzerinde bir battaniyeyle uyandı. elbiselerini giymiş ve ayakkabılarını çıkarmış.

Tepesinde parke gıcırtısı duydu. Eve gitmesi gerekiyordu, hemen şimdi eve gitmeliydi. Ama ona veda etmeden ve battaniye için teşekkür etmeden de gidemezdi. Bazen uyku sorunu yaşadığını ve genellikle sabaha kadar üst kattaki ofisinde çalıştığını itiraf etmişti.

Suzanne battaniyeyi katladı, ayakkabılarını giydi ve endişeyle dar merdivenlerden ikinci kata çıktı. Koridorun sonunda açık bir kapıdan yere yayılan soluk bir ışık gördü. Yürümek Suzanne onu varlığından haberdar etmek için yüksek sesle koridorun sonuna geldi ve keskin bir nefes aldı.

Ofisi değil... yatak odası. Dört direkli yatağının yanında Søren ona sırtı dönük bir şekilde duruyordu. Yatağın yanındaki masanın üzerinde Roma yakasını gördü. Onu izleyen Suzanne dondu kaldı, hareket edemedi, Søren yavaşça kol düğmelerini açıp gömleğinin kollarından kaymasına izin verirken başka tarafa bakamadı.

Hayatında hiç bu kadar zarif bir vücuda sahip bir adam görmemişti... Sırtının her santimi yağsız kaslarla dalgalanıyor, pazuları sinirli damarlarla kabarıyordu. Omurgasının uzun çizgisi bir kanyon gibiydi. dudaklarıyla tekrar tekrar geçiyordu. Onun kürek kemikleri arasındaki o geniş pürüzsüz tende mutlu bir şekilde yaşayıp ölebilirdi. Onun Elleri göğüs kafesinin kıvrımlarını izlemek için kaşınıyor, dili ensesini tatmak için ağırıyordu. Parmakları karıncalandı, göğüs uçları gerildi ve midesinin derinliklerinde sıvı ısı toplandı.

"Suzanne, bütün gece koridorda durup bana mı planlıyorsun? Yoksa içeri mi geliyorsun?"

Bölüm II

Altı Hafta Sonra

Gözlerini kapalı tutarsa ve kadın konuşmazsa, muhtemelen bunu başarabilirdi. Eli ipek bluzunun altına kayd ve karnının yumuşak tenini okşadı. Elleri göğsünde gezinirken dudakları ağzından boynuna doğru hareket etti. Gözleri sımsıkı kapalıyken, vücudu onun kalçalarına yaptığı baskıya ve kıvrımlarının sıcaklığına tepki vermeye başladı. Adam kızın eteğini yukarı doğru itmeye başladığında kız aşk dolu bir iç çekti.

"Bu benim yatağında daha rahat olabilir, Wesley."

Wesley nefesini verdi ve gözlerini açtı. Onun tek bir cümlesiyle o an paramparça oldu. Onun dudaklarını öpmeyi bırakmamalıydı. zaman konuşamazdı.

Arabasının arka koltuğunda doğrulup ellerini saçlarında gezdirdi ve alnını ovuşturdu.

"Sorun nedir?" Bridget eteğini tekrar aşağı çekerken sordu. "Durmana gerek yoktu. Sadece arabadan başka bir yerde bitirsek iyi olur diyorum."

"Özür dilerim. Ben sadece..." Wesley onun duygularını incitmeyecek doğru sözcükler bulamadığı için cümlesini bitirmedi.

"Sadece ne?"

Kadının sesindeki gerginliği duydu ve iç çekti. "Sadece... hazır değilim."

Hazır olmadıklarını söylediğinde gözlerini devirdi ve kollarını mutsuz bir şekilde göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Wes, iki aydır çıkıyoruz. İki *aydır*. Son erkek arkadaşım ile ikinci seks yapmıştık. Ya sen ve ben? İki ay oldu ve sana dokunmama bile izin vermiyorsun."

"İşleri ağırdan almayı severim. Ben..." Durdu ve ona tüm gerçeği anlatmayı düşündü. Ama tüm gerçeği anlatmak için bazı şeylerden -ve bir kişiden- bahsetmek gerekiyordu ve bu konuda hiç konuşmak istemiyordu. "Eski-moda."

"Eski moda. . Bunu kabul edebilirim. Belki. En azından senin gibi eski kafalı bir tipin kız arkadaşıyla ne zaman seks yapmaya hazır olacağı konusunda bana bir fikir verebilir misin?"

Başını çevirdi ve Bridget'e baktı. Ne kadar güzel bir kadındı; sarıya çalan koyu renk saçlı, uzun boylu ve ince yapılı, babasının deyişiyle bir afet; kendisinden yedi yaş büyük bir afet.

"Sen babamın sekreterisin. Bu işe karışmamızın kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum." A

uyduruk bir bahane. Babası onu Bridget'le flört ederken gördüğünde çok heyecanlanmıştı. Neredeyse Wesley'e ona çıkma teklif etmesini emredecekti.

"Madem , o zaman benden ayrıl ve bu işi . Duygularımla oynamayı bırak."

mı? Nedense korkması gereken bu iki kelime ona ölüm çanı gibi değil de özgürlük gibi geliyordu. Ayrılmak, belki de ayrılmalılar.

"Tamam," dedi başını

sallayarak. "Tamam ne?"

"Tamam, ayrılacağız. Haklısın. Böyle davrandığım için götün tekiyim.

Karmaşık bir durum ve bu konuya girmek istemiyorum. Ama tamamen haklısın."

Bridget'in kahverengi gözleri büyüdü.

"istediğimi söylemedim. Sadece demek istedim ki-" "O zaman neden-"

"Neden davranıyorsun?" diye sordu. "Birlikte iyiyiz. En azından ben öyle olduğumuzu sanıyordum."

"Ama sen sürekli yeterince hızlı hareket etmediğimizden yakınıyorsun. Belli ki birlikte iyi olmadığımızı düşünüyorsun."

"Bence . Wes..." Boş ellerini havaya kaldırdı.

Midesi suçluluk duygusuyla sıkıca yumruğa dönüştü. Eğer Bridget, Nora'nın o gün hissettiği acının bir parçasını bile hissetseydi-

Hayır. Nora'yı düşünmeyecekti. Bütün günü Nora'yı düşünmeden geçirmişti ve onun tekrar düşüncelerine girmesine izin vermeyecekti. O, Bridget ve onların sorunlarının Nora'yla ya da ona karşı hissettikleriyle hiçbir ilgisi yoktu. Hissettim-geçmiş zaman.

"Yapabilir miyiz-" diye başladı ve durdu. "*Bunu yarın miyiz?*" demek istemişti. Ama bu işi bitirmesi gerektiğini biliyordu.

Bridget en azından gerçeği hak ediyordu. Hâlâ bakire olduğu gerçeğini değil

Onunla birlikte olamamasının nedeni bu değildi. Hatta bu, tüm nedenlerin en küçüğü bile olabilirdi.

"Ne yapabilir miyiz?"

Wesley derin, sakın bir nefes aldı ve karanlıkta Bridget'in gözleriyle buluştu.

"Ben başka birine aşığım. Ve seninle seks yapamam çünkü sürekli onu düşünüyor olacağım ve sen bunu hak etmiyorsun."

Bridget uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Ona bakmadı bile. "Kim?"

Sonunda konuştu.

Wesley o zaman güldü, zavallı, yorgun bir kahkaha. "Nora Sutherlin'i hiç duydun mu?"

Bridget'in çenesi düştü. "O çılgın yazar mı?"

Wesley başıyla onayladı. Başını sallayıp arabanın kapısını açmadan önce uzun bir süre ona baktı.

"Beni terk etmek istiyorsan terk et." Ön koltuktan çantasını aldı. "Ama en azından bana gerçeği söyleyecek kadar erkek ol."

Bridget'in topuklu ayakkabıları, araba yolundan evine kadar olan kısa mesafe boyunca beton üzerinde tıkırdadı. Perde kapısının açıldığını ve hızla kapandığını duydu. Wesley arka koltuktan sürünerek babasının arabasının ön tarafına geçti.

geniş Cadillac'a bindi ve arabayı çalıştırdı. Versailles Yolu'na saparak çiftliğe doğru yola çıktı. Geceleri bu yoldan nefret ederdi. Çok uzun, çok sıkıcı, zihninin gitmesi gerekmeyen yerlerde dolaşmasına izin vermek çok kolaydı. Küçük şato Yirmi yıl önce tuhaf bir adamın karısına yaptırdığı bu ev, yolun bu kısmında ilgi çekici olan tek şeydi. Wes sağ taraftaki kaleye baktı. Evet, hâlâ oradaydı. Sürmeye devam etti.

Wesley eve dönüş yolu boyunca gecenin bu kadar kötü sonuçlanmasından dolayı kendini azarladı. Bridget... harikaydı. Zeki, güzel ve yaşlı... Bu hoşuna gitmişti. Otuzlu yaşlarının başında bir kadınla geçirdiği bir yıl ve üç ay Wesley'yi kendi yaşındaki kızlara karşı neredeyse alerjik hale getirmişti - sarhoşça mesajlaşmalarına, iğrenç Facebook'larına, Ugg botlarına ve geniş gözlü flörtlerine. Nora Ugg bot giymiyordu. Ya da Facebook'ta oynamazdı. Ya da sarhoş mesajı. O siyah deri giyerdi.

kayışlı ve fermuarlı botlar. Bir denizci gibi küfrediyor, bir balık gibi içiyor, bir erkek gibi dövüşüyordu - kelimenin tam anlamıyla. Bir keresinde boks yaparken izlemişti ve Bruce adında emekli bir tüy siklet boksörü olan antrenman partnerini üç rauntta nakavt etmişti.

Ve Nora kimseyle flört etmezdi. Nora bir keresinde, "Flört etmek ciddi olmayan insanlar içindir, Wes," demişti. "Ben baştan çıkarırım."

Kahretsin... Bridget'ten daha yeni ayrılmıştı ve burada Nora'yı . Yine. Her zamanki gibi. Kentucky'ye taşındığından beri her gün olduğu gibi. Ailesine Nora'dan hiç bahsetmemişti, sadece çiftliği çok özlediğine karar verdiğini söylemişti. Annesi almıştı. Babası da

daha şüpheli. Elbette, Nora onu evlerinden kovduktan sonraki o korkunç haftalarda bir tür zombiye dönüşmüştü. Dönemi sersemlemiş bir halde bitirmiş, arkadaşı Josh'un kanepesine çökmüş ve cep telefonuna bakarak Nora'nın arayıp bir hata yaptığını, onu tekrar evinde istediğini söylemesini beklemişti.

Ama telefon hiç çalmadı. Onu aradığında bile cevap vermedi. Ve şimdi on üç ay sonra, ondan hala tek bir kelime bile duymamıştı. Mutlu muydu? Güvende miydi? Şu anda Søren'le birlikte miydi? O piç kurusu ona zarar mı veriyordu? Onları birlikte düşünmek bile Wesley'nin kalbini sıkıştırıyordu. Sadece Søren'e duyduğu nefret, Nora'ya duyduğu kalıcı aşktan daha sıcak ve daha güçlü bir şekilde yanıyordu.

Ama zar zor.

Wesley sürücüyeye döndü ve güvenlik kodunu girmek için durakladı. Demir kapılar esneyerek açıldı ve içeri girdi. baktı, saat 11:53. Tanrı'ya şükür annesiyle babası saatlerdir yataktaydı. Birkaç dakikalığına ana eve girerse kimse onu sorularla rahatsız etmezdi.

Dairesel yola girdiğinde farları söndürdü. Eve döndüğünden beri arka taraftaki misafırhanede yaşıyordu. Ama bütün postalar büyük eve gidiyordu. Tulane'e başvurmuştu. Harika bir tıp hazırlık programı.

-Ama NOLA'nın havasını kaldırabileceğinden pek emin değildi. Kentucky yazları yeterince kötüydü.

Wesley antrede durdu ve girişteki büyük aynanın yanındaki lambayı yaktı. Kendisine bir göz attığında, arkasından yansıyan kişiyi hâlâ tam olarak tanıyamamıştı. Çok ihtiyacı olan saç kesimini aylardır erteliyordu. Nora'yla birlikte yaşarken, saçları çok uzadığında Nora ona saldırırdı, bazen kelimenin tam anlamıyla. Bir kanepede uzanmış kitap okurken göğsünde bir ağırlık hissetmişti. Kitabı uçtu ve Nora'yı dizlerini kalçalarına dayamış halde buldu; iki eli de göğsündeydi ve

Bir tür gerilla kuaförü gibi dişlerinin arasına bir makas sıkıştırmış.

"Ne yapıyorsun sen?" Wesley, Nora bir eliyle onu tutarken sağ eliyle de makası tutmasını istedi.

"Saçını kestirmek. Dünyadaki tüm erkekler arasında en güzel kahverengi gözlere sahipsin ve lanet saçlarının onları saklamasına izin veriyorsun. Şimdi seni kör etmemi istemiyorsan kıpırdama."

Makas yaklaştıkça kafasını olabildiğince kanepenin minderlerine gömdü. Nora ancak o küfür edince geri çekildi.

Anaïs Nin'in mezarı -kişisel kahramanı- o hafta saçlarını profesyonel olarak kestirecekti. Şimdi saçları neredeyse omuzlarına ulaşıyordu. Annesi saçları yüzünden ona cehennemi yaşatırdı, ama onun yakınmaları onu Nora'nın saç kesimi pusuları kadar mutlu etmezdi. İçten içe uzun saçlarının Samson gibi bir güç kaynağı olduğunu düşünüyordu. Nora'ya inat olsun diye kestirmemişti. O göremezdi, umurunda da olmazdı. Ama eğer onu görürse, saçlarının bu kadar uzun olmasından nefret edeceğini biliyordu. Bu da ona biraz karanlık bir tatmin duygusu veriyordu. Gerçekten aptalca.

, sevmiyordu, özlemiyordu. Neden zahmet etsin ki? Wesley postaları karıştırdı ve ilgisini çekecek bir şey bulamadı. Tulane'den henüz bir şey gelmemişti.

Muhtemelen hala çok erken. Sadece iki hafta içinde eşyalarını göndermişti. önce. Mektupları yan masaya geri bıraktı ve kendisine gönderilmiş büyük bir zarf fark etti.

İade adresini okudu ve New York'ta bir yerden geldiğini gördü. Eski Yorke arkadaşlarından biri ona bir şey mi göndermişti? Wesley zarfı yırtarak açtı.

Wesley en az bir dakika boyunca ciltli kitabın kapağına baktı.

Nora Sutherlin' *Teselli Ödülü*.

Wesley titreyen parmaklarıyla kapağı yavaşça açtı. Boş bir sayfayı çevirdi... sonra bir başkasını. Başlık sayfasında tanıdık bir el yazısıyla yazılmış bir not buldu.

Sayfayı çevir, Wes.

Wesley sığ bir nefes aldı. Kalbi göğsünde çılginca çarpıyordu. On üç aydır sessizlikten başka bir şey görmemişti ve şimdi... Bir sonraki sayfada ithaf yazısını buldu.

Wesley ağırlığını ön kapiya yasladı. Onu ayakta tutacak bir şeye ihtiyacı vardı. Kapı çalışmadı ve o da yere düştü. O da

Nora'yı hatırladı... Yatağında, saçları hala ıslak, yüzü makyajsızdı. Ve hiç bu kadar güzel görünmemişti. Ertesi gün Søren'le yıldönümüydü ve her zamanki gibi onu görmeye gitmeyi planlıyordu. Sonunda Wesley işin korkunç gerçeğini fark etmişti.

"Onu hâlâ , değil mi?" sormuştu ona.

Ellerini ıslak saçlarında gezdirir ve su damlacıklarının yere izin verirdi.

"Birçok su," demişti.

Nice sular söndüremez sevgiyi, Irmaklar taşıramaz onu. Süleyman'ın Şarkısı 8:7.

Başka bir deyişle, evet, Søren'i hâlâ seviyordu.

Wesley gözleri yaşarana kadar adanmışlığa baktı.

W.R. Many Waters'a.

Kitabı ona ithaf etmişti. Diğer kitaplarında olduğu gibi Søren'e değil. Birçok su... Onu da hâlâ seviyordu.

İthafın altında Nora ona bir not daha yazmıştı.

Wesley, seni aptal, bana söyleyebilirdin.

Ona söyleyebilir miydin? Neyi söyleyebilirdi?

Wesley yukarı baktı. Evinin girişinde tavandan sarkan avize bir zamanlar Versailles'da asılı duruyordu - Fransız sarayında değil Kentucky'deki kasaba. Ve kitap eski okuluna değil, doğrudan bu adrese gelmiş ve sonra da iletilmişti.

"Kahretsin..." Wesley nefes aldı. Artık onun kim olduğunu biliyordu. Nasıl öğrenmişti? Aslında o kadar da zor değildi. Onu Google'da falan araştırmış olmalıydı. İyiliğinin karşılığını vermeli. Üzerindeki adres Zarf tanıdığı bir şey değildi. Belki de Connecticut'tan, New York'tan, Søren'den .

Kitabı ve zarfı kaptığı gibi büyük eve doğru koştu ve arka kapıdan çıktı. Misafirhaneye, yani kendi evine vardığında anahtarı zorlukla kilide sokabildi. İçeri girer girmez ışığı yaktı, dizüstü bilgisayarını kaptı ve Google'a girdi. *Nora Sutherlin* ve *Guilford* şehirlerini yazdı.

İlk vuruş onu bir New York dedikodu sitesine götürdü. Makaleyi taradığında Nora'nın Griffin Fiske adında bir adamın randevusu olarak bir S&M kulübüne gittiğini keşfetti. İlk başta Wesley'nin kalbi mutlulukla kabardı.

Nora, Søren dışında herhangi bir erkeğin yere gitmişti.

Belki de . Wesley hemen Google'da Griffin Fiske'yi aradı ve

onu zaten tanıdığını keşfetmenin tatsız şoku. Ya da en azından onu tanıyordu. Bir keresinde Nora'nın cep telefonunda Griffin'in adını görmüş ve ona kim olduğunu sormuştu.

Nora gözünü bile kırpmadan, "Kişisel antrenörüm," diye cevap verdi. Nora'nın "kişisel antrenörü" aynı zamanda New York Borsası müstehcen derecede zengin oğlu, birkaç kez uyuşturucu bağımlısı olmuş eski bir uyuşturucu bağımlısıydı.

Rehabilitasyona girmiş, Raeburn Çiftliği'nin sahiplerinin torunu, bronzlaşmış ve kaslı bir şekilde iğrenç derecede yakışıklı. Tanrım, *Vanity Fair*'deki Calvin Klein reklamlarındaki adamlardan birine benziyordu. Nora'nın her zamanki tipi değildi. O, editörü Zach Easton gibi yakışıklı, seçkin, aşırı eğitilmiş ve genellikle kendisinden daha yaşlı erkekleri tercih ederdi. Wesley Søren'i hiç görmemişti, hatta bir resmini bile görmemişti ama onun da böyle görüldüğünü tahmin ediyordu. Bir keresinde telefonda konuşmuşlardı ve Søren'in Sesi bakımlı geliyordu. Adamdan nefret etmek için bir neden daha.

Wesley uzun, yavaş ve derin bir nefes aldı ve zihninde gerçekleri gözden geçirdi.

Nora artık Søren'le birlikte görünmüyordu.

Ancak Nora'nın kötü bir arkadaşı varmış gibi görünüyordu.

Nora kitabını ona şu sözlerle ithaf etmişti: *Birçok su...*

Wesley kalktı ve toplanmaya başladı.

* * *

Suzanne tavana baktı ve koltuğuyla bütünleşmeye çalıştı. Zihnini boşaltarak nefes alışını yavaşlattı ve sadece kalbinin atışına odaklandı. Kalbi neredeyse duyulacak kadar sert atıyordu. Tekrar derin nefes aldı ama çarpıntı daha da arttı. İnleyerek elini alnına götürdü ve "Git buradan Patrick" diye seslendi.

"Aç şu lanet kapıyı Suz," diye karşılık verdi. "Beni içeri alana ya da polisler beni almaya gelene kadar gitmiyorum." Bir kez daha kapıya vurdu. Bu koşullar altında kim nasıl meditasyon yapabilirdi ki?

Ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

"Tamam. İçeri gel." Suzanne kendini tekrar kanepeye attı ve gözlerini kapattı.

"Neyin var senin? Nereledeydin?" Patrick talep etti. Gözlerini açmasına bile gerek kalmamıştı.

Kanepe ona bakıyor.

"Çok meşguldüm. Afganistan'da geçirdiğim zaman hakkında bir kitap yazmaya başladım.

Kütüphanede yaşıyordum."

Onun sözlerini uzun bir sessizlik izledi.

"Bir kitap... Afganistan hakkında. Bu yüzden mi altı haftadır beni aramadın, e-posta göndermedin, kapıyı açmadın ya da başka bir şey yapmadın?"

"Çok meşgulüm. Görmüyor musun?"

Bu şirretliğin Patrick'i kaçırtacağını ummuştu. Onun yerine Patrick kanepeye, karnının hemen yanına oturdu.

"Suz."

Gözlerini sıkıca kapattı.

"Suzanne."

Yavaşça açtı.

"Ne oldu?" Patrick kızın yüzündeki bir tutam saçı fırçalayarak sordu.

Sesinin tonu o kadar nazik, endişesi o kadar samimiydi ki gözleri yaşardı. "Bir şey oldu. Anlat bana."

Sertçe yutkundu ve elleriyle gözlerini kapattı.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi, sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu.

"Yapamam..."

"Şu araştırdığınız rahip... Bir şey mi oldu? Sizi tehdit etti mi? Seni incitti mi?"

Suzanne sefilce güldü.

Canını yakmak mı? Ertesi gün morlukları vardı. Suzanne'ın tüm vücudu bir buçuk ay önceki o geceyi hatırlayınca karıncalandı. Papaz evine gitmekle tam bir aptallık etmişti. Geriye dönüp baktığında Peder Stearns'e aşık olmaya başladığını gördü. Belki de ona aşık olmamıştı. Belki aşk değildi. Ama kesinlikle şehvetti. Hayatında daha önce hiç yaşamadığı kadar sıcak, dayanılmaz, midesine inen bir yumruk ve zihnine saplanan bir kıymık gibi bir şehvet.

Suzanne, bütün gece koridorda durup bana mı planlıyorsun? Yoksa içeri mi gireceksin?

İçeri girmişti. Adam ona dönmüştü. Ve uzanıp ellerini onun göğsüne koydu. Elinin altında kalbinin attığını hissetti.

yavaş ve istikrarlı. Korkmamıştı ya da gergin değildi. Sadece onu. Bir anda adamın ağzı onunkine çarptı ve kadın kendini bedenlen ve ruhen öpücüğün içine attı. Tırnakları adamın sırtına batmış, göğüsleri adamın göğsüne bastırmıştı. O gece hiçbir şey ona sahip olmasını engelleyemezdi. Hiçbir şey

Kilise ya da devlet ya da daha iyi bir yargı ya da işi ya da hatta Adam'la ilgili anıları. Pantolonunun düğmelerini açmak için vücutlarının arasına uzandı ve bir çift el bileklerini siper gibi kavradı. Kendini duvara yaslanmış, kolları başının üzerinde kenetlenmiş ve Søren'in yüzü onunkinin yanında, gözleri kapalı, yüzünde en ufak bir acı ifadesi varken buldu.

"Yapamam..." fısıldadı ve elleri kızın yumuşak teninde daha da derinlere indi.

Ve öylece gitmeliydi. Ama yapamadı. Yirmi sekiz yıl boyunca seks yapmıştı, seksten hoşlanmıştı, seksten zevk almıştı... ama o ana kadar buna ihtiyacı olmamıştı, ciğerlerinin ondan talep ettiği havadan daha fazla ihtiyacı olmamıştı.

"Lütfen." Bir kez lütfen demişti ve orada durmalıydı. Ama yine çıktı. "Lütfen, Søren... lütfen..." ve tekrar ve tekrar. Onun için yalvardı, bunun için yalvardı. Şimdi bile, altı hafta sonra, utançtan yüzü kızarmadan ona ne kadar yalvardığını düşünemiyordu.

Onu içinde hissetmek için ruhunu bile satabilirdi.

Onun yerine sözlerini durdurmak için eliyle ağzını kapattı.

"Affet beni Suzanne," demişti ve Suzanne onun sesinde kendi ihtiyacını duymuştu. "Ben kendime ait değilim."

Ve yavaşça gitmesine izin verdi. Ve onun şok edici derecede güçlü ellerinden kurtulduktan sonra, rektörlükten arabasına, şehre ve ondan uzağa sert ve hızlı bir şekilde koşacaktı.

Ertesi gün kendi tenine bakmaktan kendini alamadı. Søren kollarını dirseğinden bileğine kadar morartmıştı. Ve o morluklara bakmak öylesine arzu dalgalarını geri getirdi ki, yatakta uzanıp Søren'in kendisinden esirgediği zevki tattı ve her orgazm sırasında ağladı.

"Her şeyi berbat ettim Patrick," dedi sonunda. "Bütün soruşturmanın içine ettim. Güvenilirliğimi öldürdüm."

"Ne yaptın sen?"

Suzanne ellerini yüzünden çekti. "Onu öptüm."

Yarı gerçek, yalandan daha iyi görünüyordu. "Onu öptün mü?"

Sefilce başını salladı.

"Ve bunun bir önemi yok. Çünkü o da beni öptü. Beni istediğini ve hiçbir şey yapmadığını biliyorum. Sadece yeminine sadık kaldı. O iyi biri.

Rahip. Onun zamanını, benim zamanımı ve senin zamanını boşa harcadım... Bu anlamsız. Siz haklıdınız. Bunun peşinden gitmemeliydim."

Patrick başını salladı.

"Hayır. Haklıydın. Onunla ilgili garip bir şeyler var. Herkesin söylediği gibi bir aziz olsaydı, bir yabancıнын size onun hakkında isimsiz bir ihbar göndermesine imkân yoktu."

"Kazdım, Patrick. Ve hiçbir şey bulamadım. Kilisedeki çocuklar onu seviyor ve ona güveniyor. Aileler onu seviyor ve ona güveniyor. Başka ne var ki? Bir çocuğa zarar vermediği sürece vergi umurumda değil. Sırf rahip olduğu için bir canavar olduğuna inanmak istedim. Bak." Masasının yanında duran bir kutuyu işaret etti. "Onunla ilgili tüm notlarım burada.

Hiçbir şey yok. O bir aziz."

Patrick inleyerek ayağa kalktı, kutuyu aldı ve tekrar kanepeye oturdu. Kadının notlarına göz gezdirdi.

Patrick onun steno defterini okurken, "Ne kadar ateşli olduğunu yazmayı unutmadığını görmek güzel," dedi.

"Bu kadar muhteşem olması inanılmaz, Pat. Bu adam için eşcinsel olursun."

"sanmıyorum. Sadece genç, dolgun kızıkları severim." Ona göz kırptı, Ve altı hafta sonra ilk kez kendini yeniden insan gibi hissetmeye başladı.

"O zaman sana bir tane bulmaya çalışacağım."

Suzanne oturduğu yerden kalktı ve not kutusuna baktı. Bir gazete çıkardı. "Bir de şuna bakın. Peder Stearns ve Nora Sutherlin arasında garip bir şeyler olduğunu mu düşünüyorduk? Şuna bir bakın. Şu adam tanıdık geliyor mu?"

Patrick gözlerini kısarak Page Six'in fotoğrafına baktı.

"Bu Nora Sutherlin," diye Suzanne. "Ve şu muhteşem erkek model klon da-"

"Griffin Fiske." Patrick başını salladı. "Evet, bir iki kez yaptığı saldırıları anlatmıştım. Lanet olası vakıf fonu bebekleri. Bütün kızları onlar kapıyor."

"Görünüşe göre Nora Sutherlin'i yakalamışlar. Görünüşe göre fakir rahipler yerine zengin oğlanları tercih ediyor."

Patrick gazeteyi aldı ve kutudan defterini almadan önce bir kenara .

"Nedir bu? *'Min Søren, Min søn er nu en far. Jeg er så stolt. Jeg elsker dig altid. Din mor.'*"

"Sanırım az önce Danimarka dilini öldürdün." Suzanne oturdu.

"Danimarkalı mı?"

"Evet, 'Søren'im, oğlum, seninle gurur duyuyorum' demek. Annen.'" "Rahip Danimarkalı mı?"

"Yarı Danimarkalı, yarı İngiliz. Annesi New Hampshire'da zengin bir ailenin yanında bakıcılık yapıyormuş. Bebek Elizabeth doğduktan sonra karısı histerektomi oldu. Babam güzel sarışın dadısına tecavüz etmiş. aranıyor."

"Tanrım..." Patrick nefes aldı. "Bu çok korkunç."

"Evet. Babanın bir tecavüzcü olduğunu bilmenin insana ne yaptığını hayal bile edemiyorum. Oğlunun dünyaya geliş şeklini göz önünde bulundurarak onu bu kadar sevdiğine göre inanılmaz bir kadın olmalı."

"Søren... Adının Marcus olduğunu sanıyordum."

"İkisi de. Marcus babasının ona verdiği isim. Søren ise annesinin koyduğu isim. Sadece ona en yakın olan ve geçmişini bilen kişilerin ona Søren dediğini söylüyor."

"Søren... Sanırım bu bir rahip için iyi bir isim. Søren Kierkegaard gibi, değil mi? İlahiyatçı olan?"

"Kierkegaard'ın Katolik olduğunu sanmıyorum."

"Emin misin?" Patrick dizüstü bilgisayarını ve açtı. Onu tanıdığı sürece Patrick hiçbir konuda onun sözüne güvenmezdi. Çok uzun süre muhabirlik yapmıştı ve her şeyi kontrol etmek zorundaydı. "Evet. Haklısın."

Søren Aabye Kierkegaard-Lutheran. İkinizin baş harfleri aynı, Suzanne Angela Kanter. Sana hiç Suzangela diyen oldu mu?"

"Sadece Adam, ben suratına yumruk atana kadar." Suzanne, Patrick'in omzunun üzerinden ekrana baktı. Søren... Aabye... Kierkegaard. Bu ona neden bu kadar tanıdık gelmişti?

Steno defterini aldı, birkaç çevirdi ve *Meine andere Geschenk wird nicht in einer Box passen* sözcüklerini buldu. AABYE.

Diğer hediyem kutuya sığmayacak. AABYE.

Aabye.

Suzanne'ın gözleri, ne anlama söylemesini istercesine kelimeye dikilmişti. Ve bir anlamı vardı. Bir anlamı olduğunu biliyordu. Bakışlarını Patrick'in bilgisayarından kitaplığına ve Nora Sutherlin tarafından yazılmış kan kırmızısı kapaklı kitaba çevirdi. Bir anda kanepeden kalktı ve kitabı raftan kaptı. İşte oradaydı, tam ithaf sayfasındaydı. Cevap bunca zamandır kitap rafında duruyordu.

Søren'in neredeyse birlikte geçirdikleri gecede söylediği sözler zihninde çınladı. *Yakındık. On beş yaşındayken kanunla kötü bir karşılaşma yaşamış. O da Yargıç bana onun kamu hizmetini denetletti. Ondan sonra ailesinin onunla pek ilgisi kalmadı. Sanırım onun babası olmak zorunda kaldığımı söyleyebilirsiniz.*

"Suz?" Patrick yüzünü onunine çevirerek sordu.

"Allah belanı ," dedi Suzanne kendi kendine. "Sen onun rahibiydin, babasıydın..."

"Ne?"

"Araban yanında mı?"

"Evet, neden? Sorun ne?"

"Ona ihtiyacım var. Beklemeyin. Çarmıha germem gereken bir rahip var." "Suzanne, hemen dur ve bana neler olduğunu anlat. Neredeyse gece yarısı."

Nora Sutherlin'in *Kırmızı* adlı kitabını raftan aldı ve ayaklarını sandaletlerinin içine soktu. Kapı Suzanne sadece Patrick'e beş kelime söyleyecek kadar durakladı.

"Her Zamanki Gibi, Sevgilim, Eleanor'un."

Michael elindeki nota baktı ve bir şekilde onu bulmamış olmayı diledi. Nora'nın onun için tuhaf yerlere not bırakmak gibi bir alışkanlığı vardı; o günkü emirlerini içeren notlar.

Angel, saat 10'da yatak odama gel. Dizlerinin üstüne çök. En sevdiğin kırbacı getir.

O notu duşta bulmuştu.

Angel, öğlen vakti, yüzme havuzu. Çıplak yüzmeye hazır ol.

O uyurken saatine bantladığı not.

Şimdiye kadarki tüm notları eğlendirmiş ve tahrik etmişti. Ama bu son not onu dehşete düşürdü.

Angel, üçlü yapana kadar gerçek bir kinkster değilsin. Gece yarısı Griffin ve benimle onun yatak odasında buluş.

Üçlü mü? Nora ve Griffin ile mi? Michael koridorda tembel tembel yürürken kismaya tehlikeli bir şekilde yaklaştı. Altı haftadır Griffin'den başka hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi düşünemiyordu. Günah Vergisi'ndeki o gece... gerçek değildi, kendi kendine söyleyip duruyordu. Griffin gerçekten Michael'ın onun malı olduğunu söylememişti. Bunu sadece Jackal'ı korkutmak için söylemişti. Ama sonra eskiz defteri... ve Griffin'in deri kemerini elinde gergin bir şekilde tutarken ona bakışı... ve Michael ona bir şey söylemek istemişti, ona bir şey söylemeye çalışmıştı. Söyleyecekleri vardı. Şöyle demek istemişti: "Griffin, sana aşık oluyorum ve bu şimdiye kadarki en korkunç şey. Babam öğrenirse beni öldürür ama şu anda umurumda değil çünkü seninle bir gece bile aynı yatakta olmak uğruna ölmeye değer."

Ama Michael bunu söylememişti. Tek söyleyebildiği, "Çizim defteri için teşekkürler. İyi geceler."

Tekrar

teşekkürler.

İyi geceler.

İntihar eğilimini aşmış olması iyi bir şey. Aksi takdirde, belki de en büyük şansını mahvettiği için bileklerini tekrar kesebilirdi.

hayatında tanıştığı en harika insandı. Çünkü o geceden beri Griffin geri çekilmiş ve onunla flört etmeyi bırakmıştı. O geceden beri kankaydılar. Arkadaştan başka bir şey değillerdi.

Michael Griffin'pek çok şey istiyordu -kalbini, vücudunu... Arkadaşlığı ilk beşte bile değildi.

Ve şimdi Michael Griffin'in Nora ile seks yapmasını izlemek zorundaydı, ki bu şu anda kulağa aklıktan ölmek üzere olan bir çocuğu açık büfeye davet edip yemek yemesine izin vermemek kadar sadistçe geliyordu.

Koridorun sonuna geldi ve yatak odasının kapısını yavaşça iterek açtı. En azından bu şey Griffin'in değil, Nora'nın odasında olacaktı. Sorun olmaz, dedi kendi kendine. Muhtemelen Nora'yla sırayla oynayacaklardı. Hepsi bu kadar. Büyütülecek bir şey değildi. Son altı hafta içinde hayalini bile kurmasına izin vermediği sapıkça şeyler . Biri izlerken seks yapmak çocuk oyuncağı olacaktı.

Nora'yı yatağında siyah külotu, siyah push-up sütyeni ve siyah çizmeleriyle uzanırken gördüğünde tüm esinti düşünceleri buharlaştı. Yatağın başucundaki masada bir düzine siyah mum yanıyordu. Ve Griffin ortalıkta görünmüyordu.

"Buraya gel, Angel." Nora parmağını eğerek onu yatağa çağırdı. Michael bir iniltiyi bastırdı, derin bir nefes aldı ve gergin bir şekilde çarşafların üzerinden ona doğru süründü. Çizmeli bacağına savurarak adamın beline doladı ve şakacı bir şekilde onu kendisine doğru tekmeledi. İki bacağına da Michael'a doladı. onu kendine doğru tutarken sırtını.

"Meleğim benim. Artık uçup gidemezsin," diye alay etti onu kollarına alırken. "Benim korkmuş, titreyen Meleğim."

Sesi fısıltıya ve Michael başını onun boynuna gömdü.

"Dehşete kapıldım," diye itiraf etti.

"Bana nedenini söylemek ister misin?" Nora onu yanağından, alnından öptü ve Nora bu basit sevgi jesti karşısında iç çekti.

Michael alçak sesle, alaycı bir

kahkaha attı. "Pek sayılmaz."

Nora, sanki ona söylemediği şeyi anlamış gibi başını salladı. Nora'yı tanıyorsam, muhtemelen tanıyordur.

"O kadar kötü, ha?" diye sordu, ellerinin üzerinde yavaşça doğrulurken ve ona bakarken saçlarını yüzünden fırçaladı.

Gözleri buluştu ve bu bakışta onun bakışlarında bilgi gördü, derin bir bilgi ve sempati.

"Daha kötüsü."

"İster inanın ister , bu yardımcı olabilir." Parmak uçlarıyla adamın dudaklarında gezindi.

"Neye yardım edeyim?" Griffin'in sesi gelince Michael nefes aldı. Nora bacaklarını Michael'ın sırtından çözdü ve Michael yan dönerek doğrulup oturdu. Griffin üzerinde siyah ipek pijama pantolonundan başka bir şey yoktu ve biçimli dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

Nora ellerinin üzerine otururken, "Bu gece yatakta benimle birlikte inanılmaz derecede muhteşem iki erkeğin olmasına duyduğum kötücül ihtiyacı aşmama yardım et," dedi. Göz ucuyla Michael'a göz kırptı ve içinden bir ses ona şöyle dedi Nora bir şekilde onun Griffin'e olan hislerini biliyordu. "Bu konuda yardımcı olabilir misiniz, Bay Fiske?"

"Bay Fiske benim babam. Ama eğer onu becermek istiyorsan, sanırım onu ikna edebilirsin."

Griffin yatağa geldi ve Nora'nın yanına .

Nora bacağını uzattı ve çizmeli ayak bileğini Griffin'in omzuna dayadı. Griffin başını çevirdi ve Michael'ın kıskançlık ve arzudan midesinin düğümlemesine neden olan bir hareketle deriyi ısırdı.

"Bu gece ne yapıyoruz çocuklar? Her şeye açığım."

"Bu senin fikrindi." Griffin elini kızın dizinden uyluğunun iç kısmına doğru kaydırdı.

"Harika fikirlerim var." İkisine de sıırttı. "Ve korkunç fikirler. Ve korkunç derecede harika fikirler. Komodindeki kitabı bana ver, Griff. Aklıma korkunç derecede harika bir fikir daha geldi."

Griffin komodini açtı ve ona kahve masası büyüklüğünde bir kitap uzattı. Nora kitaba bakmadı bile, sadece Michael'a uzattı.

"Bırakalım da bu gece nerede olacağımıza Meleğimiz karar versin. Hadi bakalım," emretti ve elindeki kitabı göstererek başını salladı. "Seç."

Kapağa bakınca Michael'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. *Seks Sevinci*.

"Seçmek mi?" diye tekrarladı.

"Evet. Herhangi bir pozisyon. Griffin ve ben sizin için küçük bir gösteri hazırlayacağız. Ama bize ne görmek istediğinizi söylemelisiniz. O yüzden seç."

Michael'ın elleri buza dönüştü. Elindeki kitabı güçlkle hissedebiliyordu.

"Sanırım onu korkuttun, Nora," dedi Griffin, Michael'a araştıran bir bakış atarak. Michael Griffin'in gözleriyle zar zor buluşabildi.

"Güzel," dedi. "Dünyanın en korkunç dominatrix'i değilim, ama şeytani deha anlarım var. Azdım Michael ve Griffin şimdiden yarı sertleşmiş durumda." Uzandı ve Griffin'in bacaklarının arasını avuçladı. Michael'ın kasıkları kendi açılığı ve ihtiyacıyla seğirdi. Griffin'e böyle dokunmak için neler vermezdi.

....."Öyleyse hadi başlayalım. Bir pozisyon seç. Güven bana,

Ne kadar akrobatik olursa olsun, bunu yapabiliriz."

Nora pantolonunun üzerinden ona masaj yapmaya devam ederken Griffin, "Duvar seksi olmasın lütfen," diye rica etti. "Nora görüldüğünden çok daha ağır."

"Taşaklarını avucunun içine almış bir kadına gerçekten söylemek istediğin bir şey mi bu?" Nora ona kirpiklerini kırıştırdı.

"İyi noktaya değindin. Hava kadar hafıfsın." Griffin Michael'a gülümsedi, dostça bir gülümseme idi ama başka bir şey değildi. "Seç Mick, beynimden daha fazla kan kaybetmeden önce."

Michael derin bir nefes verdi ve kitabı rastgele bir sayfadan açtı. Nora ve Griffin'i herhangi bir pozisyonda seks yaparken görmek istemediğinden oldukça emindi, bu yüzden kararı kadere bıraktı.

Fate köpek stilinde karar kıldı.

Kitap kucığında açık duruyordu ve Michael resme zar zor bakıyordu. Ama bu, Nora'nın kitabı kapıp Griffin'in suratına fırlatmasını engellemedi.

Griffin, Nora'yı ayak bileğinden tutup kendisine doğru sürüklemeye başlarken, "Hav," dedi. "Bekle. Anal mı vajinal mi?"

Nora omuz silkti. "Bir delik seç. Herhangi bir delik. Angel?"

"Ne?" Michael bacaklarını göğsüne doğru çekti.

"Sen karar ver." Nora omzunun üzerinden ona gülümsedi.

"Oh, Tanrım..." Michael derin bir nefes aldı. "Ben... Vajinal."

Griffin'le birlikte yapamadıkları tek şey bu olsaydı izlemek daha kolay olabilirdi.

"Harika." Griffin Norayı bileklerinden yakaladı ve yüzüstü çevirdi. Kalçalarını ellerinin arasına alarak onu ellerinin ve dizlerinin üzerine getirdi.

"Ön sevişme mi, Nora?"

" etmeyin," dedi elini umursamazca sallayarak. " bu konuşma ihtiyacım olan tek ön sevişme oldu. Devam et."

"En Garip. Kadın. Asla." Griffin başını iki yana salladı. arkasında diz çöktü. "Buraya gel Mick. Biraz ileri eğitim zamanı."

Michael neredeyse Nora'nın çarşaflarına kusacaktı. Sertçe yutkundu ve Griffin'in Nora'nın arkasında diz çöktüğü yere doğru sürünerek ilerledi. Griffin Nora'nın külotunu kalçalarından aşağı kaydırды ama dizlerinde bıraktı.

Griffin, "Geçici kısıtlama," diye açıkladı. "Geniş bacaklar derin penetrasyon için iyidir. Ancak onları birbirine daha yakın tutarsa, daha sıkı bir uyum sağlar. Küçük bir ipucu. Dizlerin etrafındaki külotlar, zavallı adamın kalça çoraplarına eşittir."

"Bunu yazmalı mıyım?" Michael sordu.

Griffin güldü. "Ve kadını dinleme. Ön sevişme yok mu? Saçmalık." Griffin Nora'nın düzgün poposuna sert bir tokat attı. Nora irkildi ama başka bir itirazda bulunmadı. "Onun buna ihtiyacı olmayabilir ama benim var. Bana elini ver."

Michael yavaşça elini kaldırdı ve Griffin'e uzattı.

", Nora?" Griffin, Michael'ın parmaklarını sağ elinin sadece işaret ve orta parmağı uzanana kadar aşağı doğru bükerken sordu.

"Ben iyiyim. Sabırsız ama iyiyim. Yakın zamanda gelecek bir şey var mı? Sadece merakımdan soruyorum. Siz ikiniz sohbet ederken ben de Zach'in bana gönderdiği düzenlemeler üzerinde çalışabilirim."

"Sus. Yakında seni becereceğim. Şimdi Mick." Griffin ona döndü. "Bilim G noktasının varlığı konusunda ikiye bölünmüş durumda. Bazı bilim insanları var olduğunu söylüyor. Bazıları ise yok diyor. Var olduğunu söylemeyen bilim adamları-" Griffin Michael'ın elini tuttu ve Nora'nın içine doğru götürdü "- bunlar lanet olası aptallar. Gördün mü?"

Griffin, Michael'ın parmak uçlarını Nora'nın bir santimden biraz daha içerideki bir noktasına götürdü. "Aşağı doğru it ve içeri gir," dedi Griffin. "Sertçe."

Nora'nın vesayeti altında geçirdiği neredeyse iki ay Michael'ın herhangi bir emre itaatsizlik etmesini neredeyse imkânsız hale getirmişti. Söylendiği gibi aşağı itti. Sertçe.

Nora'nın nefesi kesildi ve iç kasları Michael'ın parmaklarının etrafında sıkıştı. "Oh, Tanrım..." diye nefes nefese kaldı.

Griffin, Michael'ın parmaklarını Nora'dan çekerek, "G noktasını seviyorum," dedi. "Sen sevmiyor musun?"

O cevap vermeden önce Griffin Michael'ın parmaklarını ağzına götürdü ve yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde ıslaklığı yaladı. Michael o anda neredeyse ölüyordu.

Griffin'in dili titreyen parmak uçlarına dokundu. Michael'ın parmakları... Griffin'in ağzının içinde...

"Şimdi ." Griffin, Michael'ın elini . "Metresini becermem gerek."

"Tam zamanında."

Griffin Nora'nın poposuna bir kez daha vurunca Nora bir çığlık daha attı ve ardından şehvetli bir kıkırdama duydu. Griffin pijamasının pantolonunu ereksiyonuna bir prezervatif geçirirken Michael gözlerini kaçıramıyordu.

Griffin yavaşça Nora'nın içine kayd, Nora Griffin'in iç çekerek derine itmesiyle inledi. Griffin ileri atılırken, Nora da onu geri itti. Nora ve Griffin'in vücutlarının bir araya gelmiş binlerce farklı

Michael'ın vücudunda acele eden duygular. Hiç bu kadar tahrik olmamıştı. Griffin'in sert ama zarif dalgalanmalarla hareket eden kalçalarını, kalçalarının karnının mum ışığında kabartılmış kaslarını izlerken hayatı boyunca. Ama arzusun altında özlem ve ıstırap, ihtiyaç ve keder gizliydi. Bunu istiyordu, Griffin arkasında ve içindeyken elleri ve dizleri üzerinde olan kişi olmak istiyordu. Ama buna sahip olamazdı. Şimdi olamazdı. Hiçbir zaman.

Babası böyle şeyler düşündüğü için bile onu öldürmeye hazır ve istekliyken olamazdı. Michael, Griffin'in kendisinden daha iyisini hak ettiğini biliyordu; parasız, şöhretsiz, hiçbir özelliği olmayan aptal bir çocuktan daha iyisini. Ve Griffin, ona nasıl hissettiğini bile söyleyemeyecek kadar korkak birinden çok daha iyisini hak ediyordu.

Bu yüzden Michael, Nora'nın Griffin'in elleri belindeyken sert ve gürültülü bir şekilde boşalmasını sessiz bir kıskançlıkla izlemekle yetindi. Birkaç hamle daha yaptı ve Griffin yumuşak bir nefesle boşaldı. Michael gözlerini kapadı ve Griffin'in orgazm sesini sonsuza dek zihnine kazımaya çalıştı. Bu sesi bir daha asla duyamayabilirdi ve Griffin'in boğazında bir anlığına takılan o küçük iç çekiş Michael'ın hayatında duyduğu en güzel ve erotik sestir Bu sesi hayatının sonuna kadar her gün duyabilir ve bundan asla bıkmayabilirdi.

Griffin Nora'dan çekildi ve Nora sırt üstü yuvarlandı. Uzanarak Michael'ın elini tuttu.

Michael'ın sormasına gerek yoktu. Nora'nın kalçalarına sarıldığında, Nora onun boxer şortuna uzandı ve onu içine doğru yönlendirdi. İçinde çok sıcak, çok ıslak hissediyordu. İçine girdikten sonra Nora bacaklarını Michael'ın sırtına doladı ve Michael sırt üstü yatıp Nora da onun üzerine çıkana kadar kendini nazikçe döndürdü. Michael

gözlerini kapadı ve kendini onun inanılmaz sıcaklığında kaybolmaya bıraktı. Dudakları boynunu, yanağını okşadı.

"Söyle ona Michael," diye fısıldadı, saçlarının halesi sözlerini Griffin'in kulaklarından gizliyordu. "Sadece söyle ona."

Michael başını salladı.

"Yapamam," fısıldadı.

Nora onun üzerinde hareket etmeye devam etti, ucuna kadar kaymadan önce onu derinlerine aldı ve tekrar aşağı indi. Michael, bir acı bıçağı göğsünü keserken bile fiziksel zevkle inledi.

Michael'ın eline bir şey dokundu ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Başını çevirdiğinde Griffin'in Nora'yla birlikte onun yanına uzandığını gördü. Griffin Michael'ın elini kendi elinin içine almış ve parmaklarını birbirine dolamıştı. Griffin hiçbir şey söylemedi. Michael da bir şey söylemedi. Sadece birbirlerine baktılar, ta ki Michael Nora'nın içine sertçe boşalırken gözlerini tekrar kapatmak zorunda kalana kadar.

O sessizce titrerken bile Griffin onun elini öyle sıkı tuttu ki neredeyse canı yanacaktı.

Ve tüm vücudunu sarsan doruk noktasının ortasında bile Michael bırakmadı.

* * *

Suzanne gece yarısından birkaç dakika önce papaz evine vardı. Önce kiliseyi kontrol etti ve günün gecenin her saati açık olan küçük sürekli ibadet şapeli dışında kiliseyi kilitli ve terk edilmiş buldu. Ama Peder Stearns'ü orada bulamadı. Kısa bir yürüyüşle

Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, rektörlüğe olan mesafesi sanki göğsünün dışında. Kariyeri boyunca kendisini ve ailesini yok edebilecek kadar güçlü yalancı politikacılarla, yanlarında ateşli silahlar taşıyan yabancı generallerle karşı karşıya gelmişti. Ama daha önce hiç bir korku yaşamamıştı. Peder Stearns'e, Søren'e verdiği tepkiyi, o gece papaz evinde onun bedeni için yalvardığını, onunla birlikte olmak için yalvardığını hatırladı.

Ama şimdi onu yalvartmak istiyordu. Ve ona gösterdiği merhametin aynısını gösterecekti. Hiç göstermeyecekti.

Papaz evini karanlık ve sessiz buldu. İçeride ne bir ayak sesi duymuş, ne de pencerelerde yanan bir ışık görmüştü. Gecenin bu saatinde evde değilse nerede olabilirdi? Kendine bu soruyu sorduğunda, ne olduğunu biliyordu.

Cevap ver. Her yerde olabilir. Bu rahip kilisenin ona dayattığı kurallara göre oynamıyordu. Şu anda bir fahişeyle, bir sevgiliyle birlikte olabilirdi. Ya da daha kötüsü, büyüene kadar baştan çıkardığı ve kitaplarının her birini ona adayacak kadar onu seven on beş yaşındaki bir kızla.

Her ihtimale karşı evdeydi ve tüm ışıklar kapalıyken uyuyordu, Suzanne kapıyı çaldı. Cevap veren olmadı. Sonra ayakkabısının ucuyla kapıya vurdu. Bir dakika geçti. Hâlâ ses yoktu. İçindeki öfke kabardı. Baba Stearns'ün yasalara hiç saygısı yoktu. Genç Eleanor Schreiber'la yattıysa . Neden ona saygı gösterelim ki?

Suzanne kapı kolunu çevirdi ve papaz evinin kilidinin açık olduğunu gördü.

İçeri adımını attı ve belli belirsiz bir "Merhaba" dedi. Geçen her dakikada kanı damarlarında daha ağır ve daha sert zonkluyordu. Sakinleşmezse bayılacaktı. Ya o buradaysa? Onu izliyorsa? Onu mu bekliyordu?

Savaş bölgelerinde çalışırken öğrendiği tüm içgüdülerini kullandı, Suzanne yavaş, derin nefesler aldı ve kalbinin diledi. Aydan gelen azıcık ışığın duyularına dolmasına izin verdi. Ayaklarının altındaki eski parkenin gıcırtısından kaçınmaya çalışarak dikkatle yürüdü.

Eğer onun eğilimlerine dair herhangi bir kanıt bulacaksa, bunun büyük olasılıkla yatak odasında olacağını biliyordu. O yere, kendini tamamen utandırdığı o odaya geri dönme düşüncesi midesini bulandırdı. Of Elbette o gece onu geri çevirmiş, geri çevirmişti. O yetişkin bir kadındı, on beş yaşında bir kız değil. Hiç de onun tipi değildi.

Merdivenleri sürünerek çıktı, gözlerini kapatarak kulaklarının, görmenin dikkat dağıtıcı etkisi olmadan duymasını sağladı. Koridorun sonunda onun yatak odasına geldi ve elini kapı koluna dayadı. Bin yıl sonra ilk kez dua etti, gerçek bir dua.

Lütfen, Tanrım. İçeride olmasına izin verme.

Tanrı duayı kabul etti.

Suzanne odayı boş ve yatağı düzgünce yapılmış buldu. El feneri getirmediği için kendine lanet ederek uzandı ve küçük feneri yaktı.

Masanın üzerinde antika bir lamba vardı. Yumuşak sarı ışık odayı aydınlatıyordu. Peder Stearns'ün yatak odası gerçekten de çok güzeldi; zarif ve sade, temiz ve mütevazı. Yine de içindeki her şey -yatak, mobilyalar, beyaz

çarşafklar-zarafet ve zevkten bahsediyordu. Ama görünüşün nasıl aldatıcı olabileceğini uzun zaman önce öğrenmişti.

Odanın içinde bir tur atan Suzanne, saklanabileceği her yere baktı. Ne aradığına dair hiçbir fikri yoktu. Genç Eleanor Schreiber uzun zaman önce büyümüş ve kötü şöhretli bir erotik yazar olmuştu - düzyazılarıyla ünlü, özel hayatıyla rezil. Sadece yazmıyordu. Onu yaşadı. Ama bunu burada mı yapıyordu? Bu yatak odasında mı? Suzanne tüm kitapları okumuştı. Nora Sutherland'in uyguladığı BDSM türü ya da en azından karakterleri, ekipman ve çok sayıda ekipman içeriyordu. Suzanne, Peder Stearns'ün yatağının ucunda bir sandık gördü. Eski moda bir vapur sandığı olan bu sandık, bir cesedi taşıyabilecek kadar büyük görünüyordu. Önünde diz çöken Suzanne kilidi inceledi. Nasıl açacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kırıp açması gerekecekti. Belki Patrick'in arabasında bir şeyler bulabilirdi. Pratik bir insan olan Patrick'in bagajında mutlaka bir alet kutusu ya da benzeri bir şey vardır. Ayağa kalktığı anda yatağın yanındaki masanın üzerinde küçük bir kutu fark etti. Bir İncil'den daha büyük olmayan kutu gül ağacından yapılmıştı. Kutuyu elinde tutup evirip çevirdi ve yüzeyindeki karmaşık oymalı haçı izledi.

Bu kutu da kilitliydi ama bu kadar küçük bir kilidi parmaklarıyla kırıp açabileceğini biliyordu. Derin bir nefes aldı, tırnaklarını kilidin kenarına geçirdi ve çekmeye başladı.

Arkasından parkenin gıcırtısını duydu. "Sizin için getireyim mi, *ma chérie*?"

Nora karanlıkta Griffin'deki yatağında uyandı. Yorganın altında gerinerek belindeki ağrıya masaj yaptı. Griffin ve Michael'la sırayla birlikte olmak hem erotik hem de yorucu olmuştu. Elbette, iki oğlunun Søren ve Kingsley karşısında hiçbir üstünlüğü yoktu. Bu ikisi birlikte ona hayatının en yoğun cinsel deneyimlerinden bazılarını yaşatmıştı. Ancak bu geceki küçük oyun aslında seksle ilgili değildi. Hoşuna gitmişti. Kimin hoşuna gitmezdi ki? Ama altı hafta boyunca Griffin'in Michael bakmıyorken ona bakmasını ve Griffin kaçırdığı anda Michael'ın Griffin'e bakmasını izlemişti. Tüm bu endişeli özlem onu rahatsız etmeye başlamıştı. Bu ikisinin kendilerine çeki düzen vermeleri, erkekçe davranıp ne istediklerini kabul etmeleri ve siktir olup gitmeleri gerekiyordu.

Nora iç çekerek doğruldu ve alnını ovuşturdu. Griffin'i yatakta yanında oturmuş, çenesini dizine dayamış halde buldu. Griffin'in yanında, Michael yüzüstü yatmış, yorganı çenesinin altına kadar çekmiş, mışıl mışıl uyuyordu.

Nora başını Griffin'in güçlü pazusuna yasladı. Griffin uzandı ve saf ve basit bir dostluk jestiyle elini onun bacağına koydu.

"O kadar kötü, ha?" diye fısıldadı. Griffin'in gözleri Michael'ın üzerindeydi ve ona bakmak için bile başını çevirmedi.

Griffin yavaşça başını salladı.

"Evet... o kadar kötü."

Bir an için hiçbir şey söylemedi, sadece Griffin'in Michael'ı izlemesini seyretti.

"Bu çok tuhaf," dedi Griffin. "Hayatı buna bağıymış gibi çarşafı yapıştığını fark mı?"

Nora sırttı. Michael uyurken her zaman parmaklarını çarşafın içine sokardı.

"Biliyorum. Onunla bu konuda dalga geçtim." Nora elini kaldırdı ve parmaklarını Griffin'in saçlarında gezdirdi. Griffin'in koyu renk gözleri ona bir kez baktıktan sonra

Michael'a tekrar baktı. "Bilinçaltının gece yarısı yerçekiminin iptal edileceğinden endişe ettiğini söyledi. Hazırlıklı olmak istemiş."

Griffin bir bastırmak için ağzını kapattı. Ama kahkahası çabucak söndü ve Nora onun gözlerinde artık neşe görmedi.

"Ona sahip olamam." Griffin elini uzattı ve Michael'ın çıplak kürek kemiğinin bir iki santim üzerinde gezdirdikten sonra elini geri çekti ve Michael'a dokunmadan bıraktı. "Sören-"

"Sören Michael'a karşı korumacı. Ama ikna edemeyeceğin bir canavar değil. Git konuş onunla."

Griffin sonunda döndü ve onunla göz göze geldi.

"Sören'le konuşmak mı? Evet, sanki bu daha önce işime yaramış gibi. Hayır diyecektir, demese bile Mick'in babası... Başka bir adamla ilişkisi olursa babası onu öldürür. Bana babası hakkında anlattığı şeyler... Nora, o piç gerçekten Mick'e vurdu. Vur ona. Tanrım, bu beni..."

Griffin'in çenesi gerildi ve eli yumruk şeklinde kıvrıldı. Nora, Griffin'in zihninde Michael'ın muhafazakârlığından güzel bir intikam aldığını biliyordu. homofobik bir babaydı. Sören gibi o da rızaya dayalı yatak odaları dışında hiçbir şiddete göz yummuyordu. Ama sonunda birinin Michael'ın babasına Michael gibi bir çocuğa nasıl davranılması gerektiği konusunda bir iki ders vermesi gerekecekti. Tercihen Michael'ın babasını hapse attırmayacak bir ders. Hastanede ve Griffin hapiste.

"Biliyorum. Anlıyorum, Griff. . Ama-"

"Ama hiçbir şey. Onu o kadar çok istiyorum ki canım yanıyor. Fiziksel olarak acıtıyor, Nora.

Ve sadece seks değil. bir şey değil. Ne olduğunu açıklayamam ama ben sadece..."

"Wesley," dedi Nora ve durdu. Bu da nereden ? Griffin ona baktı.

"Wesley?"

Gülümsemi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı ya da kalbine dokunmadı.

"Wesley... onun bir sorunu var. Tip 1 diyabetik. İğneleri ve kan tahlilleriyle beni çok korkuturdu. Her gece, uyurken ona bakmak zorunda kalıyordum. Artık kendi evimde zar zor uyuyabiliyorum çünkü geceleri beni uyutmuyor. Bu da hiç mantıklı değil."

"Hayır," dedi Griffin. "Bu çok mantıklı." Tekrar Nora'ya baktı. "Bu hiç geçmeyecek mi?"

Yüzünden aşağı ıslak ve sıcak bir şey aktı ve ön koluyla onu sildi.
"Hayır," diye fısıldadı. "Asla."

* * *

Suzanne nefesini tuttu ve arkasını döndü. Peder Stearns'ün yatak odasının kapısında daha önce hiç görmediği bir adam duruyordu. Uzun boylu ve korkutucu derecede yakışıklı olan bu adamın omuz hizasında koyu kahverengi saçları, siyaha yakın gözleri ve Akdenizli bir teni vardı.

"Kimsin sen?" diye sordu, geri adım attı ama kaçış yolunun yatak tarafından engellendiğini gördü.

"Sanırım bunu size sormalıyım. Ne de olsa burada bulunmama izin var. Sizin aynı şeyi söyleyebileceğinizden emin değilim. *Oui? Non?*"

Kusursuz bir Fransız aksanıyla karışık güzel bir İngilizceyle konuşuyordu. Adam eşikten içeri adımını attı ve kadın ilk kez adamın kıyafetlerini fark etti. Siyah bir pantolon ve üzerinde bir çeşit güzel girdaplı gümüş desen işlenmiş siyah bir yelek, kolları kaslı ön kolları ortaya çıkaracak şekilde kıbeyaz bir gömlek ve diz boyu binici çizimleri giymişti.

"Ben..." diye başladı. "Ben..."

"Siz Suzanne Kanter'siniz, iki aydır sevgili arkadaşımın adımlarını takip eden muhabir. Yirmi sekiz yaşında. Günlerini genellikle savaş bölgelerinde geçiren serbest bir gazeteci. Ben hiçbir yerde savaş görmüyorum."

"O zaman yeterince dikkatli bakmıyorsun," diye karşı çıktı.

"Gazetecilik okulunuzdan dereceyle mezun olduğunuz için tebrikler. Harika bir ifade. Ben her zaman bunun başka bir anlama gelmesi gerektiğini düşünmüşümdür."

"Hakkımda bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

Adam gülümsedi, vücudundaki siniri harekete geçiren çapkın, tehlikeli bir gülümsemeydi bu.

"Benim adım Kingsley Edge."

Suzanne nefesini tutarak bir adım daha geri atmaya çalıştı ve bu sırada neredeyse yatağın üzerine düşüyordu.

"Tepkinize bakılırsa," dedi yaklaşarak, "beni duyduğunuzu varsayıyorum."

"Ben bir muhabirim. Tabii ki seni duydum. Bir arkadaşımı yok ettiniz. Gwendolyn Black? Bu ismi hatırlıyor musun? Oğlunun okulundaki tüm bilgisayarlara bir seks kaseti koydun. Yaptığın şey yüzünden iki yıldır terapi görüyor."

Kingsley omuz silkti.

"*Pas moi*. O sırada Tahiti'deydim. Gerçi bunu duymuştum Talihsiz bir olay. Yazık. Ama yine de... karıncayı bile incitmemiş bir adamın özel hayatını ifşa ederek kendine bir yapmaya çalışıyordu. binlerce insanın hayatını kurtaran ve onlarca insanın hayatını kurtaran insan hakları avukatı parmaklıklar ardındaki katiller. Arkadaşınız alternatif cinsel deneyimlere olan ilgisinin mahremiyeti hak etmediği anlamına geldiğini düşünüyordu. Katılmıyorum. Ve öyle Görünüşe göre başka biri."

"Sizin için çalışan başka biri." Kingsley

Edge sadece sırttı.

"Belki de."

Suzanne bir kaçış planı ya da bu başarısız olursa bir saldırı planı oluşturmaya çalışırken sessizce ona baktı. Savaş bölgelerinde geçirdiği onca zaman ona kendini nasıl savunacağını bilmiyordu. Ama üzerinde silah yoktu ve Kingsley Edge'in rahat duruşu ve şık kıyafetine rağmen kesinlikle tehlikeli bir havası vardı. Kokteyl partilerinde üniformalarıyla, çölde giydikleri BDU'larıyla piyadelerden daha ölümcül görünen generaller görmüştü. Kingsley Edge'de o bakış vardı. Gözlerinde bir şey vardı. Parıldayan ve korkusuz bir şey. O kadar çok kan görmüş bir adama benziyordu ki Azrail'i hızlı aramaya .

"Benden korkuyorsun," dedi sonunda odaya adım daha atarken. "Korkmana gerek yok Suzanne."

"Herkes senden korkuyor. Benim dünyamdaki herkes."

Sırttı ve gülümsemesi yüzünü kapladı ve onu öyle yakışıklı bir hale getirdi ki kadın nefes almakta zorlandı.

"O zaman kısa bir süreliğine benim dünyama gel ve korkmana gerek kalmasın."

"Ne..." Etrafına bakındı. "Peder Stearns'ün yatak odasında ne yapıyorsun? Ya da evinde?"

"Uzaklara çağrıldı. Cemaatinden biri ölüyor. Ailenin ona ihtiyacı var. Bir gün ya da daha uzun süre dönmeyebilir."

"Ne olmuş yani? Çiçekleri sulamak için mi buradasın?"

Güldü, derin, sıcak, zengin bir kahkaha. Korkusuz bir kahkaha.

"Bazen şehirden uzaklaşmayı seviyorum. Durmadan çalan telefondan. Vermek zorunda olduğum sonsuz kararlardan. Senatörün oğlu bu gece alttan almak istiyor ama en sevdiği dominatrix ünlü birlikte. Terzim ülke dışında ve köle müzayedesini için yeni bir takım elbiseye ihtiyacım var. O kadar meşguldüm ki sevgili Juliette'imi günlerdir doğru dürüst taciz edecek vaktim olmadı."

"Juliette?"

"Sekreterim." Kendini beğenmiş bir havayla lüks bir iç çekti.

"Zavallı sen."

Başını salladı.

"Hayatım *çok zor*. Buraya biraz sessizlik için geldim."

"Rahiplerin evlerine girmeyi seviyor musun?" "Davet edildim. Ne de olsa ailedenim."

Suzanne'ın gözleri şoktan fal taşı gibi açıldı.

"Harrison..." Parçalar yerine oturmaya başladı. "Sen mi?" Soruyu neredeyse bağırarak soruyordu. "Fransız kayınbirader sen misin?"

"*Evet*. Seni büyüleyen şu kutu." Gül ağacından oyulmuş kutuya başıyla işaret etti. "Açmak ister misiniz?"

"Var. Ama kilitli. Açabilir misin?"

Kingsley ağır ağır nefes vererek uzandı ve kutuyu onun elinden aldı. Yeleğinin cebinden küçük bir anahtar seti çıkardı, birini kilide soktu ve çevirdi.

"Siz kadınlar... hepiniz Pandora'sınız. Yeterince yalnız bırakamıyorsunuz, değil mi? Al." Kingsley artık kilidi açılmış olan kutuyu ona geri verdi. "İşte gizeminin cevabı."

Titreyen parmaklarıyla kapağı açtı. İçinde kan kırmızısı kadifeden bir yatağın üzerinde biri büyük, diğeri küçük iki altın şerit duruyordu.

Küçük olanı çıkardı. "Alyans mı?"

diye sordu.

Başını salladı.

"Bu kız , Marie-Laure'un. Diğeri onunkiydi."

Suzanne büyük banda dokundu ama kadife yatağından çıkarmadı. "Rahip olmadan önce hâlâ inanamıyorum. Rahip olmadan önce çok gençti."

Kingsley kollarını kavuşturarak karyolanın direğine yaslandı ve pencereden dışarı baktı.

"Bazen ben de yapamıyorum. Biz sadece aptalca çocuk oyunları oynayan çocuklardık. Marie-Laure ve ben, ailelerimiz öldükten sonra ayrıldık; ben daha on dört yaşındaydım ve Amerikalı büyükanne ve büyükbabamın yanına gönderilmiştim. Ziyarete geldi... O zaman ben on yedi, o on sekiz yaşındaydı. O ise ancak yirmi bir yaşındaydı. Onu tekrar kaybetmeye dayanamazdım ama onun benim gibi çifte vatandaşlığı yoktu. Onu burada tutmak için onunla evlendi. Onunla benim için evlendi."

"Onu sevmiyor muydu?"

"Denedi. Onun iyiliği için. Kendisi için hissettiklerini onun için asla hissedemeyeceğini anladığında..."

"Öldüğünü biliyorum. Üzgünüm."

"O ölmedi," dedi, tekrar gözleriyle buluşarak. "Kendini öldürdü." Suzanne neredeyse kutuyu düşürüyordu.

Ama titreyen ellerine rağmen onu tuttu. "Ben..."

Ben çok üzgünüm, Bay -"

"Bana Kingsley diyebilirsiniz. Ya da efendim. Ya da mösyö. Ama lütfen bana Bay Edge demeyin." Gözlerini devirdi ve tekrar güldü. Bu tepki konularına o kadar aykırı gelmişti ki, şaşkınlıktan o da güldü.

"Tamam, Kingsley. Kız kardeşin için üzgünüm. Kardeşim, o-"

"Biliyorum." Kingsley bu sözleri yumuşak, nazik ve gözlerinde derin bir sempati bakışıyla söyledi.

"Doğru. Elbette biliyorsun. Yani sen ve Peder Stearns...siz ilgili."

"Sadece uzun zaman önce yapılmış bir evlilikten. Ama bunca yıl arkadaş kaldık. Onu herkesten daha iyi tanıdığımı söyleyebilirim."

"Nora Sutherlin'den daha mı iyi?"

Kingsley kaşlarını kaldırdı ve kutuyu onun elinden aldı. Kapağı bir kez daha kilitlemeden önce iki alyansı dikkatle kadifenin üzerine yerleştirdi.

"Onu herkesten daha iyi tanıdığını söyledi."

Bu sözler üzerine Kingsley'nin gözlerinde soğuk ve ölümcül bir şey belirdi ve Suzanne hemen pişman oldu.

"Onun söylediği ile gerçek her zaman aynı şey değildir. O her şeyi biliyor gibi görünebilir ama kadın söz konusu olduğunda... peki, siz hiç

kasıtlı cehalet deyimini duydunuz mu?"

"sevgili, değil mi?" Suzanne, cevap vermesi için onu şok etmeyi umarak sordu.

Kingsley sadece güldü.

"Ah... Pandora asla öğrenmez. Öyle olup olmadıkları önemli mi? Gerçekten mi?"

"Tabii ki önemli," dedi Suzanne, kabaran öfkeyle. "O onun rahibi. On beş yaşından beri onun rahibi. Onunla yatıyorsa ya da o çocukken yatıyorsa? Evet, bu önemli. Sadece bir canavar bunu yapar. Bir cinsel avcı. A-"

Kingsley elini kaldırdı ve başını salladı.

"Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok Suzanne. Eğer onu hareketlerine göre yargılasan, onu asla tanıyamazsın."

Gözlerini ona dikti.

"Bu hiç mantıklı değil. Bir insanı yaptıkları dışında yargılamanın hiçbir yolu yoktur."

"Gerçeğin sadece bir parçasını görürsünüz. Ve bir yalan size kısmi bir gerçekten daha fazlasını anlatabilir."

Suzanne derin bir nefes aldı.

"O zaman bana her şeyi anlat. Onu herkesten daha iyi tanıdığını söylüyorsun. Ben de onu tanımak istiyorum."

Kingsley kutuyu tekrar komodinin üzerine bıraktı ve ona doğru bir adım atarak aralarında bir fısıltının bile geçemeyeceği kadar yaklaştı.

"Ne istediğini bilmiyorsun." Elini yüzüne doğru kaldırdı ve parmak uçlarıyla elmacık kemiğinin kavisini okşadı. "Onu tanımaya çalışmak Tanrı ile güreşmek gibidir. Yakup'a ne olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? Tanrı'yla boğuştu ve ertesi sabah topallayarak uzaklaştı."

Suzanne yavaşça başını salladı.

"Adam'ın öldüğü günden beri topallıyorum. Lütfen... Bana yardım biliyorum."

Kingsley yavaşça yüzüne, kulağının hemen yanına bir öpücük kondurdu.

"Size yardım edebilirim. Ama hiçbir şey . Eğer Styx nehrini geçmek istiyorsan, Charon'a paranı ödemelisin."

"Çok param yok. Sadece bir muhabirim."

"Ne yapacağımı bildiğimden daha fazla param var. Arzu ettiğim senin paran değil." Kingsley'nin eli onun boynuna gitti. Başparmağını hafifçe bastırdı.

boğazının boşluğuna. "Ama ödemeye hazırsanız, cevap vermeye hazırım."

Suzanne yutkundu ve başparmağının boynuna yaptığı baskıyı hissetti.

Ödemeye istekli miydi? Adamın ne tür bir para birimiyle ticaret yaptığından hiç şüphesi yoktu. Peder Stearns ve Søren dışında, hayatında hiç bu kadar çekici bir adam görmemişti. ilgili her şey... giysileri, şehvetli ağzı, sesi ve aksanı... aslında ödenecek o kadar da kötü bir bedel değildi. Cevap vaadi olmasa bile.... baştan çıkarılacaktı.

"Bu dünyada iyi bir rahip olduğuna inanmak istiyordum," diye fısıldadı. "Ama eğer o-"

"O iyi bir rahip. Ve iyi bir adam. İhtiyacınız olan kanıtı size sağlayabilirim. Eğer istediğiniz buysa."

Sonunda Suzanne başını

salladı. "Evet, öyle."

"O zaman benimle gel."

Kingsley elini uzattı ve Suzanne savaş alanında hiç hissetmediği bir korkuyla elini tuttu. Adam yola koyuldu onu yatak odasından çıkarıp koridora götürdü.

"Nereye gidiyoruz?" Peder Stearns'ün onu yatağına, hatta yere götüreceğini düşünmüştü ama evden ayrılıyor gibi görünüyorlardı.

"Manhattan. Sana verecek bir şeyim var... eğer hak edersen."

Evden çıktılar ve adam onu Rolls marka bir arabanın bulunduğu arka tarafa götürdü.

Royce bekledi. Şoför üniforması giymiş genç ve güzel bir kadın arabadan atladı ve hızlı adımlarla onlara arka kapıyı açtı.

Önce Kingsley girdi, Suzanne da onu takip etti, şimdiden pişman olmuştu. "Ama benim arabam var. Patrick'in arabası."

"Patrick'e geri vereceğim. Hâlâ Köy'de, değil *mi*?" "Tanrım, benim hakkımda her şeyi biliyorsun."

Araba çalışıp yola çıkarken Kingsley yine gülümsedi. "Pek sayılmaz."

Yüzünün yan tarafını kavradı ve dudaklarını eliyle okşadı.

Başparmak. "Boşalırken nasıl sesler çıkardığını bilmiyorum. Hadi bunu öğren, olur mu?"

O daha cevap vermeden Kingsley öne doğru eğildi ve ağzını onunkine dayadı. İlk başta hiçbir şey yapmadı, sadece onu bekledi. Suzanne kendi kendine bunu Adam için yapıyordu... dudaklarını yavaşça ayırmadan önce. Gözlerini kapatarak öpücüğü Kingsley'nin devralmasına izin verdi. Eli kızın saçlarına dolandı. Adam

Artık ona ait olduğunu ve kaçamayacağını hatırlatmak istercesine boynunu sıkıca tuttu. Dili onunkinin ucuna dokunduğunda, kaçma arzusu öldü ve teslim olma ihtiyacı doğdu. Ve bunu Adam ya da Peder Stearns için yapmıyordu. Kingsley'i istiyordu. Bunu onun için yapacaktı.

"Söylesene Suzanne, hiç Rolls Royce'un arkasında seks yaptın mı?"

Kingsley onun cevap vermesini beklemedi. Onu sırt üstü yatırıp bacaklarını ayırdı ve kalçalarını sertçe onunkilere dayadı. *Oh, Tanrım*, diye düşündü, *bu gerçekten oluyor*. Becerikli parmaklarıyla kadının düğmelerini açtı. bluzunu açtı. Boynundan göbeğine ve oradan tekrar yukarıya doğru öptü.

Gözlerini kapattı ve bir yabancıнын ellerinin vücudunda gezindiği hissinin onu yıkamasına izin verdi. Sıradan bir yabancı değildi, diye hatırlattı kendine. Bu Kingsley Edge'di, en katı yürekli insanları bile araştırmacı gazeteciler geceleri uyuyamazdı. Ve şimdi o da onlardan biriydi. Kingsley Edge'in bütün gece ayakta tuttuğu muhabirlerden biri.

Kingsley onun kulağına, "Bundan zevk almıyormuş gibi davranma," diye fısıldadı. "Bundan zevk almamaya çalıştığını biliyorum."

"Bunu bilgi için yapıyorum, zevk için değil."

"Yalancı."

Suzanne onun suçlamasındaki gerçek karşısında kızardı.

Kingsley onun kulağını, omzunu ısırdı. Dişlerinin teninde gezinmesi midesine çok zevk dalgaları gönderdi.

"Sekreterimi masamın üzerinde eğerken bile bundan zevk almasını sağlarım. İsteseniz de istemeseniz de sizin de bundan zevk almanızı sağlayacağım."

Suzanne başka bir itirazda bulunamadan Kingsley kalkıp ondan uzaklaştı. Ne yaptığını sormaya başladı ama sonra gördü. Rolls Royce'un lüks deri koltuğunu bırakmış ve döşeme tahtasının üzerine diz çökmüştü. Parmaklarını şıklattı ve ona önüne oturmasını işaret etti.

Suzanne koltuğun ortasına doğru kaydı. Kingsley eteğinin altına uzandı, külotunu kavradı ve kabaca bacaklarından aşağı sürükledi. Ona durmasını söylemek istedi ama babası hakkında bu kadar çok bilgi vaat etmesi Kingsley pantolonunu açarken bile Stearns onun sessiz kalmasını sağladı.

Bacaklarını araladı ve iki parmağını içine soktu. Kadın irkilerek bacaklarını kapatma dürtüsüyle savaştı.

"Nefes al, *chérie*. Kendini bırakırsan bundan hoşlanacağına söz veriyorum." Parmaklarını kızın içinden çıkardı ve ona baktı. Gecenin karanlığında, araba bir sokak lambasının yanından geçmediği sürece onu zar zor görebiliyordu.

Bir çekişle kalçalarını koltuğun en ucuna getirdi. Yine parmaklarıyla dış ve iç dudaklarını ayırdı. Ağzını onun üzerine indirdi ve klitorisini hafifçe emdi.

Suzanne parmaklarını

Başı arkaya düşerken koltuğun esnek derisi.

Vajinasını aşağı yukarı yaladı, diliyle ve dudaklarıyla onunla alay etti.

Suzanne kendini hemen bacaklarını biraz açarken buldu

daha da genişletti ve kalçalarını ileri doğru itti. Dili, Suzanne onun tam kalbini aradığını hissedene kadar daha derinlere indi. Adamın elleri kadının kalçalarını kavradı ve Suzanne elini adamın saçlarına doladı. Altındaki araba, ağır motorun gürültüsünden titriyordu. Kingsley'nin ona yaptığı şey yüzünden tüm vücudu titriyordu. Sırtının alt kısmında bir basınç oluşmuştu. Koltuğa yaslandı, arkasındaki koltuk başlığını kavradı ve alçak, neredeyse acı veren bir homurtuyla boşaldı.

Daha nefesini bile tutamadan, prezervatif paketinin açılma sesini duydu.

"Bekle," diye nefes aldı ama Kingsley onu sadece koltuktan aşağı çekip üzerine oturttu ve içine aldı. Onu o kadar ıslatmıştı ki, bir hamlede her santimini içine aldı.

"Tanrım-" diye soluk soluğa kaldı, vücudu onun her şeyini kabul etmek için zorlanıyordu. "Bana Kingsley diyebileceğini söylemiştim," diye fısıldadı kulağına. Suzanne gülmekten kendini alamadı.

"Yaşayan en kibirli adam sen olmalısın." Adam onu kalçalarından kavrayıp yavaşça yukarı ve içine doğru itmeye başladığında, kadın dengesini sağlamak için kollarını adamın sırtına doladı.

"Sadece ikincisi. İlkiyle tanışmıştın."

Başını salladı ve konuşmaya başladı. Ama Kingsley parmaklarının ucuyla klitorisini buldu ve onu bir an için suskun bıraktı.

Adam onun dudaklarını, boynunu ve omuzlarını kemirirken Suzanne'ın aklından tek bir düşünce geçiyordu. Kingsley Edge tarafından beceriliyordu. Tek ve biricik Kingsley Edge.

Ve bundan çok zevk alıyordu.

Onun kucağında diz çökerek, kalçalarını onun hassas hareketlerine olarak ileri ve geri hareket ettirdi. Yaptığı her şey ısı akımları gönderdi ve

Elektrik tüm vücuduna yayılıyordu. Bir kez daha doruğa yaklaşmıştı ama Kingsley onu bir öpücükle durdurdu.

Sol eli sağ meme ucuna harika şeyler yaparken kulağına "Arkanı dön," dedi.

Suzanne başını sallayarak kendini yukarı kaldırdı ve ona sırtını döndü. Adam Suzanne'ın sırtına yaklaştı ve omzunu irkilmesine neden olacak kadar sert bir şekilde ısırdı.

"*Prêtre* hakkında ne kadar şey bilmek istiyorsun?" Adam üç parmağını arkadan kızın içine soktu ve Suzanne ani zevk şokuyla keskin bir nefes aldı.

"Her şeyi." Uyluklarını daha da araladı ve adamın eline doğru geri itti. Dördüncü bir parmak diğerlerine katıldı. Daha önce hiç bu kadar açık hissetmemişti.

Tanrım, adam ne yaptığını biliyordu.

"Onun hakkında her şeyi asla bilemeyeceksiniz. Zamanın sonuna kadar dünyayı araştırırsan bile." Elini çekti ve yavaşça tekrar içine girdi. Adam derinlere battı ve Suzanne inlemeye başladı.

Onu tamamen doldurmasının verdiği inanılmaz his. "Ama bildiklerimi sana ancak bana bir şey söylersen anlatabilirim, tatlım..."

Tekrar itmeye başladı, bu sefer sertti, acımasızca sertti. Suzanne kapıyı, koltuğu, vücudunu bu kadar iyi kullanırken onu sabit tutacak her şeyi tuttu. Bunu ne kadar sevdiğine, böyle alınmayı ne kadar sevdiğine inanamıyordu. Kingsley yine onun klitorisini buldu ve içine doğru iterken

Sırtında ve kalçalarında acı ve keskin bir zevk patlarken yüksek bir çığlıkla tekrar boşaldı. Kingsley ikisini de sarsan bir titremeye boşalmadan önce birkaç kez daha itti.

İkisi de nefeslerini tutarken Kingsley bir an onun içinde oyalandı. "Ne?" diye nefes nefese kaldı. "Sen bana söylemeden önce ben sana ne söylemeliyim? onun hakkında?"

Kingsley onun içinde nabız atmaya devam ederken saçlarını, kulağının ucunu öptü. Böyle erotik bir ilgiye alışabilirdi.

"Söyle bana-" bir kez daha içine girdi "-neden bilmek istiyorsun?"

"I..." Neden bilmek istiyordu? Hâlâ Adam'la mı ilgiliydi? Adam onun bunu yapmasından mutlu olur muydu? Gurur duyar mıydı? Bir an için Adam'ın gittiğine sevindi, böylece Adam onun nasıl bir insana, bir hikâye uğruna neler yapabileceğini göremeyecekti. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Sadece bilmek zorundayım. I

zorunda. Eğer çocuklara zarar veriyorsa-"

Kingsley kızın içinden öyle hızlı çıktı ki kız irkildi. Giysilerini düzeltti ve kendini bank koltuğunun enine attı ve ayaklarını bileklerinden çaprazladı. Suzanne birden utandı ve Kingsley'den utandığını hissetti. yarı çıplak haliyle. Karanlıkta külotunu buldu, bluzunun düğmelerini ilikledi ve adamın karşısındaki koltuğa usulca oturdu.

Kingsley kış kadar soğuk, bıçak kadar keskin bir sesle, "O çocuklara zarar vermez," dedi. "Eleanor Schreiber asla onun kurbanı olmadı. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, o aslında hiç çocuk olmadı. Onu neredeyse onun kadar uzun zamandır tanıyorum. var."

"Ne olmuş yani? Gençken çapkın mıydı? Yani yaşlı bir adam tarafından baştan çıkarılmayı mı hak ediyordu? Rahibi tarafından?"

"Nora Sutherlin, Eleanor Schreiber, ona ne dersiniz deyin ya da nasıl tanırsanız tanıyın... Onun hakkında tek bir şeyi bilmelisiniz. O baştan çıkarır. Baştan çıkarılmaz."

Suzanne derin bir nefes aldı ve karanlıkta onun gözleriyle buluştu.

"Neden bilmem gerektiğini bilmiyorum. Ama yapmak zorundayım. O..." Konuşmayı bıraktı ve ne hissettiğini, ne istediğini açıklayacak kelimeleri, herhangi bir kelimeyi aradı. "Bir zamanlar Tanrı'ya inandığım gibi ona da inandım. İkisine de inanmak istemiyorum... tabii inanmam gerekmiyorsa."

Kingsley çizmeli bacağına göğsüne doğru kolunu rahatça üzerine sarkıtırken derin bir nefes verdi.

"İnanmak ya da .. Bu soruya sadece siz cevap verebilirsiniz. Rolls, siyah-beyaz şık bir evin önüne yanaştığında," dedi. "Ama arayışınızda size yardımcı olabilirim. En azından size doğru yolu gösterebilirim. Gelin."

Kapı açıldı ve Kingsley arabadan çıktı. Bluzunu ve eteğini düzeltti ve onu ferforje kapıdan geçip merdivenlerden yukarıya kadar takip etti.

Üçüncü kata çıktıklarında, Suzanne'ın hayatında gördüğü en çarpıcı güzellikteki kadın elinde bir fincan çay ve yüzünde bir gülümsemeyle belirdi. Neredeyse Kingsley kadar uzun boylu, abanoz tenli, kömür gözlü ve dolgun dudaklarında şakacı bir gülümseme olan bu kadın Suzanne'a hem zarif hem de sert görünüyordu.

"Aah... Jules'um benim. Seni özledim," dedi Kingsley kadını her iki yanağından öperek selamlarken. "Bu Suzanne Kanter, muhabir arkadaşım."

"Bonjour, mademoiselle. ay?" diye sordu Suzanne'ın Kingsley'nin özel sekreteri Juliette olduğunu tahmin ettiği kadın. Kingsley gibi o da zengin bir aksanla konuşuyordu. Ama Juliette'inki farklı, daha Karayıplı bir aksana benziyordu. Haitili olmalı, diye karar verdi Suzanne, aksanını tanıyarak. Zengin, beyaz, Fransız bir adam için çalışan siyah Haitili bir kadın. ...Kingsley gerçekten yaşayan en kibirli adamdı.

"O kalamaz." Kingsley kendi ayından bir yudum aldı. "O sadece bir dosya için burada."

", mösyö?" Juliette sordu. "Getireyim." "Hanımefendinin... tıbbi dosyası."

Juliette'in koyu renk gözleri bir an için irileşti, ardından yüzünü bir kez daha mükemmel itaatkâr sekreter maskesine dönüştürdü.

"*Oui*, monsieur."

Juliette bir odada kaybolurken Suzanne etrafına bakındı. Çok garipti. Kingsley'in genel merkezi sanki başka bir yerden, başka bir zamandan taşınmış gibiydi. Büyük art deco masaların üzerinde kocaman siyah döner telefonlar gördü. Ahşap dosya dolapları, Tiffany lambalar... ve görünürde hiç bilgisayar yoktu.

Suzanne, "Tam bir Luddite," dedi her şeyi içine sindirerek.

Kingsley gözlerinde hınzır bir parıltıyla, "Ben sadece eski kafalıyım," dedi.

Juliette elinde bordo bir kurdeleyle tutturulmuş kalın, siyah bir dosya klasörüyle döndü. Kingsley dosyayı uzattı ve Suzanne ona uzandı, ama o dosyayı göğsüne geri çekti.

"Sadece ve sadece sizin için, matmazel, bunu bana sevgili bir arkadaşım gönderdi. Bu dosyayı bir günlüğüne saklamanıza izin verilecek. Yarın akşam bu saate kadar bana iade etmelisiniz. Bu dosyadaki hiçbir kaydedilemez veya fotokopisi çekilemez. Senden başka kimse bakamaz. Ben bakacağım. bu koşullardan herhangi birine itaatsizlik edip etmediğinizi bilecektir. İtaatsizliğin sonuçları ağır olacaktır. Beni anladınız mı?"

Kingsley sözleri bir sohbet havasında söylemişti ama içindeki tehdit açıktı.

"Evet, efendim," dedi. "*Anlıyorum*."

Kingsley dosyayı ona uzatmadan önce kaşlarını kaldırdı. "Şimdi soföreme sizi eve bırakmasını söyleyeceğim."

Suzanne merdivenlerden aşağı indi ve Kingsley de onu takip etti. Yirmi değil Dakikalar önce, onun bedeninin içine gömülmüştü. Şimdi onunla neredeyse hiç konuşmuyordu ama göz ucuyla onu izlediğini görüyordu. Birinci katın sahanlığında durdu ve ona onsuz devam etmesini işaret etti.

"İyi geceler," dedi dosyayı göğsüne bastırarak. "Bunu yarın , söz veriyorum."

"İyi." Başını salladı.

Görünüşe göre iyi geceler öpücükleri gelmeyecekti. Suzanne başıyla onayladı ve Kingsley'nin şoförünün sessizce beklediği ön kapıya doğru yöneldi.

Şoför kapıyı açtı.

"Mademoiselle?" Kingsley seslendi Suzanne dönüp ona baktı. "Görevinizle ilgili bir tavsiye daha."

"Evet, lütfen? Ne?"

"Git kız kardeşini gör. Onunla

konuş." Suzanne gözlerini

kırptırdı.

"Rahibe mi? Rahibe gibi mi? Hangi rahibe?"

Kingsley o zaman güldü - eğlenen, kibirli, çileden çıkarıcı bir Fransız gülüşü.

"Hayır, Suzanne. Kız kardeşi."

"Doğru," dedi, bir anısı yerine oturmuştu. "Üç kız kardeşi var, değil mi? Hangisi?"

"Görmek istemediğin." "Hiçbirini

görmek istemiyorum-"

"Ve son bir şey daha," dedi Kingsley, yüzündeki ve ses tonundaki tüm neşe ve baştan gitmişti. "Elindeki dosya hakkında..."

"Evet?"

"O benimdi."

"Neydi-"

"*Au revoir*, Suzanne."

Suzanne başka bir soru soramadan Kingsley topuklarının üzerinde döndü ve merdivenlere yöneldi.

Suzanne onu daha fazla göremeyene kadar izledi.

Dosyayı göğsünde tutan Suzanne, şoförü Rolls Royce' kadar takip etti.

Suzanne ani bir karar vererek, " değil," dedi. "Eve kadar yürüyeceğim."

Şoför, reverans yapıp eve geri önce sadece ona baktı.

Suzanne yalnız kaldığında, ihtiyacı olan şeyi bulana kadar sokakta ilerledi; bir sokak lambasının altında bir bank.

Nora Sutherlin'in tıbbi dosyasını açtı ve okumaya başladı. Bir saat sonra Kingsley'nin "O benimdi" derken ne demek istediğini anladı.

Wesley gözlerini daha fazla açık tutamayıp durmak zorunda kalana kadar gece boyunca araba kullandı. Yorke'ta geçirdiği iki yıl sayesinde Maryland ve Maine arasında her yerde. Eski oda arkadaşının evinde kaldı ve Connecticut'a doğru yola çıkmadan önce onunla hızlı bir kahvaltı yaptı. Öğleden sonra geç saatlerde Westport'a vardı. Neredeyse bir gün boyunca Şu anda saf adrenalinle, Nora'yı yüz yüze görme ihtiyacıyla hareket ediyordu. Arabayı sürerken, iki kelime zihninde en melodik nakarat gibi yankılandı.

Birçok su... birçok su... birçok su...

Şimdi eskiden evim dediği şehre döndüğünde yavaşladı ve onu gördüğünde tam olarak ne yapacağını, ne söyleyeceğini kendine sormak zorunda kaldı. Nora'nın sakin banliyösüne döndüğünde tüm vücudu gerginlikle karıncalandı. yarı ünlü erotik yazar komşusunu ihtiyatlı bir eğlenceyle karşıladı. Evlerinin önüne geldiğinde - Wesley düzeltti, artık onların evi değil, onun eviydi - güçlükle nefes alabiliyordu. Arabasını hiçbir yerde göremedi ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Tek istediği onun yüzüne, gözlerinin içine tekrar bakmaktı.

Ön kapıya doğru yürüdü ve kapıyı çaldı. Cevap gelmeyince daha yüksek sesle çaldı. Ellerini ceplerine sokarken, arabasının anahtarlarının parmak eklemlerine sürtündüğünü hissetti.

Anahtarları.

Wesley anahtarlarını çıkardı ve onlara baktı. O taşındıktan sonra Nora kilitleri değiştirmiş . Değiştirmez miydi?

Evimin anahtarı dediği anahtarı buldu ve ön kapının kilidine . Durakladı, hızlı bir nefes aldı ve anahtarı çevirdi.

Kapı hiçbir şey olmamış gibi açıldı, sanki Nora'sız geçen on üç ay, okul kütüphanesinde ders çalışırken uyuyakaldığında gördüğü bir rüyaydı ve artık uyandığına göre eve dönebilirdi.

Oturma odasına adım atan Wesley, bayat havayı içine çekti. Ev sanki aylardır kimse girmemiş gibi terk edilmiş gibi kokuyordu. Kapının yanında posta yığınları görmedi. Griffin Fiske'yle aralarındaki ilişki o kadar ciddi miydi ki, postalarını yönlendiriyordu? Griffin Fiske-New York'ta geçmişinde bir sürü kötü davranışı olan bir bebek playboy... ve yine de Wesley, Nora ve Søren yerine Nora ve Griffin'in birlikte olduğunu öğrenmeyi neredeyse tercih ederdi. Griffin'i sevmiyordu, tanıımıyordu ve kesinlikle güvenmiyordu. Ama Søren... Søren'den nefret ediyordu.

Wesley evde dolaşırken, anıları ona geri geldi. Gömdüğünü sandığı anılar... ama her adımda yeniden ortaya çıkıyor, kolayca diriliyorlardı. Oturma odasındaki kanepede ders çalışmayı çok severdi. Nora en sevdiği yer olan mutfığa gitmek için oturma odasından geçmek zorundaydı. Ve yanından geçerken hep ona dokunurdu. Belki sadece alnına bir dokunuş, burnuna bir çimdik, dizini sıkmak ya da en sevdiği şey olan yanağına bir öpücük. Kitap raflarının iyice tozlanması gerekiyordu. Büyük, kahverengi ve garip sembollerle oyulmuş kitap rafları Nora'nın emlak satışından bulduğu bir eşyaydı.

Nora küçük ellerini oymaların üzerinde gezdirirken, "Sanırım bu kitaplıklar druidlere aitti," demişti.

Wesley ona, "Bence druidler, bilirsiniz, kitaplıklardan önce de vardı," diye hatırlattı.

Nora onu duymuyormuş gibi davrandı, bu onun hayal dünyasına mantık ve rasyonellik getirmeye çalıştığında her zamanki yöntemiydi.

"Bakireler muhtemelen bu kitap raflarında kurban edilmiştir." "Bu biraz garip olmaz mıydı?"

"Bir yolunu . İşte, üst rafa atla, Purity Ring. Ben tereyağı bıçağını getireyim."

Tanrım, ne tuhaf bir kadınla birlikte yaşamıştı. Tuhaf, komik, güzel ve şaşırtıcı... Onu o kadar özlemişti ki adını düşünmek bile midesini bulandırıyor.

Bu evde birlikte çok iyidiler. Çok mutluydular. Geriye dönüp baktığında, Nora'nın ona yanına taşınmasını teklif ettiğine hâlâ inanamıyordu.

Onun nesi vardı? Onunla birlikte yaşamasını ve stajyer olarak çalışmasını önerdikten sonraki günler boyunca tek yapabildiği, kendi kendine "Ama neden ben?" diye sormak olmuştu. Yorke'taki ilk yılının o acı soğuk yılbaşı gününde buraya taşındığında sinirleri çok gergindi. O gün

Nora'nın ona verdiği odada giysilerini mobilyaları yeniden düzenlerken gerçeklik de kendini göstermeye başlamıştı.

Duvara birkaç poster asmak istemişti ama Nora'dan izin almadan çivi çakmaya cesaret edememişti. O gece evi tıpkı şimdi dolaştığı gibi dolaşmıştı. Nora yatak odasında, oturma , mutfakta değildi. Sonunda onu ağır paltosu ve botlarıyla arka verandada ayakta dururken bulmuştu. Paltosunu giydi ve soğukta ona katıldı.

Bir an için, gözleri kapalı ve yüzü parlak beyaz aya dönük bir şekilde dururken onu sessizce izlemekle yetindi. Burnundan yavaşça nefes alarak, ağzından çıkan havayı bir buhar bulutu halinde bırakmadan önce nefesini tuttu.

"Donmuyor musun?" Wesley sordu.

"Kıçım . Birazdan geliyorum." Gözlerini açtı ve ona gülümsedi.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ben omzunun üzerinde gezinmeden yerleşmek isteyebileceğini düşündüm."

Wesley buna gülmek zorunda kaldı.

"1.80 boyunda olduğumu hatırlıyorsun, değil mi? Daha çok dizlerimin üzerinde duruyorum, ufaklık."

Munchkin mi? Gerçekten de meşhur Nora Sutherlin'e Munchkin mi demişti?

"İstersen bunu yapabilirim." Ona hınzırca bir sırıtış fırlattı.

Wesley dudaklarını büzerek ona baktı.

". Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Aslında bu işte oldukça iyiyimdir. Søren'e sorabilirsiniz." Ona anlamlı bir göz kırptı.

"Keşke onun hakkında konuşmasaydın."

Nora ona göz kırptı. Sadece ay ışığıyla aydınlatılmış olsa bile, yüzündeki her küçük ifadeyi okuyabiliyordu. Ne kadar güzel bir yüz... Keşke resim yapmayı ya da çizmeyi bilseydi de o yüzün, o iri yeşil-siyah gözlerin hakkını verebilseydi.

"Nasıl olur? Søren'le hiç tanışmadın. O çok iyi bir insandır. Tanıdığım en iyi adam."

"Bana ondan bahsetmiştin. İyi erkekler kadınlara vurmaz."

"İyi erkekler sadece vurulmak isteyen kadınlara vurur."

"Kadınlar dayak yemek istememeli."

"O zaman bu onun sorunu, onun değil, değil ?" Kirpiklerini ona doğru kırıştırdı.

"Nora, sen delisin. İçeri gel. Yüzüm donmak üzere." "Buna izin veremem.

Çok yakışıklı bir yüz. Bir saniye. Bir tane daha lazım."

Bunun üzerine durakladı ve burnundan tekrar derin bir nefes aldı. Neredeyse isteksizce bırakmadan önce nefesini uzun süre tuttu.

"Özür dilerim," dedi. "Bu kokuya bayılıyorum. Bir kış gecesi... Dünyada bir kış gecesinden daha güzel kokan bir şey mi?"

Wesley gözlerini kapadı ve kışın keskin, temiz ve soğuk kokusunu içine çekti. Uzakta birinin şöminesi yanıyordu ve baş döndürücü odun dumanının izleri havayı renklendiriyordu. Noel'in anısını ve Yeni Yıl'ın keskin tazeliğini koklayabiliyordu.

"Gerçekten de harika kokuyor," diye kabul etti.

"Bu..." Nora tekrar içine çekti ve gözleri kısıldı. "Søren'in teni böyle kokuyor. Aynen böyle. Yazın bile böyle kokuyorum.

Onun yanındayken nefes alıyorum. Geceleri uykuya dalmadan önce yüzümü sırtına, kürek kemiklerinin arasına koyar ve neredeyse bayılana kadar nefes alıp verirdim. O da bana gülerdi. İnanılmaz, değil mi? Birinin doğal kokusunun böyle olabilmesi?"

"Şişeleyip satsaydı, bir servet kazanırdı." Wesley, Nora'nın küçük arka bahçesine baktı. Kentucky'deki evinin bin dönümlük arka bahçesini görse ne diyeceğini merak ediyordu.

"Tanrım, o kokuyu özlüyorum. Kışı seviyorum. Onun etrafında olmak zorunda kalmadan kokusunu tekrar alabildiğim tek zaman bu."

Wesley gözlerini karla örtülü çimenlikten Nora'ya çevirdi.

Gözünün kenarında bir damla yaş oluşmuş ve minik bir elmas gibi kristalleşmişti.

"Bu adam için deli , değil mi?" sordu, cevabı istediğinden emin değildi.

Nora başını salladı. "Çılgınlık bunun için iyi bir kelime olurdu." "Onu neden terk ettin?"

Nora'nın ilk cevabı olan iç çekiş, beyaz bir bulut halinde önünde dalgalandı.

"Kış," dedi sonunda, "hem çok güzel hem de çok acımasız olabiliyor. Zalim ve soğuk. Ve eğer kışın varlığında yaşarsanız asla yazı yaşayamazsınız."

Nora ona yaklaştı ve burnunu yanağına dayadı. "Yaz gibi kokuyorsun. Güneşte asılı kalmış temiz çamaşırlar gibi. Bu da harika bir koku."

Wesley onun yakınlığı karşısında kızardı. Saçları dudaklarına değdi. Birinin tenini koklamasının bu kadar samimi hissettirebileceğini hiç düşünmemişti.

"İçeri girmeliyiz," diye fısıldadı Wesley. Onunla burada bir saniye daha kalırsa, onu öperek ikisini de ısıtacak. Ve bu kötü olurdu. "Burası çok soğuk."

Nora uzanıp ellerini onun yüzüne koydu ve tenini kendi elleriyle ısıttı.

"değil. Yakında yaz gelecek."

Wesley arka verandadan mutfığa doğru yürüdü. Burada Nora için binlerce yemek pişirmişti. Sadece yemek için bile onu yazı yazarken bilgisayarından uzaklaştırabilirdi. Merdivenlerden ikinci kata çıktı ve eski yatak odasının kapısında durdu.

"Nora..." Wesley odasına girdiğinde nefes aldı. Buraya taşındığında, Nora'nın deyimiyle "Fransız genelevi tarzında" yapılmış, oldukça dekadan görünümlü bir misafir yatak odasıydı. Kısa sürede kendi deyimiyle "Artık bir Fransız genelevi değil" tarzında dekore etmişti. Ve şimdi de aynı kalmıştı. Duvarları posterlerinden arındırmış, eşyalarını dışarı çıkarmıştı... ama yatağı aynı çarşaflar, aynı yastıklar kaplıyordu. Mobilyalar hâlâ onun yerleştirdiği düzende duruyordu.

Odasında biri mi kalıyordu? Nora bu yüzden mi odayı kendi zevkine göre yeniden düzenlemeye zahmet etmemişti? Yatak kesinlikle buruşuk ve yeni uyunmuş gibi görünüyordu. İçinden bir öfke akımı geçti. Hayatının en güzel, erotik ve samimi anını yatakta Nora'yla yaşamıştı; o gece Nora uyuyamamış, onunla birlikte yatağa girmiş ve eliyle ona dokunmuştu. O çarşaflarda kendisinden ya da Nora'dan başka birinin olduğu düşüncesinden nefret ediyordu.

Yalnızlık, kızgınlık ve öfkenin çatışan duygularından önce geri çekilmek Wesley içini kaplayan arzuyla Nora'nın odasına doğru yürüdü. Belki orada onun nereye ve ne kadar süreyle gittiğine dair bir ipucu bulabilirdi.

Wesley, Nora'nın yatak odasına girdiğinde tüm anılarını geri ve yolundan çekilmeye zorladı. İhtiyacı olan son şey, Nora ile onun yatağında neredeyse seviştikleri günü hatırlamaktı. Ona bekâretini vermeyi o kadar çok istemişti ki... ama o bunu kabul edememişti. O gün bugündür hâlâ anlamıyordu.

Neden? Ama şimdi en iyisi buydu, diye düşündü. Onu gerçekten istememişti. Madem onu seviyordu, neden göndermişti?

Wesley yatağa baktı ve bir tuhaflık olduğunu fark etti. Pencereden içeri süzülen ışık, mükemmel bir şekilde yapılmış yatağının örtüsünün üzerinde kalın bir toz tabakası olduğunu gösteriyordu.

Ve gerçek Wesley'i yazın ortasında yağan kar gibi şok etti. Acı, güzel gerçek.

"Aman Tanrım..." Wesley yüksek sesle nefes aldı, umut göğsünde iyice kabarmıştı. Onun buruşuk çarşafları. Nora'nın tozlu örtüleri. "Nora benim yatağında uyuyordu."

"Aslında Wesley," bir ses geldi arkasından, kış kadar soğuk ve acımasız bir ses, "benimkinde uyuyordu."

* * *

Michael kuşluk vakti yuhalama sesleriyle uyandı. Aslında tam olarak yuhalama sayılmazdı ama aklına daha iyi bir kelime gelmiyordu. Bu bir baykuştan değil, bir Griffin'den geliyor gibiydi. Ve bu Griffin görünüşe göre Michael'ın odasının üstündeki çatıya tünemişti. Michael o sabah beş sularında Nora'nın yatağından sürünerek çıkmış ve kendi yatağına geri dönmüştü. Dün gece yaptıkları üçlüden sonra, Griffin onu Nora'yla seks yaparken izledikten sonra, Michael birkaç gün onun gözlerinin içine bakamayacağından endişelenmişti. Ama Griffin ertesi sabahki gariplikle o kadar da ilgili görünmüyordu. Ayrıca yerçekimiyle de pek ilgili görünmüyordu.

"Griffin?" Michael çatıya doğru seslendi, Griffin güneşin gömleksiz bir şekilde durmuş, bir tür kutlama havasında bağırıp çağırıyordu. "Ne yapıyorsun sen?"

"Altı yıl, Mick!" Griffin geri seslendi. "Bana harika olduğumu söyle."

"Sen harikasın," dedi Michael hiç tereddüt etmeden. Müthiş ve şaşırtıcı ve akıllı ve komik ve seksi. Ama bütün bu sıfatları içinde saklıyordu. "Altı yıl nedir ki?"

Griffin sanki yerçekimi onun için geçerli değilmiş gibi çatıda rahatça ilerledi. Griffin eğilerek çatının kenarından tuttu ve kendini pencereden Michael'ın yatak odasına doğru indirdi.

"Bugün altı yıl oldu Mick." Griffin o kadar geniş ki gülümsemesi güneşi gölgede bıraktı. "Bugün altı yıldır temiz ve ayıgım. Bir damla bile alkol almadım. Uyuşturucu yok. Hiçbir şey."

Michael da aynı şekilde gülümsemekten kendini alamadı. Kollarını Griffin'e dolayarak kendiliğinden sarıldı ama Griffin'in sıcak bedenini kendi bedeninde hissederek hissetmez kalbi hızlandı ve kan, kanın gitmesini istemediği yerlere gitmeye başladı. Michael hemen geri çekildi ve iki büyük adım attı.

"Bu inanılmaz. Senin adına çok sevindim. Kutlamalısın," dedi Michael gerginliğini gizlemeye çalışarak hızla.

"Öyleyim. Her zaman ."

"Nasıl?"

Griffin sırıttı. "Yeni dövme. Her yıl dövmelerime yenilerini ."

"Harika. Şehre mi gidiyorsunuz?" Michael, Griffin'in onları da şehre davet etmesini umuyordu. Altı yıldır temiz ve ayıktı-Griffin bunu tek başına kutlamamalıydı.

Griffin başını salladı. "Hayır. Spike - benim dövmelerimi yapıyor - bu gece buraya geliyor. Dövme partisi. Ve tahmin et başka kim davetli?" Michael başını salladı. "Sen, Mick."

"Bu harika. İzlemek için sabırsızlanıyorum." Michael aptal gibi sırıttığının farkındaydı ama kendini durduramıyordu.

"İzlemek mi?" Griffin onun yanından geçip Michael'ın odasının kapısından içeri girdi. Kapının çerçevesine yaslandı ve Michael'a uzun, anlamlı bir bakış attı. Michael bu bakışın ne anlama geldiğini tam olarak anlayamadı ama Griffin'in ona sonsuza kadar böyle bakmasını diledi. "Sadece seyretmiyorsun Mick. Sen de bir tane alacaksın."

Griffin ona göz kırptı ve odadan çıktı, hala arsız bir neşe içinde kükrüyordu, bu ses Michael'ın kalbini o kadar yükseltti ki neredeyse Griffin'in söylediklerini duymayacaktı.

Yalnız kaldığında, hatırladı.

Michael koridora koştu. "Bekle! Griffin? Ben neyim?"

Suzanne metroda boş bir koltukta güvenli bir yer buldu ve Nora Sutherlin'in tıbbi dosyasını çantasından çıkardı. Dosyayı en son Kingsley Edge'in evinin önünde. Evinde tekrar okudu. İki okumadan sonra hâlâ ne anlam çıkaracağını bilmiyordu.

Dosya Eleanor Schreiber'in New York Üniversitesi'ndeki ilk yılına başlamadan önce yaptırdığı sağlık kontrolünün sonuçlarıyla başladı. Temel bir fiziksel muayene.

Sigorta amaçları doğrultusunda, ortaya çıkan tek şey düşük kolesterol, düşük tansiyon ve hafif saman nezlesi olan on sekiz yaşında sağlıklı bir kızdı. İlgi çekici tek not, genç Eleanor'un pelvik muayeneyi reddetmiş olmasıydı. Karalanmış küçük not Suzanne'ın tüylerini diken diken etmişti. Neden basit bir pelvik muayeneyi reddetsin ki? Suzanne hemen en kötüsünü düşünmüştü: CYBE... hamilelik.

Belki kürtaj kanıtı bile olabilirdi. Ancak birkaç sayfa sonra tüm karanlık teorilerini suya düşüren bir şey bulmuştu. Eleanor Schreiber on dokuz yaşındayken bir gece çok fazla eğlenmiş ve sarhoş olarak . Üstünde bir erkek öğrenci birliğiyle uyandı. Dosyada

Eleanor'la muayene öncesinde, sırasında ve sonrasında konuşması için getirilen bir tecavüz krizi danışmanının notları. Çizelgedeki bir nottan anlaşıldığına göre, danışman o gece görevini yerine getirememişti:

Hasta genç adamın kendisine cinsel saldırıda bulunduğundan şüphelendiğini söyledi. Tecavüz girişimi sırasında üzerine kustuğunu iddia ediyor. Rahip Peder Marcus Stearns geldiğinde hasta tarafından reddedilmiş. Hasta açıkça şiddetli bir inkârdan muzdarip.

Ama genç Eleanor inkâr etmemişti. Doktor raporu sadece travma ya da sıvı olmadığını değil, aynı zamanda kızlık zarının da sağlam olduğunu gösteriyordu. On dokuz yaşındaki Eleanor Schreiber hâlâ bakirdi. Suzanne orada okumayı bırakması gerektiğini biliyordu. Başka bir kadının tıbbi dosyasını okumak

Mahremiyetin böylesine büyük bir ihlali gibi görünen bu belgenin elinde olması bile midesini bulandırıyor. Yine de, genç Nora'nın Peder Stearns'e ya da herhangi birine aşık olmadığını öğrendikten sonra bile duramadı.

Eleanor yirmi yaşına bastıktan sonra işler daha da ilginç bir hal aldı. Her nedense Eleanor Schreiber düzenli olarak bir pratisyen hekime ya da bir kadın doğum uzmanına görünmek yerine, tüm tıbbi sorunları için Dr. Jonas'a gidiyordu. Dr. William Jonas, Connecticut'taki Central'da dahiliye uzmanı. Ve organize sporlara katılmayan genç bir kadın için Eleanor'un şok edici sayıda küçük yaralanma geçirdiği görülüyordu - burkulmuş bilek, çürük bir kaburga, hatta vajinal yırtılma. Suzanne'a göre bunlar Eleanor Schreiber'in yirmili yaşlarında fiziksel istismara dayalı bir ilişki yaşadığının açık işaretleriydi. Yine de Dr.

Jonas sadece hastasını tedavi etmiş, en üstünkörü notları almış ve polisi ya da bir istismar danışmanını aramadan onu yoluna göndermiştir. Bu onun açısından şok edici bir dikkatsizlik gibi görünüyordu.

Suzanne dosyada bir sayfa daha çevirdi. Okurken elleri titriyordu. Kendi kendine, "Nora Sutherlin... seni kötü Katolik..." diye fısıldadı.

Eleanor Schreiber yirmi yedi yaşında hamile kalmıştı. Katolik olsun ya da olmasın, hamilelik RU-486 reçetesiyle çabucak sona erdi. Bundan sonra, tıbbi dosya sona erdi. Başka yaralanma yok, Dr. Jonas'a başka ziyaret yok. Hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey... Suzanne'ın Peder Stearns'e yaptığı da buydu.

Kingsley Edge, görmek istemediği kız ziyarete gitmesini söyledi. Peder Stearns'ün Danimarka'da bir kız kardeşi olduğunu biliyordu. Ona o gece papaz evinde söylemişti. Kingsley'nin onu kastetmediğine emindi, bu da müthiş bir araştırma gezisi olurdu. Geriye Claire ya da Elizabeth kalıyordu.

Dün gece Claire'i araştırmıştı. Nora Sutherlin'in yaşlarında hoş bir kadındı; zengin bir Manhattan sosyetesini, kocası yok, çocuğu yok, skandalı yok. Bir savaş muhabiri olarak Suzanne sosyeteyle konuşmaktan gerçekten nefret ederdi. Belki de Kingsley'in kastettiği buydu. Ama sonra Elizabeth'i araştırdı. Google'da Elizabeth Stearns hakkında yaptığı ilk arama, hayati ve korkunç bir gerçeği ortaya çıkarmıştı.

Son derece varlıklı olmasına rağmen Elizabeth Stearns'ün gerçek bir işi vardı. Çocukluk çağı cinsel istismar mağdurları için terapist olarak çalışıyordu.

Bu cümle Suzanne'ın midesinde ağırlı düğümler yarattı ve Adam'la ilgili binlerce anı zihninde canlandı. İntiharından sonra, rahipleri tarafından uğradığı tacizin ortaya çıkması onunla ilgili tüm anılarını lekelemişti. İntiharından sonraki her hatırası

Dokuz yaşındayken-Adam'ın mezuniyet fotoğrafındaki şapşal sırtışı, yirminci yaş gününde onu havuza ittiği gün, Orta Doğu'daki ilk görevinden eve döndüğünde sesindeki gurur, canlı ve

Her sırtışın sahte, her kahkahanın maske olduğunu bilmek zaferini gölgelemişti. Yapmak istediği son şey, günü cinsel istismar mağdurlarıyla çalışan bir kadınla geçirmekti.

Suzanne durağa ulaştığında dosyayı kapattı. On dakika içinde kiralık arabasını almıştı. On beş dakika içinde New Hampshire'a doğru yola çıkmıştı.

Dört saat içinde oradaydı.

* * *

Yemek odasında Griffin'in anal masasında yenilen büyük bir akşam yemeğinden sonra -Griffin, Nora ve Michael- oturma odasına geçtiler. Nora Griffin'in temiz ve ayık geçirdiği altı yılın şerefine her yere konfetiler atarken, Michael deri koltukta neredeyse sessizce oturup Griffin ve Nora'nın sehpanın üzerinde yaptıkları saçma sapan kirli dansı izledi.

Michael kutlamaya katılmak istiyordu, katılacaktı ama Griffin'in daha önce Michael'ın da o gece dövme yaptıracığına dair tehdidi onu çıldırma moduna sokmuştu. Cinselliğini az çok saklayabiliyordu. En azından boyun eğmeyi ve çekiciliği

Annesinden bir sır. Ama dövme? Bu yatak odasında saklanabilecek bir şey değil.

Saat beşi biraz geçe kapı çaldı ve Griffin Jamison' kapıyı açmasını emretti; Jamison da Griffin'i "iyi düzenlenmiş bir molekül israfı" olarak nitelendirdikten sonra kapıyı açtı.

Griffin'in uşağı, yanında kaslı kollarının her ikisinde de ayrıntılı dövmeler olan uzun bacaklı, mor saçlı bir kadınla döndü. Koyu yeşil asma dövmeleri geniş göğüs dekoltesi boyunca uzanıyor ve boynuna tırmanıyordu; en üstteki asmanın ucu çok delikli kulaklarının arkasındaki çukurda son buluyordu.

"Griffin Fiske, seni pis fahişe. Bir yıl mı?" diye sordu İskoç aksanıyla.

"Spike... beni özlememiş gibi davranma."

"Numara yapmana gerek yok." Griffin'in pazularına sert bir tokat attı, Michael'ın sempatiyle irkilmesine neden olacak kadar sertti. Ama Griffin sadece sırttı.

"Nora, Michael. Bu Spike. Benim için mürekkep yapıyor. İşinde en iyisidir."

"Tanıştığımıza oldum," dedi Nora, Spike'ın elini sıkarken. "Muhteşem bir iş yapıyorsunuz."

Spike, Nora'nın etrafında bir tur atarak, "Ve senin muhteşem bir tenin var," dedi. "Üzerine mürekkep sürülse daha güzel görünürdü."

Nora kanepeye oturdu ve bütün gün üzerinde çalıştığı kitaplarının düzeltmelerini .

"Dövme yaptırmak isterdim. Sırtımın her tarafına kocaman bir Jabberwocky. Ama rahibim vücuduma garip şeyler yaptırmama izin vermiyor."

Griffin gözlerini devirerek gömleğini çıkardı ve yan yana iki sandalyeye oturdu.

Griffin ona, "Nora, klitoris delinmiş," diye hatırlattı.

"Evet," diye kabul etti. "Ama sence bunu kim yaptı?" Gözlüklerini taktı, saçlarını bir kalemle sabitlediği bir topuz yaptı ve anında Yazı Nora'sına, Michael'ın Dominatrix Nora'dan daha seksi bulduğu tek Nora versiyonuna dönüştü.

"Piercingini Peder S mi yaptı?" Michael'ın ağzı aniden kurudu. Nora notlarında bir sayfa çevirirken sadece omuz silkti.

"Siz Sevgililer Günü'nü kendi yöntemlerinizle kutlayın, biz de kendi yöntemlerimizle kutlayacağız."

Devam edin."

Spike ve Griffin yerleşirken Nora elini umursamazca salladı.

Spike elektrikli iğnesini taktı, mürekkebi karıştırdı ve Griffin'in kolunu alkolle temizledi.

Griffin'in kolunu düzeltirken, "Süslü bir şey var mı, dostum?" diye sordu. "Bu yıl yok. Sadece alt tarafa bir bant daha ekleyeceğim."

Griffin'in dövmesini bitirmek on beş dakikadan az sürdü; sağ pazısının alt kısmındaki siyah sarmaşık. Michael kan birikip damlarken sadece hayranlıkla izleyebildi. İğne mürekkebi derisinin derinliklerine iterken Griffin neredeyse hiç bile. Spike'ın Griffin'in kolu üzerinde çalıştığı süre boyunca Michael onun yüzünü inceledi. Çok yakışıklı bir profili vardı.

Ve bariz bir acı içindeyken bile, birkaç saniyede bir gülmekten ya da gülümsemekten kendini alamıyordu. Bütün bu mutluluk nereden geliyordu? Michael'ın umurunda değildi. Sadece bunun bir parçası olmak istiyordu.

İşi bitince Spike Griffin'i temizledi ve dövmenin fotoğrafını çekti.

"Sırtındaki o bahsettiğimiz griffini ne zaman alacağız?" diye sordu.

"Sanırım bunu gelecek yıla ve şanslı yıldönümü numarasına saklayacağız. Yedi." Griffin Michael'a döndü. "Spike büyük işlerde uzmanlaşmıştır. İskoçya'da bir adamın sırtına kocaman siyah melek kanatları yaptı."

"En iyi çalışmam," dedi gururla. "Kanatları seviyorum. Yapmayı en çok sevdiğim şey. Söz açılmışken..." Griffin'e anlamlı bir bakış attı.

Griffin Michael'a baktı.

"Buraya gel Mick. Sana bir hediyem var."

Michael ayağa kalktı ve Griffin'e doğru yürüdü. Nora notlarını bir kenara bıraktı, gözlüklerini kafasına geçirdi ve ikisini de izledi.

"Griffin, dövme yaptırmamam gerektiğini düşünüyorum. Annem beni öldürebilir. Ve ne yaptıracağımı ya da nereye yaptıracağımı bilmiyorum."

Griffin uzandı ve Michael'ı ön kolundan tuttu. Michael'ın elini kaldırdı ve çıplak göğsünün ortasına yerleştirdi. Parmakları Griffin'in tenine temas ettiğinde Michael'ın vücudundaki her sinir canlandı.

Griffin, Michael'ın saatinin kemerini çözmeye başladı.

"Bekle. Dur," dedi Michael. Griffin bir eliyle onun koluna yapıştı ve Michael'ı yerinde tuttu.

"Sorun yok Mick," diye fısıldadı Griffin. "Burada bana güvenebilirsin.

Lütfen." Michael yutkunarak başını salladı. "Tamam."

Griffin Michael'ın saatini çıkardı ve sanki 'ın yirmi üç dolarlık eBay özel saati değil de Griffin'in üç yüz bin dolarlık Audemars Piguet'siymiş gibi dikkatle bir kenara koydu.

Saati çıkardıktan sonra Griffin Michael'ın siyah bilekliğini çıkardı. Michael'ın kollarını çevirdi ve yaralı bileklerini Spike'a gösterdi.

"Yapabilir misin?" Griffin sordu.

Spike gözlerini yara izlerine dikti ve Michael içten içe utanç içinde kıvrandı.

"Daha kötülerini de gördüm. Çok daha kötülerini," dedi Spike parmaklarını Michael'ın bileğindeki yara izlerinin üzerinde gezdirirken. "Evet, bunu yapabilirim. Elbette yapabilirim."

"Ben de bunu düşünüyordum Mick." Griffin pantolonunun arka cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Açtı ve Michael'a gösterdi. "Sen Nora'yla birlikteyken eskiz defterini çaldım ve çizimlerinden bazılarını Spike'a gönderdim. Ortaya bu çıktı."

Griffin Michael'a bir çizim verdi, o sadece şaşkınlıkla bakabildi.

"Yara izlerini kapatabileceğimizi düşünmüştüm," diye fısıldadı Griffin. Bir elini Michael'ın saçının gevşek bir tutamını kulağının arkasına attı ve Michael bu hareketin mahremiyeti karşısında ürperdi. Griffin'in Nora'yla sevişmesini izlemek, Griffin'in dalgın dalgın Michael'ın saçlarını okşaması kadar özel hissettirmiyordu. "Artık onları saklamak zorunda kalmayacaksın. Bileklerin böyle görünecek."

"Bunun gibi mi?" Michael elinde bir melek kanadı çizimi tutuyordu; açık, kıvrık ve neredeyse simsiyah. Her bileğe bir kanat dövmesi yapılacaktı.

"Bunu yapabileceksin," dedi Griffin, her iki bileğini dışarıda ve bir arada tutarak, "ve tam bir kanat açıklığına sahip olacaksın. ister misin? Ben ısmarlıyorum, tamam mı?"

Michael boğaz dolusu gözyaşını yuttu. Bileklerinde artık zorunda kalacağı iğrenç yara izleri olmayacaktı... Sadece Griffin'in satın aldığı ve parasını ödediği güzel bir mürekkep olacaktı. Bu dövmeyi yaptırmak Griffin tarafından işaretlenmek gibi olacaktı.

"Evet." Griffin'e bir daha asla bakmak istemeyen gözlerle baktı. "Hadi yapalım şu işi."

Griffin ellerini yüksek sesle çırttı ve Michael'ı omuzlarından yakaladı.

"Buna pişman olmayacaksın Mick. Mürekkep cildinize bulaşmaz. Mürekkep Ruhunuzu. Sizi değiştirir. Ve bu sizi iyi değiştirecektir."

"Bunu yapmak istediğine emin misin, Angel?" Nora sordu, gözleri endişe ama yargılamıyordu.

"Evet, kesinlikle. Sorun yok, değil mi?" diye sordu.

"Bu kararı tamamen siz vereceksiniz. Eğer istiyorsan, ."

"İstiyorum."

"Güzel," dedi Spike. "Umarım bunu kastetmişsindir çünkü yara dokusunu mürekkeplemek berbat bir şey. Bu gece temel şeyleri yapacağız ve iyi bir kaplama elde edeceğiz. Altı hafta sonra rötuşlar için sana ihtiyacım olacak."

Michael otururken Griffin bir masa getirdi ve sandalyenin yerleştirdi.

"Griff," dedi Spike ona sert bir bakış atarak. "Onu sabit tutman gerekecek. Bu kolay olmayacak."

Griffin Michael'a baktı, Michael da gözlerini kırpmadan ya da başını çevirmeden Griffin'e baktı. Nora'yla bir sahneye başlamak üzereyken her zaman yaşadığı o garip duygu geldi üzerine. Nora ve Griffin'in alt uzay dedikleri o garip Zen alanına dalmaya başladı.

Michael sol elini uzattı ve Spike bileğine alkol sürmeye başladı.

Spike, Griffin'e, "Tut onu, dostum," diye emretti. "Kılını bile kıpırdatmasına izin verme."

Griffin Michael'ın elini tuttu ve parmaklarıyla ön kolunu sertçe masaya yasladi.

"Kaçmasına bile izin vermeyeceğim." Griffin ve Michael'ın gözleri hâlâ kilitlenmişti. Michael kanının vücudunda dolaştığını hissetti. Elektrikli iğnenin vızıltısı başladı.

"Sana yalan söylemeyeceğim, evlat," dedi Spike, iğnesinde son bir ayarlama yaparken. "Bileğindeki deri ince ve . mürekkep bulaştırmak bundan daha az acıtacaktır."

Michael derin bir nefes aldı ve Nora'nın ona öğrettiği şekilde yavaşça burnundan verdi.

" yok," dedi Michael ve hayatında hiç bu kadar sakin ya da emin olmadığını biliyordu. Griffin'in elleri üzerindeydi ve onu tutuyordu. Hiçbir korku, hiçbir acı, dünyadaki hiçbir şey onun mutluluk zırhını delip geçemezdi. "Acıya dayanabilirim."

* * *

Wesley yavaşça arkasını döndü. Nora'nın yatak odasının kapısında, 1.80'den uzun boylu, mükemmel sarı saçları, delici çelik grisi gözleri ve insan olamayacak kadar yakışıklı bir yüzü olan bir adam duruyordu. Üzerinde kot pantolon ve siyah bir tişört , bu tişört etkileyici derecede gergin pazuları ortaya çıkarıyordu ve sağ elinde bir motosiklet kaskı tutuyordu.

"Demek Søren motosiklete biniyor," dedi Wesley, neden ilk aklına gelenin bu olduğunu bilmeden. "Nedense hiç şaşırmadım."

Søren'in gözleri kısıldı ve ağzının kenarı eğlenerek seğirdi. Kaskı bir sandalyeye fırlattı ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Merhaba Wesley," dedi Søren ve başka bir şey .

"Sana merhaba demeyeceğim." Wesley derin nefes aldı ve birkaç adım daha yaklaştı. "Biz arkadaş değiliz. Bu dostça bir karşılaşma olmayacak. konuşma."

Søren bir an ona baktı ve Wesley rahibin gözlerinde tartıldığını hissetti. Wesley iki yıldan fazla bir süredir Søren'i merak ediyordu -neye benziyordu, nasıl davranıyordu, Nora onda ne buluyordu? Şimdi adamın kendisi onun önünde duruyordu. İşte Wesley'nin

gördüm. Bir adam-ölümlü, çok yakışıklı, ama yine de sadece bir adam.

"Biz arkadaş değiliz, hayır." Søren bu sözleri yüce gönüllü bir söyledi. "Ama düşman olmak zorunda mıyız?"

Wesley tüm cesaretini topladı.

"Nora'ya vurdun. Ona sık sık vuruyorsun. Bileklerini burktun. Kaburgalarını zedeledin. Ona bana bile şeyler yaptın. Evet, Søren, sanırım düşman olacağız."

Søren, Wesley'nin sözleri karşısında en ufak bir şaşkınlık ya da korkuya kapılmış gibi görünmüyordu.

Aslında, neredeyse memnun görünüyordu.

"Ben bir barış yanlısıyım, Wesley. Seninle herhangi bir kavgaya girmek gibi bir niyetim yok. Sanırım Eleanor onun yüzünden kavga ettiğimizi öğrenirse, bunun yaratacağı gülme krizinden asla kurtulamaz."

"Nora nerede bu arada?" Wesley sordu. "Onu görmeye geldim, seninle konuşmaya değil. Dünyada konuşmak isteyeceğim son kişi sensin."

Hakareti fark etmemiş gibiydi. Adam hiçbir şeyin aşamayacağı bir duvardı.

"Yaz için iki arkadaşıyla birlikte şehir dışında. Nedenini ayrıntılarıyla sizi sıkmayacağım ama sizi temin ederim oldukça memnun. Eleanor'un evinde ne aradığınızı bana söylemek ister misiniz?"

Wesley cevap vermedi. Søren'e sırtını döndü ve adama ne kadarını söyleyeceğini tarttı.

Wesley sonunda, "O değil," dedi.

"Pardon?"

Wesley arkasını döndü ve Søren'e ters ters baktı.

"O memnun değil. Ben buna inanmıyorum ve içimden bir ses senin de inanmadığını söylüyor."

"Soruma cevap vermedin. Burada ne işin var?"

"Ben burada yaşıyorum." Wesley cebinden anahtarlarını çıkardı. "Hâlâ bir var. Burası Nora ile benim evimdi. Burada ne yapıyorsun?"

"Kingsley şehir dışına çıktığında evi alarma geçirdi. Sessiz alarm. İçeri girdiğinizde alarmı çalıştırdınız. Yakınlardaydım ve araştırmaya geldim."

Wesley'nin midesi düğümlendi.

"Alarm mı? Burası gerçekten güvenli bir mahalle. Nora burada bile değilken neden evini alarma geçirdiniz?"

Søren cevap vermedi ve bu sessizlik onu herhangi bir açıklamadan daha çok korkuttu.

"Bir şeyler oluyor," dedi Søren sonunda. Wesley kısa ve boş bir kahkaha attı.

"Bu her şeyi açıklıyor. Bunun için teşekkürler, Peder Stearns." "Dosyası Kingsley'in ofisinden alındı. O dosyada Onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi. Kimin çaldığını bilmiyoruz. Birinin neden böyle bir risk aldığını bilmiyoruz."

Wesley'nin öfkesi korkuya dönüştü.

"Sizi pislikler, siz de Kingsley de. Ya onu güvende tutarsınız ya da bana hesap verirsiniz. Bunun korkutmadığını biliyorum ama gerekirse korkuturum. Şimdi sanırım gideceğim. Nora'yı bulmak için şehir dışına çıkmalıyım. iyi olduğundan emin ol." Wesley kapıya doğru yöneldi, içeri girmek için Søren'in yanından geçmesi gerektiğini . O anki ruh haliyle bu fikir hoşuna gitmişti. "Birinin bunu yapması gerekiyor ve belli ki sen onu umursamıyorsun."

Wesley, Søren'in vücudu ile kapı çerçevesi arasındaki boşluğa doğru yöneldi; boşluk Wesley'nin geçebileceği kadar genişti. Ama Søren'in kolu aniden çerçeveye yapıştı ve Wesley'nin yolunu kapattı.

Søren acımasızca soğuk gözlerini ona çevirdiğinde Wesley'nin midesine buzbir korku saplandı.

"Wesley..." Søren onun adını, sesinde belirgin bir tehdit söyledi. "Düşman olmamızı istemediğimi söyledim. Kendi iyiliğiniz için ses tonunuzu ayarlamanızı şiddetle tavsiye ederim."

Wesley onun karşılaşmadı, karşılaşmak istemedi. Søren'in yanından geçip koridora baktı. Orada, penguen pijamaları içinde, ıslak saçlarını topuz yapmış ve elinde bir fincan kakao ile koridorda ilerleyen Nora'nın hayalet gibi dış hatlarını görebiliyordu. Onun Nora'sı... en iyi arkadaşı... her şeyini verebileceği kadın. Bir keresinde ona sahip olduğu her kuruşu teklif etmişti ama o reddetmişti. Belki yine teklif ederdi ve bu sefer ona tam olarak kaç milyon penisi olduğunu söylerdi. Ve sonra o o ve kakao ve penguen pijamalar ve Battleship oyunları ve aptal

hayatlarının geri kalanında druidler hakkında şaka yapacaklar.

"Onu seviyorum," diye fısıldadı Wesley. "Onu kendi hayatımdan daha çok seviyorum ve sen..." Sonunda Søren'in gözleriyle karşılaştı. "Onu incittin."

Søren başını
salladı.

"Anlıyorum."

"Onu dövüyorsun. Ona öyle şeyler yapıyorsun ki midem bulanıyor."

"Öyle olduğunu biliyorum Wesley." Søren bu sözleri öylesine sempatiyle söylemişti ki Wesley'nin boğazı düğümlendi.

Wesley bir adım geri çekildi.

"Ne? Kendini savunmayacak mısın? Gerekçelendirmeyecek misin? Bana bunun Nora'nın hoşuna gittiğini mi söyleyeceksin? Ne istiyor?"

Søren başını salladı. "Tabii ki hayır. Ne de olsa buna mecbur değilim. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki benimle olmayı seviyor, verebileceklerimi seviyor. Daha da ötesi, buna ihtiyacı var."

Wesley kendini iki metre boyuna kadar çekmişti ama Søren hâlâ ondan cüceydi. Ama boyundaki eksikliği gençlik ve öfkeyle telafi ediyordu.

"İhtiyacı mı var? Dayak yemeye ihtiyacı yok. Kimsenin buna ihtiyacı yok. Onu eğittiniz, aklını karıştırdınız, seksin böyle olması gerektiğini düşünmesini sağladınız."

"Yani sen, bir bakire, Eleanor'a seksin nasıl olması gerektiğini mi öğreteceksin?"

Wesley' sağ elindeki beş parmak yavaşça yumruğa dönüştü. Kendisine büyük bir kibirle bakan o güzel yüzü kırabilmek için neler vermezdi....

"Toplum içinde elini bile tutamayan hasta ve sadist bir Katolik rahipten çok daha iyisini yapardım."

Søren'in gözlerindeki bir şey irkildi... sadece birazcık, Wesley'nin sonunda hedefe ulaştığını anlamasına yetecek kadar.

Wesley bekledi. Søren başka bir şey söylemedi.

"Bu odayı boyamasına yardım ettim, biliyor musun?" Wesley başıyla duvarları işaret etti. "Mobilyaları taşıdım, örtüleri serdim... Bütün gün boyadık. Duvarları istediği gibi kırmızı yapmak için üç kat boya gerekti. Yatağın üzerindeki şu baskı var ya? Onun için ben astım. Tam olarak nereye asmak istediğini bulmak için bir saat . Gece yarısına kadar buradaki mobilyaları yeniden düzenledik. Sonra sabahın birinde pizza yedik. Ve tüm bunlardan sonra ne dedi biliyor musun? Sen biliyor musun?"

Søren ona baktı.

"Hayır."

"ki, 'Wes, sensiz ne yapardım bilmiyorum. Umarım bunu asla öğrenmek zorunda kalmam." Wesley Søren'e gülümsedi. "Dört ay sürdü ama bu lanet evdeki her odayı yeniden boyadık. Yeniden boyadık, yeniden düzenledik. Mobilya... bizim evimizdi. Benim ve onun. Arada bir gizlice papaz evine gidip bir gece boyunca onu azarlamana izin verdiğini biliyorum. Ama geri kalan zamanlarda onunla ben ilgilenirdim. Ona kahvaltı hazırladım. Hayran mektuplarına cevap verdim. Masasında yazarken uyuyakaldığında onu yatırdım. Fazla çalışmaktan ağrıdığı zaman sırtını ovdum. Ve senin için çok üzüldüğünde, ağladığı kişi bendim. Hayır, o ve ben hiç seks yapmadık. Bu doğru. Ama aşkımız vardı, bizden hiçbir şey götürmeyen, bizi zedelemeyen ya da kırmayan gerçek aşk. incitmeden sevdim. Bakire biri olarak ona seksin nasıl olması gerektiğini öğretebilir miyim diye sordunuz? Hayır, elbette öğretemezsin. Tabii ki hayır. Ama en azından ona aşkın nasıl olması gerektiğini öğretebilirim. Ve o bunu biliyor.

"

"Şimdi öyle mi?"

Wesley gülümsedi.

"Yeni kitabını gördünüz mü? İthaf sayfasını oku. O zaman neden senin iddia ettiğin kadar memnun olmadığını söylediğimi anlayacaksın."

Wesley çenesini kaldırdı ve Søren'e toplayabildiği en uzun, en soğuk bakışı attı. Søren sadece baktı, bakışları bir saniye daha uzun ve bir derece daha soğuktu. Wesley iç geçirerek pes etti ve teslim oldu.

"Her neyse," dedi. "Sanki umurunda. Ben gidiyorum. Kilisene doğru motosikletle güzel bir yolculuk yap, orada hepimizin bilmediği bir tür aziz gibi davranarak eğlenebilirsin."

Bu kez Wesley aradaki boşluğu zorladığında Søren onun geçmesine izin verdi. Wesley adını duyduğunda koridorda beş adım atmıştı. "Ne?" Wesley dönerek sordu.

"Wesley..." Søren ona, Wesley'yi Søren'in daha önce ona attığı karanlık ve soğuk bakışlardan daha çok korkutan bir bakış attı. Bu bakış neredeyse -Wesley doğru kelimeyi aradı: Mütevazi. "Lütfen, Wesley. Senden bir iyilik isteyeceğim."

Suzanne, üç katlı büyük, Federal tarzda bir malikaneye giden ağaçlarla çevrili araba yoluna döndüğünde onu para karşıladı. Arabasını park etti, ön kapıya doğru yürüdü ve zili çaldı. Kapıyı yaklaşık on yaşlarında, iri menekşe gözlü bir çocuk açtı.

"Alo?" Suzanne başka ne söyleyeceğini bilemeden "Merhaba" dedi.

Çocuk başını eve doğru çevirdi. "Anne!" diye seslendi ve ön kapıyı ardına kadar açık bırakarak merdivenlerden yukarı koştu. Koridordan elinde havluyula bir kadın geldi. Beyaz bir erkek gömleği ve kot pantolon giymişti. Siyah çizgiler gömleği kaplamıştı. Kızıl saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ve koyu bir kir lekesi yanağını bir çürük gibi süslüyordu.

Kadın Suzanne'a gülümseyerek, "Belli ki Andrew'un kapıcı olarak bir geleceği yok," dedi.

"İyi ciğerleri var ama. Belki bir spiker?" "Olabilir. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu kadın.

Suzanne derin bir nefes verdi ve kelimeleri aradı. Sadece gerçeği söylemeye ve bunun onu nereye götüreceğini görmeye karar verdi.

"Benim adım Suzanne Kanter. Ben bir muhabirim. Ve kardeşinizi araştırıyorum. Bazı sorulara cevap verir misiniz?"

Elizabeth'in elleri havluyu sıkıca kavradı. Suzanne'ın kayıtlarına göre Elizabeth sadece kırk sekiz yaşındaydı, yüzü çok daha genç görünse de ellerindeki damarlar onu bu yaşların çok ötesinde yaşlandırıyordu.

Elizabeth sonunda, "Seraya gel," dedi. "Çocuklar oraya hiç . Özel olarak konuşabiliriz."

Seraya girdiklerinde Elizabeth Suzanne'a bir mala verdi ve birlikte büyük kil saksılara minik fideler diktiler.

"Kardeşimi mi araştırıyorsunuz?" Elizabeth sordu. "Nedenini bilmek istiyor muyum?"

"Piskoposluk bölgesinin piskoposluğuna aday. Kısa listedeki on yılla en genç rahip."

Elizabeth malasını kara toprağa saplarken sadece bir kahkaha attı.

"Onun hakkında isimsiz bir ihbar aldım," diye devam etti Suzanne. "Kısa listedeki rahiplerin isim listesi. İsminin yanında bir yıldız işareti vardı. ve olası bir çıkar çatışması olduğunu belirten bir not. Fazla bir şey değil, biliyorum. Ama sırları olduğunu hissediyorum. Belki de tehlikeli sırları."

"Kardeşimin sır üstüne sırları var. Sahip olduğunu bile bilmediği sırları var." Elizabeth bir fide aldı, birkaç yaprağını soydu ve topraktaki bir çukura yerleştirdi. "Neden onları bildiğimi düşünüyorsun?"

"Kingsley Edge... Peder Stearns hakkında bilgi edinmek istersem size sormamı söyledi. Claire ile konuşmayı düşündüm. İlginç birine benziyor."

Elizabeth gözlerini devirdi. "Claire'den hiçbir şey alamayacaksın. O kardeşimize aşık. Hayatımız boyunca öyleydi. Onun için kesinlikle bir ay. Tanrı'yı hayal ettiğinde, o bizim kardeşimize benziyor."

"Bu kulağa... sağlıksız geliyor."

"Sağlıksız değil. Sadece aşırı. Benim gibi onunla büyümedi. Onun kötü bir insan olduğunu söylemiyorum. Kötü biri değil. Neredeyse onun düşündüğü kadar onun hayranlığını hak ."

"Ama sadece neredeyse?" Suzanne sordu.

Elizabeth nefes verdi ve elindeki malayı bir kenara bıraktı. "Bayan Kanter-"

"Bana Suzanne diyebilirsin."

"Suzanne... Katolik bir rahip olan kardeşimi soruşturduğunu söylediğinde, cinsel istismara dair kanıt aradığını varsaymak zorundayım. Öyle mi?" Suzanne tereddüt etmedi. "Evet. Beni ilgilendiren tek şey bu."

"Eve çok yakın, değil mi?"

Suzanne ağzını açtı, tekrar kapatmadan önce durakladı.

"Evet. Kardeşim de bir kurbandı. Birkaç yıl önce kendini öldürdü. Sanırım o ihbarı kim gönderdiyse bu yüzden beni seçti. Gerçeği bulana kadar araştırmayı bırakmayacağımı biliyorlardı."

"Tanrım, gerçek. Dünyada gerçekten yanıltıcı bir şey yoktur. Gerçek şu ki, Bayan Kanter-Suzanne- kardeşimi tanıyorum. I kim olduğunu biliyorum. Onun ne biliyorum. Ve yıllar önce ona, eğer babamızın izinden , eğer bir çocuğa zarar verirse, eğer cemaatindeki herhangi birinden faydalanırsa... babamızın kaderini paylaşacağından emin olacağımı söyledim. Ve bunun için gözümü bile kırpmazdım."

Elizabeth malayı tekrar eline aldı ve toprağa gereğinden çok daha sert bir şekilde sapladı.

Gözlerini diken Suzanne duyduklarına inanamıyordu. Elizabeth Stearns az önce babasını öldürdüğünü mü itiraf etmişti? Hayır... kesinlikle . Öyle demek istememiş olmalıydı. Suzanne başka bir fideyi alıp köklerini dikkatlice temizlerken yutkundu.

Elizabeth başını kaldırıp Suzanne'a baktı. Aralarında yüksek ve ağır bir sessizlik vardı. İki kadın da bekledi... Elizabeth önce kırdı.

"Babam ilk kez odama geldiğinde sekiz yaşındaydım."

Suzanne keskin bir nefes aldı ve kirden kararmış eliyle ağzını kapattı.

"Ben çok..."

"Özür dilerim, evet. Biliyorum. Herkes üzgün. Özellikle de şu anda cehennemde yanan rahmetli babam. O şimdi çok üzgün."

"Sadece sekiz . Ağabeyinin bundan haberi var mıydı?" Elizabeth başını salladı.

"Hayır. Babası onu İngiltere'de bir yatılı okula gönderdi. Tek oğlunun da kendisi gibi düzgün bir İngiliz eğitimi almasını istiyordu.

Neyse ki kardeşim yatılı İngiliz okulundan atıldı ve bize geri gönderildi. Aksi takdirde babamın bana olan ilgisi daha uzun yıllar devam ." "Atılmak mı?

Ne oldu?"

Elizabeth soğuk, neşesiz bir kahkaha attı.

"Kardeşimle ilk karşılaştığınızda ondan korktunuz mu?" "İlk seferinde mi?" Suzanne soğuk bir şekilde güldü. "Ondan hâlâ korkuyorum."

"Evet, o hep . Her zaman öyleydi. Bu okuldaki bir çocuk olarak...

Bilmiyorum. Hikayenin sadece bir kısmını duydum. İngiliz yatılı okulu. O zamanlar okullar kötü şöhretliydi. Büyük çocuklar, kaymakamlar ya da onlara her ne deniyorsa, küçük çocukları kullanırlardı."

Elizabeth'in *kullanım* kelimesini telaffuz edişine *bakılırsa*, Suzanne'ın açıklığa kavuşturmasını istemesine gerek yoktu.

"Ne oldu?"

"Görünüşe göre bu kaymakamlardan biri, henüz on yaşlarındayken kardeşime ilgi duymak gibi bir hata yapmış. Büyük çocuk onu almaya geldiğinde yatakhane'deki yatağında uyuyormuş. Ama kardeşim onu bekliyordu.

Uykusu hafifti. Büyük çocuk, yaralarının yol açtığı bir enfeksiyon nedeniyle ölmeden önce altı hafta hastanede kaldı."

Suzanne'ın nefesi kesildi ve neredeyse elindeki fideyi düşürüyordu.

"Peder Stearns bir çocuğu mu öldürdü?"

"Oğlan mı? Sanırım. Büyük oğlan on beş yaşındaydı. Ve okuldaki en kötü suçlu olarak ün salmıştı. Okul bunu biliyordu. Kimse kardeşime karşı suçlamada bulunmadı. Her şeyi örtbas ettiler ve onu bize geri gönderdiler."

Suzanne masadan, karanlık topraktan ve körpe fidelerden uzaklaştı. Peder Stearns henüz on yaşında bir çocukken okulunda on beş yaşında bir çocuğu dövmüş ve ardından öldürmüştü....

"Babamın anneme anlattığı hikâyeye kulak misafiri olduğumu hatırlıyorum. O canavar kardeşimle gurur duyuyordu. On yaşındaydı ve ağabeyim kendisinden beş yaş büyük ve elli kilo ağır bir çocuğu döverek komaya sokmuştu. Gururluydu. Tecavüzcü babam, bir pedofili öldürdüğü için oğluyla gurur duyuyor. Oh, ironi. Sana anlatayım.

Daha fazlasını söz verirsiniz, kayıt dışı kalacağına söz verirsiniz. Benim iki oğlum var. Bu kâbusun başka bir nesle daha dokunmasını istemiyorum."

Suzanne anında pişman rağmen arkasını döndü. "Dahası mı var?"

Elizabeth çenesini bir tür meydan okumayla kaldırdı, neredeyse Suzanne'ın ona durmasını ya da çekip gitmesini söylemesine meydan okuyordu. Yapardı da... yapmalıydı. Ama yapamadı.

"Anlat bana," dedi Suzanne.

Elizabeth sulama kabını aldı, yeniden doldurdu ve serada bir tur atmaya başladı.

"Anneme o hikâyeyi anlattığını duyduğumda babamın ofisinin dışında saklanıyordum, hafif uyuyan kardeşimin hikâyesini, neredeyse çıplak elleriyle bir çocuğu öldürecek olan kardeşimin hikâyesini. Sonra ağabeyim eve geldi. Onu iki yıldır görmemiştim."

"Nasıl bir şeydi? Bunca zaman sonra onu tekrar görmek?"

"Garip. Garip. Bana kardeşim gibi görünmedi. Sadece on bir yaşındaydı, benden bir yaş küçüktü ama çok daha büyük görünüyordu. O zamanlar bile çok güzel bir piçti. Ve çok sessiz, yaklaşılmaz. koparırdı. O çocuğa yaptığı gibi beni de öldürebileceğini düşünmüştüm. Aslında-" Elizabeth nefes almak için durakladı "-Öldüreceğini umuyordum."

Seradaki Ağustos akşamı sıcaklığı o kadar bunaltıcıydı ki Suzanne bundan bayılabileceğini düşündü. Ama Elizabeth o son dört kelimeyi söylediğinde, vücudunda soğuk ürpertilerin dolaştığını hissetti.

"Ne yaptın sen?" Suzanne sordu. İçinden bir ses ona sorulacak doğru sorunun bu olduğunu söylüyordu. "Ne oldu?" ya da "Ne demek istiyorsun?" değil. Elizabeth'in bir şey yaptığı açıktı.

Elizabeth sulama kabını kaldırdı ve büyük beyaz bir gül serpti.

"Ağabeyim İngiltere'den döndükten sonra günlerce babamın Kulaklarımda çınlayan kelimeler... Oğlu Marcus... Uykusu hafif... Ona dokunan çocuğu neredeyse ..."

Suzanne'ın midesi bulanmaya başladı.

"I..." Elizabeth'in sesi ilk kez titredi. "Annem ve babam gitmişlerdi. Bir iş gezisine çıkmışlardı. Gece kardeşimin yatak odasına gittim. O uyuyordu. Yorganı geri çektim. "

Suzanne, Elizabeth'in gözlerinin, sanki zihni şimdiki zamandan ayrılıp geçmişe gitmiş gibi boş boş bakmasını izledi.

"Güzel piç," dedi Elizabeth tekrar. "Sanırım hayatımda ilk kez birinden etkilendiğimi hatırlıyorum. Yüzüne dokunmaktan kendimi alamadım. Onunla tanıştın. Onun etrafında olmanın, ona çekilmenin bir şey olduğunu biliyor olmalısınız....."

"Ne yaptın sen?" Suzanne soruyu tekrarlardı.

Elizabeth neredeyse hüzünlü bir şekilde içini çekti. Tekrar konuştuğunda içi boş, uzak bir ses. Güneş batmaya başlamıştı ve gölgeler seranın içine doğru süzülüyordu.

"Merak ediyorum..." Elizabeth başladı ve durakladı. "Kardeşimin uyandığında kendini kız kardeşinin içinde bulmasının nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum."

"Oh, Tanrım." Suzanne kendini sabitlemek için iki elini de sertçe karnına bastırırken kelimeleri ağzından kaçırdı.

"Beklemeye devam ettim..." Elizabeth devam etti. "Her an bana saldıracak, beni dövecek, okuldaki o çocuğa yaptığı gibi beni öldürecek sandım. Ama öyle olmadı. Hiç de öyle olmadı."

Suzanne'ın içinden bir mide bulantısı dalgası geçti. Masayı kavradı ve burnundan nefes alarak bulantının geçmesi için dua etti. Peder Stearns... on bir yaşındayken... kendi ablası tarafından tecavüze uğramıştı.

"İngiltere'de o çocuğu öldürdüğü gibi beni de öldürmesini istedim. yüzden ilk gece oldu."

Suzanne tekrar dik durdu.

"İlk gece mi? Birden fazla mı oldu?"

Elizabeth yavaşça başını salladı. "Sana söyledim, annemle babam gitmişlerdi. Ev bize kalmıştı. Gözetim yoktu. İkimiz de o kadar kötü hasar görmüştük ki yaptığımız şeyin yanlış olduğunun farkında bile değildik."

Elizabeth'in sesindeki bir şey, hikâyenin sonuna bile yaklaşmadığı korkunç gerçeğine ihanet ediyordu. Suzanne başını çevirip kusmak istedi, duyduğu her şeyi, şimdi kafasında canlandırdığı her şeyi alıp her korkunç görüntü -genç çocuğun uykusunda tepki veren bedeni, kız kardeşin ölümde huzur bulmak için yaptığı umutsuz kumar, geri dönemeyecek kadar ileri gittiklerinin farkına varmaları- aklından çıkana kadar öğürmek istedi. Ama Suzanne yaşadığı sürece Elizabeth'in sözlerinin sonsuza dek hafızasına kazınacağını biliyordu.

Asla geri dönemezdi. Bu yüzden devam etmek zorundaydı.

"Sonra ne oldu?" Suzanne bilmek de buna ihtiyaç duyarak sordu. "Nasıl bitti?"

"Babam, tabii ki. Annem ve babam iş için bir aylığına Avrupa'ya gitmişlerdi. Sanırım beni de yanlarında götürmek istemişti ama Annem... onun bana olan ilgisini anlamaya başlamış olmalı. Yalnız gitmeleri için ısrar etti. İkinci bir balayı. Bu arada kardeşim ve ben o kadar ahlaksızca davranışlarda bulunduk ki, onlara katıldığımı bile hatırlamıyorum. Bunların olduğunu görüyorum-" Elizabeth gözlerini kapadı ve elini kaldırdı "- orada. Sanki onları başka biri yapmış ve ben sadece izlemişim gibi. Bilmelisin ki ben de onun kadar suçluydum. Hatta daha da fazla. Her şeyi ben başlattım. Bana kadar bakirdi. Ama o genç yaşında bile, etkileyici bir hayal gücü."

Elizabeth gözlerini açıp elini indirirken Suzanne boğazındaki safrayı yuttu.

"Babamın kütüphanesinde birlikteydik. En sevdiğimiz yerlerden biri. Annem ve babam seyahatlerinden eve beklediğimizden bir gün önce döndüler. Annem yorgunluktan doğruca yatağa gitti. Babam çalışmak için ofisine gitti. Bizi... birlikte buldu."

Elizabeth bir an için konuşmayı kesti. Seranın cam duvarlarından bakarak batmakta olan güneşi inceledi. Suzanne onun düşüncelerini tahmin bile edemiyordu ve Peder Stearns'ün kız kardeşinin hafızasında neler gördüğünü asla öğrenememek için dua ediyordu.

Elizabeth sonunda, "Hiç böyle bir öfke görmemiştim," diye konuştu. "Böyle bir öfke. Babam insan gibi bile görünmüyordu. Kardeşim ve ben ona canavar diyoruz. Bunu kolay kolay yapmayız. O gün hayvani bir şeye dönüştü.

Kardeşimi çekip aldı ve duvara fırlattı. Duvar kağıdındaki kanı asla unutmayacağım.

-Sarı üzerine kırmızı. Ve beni yüzüstü yere itti. Konuşuyordu ama ne dediğini hatırlayamıyorum. Hatırlamak da istemiyorum."

Suzanne fısıldayarak, "Yapmadığına sevindim," dedi.

"Bana tecavüz etmeye başladı, sanırım kendi bölgesini yeniden işaretlemek için. Sanırım kardeşimi bayılttığını düşündü. Ama sonra bir gümbürtü duydum. Hayatımda duyduğum en güzel sestir."

"Neydi o?"

"Kardeşim babama şömine demiriyle vurdu. Ne yazık ki onu bayıltmadı. Ama kendimi altından çekip çıkarmam için onu yeterince durdurdu. Babamın öfkesi daha önce gördüklerimin de ötesine geçti. Kardeşimi yakaladı ve yere fırlattı. Elindeki sopayla kardeşimin ön kolunu kırdı. Kırıldığını duydum."

Suzanne bir eliyle yüzünü kapattı. Tek başına bir bank buldu ve daha fazla ayakta duramayarak üzerine oturdu.

"Babam kardeşimi kırık kolundan tutup sürükleyerek oturur pozisyona getirdi. Onu bir sandalyeye bağladı. Kardeşimin kolu... öylece sallanıyordu... cansız bir şekilde. Şöyle düşündüğümü hatırlıyorum - aptalca ama - aslında şöyle düşünmüştüm, 'Oh, hayır. Bir daha asla piyano çalamayacak. Delilik, böyle anlarda aklıma gelen şeyler. Bir daha asla piyano çalamayacak mı? Babam onu öldürecekti."

"Onu öldürmek mi?" Suzanne, Elizabeth'in sorularını papağan gibi tekrarlarlarken sesinin aptalca çıktığını biliyordu. Ama yaşadığı şok ve hastalık konuşma gücünü elinden almış, onu korkudan neredeyse dilsiz hale getirmişti.

"Bunu söylediğini hatırlıyorum. "Sen öldün, Marcus. Sen öldün..." Kardeşimi sandalyeye bağladıktan sonra tekrar peşimden geldi. Bana tecavüz ederken kardeşimin izlemesini istedi. Ama bunun olmasına izin veremezdim. Tecavüz, tamam. Tabii ki. Daha önce de olmuştu. Ama kardeşimi öldürmesine izin veremezdim. Onu seviyordum. Hastalıklı, hasarlı, kırık bir şekilde... Onu seviyordum. Birbirimizin sahip olduğu tek şey bizdik. Bu yüzden şömine demirini aldım ve içimdeki her şeyle babamın kafasına indirdim. Ve Tanrım, sertçe yere düştü. O kadar sert ve hızlıydı ki güldüm. Sanırım annemin dikkatini çeken bu kahkaham oldu. Gülmeden duramadım....."

"Annen, seni buldu mu?"

Elizabeth başıyla onayladı. "Kütüphaneye daldı, kızının neredeyse çıplak ve kanlar içinde olduğunu, kardeşimin zorlukla nefes aldığını ve bir sandalyeye bağlı olduğunu ve babamın yerde kanlı bir canavar yığını olduğunu gördü. Burnunun dibinde olup bitenleri daha fazla inkar edemedi. Beni ve kardeşimi evden . Onu hastaneye götürdü ve bıraktı."

"Onu mı? Onu öylece bıraktı mı?"

"Onun oğlu değildi. Ondan hep biraz nefret etmişti. Bir ilişkiyi görmezden gelebilirdi, hatta bir piç doğuran bir ilişkiyi bile. Ama ona bir oğul gibi davranmaya zorladı? Bunun için babamı asla affetmedi. Keşke bu onun günahlarının en kötüsü olsaydı."

"Keşke..."

"Bu yüzden kardeşimi hastaneye bıraktı ve benimle kaçtı. Daha sonra babamdan boşandı. Altmışlı yıllardı. Kirli çamaşırlarımızın ortalığa dökülmesine dayanamadı. Bu yüzden hiçbir suçlama yapılmadı ve varlıkları eşit olarak paylaştırdı. Ve mal varlıkları oldukça fazlaydı. Her şeyi ikiye böldükten sonra bile ikisi de son derece varlıklı insanlardı."

"Kardeşine ne oldu?" Suzanne cevabın bir kısmını bilmesine rağmen sordu. "Okula gönderildi, değil mi?"

Elizabeth başını salladı. "Sanırım babam kendine geldiğinde kardeşimin onun tek oğlu ve varisi olduğunu hatırladı. Ama kardeşimin yanında olmasını istemedi, o yüzden okula gitti. St. Ignatius Akademisi, sanırım adı buydu. Maine'de bir Cizvit yatılı erkek okulu. Hiçliğin ortasında. İyi havalarda bile zar zor ulaşılabilir."

"Hapishaneye benziyor."

" gibi bir şey. Sanırım babam kardeşimden korkuyordu, olası bir intikamdan korkuyordu. Korkmakta haksızdı elbette. Kardeşim katil değil. Babam yanlış çocuktan korktu."

Suzanne, Elizabeth'in sesinde memnuniyet dolu bir gülümseme duydu.

Konuşmadı. Genç olmasına rağmen Suzanne, ancak soru sormayı bıraktığında gerçeği öğrenebileceğini bilecek kadar uzun süredir gazetecilik yapıyordu.

"St. Ignatius'a gittiğine sevindim," diye devam etti Elizabeth. "Görünüşe göre orada mutluymuş. Katolikliğe geçti. Bir düzine ya da daha fazla Orada ders veren tüm rahiplerin dillerini öğrendim. Kingsley'le tanıştım."

Suzanne gülümsedi çünkü Elizabeth'in ondan bunu beklediğini biliyordu.

"Ve Kingsley'in kız kardeşi, değil mi?" Suzanne sordu.

"Oh, evet. Kardeşimin karısı. Onunla hiç tanışmadım. Onunla tanışmadım. Kız öldükten sonra evlendi. Elbette bunu para için yaptı." "Para için mi?"

"Güven fonu. Kardeşim ve benim ailelerimiz tarafından oluşturulmuş güven fonlarımız vardı.

Yirmi beş yaşında da daha erken bir yaşta büyük bir meblağ aldık..." "Eğer evlenirsen."

Elizabeth başını salladı.

"Sanırım kardeşim Kingsley ve kız kardeşinin Amerika'da birlikte kalmalarına yardım etmek istemişti. İkiisi de beş parasızdı, gerçekten. Bildiğiniz gibi sonu iyi bitmedi. Sanırım en iyisi de buydu. Kardeşimin kaderinde rahiplik vardı."

"Aradığını bulmuş gibi görünüyor."

"Bir rahibin kardeşin olması çok güzel bir şey. Ailede tüm günahlarınızı affedebilecek ve sizi koruyacak birinin olması çok güzel. İnsanlık kanunlarından bile sırlarınızı saklayabilirsiniz. Kardeşim... o kadar çok şey için beni affetmek zorunda kaldı ki."

Elizabeth menekşe rengi gözlerini Suzanne'a çevirdi. Suzanne onlarda gerçeği gördü, gerçeği duydu ve sonunda gerçeği anladı.

Elizabeth Stearns babasını öldürmüştü. Ve kardeşi de bunu biliyordu.

Ve Suzanne'a, kendi kız kardeşini cinayet arındırmış ve itirafını polisten bile saklamış bir rahibe...

Suzanne, "Bu bana bir çıkar atışması gibi geliyor," dedi. "Bir erkek kardeşin kız kardeşinin itirafını dinlemesi."

"Sanırım öyle. Ama belki de cevabınızı şimdi almışsınızdır."

"Belki de öyle." Suzanne dengesiz ayakları üzerinde banktan kalktı. Hemen oradan çıkması gerekiyordu. Ne yapması, kimi görmesi ve ne söylemesi gerektiğini biliyordu. Ve bunu bu gece yapması gerekiyordu. "Gitmem gerekiyor. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Tabii ki. Kardeşim için her şeyi yaparım. Umarım onu şimdi biraz daha iyi anlıyorsunuzdur. Eğer seks suçlusu bir rahip arıyorsanız, onu Sacred Heart'ta bulamazsınız. Kardeşim bundan daha iyisini bilir. Bana hesap vermek zorunda."

Suzanne, Elizabeth'e sıkı bir gülümseme verdi.

"Hayır, haklı olduğunuza eminim. Kardeşimin başına gelenlerden sonra, hissettiklerinizi kesinlikle anlayabiliyorum ve ne-" Suzanne seçin

"Yaptığın şeyle. Kardeşinin seni affetmesine sevindim. Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, ben de seni affederdim. Eğer buna inansaydım."

Elizabeth malasını tekrar eline aldı ve bu sefer çok daha yumuşak bir dokunuşla toprağı kez daha kazmaya başladı.

"Kendim çıkacağım. Tüm bunların kayıt dışı olduğuna söz veriyorum."

"Teşekkür ederim, Bayan Kanter. Lütfen eve güvenli bir yolculuk yapın."

Suzanne kapıya doğru ilerledi ama tokmağa dokunmadan önce durakladı.

"Ona Marcus demiyor musun?" Suzanne sordu. "Kardeşin yani."

Ona öyle diyorsun, kardeşim. Neden öyle diyorsun?"

"Marcus isminden nefret ediyor. Bu babamızın adı."

"Teşekkür ederim. Sadece merak ettim. İyi geceler."

Suzanne bir kez daha kapı tokmağına uzandı ve durdu.

Suzanne, Elizabeth'in daha önce söylediğı bir şeyi hatırlayınca, "Sanırım senin anlamadığın bir şeyi anlıyorum," dedi. "Kardeşinin senin düşündüğün gibi uyanmaması hakkında."

Elizabeth ona sadece baktı ve hiçbir şey söylemedi.

"O gece uyanmasını ve okulda uykusunda ona saldıran çocuğa yaptığı gibi seni de öldürmesini istedin. Ama öldürmedi. Çünkü çok ağır uyuyordu. Uykusu ağırdı çünkü evdeydi. Ve güvende olduğunu düşünüyordu."

Suzanne düşük ışıkta bile Elizabeth'in gözlerinin parlayan iki ametist gibi sertleştğini görebiliyordu.

"Bundan daha iyisini bilmeliydi. Hiç kimse asla güvende değildir."

Michael hayatında hiç bu kadar güvende hissetmemişti. Garip bir his. Mor saçlı dövme sanatçısı Spike, siyah mürekkebi hasarlı derisinin derinliklerine işlerken son iki saattir çektiği acıyı hatırlıyordu. Ama acı onu merkeze almış, acının her zaman yaptığı gibi onu sakinleştirmişti. Ama acıdan da öte, Griffin'in güçlü elleri onu sabit tutuyor, Michael'ı daha önce hiç gitmediği bir sığınağa götürüyordu. Nora kanepede oturmuş, düzeltmeleri üzerinde çalışıyordu. Spike vızıldayan iğnesini bileklerine batırıyordu. Ama dünyada o ve Griffin'den başka kimse yoktu.

Spike birkaç dakikada bir durup iğnesini yeniden batırıyordu. Griffin Michael'ın kollarındaki tutuşunu gevşetiyor ve ona bir bardak su ikram ediyor ya da ara vermek isteyip istemediğini soruyordu. Acı doruğa ulaşır ve Michael'ın alnından ter damlar. Griffin mola ister, Michael'ın ellerini silerdi.

Spike tekrar başlamadan önce birkaç dakika nefes almasına izin verdi. Griffin hiçbir noktada ona durmak isteyip istemediğini sormadı. Ve nedense Griffin'in onun acıya dayanma yeteneğine olan inancı onun için her şeyden daha önemliydi.

"Bu , dostum," dedi Spike, sandalyesinde yaslanıp sırtını gererek. "Bu gece yapabileceğimiz kadarını yaptık. Bırak iyileşsin. Altı hafta sonra rötuşları yaparız."

Michael gözlerini Griffin'den kendi bileklerine çevirdi. Bu sırada Tüm çile boyunca bakışlarını Spike'ın iğnesinde değil Griffin'in yüzünde tutmuştu. Kendi yara izlerini görmekten nefret ediyordu, onlara yol açan o umutsuzluk ve aptallık anının hatırasından nefret ediyordu. Ve dünyada Griffin'den daha çok bakmayı tercih edeceği bir şey ya da birini henüz bulamamıştı. Ama şimdi bileklerine bakıyor ve onları görünce nefes alıyordu - son üç yıldır her gün yaptığı gibi tiksintiyle değil, huşu içinde.

"Vay canına..." diye nefes aldı. "Spike, bu-"

"Çok güzel amına koyayım," dedi Griffin, ham ve hâlâ kanayan dövmelerin kenarlarındaki deriye hafifçe dokunarak.

Her iki bileğinin içini kaplayan siyah kanatları çok güzeldi. Spike bir şekilde et ve mürekkepten narin tüylü kenarlar yanılması yaratmayı başarmıştı. Ve yara izleri... yok olmuşlardı. Her dövmenin gövdesi Michael'ın intihar girişiminin kızgın, kabarık kalıntıları tamamen örtüyordu.

Griffin, Michael'ın iki elini de avuçlarının içine aldı ve yeni dövme bileklerini yan yana getirerek bir kanat açıklığı oluşturdu.

"Muhteşem, Mick. Muhteşemler." Griffin Michael'ın parmaklarını sıktı. "Tıpkı senin gibi."

İki saatlik dövme seansının acısı Michael'ı çoktan tahrik olmanın sınırına getirmişti. Ve Griffinelleri, sesinin aç tonu Michael'ın vücudunun kanayan bileklerinden daha çok ağrıyan tek bir parçasının acı verici bir şekilde farkına varmasını sağladı.

"Hemen döneceğim," dedi Michael ve ellerini Griffin'den çekti. Neredeyse koşarak odadan çıktı ve koridorun sonundaki banyoya girdi. Lavabonun başında durarak , muslukları açtı ve ateşler içindeki yüzüne su sıçrattı.

Bunu daha fazla yapamazdı. İki aydır Griffin'e duyduğu şehvet bileklerindeki yara izleri gibiydi; sakladığı, onu utandıran, bakmaya korktuğu bir şey. Ama gece o masada dönüşen sadece bileklerindeki yaralar değildi.

Michael Griffin'i seviyordu. Bunu artık biliyordu. Ve bu konuda ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

"Angel?" Banyonun kapısı açıldı ve Nora endişeli gözlerle ona bakmaya başladı.

"Nora..." Michael ayağa kalktı ve ellerini bir tür teslimiyetle kaldırdı. "Nora... Ben..."

"Biliyorum Angel," dedi. "Biliyorum."

Kapıyı arkasından kapattı ve ona uzanarak onu kendine çekti. İnsani temastan, elinin yüzüne dokunmasından, dudaklarının yanağına değmesinden neredeyse inleyecekti. Michael onun eteğini kaldırırken o da aralarına uzandı ve adamın kot pantolonunun fermuarını açtı.

Külotunu indirdi ve içine itti. Daha önce Nora'ya karşı hiç bu kadar agresif olmamıştı. Ama bu seksle, korkutmayla ya da S&M'le ilgili değildi. Bu hayatta kalmakla ilgiliydi. Nora ellerini nazikçe saçlarında ve sırtında gezdirirken, adam kabaca itti.

Michael hızlı ve sert bir şekilde boşaldı, yüzü Nora'nın boynunun kıvrımlarına gömülüyken ona karşı titriyordu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum, Nora," fısıldadı içinden çıkarken. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Beni öldürecek. Babam beni öldürecek. Ve annem, bana bir daha asla bakmayacak. Bilmiyorum..."

"Griffin'e söylemelisin," dedi Nora. "Konuşmalısın, Michael. Konuşmak zorundasın."

"Yapamam, yapamam." Michael'ın tüm vücudu ihtiyacının ve aşkının acısıyla kasıldı. Dizleri büküldü ve Nora'yla birlikte banyonun zeminine .

"Yapabilirsin, Angel. Bu yaz çok cesur davrandın. Pek çok şeytanla yüzleştin. Olduğun ve olmakta olduğun kişiyle o kadar gurur duyuyorum ki... Sadece . Griffin'e ne söylemek istiyorsan söyle. Sadece söyle. Benden başka kimse duymayacak. Ama birine söylemelisin. Sadece konuş, Angel. Konuş. Ne istiyorsun? Söyle bana."

"I..." Michael başladı ve durdu. Ne hissettiğini, ne istediğini söylemek Nora'ya bile Herkülvari bir görev gibi gelmişti.

"Michael, bu hanımından bir emir. Bana ne istediğini söyle. Şimdi."

"Griffin'i istiyorum." Kelimeler hemen ağzından çıktı. Onu çok iyi eğitmişti. "Griffin'i o kadar çok istiyorum ki canım yanıyor. Onu seviyorum, Nora. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Ve bu kesinlikle aptalca çünkü o zengin, mükemmel ve muhteşem ve ben bir hiçim. Ben bir hiçim ve birlikte olamayacağım birine aşığım. O kadar güzel ki. Ona bakmadan duramıyorum, onu düşünmeden duramıyorum. Geceleri rüyamda onu görüyorum. Ve uyandığımda düşündüğüm ilk şey o oluyor. Ve ona dokunmayı o kadar çok istiyorum ki. Yüzüne ve o mükemmel saçlarına dokunmak istiyorum. Dudaklarına, göğsüne ve kollarına... Bana sarılan kollarını düşünüyorum ve bunu ne kadar çok istediğimi düşündükçe utanıyorum. Ve Tanrım, onun yatağında yaşamak istiyorum. Hayatımın geri kalanını onun altında geçirmek istiyorum. Onu üstümde ve içimde hissetmek istiyorum. Ve ona boyun eğmek istiyorum. Onunla yatmak istiyorum.

önünde diz çökmek istiyorum. Ona efendim demek, yakasını takmak ve eğer isterse ayaklarını öpmek istiyorum. Ve New York'un en işlek caddesinde onunla el ele yürümek istiyorum ki tüm dünya bizi birlikte görsün ve ona ait olduğumu bilsin. Griffin'i seviyorum, Nora. Ona aşığım. Ve onunla birlikte olamam. Ama bu... bu ." Michael başını çevirdi ve

Nora'nın boynunun ve omzunun yarığına biraz daha derine gömdü. Orada kalmak istiyordu, böylece bir daha onun ya da başka birinin gözlerine bakmak zorunda kalmayacaktı. "Ona söylemeyeceksin, değil mi?"

"Yapmak zorunda değil."

Griffin'in sesi banyonun kapısından geldi. Michael nefes nefese kaldı ve başını kaldırıp baktı. Nora başını çevirecek kadar uzaklaştı.

", " diye nefes aldı Michael, kalbi donmuş, midesi düşmüş, tüm vücudu buza dönmüştü.

"Bunların hepsini kastettin, değil mi?" Griffin, Michael'ın yerde bir yığın sefalet içinde oturduğu yere sordu.

"Griffin, özür dilerim." Michael dizlerini göğsüne doğru çekti. "Çok özür dilerim. Söylediklerimi unut. Ben sadece-"

"Ayağa kalk," dedi Griffin bir emrin kusursuz ses tonuyla. Michael hemen ayağa kalktı.

"Ben çok-" Michael söze başladı ama Griffin özrünü bitirmesine izin vermedi.

Griffin uzanıp Michael'ın boynunu kavradı ve onu kendine doğru sertçe çekti. Michael daha ne anlamadan, Griffin'in ağzı Michael'ın ağzındaydı.

Öpücük Michael'ın hayalini kurduğu her şeydi; güçlü, sahiplenici, inatçı. Griffin Michael'ın yüzünü ellerinin arasında tutuyor, Michael'a kaçma şansı vermiyordu. Ama Griffin'in dili ararken, dudakları birbirini bulurken, Michael asla kaçmak istemediğini biliyordu.

Griffin yavaşça geri çekildi.

"Seni gördüğüm andan beri bunu yapmak istiyorum," diye nefes aldı Griffin, alnını Michael'inkine bastırarak. "Hiç kimseyi seni istediğim gibi istemedim Mick."

Michael bu sözlere inanamadı.

"Hayır...asla. İki aydır buradayım. Eğer beni isteseydin-"

"Lanet olası rahibin bana, sana elimi sürersem bir daha Nora'yı görmeme izin vermeyeceğini söyledi."

Michael dönüp Nora'ya baktı, Nora dudaklarında küçücük bir eğlence belirtisiyle ikisini de izliyordu.

"Nora? Peder S dedi ki-"

"Kendince sebepleri var," dedi Nora. "Ve evet, Griffin'e seninle bir şey yapmaya kalkışırsa 8. Daire ayrıcalıklarını iptal edeceğini ve onu topluluktan atacağını söyledi. Ve birbirimizi bir daha görmemize izin vermedi. Ama ben ona

Seni daha önce de gördüm, Griffin. Søren bir canavar değil. Onunla konuşabilirsin. Ara onu. Açıkla-"

"Onu aramayı siktir et. Açıklamalarını da sikeyim. Bizim adımıza karar veren Tanrı olduğunu sanıyor. Mick ve benim aramda olanlar onu ilgilendirmez. Gidip bunu ona söyleyeceğim. Hemen şimdi."

Griffin Michael'ı bir kez daha yakaladı ve ona Michael'ı nefes nefese bırakan ve acıtan bir öpücük verdi. Ama Griffin'in kendini çekip banyodan çıkmasıyla her şey çok çabuk sona erdi.

"Griffin!" Nora seslendi. Hem o hem de Michael, Griffin'in uzun ve kararlı adımlarına yetişebilmek için neredeyse koşmak zorunda kalıyorlardı. "Fırtına çıkmak üzere. Yarına kadar bekleyemez misin? Sadece şu lanet telefonu kullan."

"Bu Søren için yeterince iyi olmayacak, bunu sen de biliyorsun Nora. Altı yıl önce ona gidip sana aşık olduğumu söylediğimde, konuşmak yeterince iyi değildi. Kendimi kanıtlamam gerekiyordu. O zamanlar bunu yapmak için çok korkaktım. Ve seni erkek olacak kadar sevmedim. Mick için, yapacağım. Sadece o kendini beğenmiş, gösterişçi puşt rahibine etrafta taşaklı tek dom olmadığını göstermek için."

Michael dehşet içinde Nora'ya baktı. "Griffin Peder S ile dövüşmeyecek, değil mi?" Nora başını salladı.

"Hayır. Søren barış yanlısıdır."

Michael rahatlayarak sarktı. Griffin ne kadar güçlü, sert ve genç olursa olsun, Peder S'nin gezegendeki herkesi yere serebileceğine dair bir his vardı içinde.

"Tanrı'ya şükür."

"Hayır, Søren Griffin'le dövüşmek istemiyor. Onu kırmak istiyor." "Oh..."

Michael Griffin'in koridorda kayboluşunu izledi. "Siktir." Nora başını salladı. "Ben de aynı fikirdeyim."

Michael, Griffin'in gittiği yerden geri gelmesini bekledi. Belki Griffin'in aklını başına getirebilirdi. Griffin'in Nora'yla geçirdiği ilk geceden sonraki sabah ona anlattığı hikâyeyi hatırladı: Griffin, Nora'yla birlikte olmak için Peder S'den izin istemeye gitmişti. Peder S, Griffin gerçek acıya, gerçek egemenliğe boyun eğmeye razı olana kadar olmaz demişti. Griffin o zamanlar bunu yapamazdı, Nora için değil. Ama o... onun için...

"Bunu yapmasına izin veremem. Bu çok aptalca. Bir yolunu buluruz," dedi Michael, Griffin'i güvende tutmak için çaresizce. "Onunla konuşacağım. Peder S. ile konuşacağım."

."

Kükreyen bir motor sesi Michael'ın sözünü kesti ve Griffin'i Peder S. ile yüzleşmek gibi saçma bir fikirden vazgeçirmek için yaptığı planlara son verdi.

"Bu da ne-" Nora

içini çekti.

"Bu, garaj yolundan çıkan bir Ducati canavarı olurdu," dedi. "Hem yüksek viteste. Eğer dikkatli olmazsa bir sürü hız cezası alacak."

"Nora..." Michael ona baktı, midesi acı, umut, üzüntü ve sevinçten oluşan bir düğüm halindeydi.

Nefes verdi ve güldü.

"Burada büyük bir drama olmadan bir hafta geçiremez miyiz? Benimle gel, Angel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

* * *

Suzanne şehre geri döndü ama orada durmadı. Devam etti, sürmeye devam etti ve Wakefield, Connecticut'a varana kadar durmadı. Yol boyunca Søren'i, Peder Stearns'ü, Elizabeth'in kardeşini düşündü... Hepsi nasıl aynı kişi olabilirdi? Claire'e göre o ideal bir ağabeydi. Elizabeth içinse hayatının kötü döneminin sembolüydü. Cemaati için Tanrı'nın vücut bulmuş haliydi. Nora Sutherlin içinse "Sevgili"ydi. Ama onu sevmesi, onun da kendisini sevdiği anlamına gelmiyordu, belki de aynı şekilde. Suzanne, Patrick'in onu sevdiğini biliyordu, ona aşıktı. Ama o aynı şeyi hissetmiyordu.

Yoksa öyle miydi?

Çantasından telefonunu çıkararak Patrick'in numarasını çevirdi. Patrick cevap verdiğinde sesindeki rahatlamaya neredeyse gülecekti.

"Suz. Lanet olsun. Nerelerdeydin? Her şey yolunda mı?"

". Ben de öyle düşünüyorum. Yine de daha iyi. Bana bir iyilik yapar mısın? Araba kullanıyorum ve bir şeye bakmam lazım."

"Tabii. Ne istersen."

"New Hampshire'dan Elizabeth Stearns adında bir kadının herhangi bir sabıka kaydı olup olmadığına bakabilir misiniz?"

"Google bu konuda pek yardımcı olmaz. NYPD'den bir arkadaşımı arayayım. O bakabilir."

Suzanne telefonu kapattı ve bekledi. Ama uzun süre beklemek zorunda kalmadı. "Ee?" dedi telefonu açtığında.

"Kasıtsız adam öldürme şüphesiyle tutuklandı. Babam birkaç kat merdivenden öldü. Yaşlı bir ihtiyara göre oldukça sağlıklı ve dinç olduğu için kimse onun sadece düştüğüne inanmadı."

"Mahkumiyet yok mu?"

"Hayır. Tanık yok. Belirsiz kanıtlar. Elizabeth Stearns'ün babasının ölümünden bir gün sonra yaptığı tek suçlayıcı şey, rahip ağabeyiyle konuşmak için doğruca Wakefield'a gitmek oldu."

"Polisler kadının suçu ona itiraf ettiğini düşündüler."

". Onu konuşturmaya çalıştılar. Kız kardeşi Katolik olmamasına rağmen tek kelime etmedi. Görünüşe göre sadece vaftiz edilmiş Katoliklerin günah çıkarmaya gitmesi gerekiyordu, bu yüzden dökmesi için ona oldukça baskı yaptılar. Hatta

Piskoposluk ondan dökmesini istedi. O da teolojik gerekçelerle reddetti."

"Ve kız kardeşinin kışını koruduğu gerekçesiyle. Onun ne olduğunu bilmek

Piç kurusu bir babanın ona yaptıklarından dolayı onu hiç suçlamıyorum."

Patrick nefesini verdi ve nefesinin şiddetinden telefon kulağında . Gülümsedi. Patrick... onsuz ne yapardı?

"Yani işin bitti, değil mi? Bu iş bitti mi? Artık eve geliyorsun, değil mi? Değil mi?"

Suzanne karanlığa doğru sırtıttı. "Önce yapmam gereken bir şey daha var."

"O zaman eve geliyorsun, değil mi?"

"Doğru. beklemeyin. Bu biraz zaman alabilir."

"Bekleyeceğim."

Telefonu kapattıktan sonra da Suzanne'ın yüzündeki gülümseme devam etti. Saat on sularında Wakefield ve Sacred Heart'a vardı. Kilisede hâlâ birkaç ışık yanıyor ve vitray pencereler belli belirsiz parlıyordu.

Kilise gece ne kadar güzel görünüyordu... ne kadar huzurlu, ne kadar kutsal. Hâlâ Tanrı'ya gerçekten inanmıyordu. Hiçbir şey onu buna ikna edemezdi.

Gökyüzündeki bir adam yeryüzündeki gösteriyi yönetiyordu. Ama ilk kez O'na inananlardan birine biraz olsun inanmaya başladı.

Kiliseye girdi ve boş olduğunu gördü. Ama Søren'in çok geçmeden dönüp ışıkları kapatacağı ve kapıyı kilitleyeceği kesindi. Søren... Birden fark etti ki

Birdenbire zihninde yeniden Søren olmuştu. Ama adını bilmesine, sırlarını bilmesine rağmen, onu sadece en güvendiği yakınlarının bildiği adıyla çağırmaya layık hissetmiyordu.

"Peder Stearns..." diye fısıldadı yüksek sesle, kilisenin önündeki mihraba bakarken. Ona bir daha asla yüzüne karşı ya da kalbinde ve zihninde Søren demeyecekti. Etrafına bakınan Suzanne koro çatı katına küçük bir merdiven gördü. Merdivenleri tırmandı ve balkonun kenarında durdu. ve tüm kutsal alanı inceledi.

Sığınak. Eski zamanlarda suçluların ve kaçakların kiliselerin duvarları içinde gerçek bir sığınak aradıklarını biliyordu. Kilise kutsal bir yerdi, kutsallaştırılmıştı ve yetkililer burayı karışılmaması gereken gerçek bir güce sahip bir yer olarak görüyorlardı. Suzanne çocukluğundan beri ilk kez bir kilisede ve bir rahibin yanında kendini güvende hissediyordu. Eskiden hastalığın tek tedavisinin

Katolik Kilisesi'nin hastalığı toptan yıkımdı. Bu ona Denis Diderot'"Son kral, son rahibin bağırsaklarıyla boğulana kadar insan asla özgür olamayacak" sözlerini alıntılamaktan zevk duyuyordu. Araştırması sırasında hem bir kralla hem de bir rahiple tanışmıştı ve itiraf etmek zorundaydı ki dünya onlarla daha iyi olmasa da kesinlikle daha ilginçti.

Altında kapının açıldığını ve Peder Stearns'ün orta koridordan sunağa doğru yürüdüğünü duydu. Bir an onu izledi ve haç çıkararak bir sıranın yanında hızlı ve zarif bir selam verip dua etmek için oturduğunda gülümsedi. Adamın elinde tespih vardı ve kadın onun hangi özel niyetle dua ettiğini merak etti. Onu selamlamak için seslenmeye başladı ama alt kattaki kapının tekrar açıldığını duydu.

"Søren!" Bir adamın öfkeli sesi yankılandı. Suzanne parmaklığın kenarından bir adım geri çekildi ve gölgelerin arasına saklandı. Peder Stearns ayağa kalktı ve arkasını döndü.

"Griffin... seni kilisede görmek ne güzel."

Suzanne şok içinde nefes aldı. Adamın yüzünü göremiyordu ama kaslı yapısından ve gördüğü fotoğraflardan New York Borsası başkanının oğlu Griffin Fiske'yi tanımıştı.

Ne oluyor be?

"Bunların hiçbiri değil," dedi Griffin, sesi öfkeyle kızarmıştı. "Bana saçma sapan akıl verme numaraları yapma. Neden burada olduğumu biliyorsun."

"Aslında bilmiyorum." Peder Stearns koridorun ortasında durdu ve Griffin'e sakın bir gülümseme verdi. "Ama söyle bana. Ne istersen tartışabiliriz."

"Aşk hayatımın seni hiç tartışalım. Bana ya da herhangi birine kiminle birlikte olup olamayacağını söyleyebileceğini düşündüğün için ne kadar kibirli, kendini beğenmiş bir pislik olduğunu tartışalım."

"Eleanor sana çok düşkün, Griffin. Nedenini henüz anlayamadım."

Griffin öne doğru tehditkâr bir adım attı.

"Belki de senin aksine, onun her hareketini kontrol etmeye çalışmadığım içindir." "Evet, Eleanor tamamen ezilmiş durumda, değil mi?" Peder Stearns'ün sesi

Alaycı bir tavırla. "Eleanor çocuk gibi davranıyor çünkü çocuksu bir neşe. Sen sadece bir çocuksun, Griffin. Hayatında hiç gerçek bir ilişkisi olmamış şımarık bir çocuk. İnsanları kullanıp atmanı defalarca izledim. Eğer bir an için benim

Sevdiğim birini kullanıp atmana izin ver-"

"Ben mi?" Griffin acı acı güldü. "Ben mi? İnsanları kullanıp atıyor muyum? Kör müsün? Sağır mısın? Senin kıymetli Eleanor'un erkekleri mendil gibi kullanıyor. Bir sert darbe ve onları dışarı atıyor. Editörü mü? Onun Stajyer mi? Binlerce eski sevgilisi mi? Tanrım, Søren, hatta-"

Griffin Fiske hangi ismi saymaya başladıysa unutuldu. Ve her şey o kadar hızlı gelişti ki Suzanne zihninde her şeyi yeniden canlandıramadı bile. tanık olduğu bir dizi hareket. Griffin'in parmağıyla Peder Stearns'ün göğsünü işaret etmesiyle başladığını ve Griffin'in yerde yatmasıyla sona erdiğini biliyordu.

kolunu arkasına sıkıştırmış bir halde kiliseye girmişti. Peder Stearns öylesine acımasız bir güç ve etkinlikle hareket etmişti ki Suzanne şok içinde sadece ağzını kapatabildi.

"Griffin..." Peder Stearns bu ismi soğuk, hesapçı ve son derece dehşet verici bir sakinlikle söyledi. "Tanrı'nın evindesiniz. Eleanor da onun çocuğu. Ve benim ya da onun huzurunda ondan bahsetmeye cüret ettiğinizde, bunu son derece saygı duyuyorum. Anlaşıldı mı?"

Suzanne sadece manzaraya bakabiliyordu. Peder Stearns Griffin'in kolunu biraz daha çekerse omzunun yerinden çıkacağı anlaşılıyordu. Griffin yüzünü buruşturdu ve acı dolu bir nefes aldı.

"Evet, efendim," dedi sonunda.

"Güzel." Peder Stearns Griffin'in kolunu bıraktı ve ayağa kalktı. Griffin hızla ayağa kalktı. "Şimdi okul çocukları gibi kavga etmeye devam edelim mi? Yoksa bunu bir centilmen gibi bir yerde mi tartışalım?"

Griffin başını salladı. "Çember mi?" Peder Stearns derin bir iç çekti.

"Madem ısrar ediyorsun."

". Bu gece bitecek. Ne istediğimi ve kimi biliyorsun." "Aslında biliyorum. İstedğin şeyi kazanmaya hazır mısın?" Griffin'in sırtı dikleşti.

"Ne gerekiyorsa yapacağım. İsteyeceğim son şey o çocuğa daha fazla acı çektirmek. En azından kötü türden bir acı değil."

Çocuk mu? Suzanne bunun Nora Sutherlin'den bahsetmek için garip bir yol olduğunu düşündü.

Meşhur Griffin Fiske hakkında bildiği kadarıyla, Nora'dan biraz daha gençti.

Kötü acı derken ne demek istemişti? İyi türde bir acı var mıydı?

"Ben de öyle. İşte bu yüzden şartları ben belirliyorum."

"Tamam. Hadi şu bitirelim. Mecbur kalmadıkça bir geceyi daha yalnız uyuyarak geçirmeyeceğim."

Suzanne, Griffin hışımla kiliseden çıkarken Peder Stearns'ün gözlerinin kısıldığını gördü. Nora Sutherlin'e karşı hisleri ne kadar saf olursa olsun, onun başka bir adamla yatakta olduğunu duymak istemiyordu. Belli ki Peder Griffin Fiske onunla birlikte olmak için rahibiyle savaşmak zorunda kaldıysa, Stearns'ün onun üzerinde hatırı sayılır bir etkisi vardı. Papaz evindeki gece gardını indirip Eleanor Schreiber'ı gençken nasıl kurtarmak zorunda kaldığını, ev hayatı mahvolduktan sonra onu nasıl büyütmek zorunda kaldığını anlatmıştı... Belki de Peder Stearns onun için tam olarak söylediği şeydi, bir baba.

Peder Stearns kiliseyi terk etti ve Suzanne bir sıraya yığıldı, tanık olduğu tuhaf sahne yüzünden kalbi hâlâ hızla çarpıyordu. Peder Stearns, Nora Sutherlin yüzünden New York'un en büyük vakıf fonu bebeğiyle neredeyse yumruk yumruğa kavga ediyordu. Tuhaf... Suzanne'ın soracak çok sorusu vardı ama anlaşılan o gece bunları soramayacaktı. Peder Stearns neden Griffin Fiske ve Nora Sutherlin'i birlikte istemedi? Griffin onu neden aramıştı?

"Çocuk" mu?

The Circle da neyin nesiydi?

* * *

Nora Michael'ı yatak odasına götürdü ve pencere kenarındaki koltuğa oturttu. Kendisi bir şey almak için odasına giderken Michael'a burada kalmasını emretti. Geri döndüğünde onu ayakta ve volta atarken buldu.

"Gördüğüm kadarıyla emirlerime uymaktan vazgeçmişsin," diye alay etti pencerenin önündeki banka otururken. "Umarım Griffin seni benden daha iyi eğitebilir."

Michael kızardı ve sefil bir şekilde Nora'nın karşısındaki banka yığıldı.

"Tanrım, bir erkeğe aşık oldum..." diye inledi. "Bu berbat bir şey."

"Aynı zamanda berbat."

Michael tekrar inledi ve Nora ona sadece gülebildi.

"Aah... gençler," dedi Michael'a uzanarak ve onu kendisine doğru sürükleyerek. Michael onun kucağına kıvrıldı ve başını onun kalçasına koydu.

"On yedi yaşındayken her şey ölüm kalım meselesidir. Özellikle de aşk."

"Ölüm kalım meselesi değil mi?"

Nora gözlerini kapattı ve başını duvara yasladı. "Hayır, aslında öyle.

Yaşam ve ölüm, aşktan daha az ölüm kalım meselesi.

Rahibinize aşık olduğumda, sanki açık bir yaram varmış gibi hissettim. Çok hamdım, çok hassastım. Ve acıyordu. Ama umurumda değildi. Aşk, asla iyileşmemesini umduğunuz açık bir yaradır."

"Babam bunu öğrenirse aşk canımı çok yakacak."

"Baban pisliğin teki Angel," diye hatırlattı Nora ona. "Onun ne düşündüğünü neden umursuyorsun?"

Michael başını salladı.

"Annemi benim yüzümden perişan ediyor. Yaptığım her şeyi ona yüklüyor. Bizi terk etti, annemden boşandı ve hala gelip benimle ilgili nefret ettiği her şey için anneme bok atıyor. Ve bu çok fazla."

"Babanın berbat bir oğul zevki var." Nora ellerini Michael'ın uzun saçlarında gezdirdi ve alnına doğru taradı. "Senin gibi bir çocuğum olsaydı çok ."

Nora bakımlı çimenlere ve boş araba yoluna baktı. Griffin muhtemelen sabaha kadar eve gelmeyecekti. Sören'in bu gece ona neler yaşatacağını ancak Tanrı bilirdi. Gerçekten korkunç bir şey değildi elbette. Nora'ya bir iki kez yapmadığı bir şey değildi. Sadece biraz zihin sिकmek ve muhtemelen yüksek dozda acı. Aslında Griffin'e iyi gelecekti. Sevdiğin kişi için savaşmak için söylenecek bir şey vardı. Özellikle de sevdiğiniz kişi, bu sevgiyi hak etmediğini düşünen on yedi yaşında bir çocuksa.

"Çocuğa ne oldu?" Michael ve Nora gözlerini akşam gökyüzünden ayırdı.

"Ne çocuğu?"

Michael başını Nora'nın kuağından kaldırdı ve sadece ona baktı. Nora derin bir iç çekti.

"Ah, şu çocuk."

"Çok konuşmam ama dinlerim."

"Çok iyi görünüyor," dedi Nora, ve sevinç duymadan gülererek.

Tanrım, bu konuşmak isteyeceği en son şeydi. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Michael başını salladı.

"Belki bu beni Griffin hakkında endişelenmekten uzaklaştırır." Michael doğruldu ve dizlerini göğsüne doğru çekti.

Zavallı şey... aşk bu kadar acı vermemeli, diye düşündü Nora, böyle bir duygunun onların dünyasında nasıl bir küfür olduğunu fark etmeden önce. Acı çekmeden aşkın nasıl bir his olduğunu hiç bilebilecek ? Böyle bir şey var mıydı ki?

"Yirmi yedi yaşındaydım," diye başladı gözlerini tekrar batan güneş çevirerek. "Ve rahibinize o kadar aşıktım ki önümü bile göremiyordum. Ama uzun zamandır kendimi... eksik hissediyordum, sanırım bunun için en iyi kelime bu. Yirmili yaşlarımda Kingsley'de çok takıldım - rahibinle birlikte gerçekten kendimiz olabildiğimiz tek yerdı. Rolls Royce'un içinde sana asılan o seksi Fransız'ı hatırlıyor musun?"

Michael sırtıttı. "O adamı asla unutmayacağım."

"Bu adam New York'un sahibi. En azından yeraltı kısımları. Dünyanın en ateşli itaatkârları, domları ve dominatrisleri onun maaş bordrosunda. onun evine girip çıkıyorlardı. Ben de dominatrisleri izler ve onlara bakardım. Çok güzel ve çok güçlüydüler.

Erkek dominantlar bile onlara geniş bir alan bıraktı. Erkeklerin sert, güçlü ve kontrollü olmasını beklersiniz. Ama bir kadınla karşılaştığınızda? Akıllara durgunluk veriyor. Sahip oldukları şey için acı çekiyordum. Beni yanlış anlamayın, rahibinize boyun eğmeyi seviyorum. Beni başka hiçbir şeyin tatmin edemediğı kadar tatmin etti. Ama beni asla tamamen tatmin etmedi."

"Hayal bile edemiyorum," dedi Michael omuz silkerek. "Sanırım vücudumda baskın bir kemik yok."

"Bilmiyorsun. Bundan eminim. Ve bu iyi bir şey. Seni kıskanıyorum. Değiştirici olmak bir parti değil. Domlar sana pek güvenmiyor. Denizaltılar seni tam olarak anlamıyor. Sadece biri ya da diğeri olmak çok basit olurdu... Biseksüel olmak gibi. Her iki dünyanın da en iyisi. Her iki dünyanın da en kötüsü."

"Bir de bana sor."

Nora, Michael'ın dizini sıktı.

"Rahibinizin bir değil iki doktorası olduğunu biliyorsunuz." Michael gözlerini kırıştırdı. "Gerçekten mi? Hangi konuda?"

"İlk doktorasını yirmili yaşlarında teoloji alanında yaptı elbette. Ama ben yirmi altı, yirmi yedi yaşlarındayken o Canon Hukuku alanında iki numaralı doktora üzerinde çalışıyordu. Søren en hafif tabirle bir inektir."

Kahkahayı patlatmadan hemen önce Michael'ın gözleri kocaman oldu. Michael'ın böyle kahkahalar attığını duymak ne kadar da güzel bir sestir; o kadar gürültülü, o kadar şamatalı, o kadar açık. En azından Griffin'lerde geçirdiği yaz ona biraz olsun konuşmayı öğretmişti.

"Senin seksi inek rahibin Gregorianum'daki tezini bitirmek için Roma'ya gitti. Gezileri için gittiğinde beni hiç yalnız bırakmazdı. Bana göz kulak olması için her zaman başka bir baskınla bırakırdı. O zamanlar bunu gerçekten anlamamıştım. İlk seferinde sadece yirmi üç yaşındaydım ve beni New England'ın hiçbir yerinde olmayan bir malikânede bu acımasızca ateşli dul kütüphaneciyle bıraktı."

"Ciddi misin?"

Nora gözlerini devirdi. "Ciddiyim. Søren bana bu adam için iyi olacağını bildiğini söyledi, Daniel. Ve öyleydim. O da benim için iyiydi. O hafta onunla birlikte olmak, rahibinizi gerçekten ne kadar sevdiğimi ve onunla birlikte olmanın fedakârlıklara değdiğini anlamamı sağladı. Ve planımız buydu. Søren beni her terk ettiğinde, bu bir sınavdı. Geri döndüğünde hâlâ orada olacak mıydım?"

"Peki sen yirmi yedi yaşındayken ne oldu?"

"Beni üç aylığına Kingsley'le bıraktı." Nora gözlerini kapadı ve zihninin o zamana geri dönmesine izin verdi. Søren ona veda öpücüğü verip iyi bir kız olması ve Kingsley ne derse onu yapması konusunda onu uyarırken yüzündeki sıcak gözyaşlarını hatırladı. Ona Roma'dan yüzlerce hediye, her hafta bir mektup sözü vermişti... Ondan bu kadar uzun süre ayrı kalmaya dayanamazdı. Düşüncesi bile midesini ağrıtıyordu ve haftalarca da ağrımaya devam etti. Karnının alt kısmındaki ağrıya onun yokluğunun neden olduğunu düşünüyordu. "Hastaydım," dedi gözlerini açarak. "Böbrek enfeksiyonu. İki hafta boyunca çok güçlü antibiyotikler kullandım. Hiçbir şey düşünmedim. Doğum kontrol haplarıyla antibiyotiklerin bir arada kullanılamayacağını unutmuşum."

Michael konuşmadı ve Nora da istemedi. Ama bir nefes aldı ve devam etti.

"Rahibinizin Roma'dan dönmesinden sadece birkaç gün önceydi. Kingsley'in yatağında uyandım, köpek gibi hastaydım. Tuvalete zar zor . O kadar çok kustum ki kaburgalarımın kırılacağını sandım."

Michael öyle dramatik bir şekilde yüzünü buruşturdu ki Nora neredeyse gülecekti.

"Evet, hamilelik filmlerde anlatıldığı gibi görkemli ve güzel bir şey değil. İğrenç, acı verici ve sefil bir şey. Ve aklı başında hiç kimse bunu bilerek yapmaz. Ben de sadece bir günlüğüne yaptım."

"Ne yaptın sen?"

Nora on dakika boyunca kustuktan sonra yere yuvarlanıp cenin pozisyonunda kıvrıldığını asla unutmayacaktı. Serin fayanslar ateşler içindeki nemli teninde cennet gibi hissettiriyordu.

Yavaşça gözlerini açtı ve Kingsley'i karanlık, bilmiş gözleriyle ona bakarken buldu.

"*Chérie...*" fısıldadı, terden sıırıslam olmuş saçlarını alnından . "Ne yaptık biz?"

"Sanırım biliyoruz," fısıldadı cevap olarak, öğürmesinin şiddetinden sesi kısılmıştı. Herhangi bir teste ya da doktor ziyaretine ihtiyacı yoktu. Sadece biliyordu. Kingsley de öyle.

"Ben *prêtre*'i çağırayım." Kingsley yerden kalkmaya başladı.

Nora zihnini geçmişten çekip çıkardı.

"Kendimi o zeminden çekmenin ne kadar zor olduğunu anlatamam, Michael," dedi Nora. "Çok hastaydım ve çok yorgundum... vücudumdaki her kas titriyordu. Ama ben . Ayağa kalktım, Kingsley'in gözlerinin içine baktım ve ona dedim ki..."

Nora nefesini verdi ve geçmişe uzanıp onu iradesi dışında kollarının arasına aldı.

"Yapma, King. Onu arama."

Kingsley gururlu çenesini kaldırdı. "Yapmalıyım ve bunu sen de biliyorsun Elle."

"Eğer onu ararsan... eğer ona söylersen, o zaman karar verecek. Evet ya da hayır, o karar . Bunu ona yapamam. Ona bu kararı verdiremem."

O anda hissettiği soğuk, sert kesinliği, Søren'in karar vermesine izin vermenin bir hata olacağına dair kesinliği hatırladı. Eğer ona birlikte geçirdikleri hayatı mahvedecekti. Yirmi yedi ... Bir kitapçada neredeyse hiç para kazandırmayan bir işi vardı ve bir Katolik rahibin metresiydi. Bir çocuk yetiştirmek için ideal koşullar değil. Ama eğer bitirmesini söylerse...

Katolik rahip... Bu kararı onun vermesine izin veremezdi. Bunu yapmak zorundaydı. Bunu tek başına yapmalıydı. Kendi iyiliği için değil, onun iyiliği için.

"Talihli Düşüş'ü hiç duydun mu Angel?" Nora yeniden günümüze gelerek sordu.

Michael başını salladı.

"Adem ve Havva'nın bahçede meyveyi yemeleri gerektiği teolojik bir kavramdır. Düşmeleri gerekiyordu. Başından beri Tanrı'nın planı buydu. Søren bunun saçmalık olduğunu düşünüyor. Ben aynı fikirde değilim. O kararı onsuz vermek zorunda kaldığım o gün... Anlamalısın Angel, rahibin benim adıma tüm kararları verdi ve neredeyse on yıl boyunca da verdi. Bana sahipti. Bedenimin sahibiydi. Ondan izin almadan saçımı kesmedim."

Michael ıslık çaldı. "Bu çok yoğun."

"Sahiplenilme dünyasına hoş geldiniz. Hoşuna gidecek. Nefret edene kadar," dedi ve ona göz kırptı. "Søren... Onu benim için bu kararı vermeye zorlayamayacak kadar çok seviyordum. Her iki seçim de onun kalbini kıracaktı. Bu yüzden yıllardır ilk kez kendi kararımı kendim verdim. Søren'i ve sahip olduklarımızı kaybetmek istemiyordum. İçinde yaşadığım dünyada bir çocuk yetiştirmeyi bir an bile hayal edemezdim - Søren ve Kingsley ile üçlü seksler, S&M kulüplerinde partiler, köle . Bizim dünyamızda aile dostu bir atmosfer yoktu. Doktora gittim, sihirli hapları aldım ve içtim. Ve onları aldığım an, Talihli Düşüş gibiydi. Bilginin meyvesini tatmıştım... ama iyi ve kötünün değil. Özgürlüğün, kendi kararlarımı vermenin bilgisini. Ve tadı o kadar tatlıydı ki beni korkuttu. Papaz evine gittim ve Søren'i bekledim. Eve geldi ve beni banyosunun zemininde

mutlak ıstırap. O hafta banyo zemininde çok zaman geçirdim." "Acıdı mı?"

Nora elinin tersiyle yanağını sildi.

"Evet Angel, çok yandı. Korkunç bir krampın ortasında rahibiniz beni buldu. Ona hemen her şeyi anlattım. Her şey bir anda ortaya çıktı. Antibiyotikleri, hamileliği, Kingsley'i ve onu karar veremeyecek kadar çok sevdiğimi. Aman Tanrım, ona ne yaptığımı, neden banyosunun zemininde bir acı yumağı halinde olduğumu anlattığımda yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım."

"Ne oldu? Kızgın mıydı?"

Nora uzandı ve Michael'ın elini kendi elinin içine aldı.

"Hayır... bana baktı ve..." Nefes almak için durdu. "Dedi ki, 'çok üzgünüm...' Ve bana daha önce hiç böyle sevgiyle ya da şefkatle bakmamıştı. Hiç kızgın değildi. Tam tersiydi aslında.

Lanet olsun, iyi bir rahip, değil mi?"

Michael alt dudağını ısırды ve başını salladı. "Evet. Gerçekten öyle. En iyisi."

"Beni o deli gibi güçlü kollarıyla sardı ve göğsüne bastırdı. Ve sonra bana şimdiye kadar verdiği ve benim uyamayacağım tek emri verdi."

"Ne?"

Nora gülümsedi.

"Onunla evlenmemi emretti."

Michael gerçekten nefesini tuttu ve Nora onun şokuna güldü.

"Evet. Romantik, değil mi? Biz hiçbir şeyi normal şekilde yapamayız. Sanırım ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu düşündü - daha fazla gözetim, onunla daha fazla zaman. Rahipliği bırakacağını söyledi ve biz de evlenmek. Bir daha asla böyle bir şey olmayacaktı. Bir daha asla böyle bir şeyi tek başıma yaşamak zorunda kalmayacaktım."

"Ve sen hayır mı dedin?"

"Hayır dedim. Sonra sinirlendi. Ondan korkmuyordum. Hayatımda ondan hiç korkmadım. Ama bir dakika daha kalamazdım. Teklif ettiği şeyi o kadar çok istiyordum ki tadını alabiliyordum. Ama dilimde başka bir tat vardı, özgürlüğün tadı. Bu yüzden kalktım ve dışarı çıktım. Daha fazla yürüyemeyince de süründüm. Ve rahibiniz beni bir yıldan fazla bir süre görmedi."

"Bir yıl mı?" Michael şok içinde tekrarladı.

"Bir yıl. bir yer buldum. Takip edemeyeceği bir yer. Ve İnan bana, denedi. Orada bir yıl kaldıktan sonra şehre ve Kingsley'e döndüm. Eleanor Schreiber'i geçmişe gömdük ve Nora Sutherlin onun yerini almak üzere doğdu."

Michael gülümsedi. "Ama Eleanor ölmedi."

"Şşş..." Nora parmağıyla onun ağzını kapattı. "Sakın söyleme."

Birkaç dakika boyunca ikisi de sessizlik içinde oturdular. Güneş batmış ve çimenlik binlerce sarı ateşböceğiyle canlanmıştı.

"Pişman ?" Michael sordu, sesi şimşek böceklerinden daha yüksek değildi.

"Ne? Junior Kingsley'e sahip olmamak mı yoksa Søren ile evlenmemek mi?"

"İkisi de mi?"

Nora derin bir iç çekti ve başını salladı. Öne doğru eğilerek dudaklarını Michael'ın kılınca bastırır ve ona derin, uzun, yavaş bir öpücük verdi. Michael onun ağzının içinde inledi ve Nora geri çekilirken gülümsedi.

"İkisi de değil," diye fısıldadı.

Michael alaycı bir kahkaha attı.

"Yani merak bile etmiyorsun?"

"Bazen," diye itiraf etti, muhtemelen ilk kez yüksek sesle. "Küçük Kingsley şimdi yedi yaşında olacaktı."

"Owen bu yaşta."

Nora bir elini saçlarında gezdirdi ve kulağının arkasına sıkıştırdı. Owen Perry-kendisi gibi dalgalı siyah saçlı, zeki, tuhaf- onu her gördüğünde hatırlıyordu.

"Evet, , değil mi? Ama dediğim gibi, pişmanlık yok. Hayat pişmanlıklar için çok kısa." "Pişman olduğun bir şey var mı?" Michael sordu ve Nora'nın midesi sıkıştı.

Başını çevirdiğinde Wesley'nin önünde durduğunu gördü, ona veda ederken iri kahverengi gözleri akmamış yaşlarla doluydu.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi.

Ayağa kalktı ve Michael'ın başını okşadı. "Ama konuşmamız gereken bu değildi. Seni buraya geçmişimdeki korkunç şeyleri konuşmak için getirmedim."

"Babam Griffin'i öğrendiğinde başıma gelecek korkunç şeylerden bahsetmekten iyidir. Nora, eğer Peder S benim başka bir adamla birlikte olmamı istemiyorsa, o zaman belki-"

"Angel, Peder S'nin senin bir erkekle birlikte olmanla bir sorunu yok. Griffin'in sana, dominantların kölelerine bakması gerektiğini düşündüğü gibi bakmayacağından endişeleniyor. Griffin iyi eğitimli bir partici, eski bir uyuşturucu bağımlısı. Playboy'un içine oyunu o koymuş. Ve o ve Søren, ikisinin de bana söyleyeceği bir sebep olmaksızın birbirlerinden nefret ediyorlar. "

Michael ona suçlu gözlerle baktı. "Michael...

biliyorsun, değil mi?"

Cevap vermedi. Nora çenesini tuttu ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Angel, söyle bana. Bu hanımından gelen bir emir."

"Bunu yapabilmen hiç adil değil."

Nora ona sıırttı. "Biliyorum."

"Griffin..." Michael başladı ve durdu. "O... ve sen..."

"Ah, Yüce Tanrım," diye inledi Nora. Michael'ın başka bir şey söylemesine gerek kalmadı. Yani Griffin bir gerçekten aşık olmuştu. Hem de onca insan arasından ona. Belki bir gün hayatındaki her erkeğin neden bu kadar berbat bir kadın zevki olduğunu anlayacaktı. "Griffin benim için Søren'e gitti, değil mi? O mu? Bilmem gerekirdi. Søren ve Kingsley hiçbir dominantın itaatkâra acı çekene kadar elini sürmemesi gerektiğine inanıyor. Ve bar kavgaları, dövmelemler ve akşamdan kalmalar dışında Griffin acı çekmedi. Sanırım bu gece bu durum değişecek."

"Peder S, Griffin'e zarar mı verecek?"

"Merak etme. O seni seviyor. Bunu kaldırabilir."

"Sence Griffin beni seviyor mu?"

Nora onun yüzünü kavradı ve başparmağıyla alt dudağını okşadı.

"Bundan eminim. Yarından sonra, sanırım sen de öyle olacaksın."

Michael kıpkırmızı kızardı. "Oh, Tanrım. Ben ve Griffin... Biz..." Cümlesini bile bitiremedi.

"bulduğu anda seni kör edecek. Umarım bu senin için sorun olmaz." Nora şeytanca sırıttı.

Michael inleyerek pencere kenarındaki koltuğa yığıldı. Nora ona sadece gülebildi.

"Bunun için ölmüyormuş gibi davranma," dedi Nora. Dizüstü bilgisayar çantasını eline aldı ve içinden bir klasör çıkardı, içinde hayatında gördüğü en güzel fotoğraf vardı. Nereye giderse gitsin, fotoğrafı hep yanında götürürdü. Kendisine bir kopyası verilmişti ve bunu hiç kimseye göstermemesi emredilmişti. Ve o da bu emirlere harfiyen uymuştu... ta ki şimdiye kadar.

"Nora... ben ve Griffin? Ciddi misin? İstiyorum... O kadar çok istiyorum ki canım yanıyor. Ama yapamam. Peder S-"

Nora fotoğrafın bulunduğu dosyayı açtı ve tek kelime etmeden Michael'ın yüzüne tuttu. Michael sessizce önündeki resme baktı. Onun gözlerini izleyen Nora, yüz ifadesinin meraktan anlayışa dönüştüğünü gördü.

Michael sonunda gözlerini fotoğraftan ayırdı ve kendisine hafifçe gülümseyen Nora'ya .

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

diye sordu. Michael gözlerini

kocaman açarak başını salladı. "Hem de çok."

Düşen suyun sesi Michael'ı uykusundan uyandırdı. çatıya ve yanındaki pencereye yağmur yağıyordu. Genellikle yağmur severdi, özellikle de yazın sabah yağmurunu. Ama şimdi uyandığında aklına gelen ilk şey Griffin'in motosikleti, ıslak yollar ve gıcırdayan lastiklerdi.

Demek aşk buymuş, diye karar verdi. Aşk çok korkutucuydu.

Michael uyanırken bile gözlerini kapalı tuttu, henüz sabahla yüzleşmek istemiyordu. Bütün geceyi cumbalı koltukta Nora'nın kucağında bir çocuk gibi kıvrılmış uyuyarak geçirmişti. Dün gece hiç uyuyamayacağından emindi ama Nora parmaklarını saçlarında gezdirmeye ve usulca mırıldanmaya başlamıştı, ninnilerin en sessizini mırıldanıyordu. Şarkı ve Nora'nın yatıştırıcı dokunuşu koşuşturan zihnini sakinleştirmiş ve sonunda biraz dinlenmesine izin vermişti.

Koridorda ayak sesleri duydu, tanıdık ayak sesleri ve bu sesle kalbi yerinden . Ama gözlerini kapalı tuttu, uyuyormuş gibi yapmaya devam etti.

"Eve hoş geldin," diye fısıldadı Nora. "Geceyi atlattın mı?"

Michael sırtında Nora'nınkinden daha büyük yeni bir el hissetti.

Griffin'in sesi yine fısıltıyla, "Zar zor," dedi. "Rahibiniz... Söyleyecek söz bulamıyorum."

"Kıçına tekmeyi bastı mı? Hayır, sakın söyleme. Eğer yaptıysa çok kıskanırım."

," dedi Griffin ve Michael onun sesindeki şaşkınlığı, isteksiz saygıyı .

"Konuştuk."

"Søren ile konuşmak mı? Sanırım dayak yemeyi tercih ederim." "Dayaktan daha çok acıdı. Ama sanırım buna ihtiyacım vardı." "Peki sen ve Meleğim arasındaki karar nedir?"

"Karar..."

Michael, Griffin'in elinin sırtının altından boynuna doğru kaydığını hissetti. Griffin'in parmakları hafifçe derisine battı.

"Bu kadar numara yeter Mick. Hadi gidelim." Griffin'in dokunuşundaki nezaket yerini güce bıraktı ve Michael kendini ayağa kaldırılırken buldu.

"Griffin, saat sabahın yedisi," dedi Nora, lüks bir şekilde esneyerek.

"Güzel. Kaybettiğimiz zamanı telafi etmek için bütün güne ihtiyacımız olacak." Griffin'in parmakları Michael'ın tenine . "Bize müsaade edin."

Michael'ın kalbi hızla çarpmaya başladı, elleri uyuştı ve vücudundaki her damla kan kalçalarına doğru yol aldı.

"İzninizle." Griffin Michael'ı kapıya doğru çekerken Nora el sallayarak onları uğurladı.

"Oh, Søren'den mesaj var, Nora," dedi Griffin, kapı aralığında duraksayarak.

"Yüce Tanrım, ne?" diye sordu.

"Şehirdeki partiye gittiğin için başının belada olduğunu söyledi. Sana şehir dışında kalmanı ve beladan uzak durmanı söyledi. Yani seni cezalandırıyor."

Nora gözlerini devirdi.

"Lanet olsun." Nora'nın sesi cezalandırılma ihtimali karşısında dehşete düşmüş gibiydi. "Her neyse. Ben yaparım. Ne oldu?"

"Dedi ki..." Griffin durakladı ve Michael irkildi. Griffin ona söylemekten gerçekten korkuyor gibiydi. Michael bu duraklamanın sonsuza kadar sürmesini umdu. Griffin'le aralarında ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bir şey ona her olursa olsun hayatının bir daha asla eskisi gibi olmayacağını söylüyordu.

"Ne?" Nora, sesi öfkeyle karışık bir şekilde sordu. "Elçiye zeval olmaz, tamam mı?"

Michael birden Griffin'in kendisi için planladığı şeyden çok Nora'nın vereceği cezadan korkmaya başladı.

"Griffin... sadece söyle bana." Nora ona soğuk ve sert bir bakış attı. Griffin derin bir nefes verdi.

"Søren anneni ziyaret etmen gerektiğini söyledi."

Michael rahatlamış bir halde neredeyse kahkahalarla gülecekti. Ama Nora'nın yüzü düştü ve elini alnına götürdü.

"Lanet olası sadist."

Griffin, Michael'ı tişörtünün arkasından tutup sürükleyerek hızla geri çekilirken, "İyi şanslar," dedi.

"Nora'nın annesinin nesi var?" Michael, Griffin'in yatak odasına yaklaşıtlarında sordu.

"Birbirlerinden

hoşlanmıyorlar." "Ama neden-"

Michael'ın sorusu Griffin'in Michael'ın elini tutmasıyla dudaklarında kaldı. ve onu sertçe ama nazikçe yatak odasının kapısına doğru itti. Ellerini Michael'ın saçlarına daldıran Griffin, Michael'ı gözleriyle buluşmaya zorladı.

"Ben sana izin verene kadar bir daha konuşma."

Michael otomatik olarak "Evet efendim" demek için ağzını açtı ama kendini hatırladı ve sessiz kaldı.

"Aferin oğlum. Şimdi git. Yatağıma. Hemen şimdi."

Michael bir an bile tereddüt etmeden Griffin'in yatak odasının kapısını açtı, yorganı geri çekti ve yatağa girdi. Başka bir şey yapmadı.

Griffin deri motosiklet ceketini çıkardı, boxer külotuna kadar soyundu ve kendini Michael'ın yanındaki yatağa attı.

Sırt üstü yuvarlanan Griffin, Michael'ı yakaladı ve sertçe göğsüne çekti.

"Şimdi uyu," diye emretti Griffin. Michael başını kaldırdı ve ona . Griffin onun gözlerine baktı ve sonra kahkahayı bastı.

"Ciddi misin?" Michael konuşmama kuralını çiğneyerek sordu.

"Çok yorgunum. Bütün gece uyuyamadım. Sana böyle el kaldıramayacak kadar çok seviyorum seni. Şimdi kapa çeneni ve uyu."

Michael başını salladı ve başını Griffin'in göğsünün ortasına koydu. Dün gece kendisi de sadece bir ya da iki saat uyumuştı. Ama Griffin'in söylediği bir şey Michael'ın başını tekrar kaldırmasına neden oldu.

"Beni seviyor musun?" diye sordu, sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu.

Griffin ağzını Michael'ın kine yaklaştırdı. Bir yıl gibi gelen ama muhtemelen bir dakikadan fazla sürmeyen bir süre boyunca Michael hayatının en yumuşak ama en derin, en samimi öpücüğüne maruz kaldı. En uzman dokunuşlarla Griffin diliyle, Michael'ın vücudundaki tüm sinirleri sadece ağzı Michael'ın ağzındayken ateşlemeyi başardı.

"Evet," dedi Griffin, sonunda Michael'ın hayatında gördüğü en erotik gülümsemeyle öpüşmeyi bitirdi. "Şimdi uyu bakalım."

Michael tüm vücudunu Griffin'in vücuduna bastırdı ve beyaz tişörtünün yumuşak kumaşından göğsünün sıcaklığını hissetti. Uykuya dalmadan hemen önce Michael, Griffin'le tanıştığı andan beri söylemeyi beklediği iki kelimeyi fısıldadı.

"Evet, efendim."

* * *

Nora aynada kendine baktı ve yansımasına küfretti. Annesini altı yılı aşkın bir süredir görmemişti ve burada annesinin kıyafetini onaylayıp onaylamayacağına karar vermeye çalışıyordu. İsteyeceği son şey, Nora'nın dönüştüğü kadını uzaktan bile olsa ima eden herhangi bir kıyafetle ortaya çıkarak bir kavgayı kışkırtmaktı. Annesinin korumasından ayrılmış ve şehre dönmüştü, annesinin kızının bir gün geride bırakması için dua ettiği dünyaya dönmüştü.

Kot pantolon. Basic kot. Saygın bir seviyede düğmeli beyaz bir bluz. Alçak topuklu botlar. Saçlar at kuyruğu. Neredeyse hiç makyaj yok. Elbette bu annesi için yeterince iyi, yeterince evcil, yeterince vanilya olurdu.

Nora BMW'sine bindi ve neredeyse baş döndürücü bir hızla yola koyuldu. Bu cezayı bir an önce bitirmek istiyordu. Guilford'da, annesinin taşındığı yere bu kadar yakın olmak bir hataydı. Bir noktada Søren'in ona annesini ziyaret etmesini emredeceğini bilmeliydi. Bir zamanlar arkadaş olmuşlardı -Søren ve annesi. Nora herkesin Elle ya da Ellie diye çağırdığı sorunlu bir genç kızken, aziz Peder Stearns ve annesi onun vahşi tarafını ehlileştirmek için bir iki kez birlikte çalışmışlardı. Elbette Søren'in yöntemleri, annesinin azarlamalarından ve küçümsemelerinden çok daha etkili olmuştu. Nora annesinin her zaman kızının içinde babasından çok fazla şey olduğunu düşündüğünü biliyordu. Bu bir Annesinin onu kabul mucize olduğu o gün, Nora aldığı ilaçların etkisiyle hâlâ kramplar içinde, sevdiği tek adamdan kaçmanın şokuyla titreyerek kapının önünde belirmişti.

Ama annesi onu almış, korumuş, diğerleri Nora'nın oraya ait olup olmadığını sorgularken onu orada tutmak için mücadele etmişti.

"Sevgilisini terk etti," dedi annesi onu dışarı çıkarmak isteyen diğerlerine. "Onun için buraya gelmeyecek. Gelemez. Onu taciz etti. Fiziksel olarak."

Annesinin yalan söylediğini duymak Nora'nın midesini bulandırsa da sessiz kalmış, diğerlerinin ona acıyıp kalmasına izin vermesi için dua etmişti. Ve sonunda izin verdiler. Nora'ya kendi odası, yapması gereken işler ve başını öne eğip sorun çıkarmaması emredilmişti. Elbette sorun çıkardı. Elden bir şey gelmezdi. Bu onun doğasında vardı. Evdeki yalnızlığında, bir adamdan kaçan bir kız hakkında bir hikaye yazmaya başladı.

Nora zihninin gözünde kızı görebiliyordu, ağaçların arasından hızla geçtiğini, birkaç saniyede bir başını arkaya çevirip onu kimin takip ettiğini izlediğini görebiliyordu. Ve

Nora zihnindeki kıza şöyle fısıldamıştı: "Kaçma. Tek kişi o

korkmanıza gerek yok." Ve o tek cümleyle, o tek fikirle, ilk kitabı *Kaçak*'ı yazmıştı.

Sadece bu kitap için, hayatını değiştiren kitap için, annesiyle o evde geçirdiği bir yıllık araf için sonsuza dek minnettar kalacaktı. Søren bir keresinde o kitabın kendisini cehennemden çıkarmanın bir yolu olduğunu söylemişti. Ama evdeki cehennem değildi. Cehennem Søren'i terk ediyordu. Cehennem ondan uzak duruyordu. Nora'nın geçtiği kapıların arkası... orası sadece araftı. Ve şimdi Araf'a geri dönmüştü.

Cehennem günahı cezalandırdı. Araf onu yakıp yok etti. Günahlarını saklamak istiyordu, çok teşekkür ederim. Ne kadar acıttıkları önemli değil.

Nora arabayı park etti ve ana eve doğru yöneldi. Ferforje kapının zilini bulan Nora zili çaldı ve bekledi.

"Evet, çocuğum?" diye zayıf bir ses geldi kapının arkasındaki yaşlı bir yüzden. "Benim adım Eleanor Schreiber." Nora, kadının bir şey söyleyip söylemediğini görmek için bekledi. onu hatırladım.

Yaşlı kadın gülümsedi ve başını salladı.

"Onu senin için bulacağım."

Nora hiç minnet duymadan, "Teşekkür ederim," dedi.

Kadın koridorda ayaklarını sürüyerek ilerlerken, yere sürtünen kumaşın sesini duydu. Birkaç dakika sonra daha genç ayak sesleri yaklaştı. Kapının yan tarafındaki bir kapı açıldı ve iki kadın içeri girdi.

Seksenli ve ellili yaşlarında bir kadın.

"Rahibe Mary John, bu ziyaretçiniz."

Ellili yaşlarındaki kadın derin bir iç çekti. "Elle?"

Burada ne işin var?"

"Merhaba anne."

* * *

Michael uyandığında, sabah yağmuru tamamen dağılmış ve sıcak beyaz güneş ışığı Griffin'in yatak odasını doldurmuştu. Öğlene kadar ya da daha sonra uyuduğunu tahmin ediyordu, hayatında hiç uyumadığı kadar derin ve iyi uyumuştı. Griffin'in göğsü dünyadaki en iyi yastıktı.

Michael elini Griffin'in göğüs kafesine koydu ve kalbinin elinin üzerinde durmadan attığını hissetti. Bu nasıl olmuştu? Griffin Fiske'nin yatağında, elini 'in göğsünün üzerinde tutma hakkını hak edecek ne yapmıştı?

Kalp mi? Dünyadaki en saçma şey gibi görünüyordu. Bir hediye gibi. Bir lütuf gibi. Michael hiç istemeden eğildi ve Griffin'in dudaklarına en küçük öpücüğü kondurdu.

Ağızlarının birbirine değmesi Griffin'in uykusunda kıpırdanmasına neden oldu. Koyu renk kirpikleri çırpındı ve açıldı. Michael dondu kaldı.

"Özür dilerim efendim," dedi panik içinde.

"Beni öptüğün için asla pişman olma Mick. Bu bir emirdir."

Michael sırttı.

"Emirlerinize uymak gerçekten çok kolay efendim."

Griffin gözünü kırpmadan ya da hiç duraksamadan, "Giysilerini ," dedi.

Michael'ın elleri uyuştı.

"Tamam, sözümü geri alıyorum."

Griffin ayağa kalkarak Michael'ın yüzünün yan tarafını kavradı. Michael'ın elmacık kemiğinin kavisini okşadı. Griffin parmak uçlarıyla Michael'ın kulağının altındaki yumuşak deriyi yoğurdu.

"Yardım edeceğim."

Griffin uzanarak Michael'ın tişörtünün kumaşını avuçlarının arasına aldı ve yukarı çekti. Michael, Griffin'e yardım etmek için kollarını kaldırmadan önce tereddüt etti.

süreç boyunca.

"Ben çok zayıfım ve sen çok-"

Griffin, tişörtü odanın diğer ucuna fırlatırken elini Michael'ın ağzının üzerine kapattı.

"Yatağında dünyanın en güzel denizaltısı var. Eğer ona hakaret edersen, cezası hızlı ve şiddetli olacaktır." Griffin Michael'a sert bir bakış attı. "Anladın mı beni?"

"Evet, efendim." Michael, Griffin'in sözleri karşısında kalbi yerinden fırlayacak gibi olsa da pişmanlık içinde başını salladı.

"Haftalardır bunu yapmak istiyordum." Griffin ellerini Michael'ın saçlarında, boynunda ve sırtında, kollarında, göğsünde ve karnında gezdirdi. "Nora'yla geçirdiğin ilk geceden sonra sana buz tutarken, bunun beni öldüreceğini düşünmüştüm. Hayatımda hiç birine dokunmaya ya da birini öpmeye bu kadar ihtiyaç duymamıştım."

"Gerçekten mi?" Michael'ın aklı bu itiraf karşısında şaşkına döndü. Griffin için yanıp tutuştuğu onca zaman boyunca Griffin'in de aynı şekilde onun için yanıp tutuştuğuna inanamıyordu.

"Gerçekten. ederim Mick, sana bu kadar uzun süre dokunamamak beni neredeyse öldürüyordu. Bunun gibi..." Griffin başparmağını Michael'ın boğazının çukuruna bastırdı. "Ve bu..." Griffin elini Michael'ın sırtının ortasında, ensesinden sırtının alt kısmına doğru gezdirdi. "Ve bu..." Griffin elini Michael'ın bacaklarının arasına bastırdı ve testislerini avuçladı. Michael nefes aldı ve gözlerini kapattı.

"Biz..." Griffin başladı ve durdu. "Bu büyük bir , bir adamın içinizde. Bunu henüz yapmak zorunda değiliz. İstedğin ya da ihtiyacın olduğu kadar bekleyebiliriz. Benim için sakıncası yok. Yapabileceğimiz bir sürü başka şey var. Ve ben biraz iriyim, bu yüzden seni incitmek istemem. Bekleyebiliriz. Beklemeliyiz."

Michael gözlerini açtı ve Griffin'e baktı.

"Seni içimde istiyorum," dedi basitçe. Uzandı ve elini parmaklarını Griffin'in pazılarına soktu. "Bana emredersen bunun için sana yalvaracağım. Emretmesen bile yalvaracağım."

Griffin yüzünde daha önce hiç görmediği bir ifadeyle Michael'baktı. Hayır, düzeltti. Görmüştü. Sık sık. Dua ederken Peder S'nin yüzünde. Hürmetle karışmış bir sevgiydi bu. Hürmet... ona karşı mı?

Griffin, Michael'ın omuzlarını kavrayıp onu sertçe sırt üstü yatırdığında, saygı hızla arsız, katıksız bir şehvete dönüştü. Ağızları buluştu, dilleri birbirine karıştı... Griffin'in kalçaları Michael'ınkileri itti. Michael, Griffin'in kendisine duyduğu açlığın tüm gücüyle midesine bastırdığını hissedince titredi. Ama bunu istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Bütün yaz boyunca bunu beklemişti. Korkunun onu durdurmasına izin vermeyecekti. Yarın babasının ne düşüneceği, dünyanın ne diyeceği konusunda endişelenecekti.

Bugün önemli olan tek şey Griffin'di.

"Burada kal," dedi Griffin kendini Michael'ın üzerinden çekerken. Michael başını salladı ve nefes nefese kıpırdamadan sırtüstü yattı. Griffin'i izlemedi, sadece tavana baktı. Griffin'in tavanına bakmaya kesinlikle alışabilirdi.

Griffin elinde halat kelepçeler ve yüzünde bir gülümsemeyle yatağa döndü.

Griffin, "Kalk," diye emretti ve Michael ayağa kalktı.

Griffin'in önünde durdu ve Griffin Michael'ın ön kollarını ellerine alıp arkasından iple kelepçelerken zevkle nefes aldı. Michael neden bileklerini değil de ön kollarını bağladığını merak etti.

Sonra yeni dövmelelerini hatırladı. Onları neredeyse unutmuştu. Ama Griffin unutmamıştı.

"Şimdi..." Griffin şehvetli bir gülümsemeyle konuştu. "Aşağı."

Michael tereddüt etmeden ya da tek kelime itiraz etmeden dizlerinin üzerine çöktü. Altı hafta önce Nora'nın Griffin'e bunu yaptığına tanık olduğundan beri böyle dizlerinin üzerine çökmeyi hayal ediyordu. Griffin boxer külotunu çıkardı ve bir kenara fırlattı. Evet...Michael derin bir nefes aldı. Aynen böyle.

Griffin Michael'ın ağzına kaydı. Michael dilindeki tuzun ince ipucunu fark etti ve sonunda Griffin'in tadının neye benzediğini öğrenmenin keyfini çıkardı. Ağzına alabildiği kadar Griffin aldı. Nora bu yaz bunu ona birkaç kez yapmıştı ama yine de ne yaptığına dair pek bir fikri yoktu.

"Sorun yok Mick. Kendine fazla yüklenme," dedi Griffin, ellerini Michael'ın saçlarında dolaştırarak. "Harika hissettiriyor."

Griffin'in sesindeki hafif tutukluk Michael'ı daha da heyecanlandırdı. Bir şekilde Michael doğru bir şey yapmayı başarmıştı. Griffin'in buna bir son vermesini gerektirecek kadar doğru.

"Evet, hayal kadar muhteşemdi. Çok şaşırtıcı," dedi Griffin ve Michael'ın ağzından çekildi. "Bunu başlamadan bitirmek istemiyorum. başlıyor."

Griffin uzanıp Michael'kolundan yakaladı ve ayağa kaldırdı. Griffin arkasına uzanıp ip kelepçeleri çıkarırken, Michael Griffin'in kaslı omzuna bir öpücük kondurdu.

Griffin hareket etmeyi bıraktı ama Michael öpmeye devam etti.

Ağzı Griffin'in omzundan boynuna doğru ilerlerken, "Bu iyi mi?" diye fısıldadı.

"Tanrım, evet, sorun yok." Griffin, Michael'ın boğazına daha iyi erişebilmesi için başını yana eğdi. "Mick... Eğer senin için de bir şey yapmak istiyorum."

"Ne isterseniz, efendim."

Griffin alçak sesle, gırtlaktan bir kahkaha attı.

"Evet demeden önce sana ne olduğunu söyleyeyim."

"Tamam, efendim." Michael Griffin'in kulak memesini hafifçe ısırды ve keskin bir hava girişiyle ödüllendirildi. Isırmak... Griffin ısırmayı seviyordu. Müthişti.

"Seninle çıplak gitmek istiyorum. Hayır diyebilirsin."

Michael, Griffin'in köprücük kemiğini uzun uzun öperken durdu.

"Yani...?"

Griffin başıyla onayladı. Michael, Griffin'in hayatında hiç prezervatif kullanmadan seks yapmadığını söylediği haftalar konuşmalarını unutmamıştı. Biriyle gerçek bir ilişki yaşarsa verecek bir şeyleri olsun diye sakladığı tek şeyin bu olduğunu söylemişti.

Ve Griffin bu parçasını Michael'a vermek istiyordu. "Evet. Evet, kesinlikle efendim. Kesinlikle evet."

"Mick, ne söylemeye çalışıyorsun?"

Michael güldü ve kollarını kendisine saran Griffin'e doğru eğildi.

"Evet, efendim!" Michael kelimeleri bağırarak söyledi ve Griffin ona şaşkın şaşkın bakarken güldü.

"İlk defa sesini bu yükselttiğini duyuyorum." "Evet..." Michael omuz silkti. "Bunu yapabileceğimi bilmiyordum." Griffin iki eliyle Michael'ın boynunu kavradı.

"Hoşuma gidiyor. Seni duymak hoşuma gidiyor. Seni her zaman duymak istiyorum," dedi Griffin ve Michael'ın dudaklarına hızlı ama şehvetli bir öpücük bıraktı. "Seni duymak istiyorum

konuşalım." Başını eğdi ve Michael'ın boğazını öptü. "Ve senin bağırdığını duymak istiyorum." Michael'ın kulak memesini ısırdı. "Ve yalvarışını duymak istiyorum." Griffin vücutlarının arasına uzandı, elini Michael'ın boxer'ının içine soktu ve onu avucunun içine aldı. "Ve boşaldığını duymak istiyorum."

Michael Griffin'in sözleri karşısında ürperdi. Gözlerini kapatarak başını eğdi ve Griffin'e yaslandı.

"Ve..." Griffin ellerini Michael'ın sırtında gezdirerek şöyle dedi. "Güldüğünü duymak istiyorum."

Griffin bir hamleyle Michael'ı itti ve yatağın yuvarlanmasına neden oldu. Griffin üzerine çıkıp onu sertçe yatağa yapıştırırken Michael kahkahalarla güldü.

"Aferin oğlum. Şimdi kımıldama. Birkaç dakika içinde seni becereceğim."

Griffin tekrar uzaklaştı ve Michael Nora'nın ona öğrettiği yavaş derin nefes alma hareketini yapmaya çalıştı. Ama hiçbir onu huzur ya da Zen'e uzaktan yakından benzeyen bir yere götüremedi. Hayatında hiçbir şeyi Griffin'i içinde istediği kadar çok istememişti. Siktir et Zen'i.

Michael, Griffin'in elinde iki siyah ipek kuşak ve biraz gazlı bezle yatağın yanına gelişini izledi.

"Lanet dövmeleer iyileştiğinde seni bağlamak çok daha kolay olacak," dedi Griffin, Michael'ın bileklerine nazikçe gazlı bez yerleştirirken sırtarak. "Deri kelepçelerim, kelepçelerim, ip kelepçelerim var.. ve her birini senin üzerinde kullanmayı planlıyorum. Ama önümüzdeki bir ay boyunca gazlı bez ve ipekle idare etsek iyi olur."

Michael, Griffin'in bileklerini bağlamasına izin verirken, "Hiçbir yere gitmiyorum," dedi. "Beni bağlamak zorunda değilsin."

Griffin sırttı. "Tabii ki zorunda değilim. Ben istiyorum. Ve sen de istiyorsun. Sen de istiyorsun, değil mi?"

Michael kızardı ama gerçeği inkâr edemedi.

"Umutsuzca."

"Umutsuzca, ha?" Griffin ipek kuşakları yatak direklerinden birinin etrafına bağlarken tekrarladı. Michael rahat bir pozisyon alabilmek için yan dönmek zorunda kaldı. Yan yatmak... Tamam, demek böyle olacaktı.

"Nora ve onun lanet zarflarıyla çok fazla zaman geçiriyorsun. Rahat mısın?"

"Evet, efendim," dedi Michael, elini kısa bir süre Michael'ın yüzüne koyan Griffin'e bakarak.

"İyi olacaksın. Acırsa dururuz. benimle konuşacaksın. Bu bir emirdir."

Michael'ın kalbi Griffin'in ona gösterdiği şefkatli ilgi karşısında sıkıştı. Yani sevilme bir şey miydi? Sanki birileri onun ne istediğini ve neye ihtiyacı olduğunu, kendi istedikleri ve ihtiyaç duyduklarından daha fazla önemsiyormuş gibi... Tuhaf.

Griffin tekrar yatağa tırmandı ve Michael'ın kalçasına oturdu. Griffin yavaşça Michael'ın boxer'ını bacaklarından aşağı indirdi. Griffin onu çıplak soyarken, Michael gözlerini odanın bir köşesine dikti. Üçlü seks yaptıkları gece bile Michael seks sırasında boxer'ını çıkarmamıştı. Griffin onu daha önce hiç çıplak görmemişti.

Michael boxer'ının yatağın kenarından yere düşmesiyle irkildi. Ama Griffin hiçbir yorum yapmadı. Bunun yerine Michael'ın kalçasının yan tarafını öptü ve Michael'ın kalçalarına doğru ilerledi.

Vücudunun daha önce hiç öpülmemiş bölgelerine konurulan tüy gibi hafif öpücükler Michael'ı orgazmın eşiğinde titretti.

"Önce senin gelmeni istiyorum," dedi Griffin, Michael'ı tekrar eline alıp hafifçe okşayarak. "Daha rahat olacaksın. Rahatlamak bizim istediğimiz şey."

Griffin'in eli ona inanılmaz şeyler yaptı. Nora bir erkeğe nasıl dokunulacağını biliyordu. Onun tekniği söz konusu olduğunda hiç şikâyeti yoktu. Ama Griffin çok güçlüydü ve yine de Michael'a dokunuşu çok nazikti. Griffin'in diğer Michael'ın ensesini kavradı. Griffin ağzını Michael'ın omzuna dayadı ve sertçe ısırdı. Zevk ve acının karışımı Michael'ın içine işledi. Bir nefesle Griffin'in eline boşaldı ve orgazmı sonsuza dek sürecekmış gibi geldi.

"Oh, Tanrım." Michael öne doğru eğildi ve çarşafın içine doğru nefes aldı.

"sana çılgılık attırana kadar bunu yapmayı planlıyorum." "Orgazmdan mı yoksa ısırılmaktan mı?" Michael sordu.

"İkisi de."

Griffin Michael'ın yanına uzandı ve göğsünü Michael'ın sırtına bastırdı. Birkaç dakika boyunca Griffin elini Michael'ın vücudunda gezdirirken sessizce kaşık kaşık yatmaktan başka bir şey yapmadılar. Griffin'in dokunuşunun ritmi Michael'ı neredeyse hipnotik bir transa soktu. Vücudundaki her kas çözölmeye başladı. Endişesinin her zerresi teninden çarşafı sızdı.

Griffin kayganlaştırıcı şişesini açtığı anda, Michael bunu zar zor duydu. Griffin'in dokunuşu ve yakınlığı dışında hiçbir şey kaydedilmedi.

"Önce sadece parmaklar," dedi Griffin. "Eminim bunu Nora'yla da yapmışsındır."

"Evet, böyle iyiyim," dedi Michael, soğuk sıvı sıcak teniyle buluşurken bacağını göğsüne doğru kaldırarak. Griffin'in parmakları neredeyse işkence edercesine yavaşça Michael'ın içine kaydı. "Çok iyi."

Griffin, Michael'ın ensesine öpücükler kondururken güldü. "Beğendiğine sevindim. Kötü hissettiğin bir şey var mı? Garip hissettiğin? Bana söylemeni istiyorum." "Harika hissettiriyor."

"Yapmaya çalıştığımız şey inanılmaz. Tamamen iyileştiğinde ve seni önce bir güzel dövdüğümde bu daha da iyi olacak. Seks sonra S&M yeni bir tür inanılmazlık. Sanırım Nora ile geçirdiğiniz zamandan sonra bunu biliyorsunuz."

"Biliyorum," dedi Michael. "Ama seninle nasıl olduğunu bilmiyorum. Ve bekleyemem." "Ben de. Tamam, üç parmak? İyi mi? Kötü mü?"

"İyi. İyiden de öte." Michael kendini açık ve rahatlamış hissediyordu. Orgazm gerginliğin bir kısmına yardımcı olmuştu ama aslında Griffin, sadece Griffin, tüm stresi ortadan kaldırabilirdi. Michael Nora'yı seviyordu ve ona tapıyordu. Ama

Onun vahşı, öngörülemez bir yanı vardı ve bu onu büyülüyor hem de korkutuyordu. Ama Griffin'le... Griffin'le kendini güvende hissediyordu.

"İyiden de öte," dedi Griffin. "Bu yetersiz bir ifade. Tanrım, Mick. Bu kadar iyi hissettiğine inanamıyorum. Senin içinde olmak zorundayım. Daha fazla bekleyebileceğimi sanmıyorum."

Griffin onun içine daha derinlemesine iterken Michael bileklerindeki kuşakları çekti.

"O zaman bekleme."

Griffin parmaklarını dışarı kaydırды ve Michael yağ şişesinin sesini tekrar duydu. Daha fazla soğuk sıvı üzerini kapladı ve Michael gözlerini açıp bağlı ellerine baktı. Ne zaman Griffin'le bu anın hayalini kursa, hep korkuyu ve korkuyu yenmek için nasıl mücadele etmesi gerektiğini hayal ederdi. Ama şimdi hiç korku hissetmiyordu. Açlık, tutku ve ihtiyaçtan başka bir şey hissetmiyordu.

Ve aşk.

Griffin şeyi bir kenara Michael'a daha da yaklaşırken, "İşte küçük bir numara," dedi. "Eğer önce biraz dayanırsan-"

"Biliyorum. Önce bastır. Sonra serbest bırak. Daha iyi oturacaktır," dedi Michael, Nora'nın kilisedeki çılgın yaşlı yarasaları rezil ettiğı günden bir alıntı yaparak.

"Nora. Doğru." Griffin Michael'ın kulağına güldü. "Böyle iyi bir öğretmenin olmasına sevindim."

Griffin boynunu öperken Michael, "Hâlâ öğrenmem gereken çok şey varmış gibi hissediyorum," dedi.

"Sana bilmen gereken her şeyi öğreteceğim. Birinci ders. Ben içeri girdiğimde, sen dışarı nefes vereceksin. Tamam mı?"

Michael bir nefes verme alıştırması yaptı. "Harika."

Michael yine Griffin'in yatak odasının köşesindeki boşluğa baktı ve kendisine neler olduğunu düşünmemeye çalıştı. Stres yapmak ya da gerilmek istemiyordu. Bunu Nora'dan öğrenmişti.

Griffin içine doğru itmeye başladığında Michael kendisine emredilenden başka bir şey yapmadı. Nefesini sert ve yavaş bir şekilde verdi ve ancak ikinci uzun nefesini verdikten sonra hissettiklerine odaklanmasına izin verdi.

Michael yüzünü onun koluna gömdü ve inledi. "Siktir."

Griffin parmaklarını Michael'ın kalçalarına geçirdi.

"İyi mi?" diye sordu, sesi gergin ve nefessizdi.

Michael başını salladı. "Güzel. Çok iyi."

Griffin birkaç dakika boyunca ellerini Michael'ın kollarında, sırtında ve yanlarında gezdirmek dışında neredeyse hiç hareket etmedi. Michael, Griffin'in içine girmeden kendini nasıl kontrol ettiğini hayal bile edemiyordu. Ama işe yaradı. Michael yavaş yavaş Griffin'in biraz daha içine girmesine yetecek kadar gevşedi. Ve sonra daha derine. Griffin yavaşça içine girip çıkmaya başladığında Michael bir öpücük için başını arkaya çevirdi.

"Sırtında bir sorun var," dedi Griffin Michael'ın dudaklarına nefes alarak.

"Var mı?"

Griffin ona sırıttı. "Benim yaralarım değil."

Michael güldü ama Griffin vücudundaki her sinirin şarkı söylemesine neden olan bir noktaya çarptığında gülüşü bir nefese . Bu kadar iyi hissedeceğini hiç hayal etmemişti. Sırtını kamburlaştırarak Griffin'i daha da derinlerine aldı. Bacağını Griffin'in kalçasının üzerine attı. Elleri yumruk oldu ve bileklerindeki acı aldığı zevki daha da artırdı.

Kendini tamamen bıraktı, egosunun ölmesine, korkularının kaybolmasına izin verdi. Griffin içerideyken Babasının ya da herhangi birinin ne düşündüğü umurunda bile değildi. Bunun yanlış olmasının imkânı yoktu. Ve hiç kimse onu buna ikna edemezdi.

Griffin elini Michael'ın karnının alt kısmına doğru sertçe iterken, Michael'ın hamleleri hızlandı ve sertleşti.

"Tanrım, Mick..." Griffin kulağına bir şeyler fısıldadı. "Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Ve bu..."

Prezervatif olayını değil, Michael Griffin'in kastettiğini biliyordu. Ama bunu söylemesine gerek yoktu. Griffin'in vücudu bunu söylüyordu; Michael'ı dünyanın sonu gelmiş gibi tutan elleri, boynunu ve omuzlarını öpmekten duramayan dudakları, Michael'ın kollarıyla eşleşen çaresiz nefesleri.

Michael, Griffin'in kalçasındaki kasların çelik gibi gerildiğini hissetti. Bir, iki kez itti ve son bir hamleyle Griffin sertçe boşaldı, ağzı Michael'ın kulağındaydı. Michael, Griffin'in içine aktığını hissederken şok olmuş bir zevkle homurdandı.

Birkaç dakika ya da birkaç saat boyunca -Michael zamanı fark edemeyecek kadar bitkin düşmüştü- Griffin nefesini tuttuktan sonra içinde kaldı. Michael garipliğin ilk kıpırdanışını hissetti. Şimdi ne yapıyorlardı? O neydi

söylemesi gerekiyordu? Seks yaptıklarına göre işler garipleşecek miydi? Şimdi ne olacaktı?

Griffin güçlü bir kolunu Michael'ın göğsüne doladı ve onu kendine yakın tuttu. "Sana sahip olmak istiyorum," diye fısıldadı Griffin Michael'ın kulağına.

Michael gülümsedi ve hayatında ilk kez tam olarak ne söyleyeceğini ve nasıl söyleyeceğini biliyordu.

"Zaten biliyorsun."

* * *

"Ellie? Burada ne işin var senin?" Nora'nın annesi Rahibe Mary John bir adım öne çıktı ve Nora'yı kucakladı, Nora da garip bir adım atmadan önce çabucak ve kayıtsızca karşılık verdi.

"Uzun hikâye. Nasılsın anne?"

Nora annesinin gözlerini yüzünde hissetti, onu dikkatle inceliyordu. Nora bakışlara karşılık verirken ifadesini nötr tuttu. Yıllar annesine karşı nazik davranıyordu. Elli iki yaşındaki kadın ancak kırk iki yaşında görünüyordu. Elbette manastır rahibeleri sağlıklı olmalarıyla ünlüdür. Hayatları o kadar düzenli ve dünyanın stresinden uzaktı ki, annesinin tarikattaki kız kardeşlerinin çoğu doksanlı yaşlarına kadar yaşamış ve son yıllarında bile aktif kalmışlardı.

"Ben iyiyim. Çok iyiyim. Gel, yürüyelim, olur mu?"

"Elbette." Nora annesini kapıdan geçip anaevine kadar takip etti. Evin girintilerine doğru ilerlerken, tüm erkeklerin içeri girmesinin yasak olduğunu belirten bir tabela onları karşıladı. Erkekler giremezdi... rahipler bile. Nora, Søren'i terk ettiğinde bu nedenle annesinin manastırına kaçmıştı. Her ne kadar onu geri istese de, buraya asla adımını atmazdı. Bazen geceleri kendisine verilen küçük hücrede uyanır ve onun manastırın kapısında kendisini beklediğini hayal ederdi. Onun motosiklet motorunun eşsiz kükremesini birden fazla kez duyduğuna yemin edebilirdi. Ayrı kaldıkları onca zaman boyunca, onun nerede saklandığını tam olarak biliyordu.

"Ellie?" diye sordu annesi, arka kapıdan geçip çimenlerin üzerine çıktıklarında.

"Harika. İnanılmaz. Geçen yıl yeni bir editör ve yeni bir yayıncıyla çalışmaya başladım. Yeni kitabım tüm büyük listelere girdi."

"Bu senin için harika."

Nora annesinin sesindeki sakın ton karşısında irkildi. *Senin için harika.* Harika değil. Sadece onun için harikaydı. Annesi onun kitaplarını, erotik yazılarını onaylamıyordu. Hep onaylamıştır. Her zaman da onaylamayacaktı.

"Yeni kitabı sevebilirsin. neredeyse hiç seks yok. Diğer şeylerime kıyasla."

"Bu senin için oldukça büyük bir değişiklik. Buna ne oldu?"

Dolambaçlı yollardan birine adım attıklarında Nora omuz silkti ve hiçbir şey söylemedi. Nora göz ucuyla annesini inceledi. Birbirlerine bu kadar benzemelerinden nefret ediyordu -aynı küçük düz burun, aynı değişen gözler, aynı soluk ten.

"Hiçbir şey. Sadece oyalanıyorum, farklı bir şeyler yazmaya çalışıyorum. Ufkumu genişletiyorum..." Nora irkildi. Tanrım, verdiği basmakalıp cevaplarla bir röportaj veriyor gibiydi.

"İyi görünüyorsun. En azından tek parça halinde." Annesinin dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Tekrar birlikte olup olmadığımızı sorma şeklin bu mu?" "Senin için endişelendiğim için beni , değil mi?"

Nora iç çekti. Klasik anne saptırması. Annesinin Nora'nın hayatının en kişisel, en özel yönlerini -Søren'le ilişkisi, cinsel hayatı, boyun eğme ihtiyacı, hükmetme açlığı... annesiyle hiçbir ilgisi olmayan şeyleri- alıp kendisiyle ilgili hale getirmesine bayılıyordu. Anneler bunu nasıl bu kadar iyi yapabileceklerini öğrenmek için bir çeşit okula gidiyor olmalılar.

"Tekrar birlikteyiz. Ve mutluyuz. Ve onu seviyorum. Ve hep seveceğim. Oh, evet, hala çok sapığız. Bunu da merak ediyorsan diye söylüyorum."

Annesi öfkeyle nefes verdi.

"Eleanor, onunki bir Tanrı adamı. O bir rahip. Bir rahibi baştan çıkarmanın ruhun için ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Bir rahibi baştan çıkarmak mı?" Nora gözlerini devirdi. "Eskiden beni baştan çıkaran bir tacizciydi. Şimdi birdenbire baştan çıkaran ben mi oldum?"

"yetişkin bir kadınsın, çocuk değilsin. Artık daha iyi biliyorsun. Ondan ayrı bir hayatın olabileceğini biliyorsun. Ona geri dönmek mi? Bu kasıtlı bir itaatsizliktir."

"Bu aşk. Ve ben kimseye itaatsizlik etmiyorum. Tanrı bana onun ve benim birlikte olmamıza izin verilmediğini söyleyene kadar birlikte olacağız. Bu onu rahiplik için uygunsuz kılmaz. Neredeyse tüm Protestan papazlar ve Yahudi hahamlar evlidir. Biz Katolikler, evliliğimizi bakanlar bekar kalır. Bundan daha ortaçağa özgü bir şey olabilir mi?"

"Bekarlığın gerekliliklerden biri olduğunu bilerek rahip olmayı seçti. Eğer bunu yerine getiremiyorsa, rahipliği bırakmalıdır."

"Evet, New England'daki en iyi rahibi alalım ve sırf bana aşık olduğu için, ne bileyim, piyano öğretmenine dönüştürelim. Ve herkesin mihrap çocuklarına tecavüz etmekten hoşlanan rahipler Kilise'de kalıyor. İncil'i son okuduğumda, çocuklara cinsel tacizde bulunmanın Tanrı'nın işini yapmanın parçası olduğunu hatırlamıyorum."

"On beş yaşındaydın-"

"Søren'e aşık olduğumda on beş yaşındaydım. Tanrı'ya, şeytana ve beni dinleyen herkese onunla geçireceğim bir gece için ruhumu satacağımı söylediğimde on beş yaşındaydım. Ne zaman inanacaksın, ne zaman anlayacaksın... Anne, onu baştan çıkardım."

"İşte bu yüzden Kilise'ye ait değil. Yeminlerini tutmayı başaran bazı rahipler var."

"Evet, benimle tanışmamış olanlar," dedi Nora tamamen inat olsun diye.

Annesi yüzünü buruşturdu ve Nora bir suçluluk duygusunu bastırdı. Lanet olsun.

Sevgilisi olarak bir rahibi, annesi olarak da bir rahibesi vardı. İkisinin arasında kendi dini tarikatını kurmaya yetecek kadar Katolik suçluluk duygusu vardı. On yıl sonra Nora, annesinin evliliğini iptal ettirme ve rahibe olma tehdidini gerçekleştirdiğine hâlâ inanamıyordu.

"Senin için dua ediyorum Eleanor."

". Cevaplanmayacak. En azından bir evetle."

Nora annesinin her gün onun için dua ettiğini biliyordu, her gün aynı duayı ediyordu: "Baba, lütfen kızımı o adamdan kurtar.

Ama Nora asla kurtarılmak istemedi.

"Bilgin olsun," dedi Nora garip sessizliği bozarak, "buraya geldim çünkü seni görmemi istedi. Sorunlarımızı aşmamızı istiyor."

"Ne kadar düşünceli biri. Şimdi sorunlarını ne zaman aşmayı planlıyor?"

"Herhangi bir sorunu yok. İstemediği bir pozisyon olan piskoposluğa aday olması dışında."

"Bu konuda pek endişelenmezdim. Tanrı böyle bir adamın güçlü bir konuma gelmesine asla izin vermez."

"Bu doğru. Tanrı, krallıklara ve ülkelere sadece azizlerin hükmetmesini sağlamak konusunda çok iyidir."

"Onun yatağına girdiğinde aklını ve inancını kaybettin." "Aslında ikisi de değil," diye karşılık verdi Nora. "Sadece bekaretimi kaybettim ve eminim ki

kaçırmayın."

"Ellie-"

"Bu çok saçma. İkimizin bu işi düşünüyorsa aklını kaçırmış olan o. Onu seviyorum. O iyi bir adam. Tanıdığım en iyi adam. Ne olduğumuzu anlamadığını biliyorum ama umurumda değil.

Bu senin değil, benim özel hayatım."

"Açıkçası bunu kabul ettim. Aksi takdirde onu yıllar önce piskoposa şikayet ederdim."

Nora sessiz kalmak için çenesini sıktı. Annesinin Søren için piskoposu aramamış olmasının, onun neye inanıp inanmadığıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Annesinin kendisi ve Søren hakkındaki gerçeği öğrendiği gün Nora, eğer annesi Søren'e herhangi bir şekilde zarar verecek bir şey yaparsa, Nora'nın sonsuza dek gideceği ve annesinin onu bir daha asla görmeyeceği tehdidinde bulunmuştu. Nedenini sadece Tanrı bilse de tehdit işe yaramıştı. Birbirlerini gördüklerinde hep kavga ediyorlardı... tıpkı bunun gibi.

"Ellie..." Annesi olduğu yerde durdu ve arkasını döndü. Nora önce göz temasından kaçındı. Annesini böyle görmekten nefret ediyordu; yün bir elbiseye bürünmüş, saçları peçeyle örtülmüş, tüm vücudu bir kumaş denizine gizlenmişti.

"Ne var anne?"

"Birini sevmeyi deneyebilir misiniz ya da sizi incitmek istemeyen birinin sizi sevmesine izin verebilir misiniz? Bunu istemek çok mu fazla?"

Nora alt dudağını ısırды ve cevap vermedi. Soru onun için evine çok yakındı.

"Nora? Sana Nora dersem bana cevap verir misin?" diye sordu annesi endişeyle yumuşak bir sesle. Annesinin ona verdiği isim yerine kendi seçtiği ismin söylenmesi üzerine Nora gözlerini kırptırdı ve iki damla gözyaşı gözlerinden yere düştü.

"Denedim," diye fısıldadı Nora kısık sesle. Midesindeki kaslar kasıldı ve boğazı sıkıştı.

"Yaptın mı?" Annesinin sesi hem şaşırmış hem de mutlu çıkmıştı. "Kimdi o?"

Nora yanağını kaydırıldı.

"Adı Wesley. Benim için çalışıyordu. Ama bundan daha fazlasıydı. O en iyi arkadaşımdı. Ve..." Nora nefes almak için durakladı. "Onu çok seviyorum. Bir keresinde hastalandı ve onu bulamadım. Ve hayatımda hiçbir şey için bu kadar çok dua etmemiştim, iyi olması için dua etmiştim."

"O da mı seni seviyordu?"

Nora başını salladı. "Deli gibi. Uzun süre bunun farkına varamadım. Bu kadar tatlı ve saf birinin benim gibi birini gerçekten isteyeceğini hiç düşünmemiştim. Ama o beni öyle görmüyordu. Erotizm yazan ve kink yapan Nora Sutherland'i görmedi... Ben sadece onun Nora'sıydım, onun istediği çılgın arkadaşıydım. sevmek, birlikte olmak ve güvende tutmak. Sanırım onu kovmasaydım sonsuza kadar benimle kalırdı."

"Neden... Onu bu kadar çok seviyorsan neden hayatından çıkardın? O seni sevseydi?"

"Çünkü o çocuğun tek istediği beni sevmek ve beni incitmemektir. Ve bunun benim gibi birini ne kadar incittiğini bilemezsin. Ve ben sevmek istedim incitmeden... ve ben onu çok kötü incittim. Benden daha iyisini hak ediyordu. Onu ben gönderdim."

Annesi uzanıp yüzünü ellerinin arasına aldığı anda Nora irkildi, tıpkı Nora'nın hâlâ Ellie, hâlâ bir çocuk olduğu ve hâlâ bir annenin dokunuşuna ihtiyaç duyduğu zamanlarda yaptığı gibi.

"Ellie'm... Onu aptalca bir iş için gönderdin. Senden daha iyisi yok, benim güzel kızım. Tanrı'nın yarattığı her şeyde."

Sadece Søren'in dizinin dibinde geçirdiği yıllar, Nora'ya annesinin kollarına yığılmasını engelleyecek kadar özdenetim aşılamıştı.

Nora kollarını göğsünde kavuşturdu ve annesinin arkasından bakarak Wesley'den başka her şeyi ve herkesi düşünmeye çalıştı.

"En iyisi bu," dedi sonunda. "sebebimiz ne olursa olsun, en iyisi bu. Wesley... o..."

"Onu hala , değil mi?"

Nora onun yüzüne dokundu ve parmakları gözyaşlarıyla ıslanmış olarak geri döndü.

Elini uzattı ve annesinin onları görmesine izin verdi.

"Birçok su..."

Annesi Nora'nın elini kendi elinin içine aldı ve sıktı.

"Burada olduğun bir yıl boyunca onun için ağladığını hiç görmedim. Bir damla bile." "Bazı acılar gözyaşları için çok derindir."

Annesi başını salladı.

"Ya da belki yeterince derin değildir. Dene, Ellie. Benim için dene. Sadece bir kez, seni böyle ağlatan biriyle birlikte olmayı dene, aşktan. Acıdan ya da korkudan değil. Bunu istemek çok mu fazla?"

Nora omuz silkti ve başını salladı.

"Artık çok geç. O kadar uzun zaman oldu ki, eminim şimdiye kadar hayatına devam etmiştir. Umarım geçmiştir."

"Yalancı," diye alay etti annesi ve Nora güldü. Güldü mü? Bir erkek hakkında konuşurken annesiyle gülmek mi? Yani böyle şeyler sadece filmlerde değil, gerçek hayatta da oluyordu. Kim bilebilirdi ki?

"Gitmem gerek," dedi Nora. "Yapılacak işler. Yenilecek insanlar. Seni tekrar görmek ."

Annesi ellerini önünde kavuşturmuş, teslimiyetçi bir dindarlık duruşu sergiliyordu.

"Tabii ki. Tekrar ziyarete gelmeden bir altı yılın daha geçmesine izin vermemeye çalışın."

"Yaptığım onca şeyden sonra beni tekrar içeri alacaklarını sanmıyordum." Nora sırtıttı, hiçbir erkeğin giremediği kapıların ardında neden tüm sorunları hatırladı.

"Şaka mı yapıyorsun? Hâlâ senin hakkında konuşuyorlar. Bize altı yıl boyunca akşam yemeği sohbeti verdin."

"Hizmet etmek için yaşıyorum." Nora arka kapıya doğru yönelmeden önce reverans yaptı. Hızlı adımlarla yürüyor, an önce bu dünyadan çıkıp kendi dünyasına dönmek istiyordu. Tüm bu bekâr kadınlar onu . Daha yüce bir güç için seksten vazgeçmeyi hayal bile edemiyordu. Wesley bile beklemekten vazgeçmiş ve şimdiye kadar kendisinden yaşça büyük seksi kız arkadaşıyla yatmıştı. Başka bir kadının Wesley'sine ellerini sürdüğü düşüncesi Nora'nın aklına neredeyse öldürücü düşünceler getiriyordu, sahip olmaya hakkı olmayan düşünceler.

Ana evinden geçip kapıya doğru yürüdüler. Annesi gerçek dünyaya, Nora'nın yaşadığı kutsanmamış topraklara açılan kapıyı açtı.

"Tekrar ziyarete geleceğim. Yakında, söz veriyorum," dedi Nora. "Sana bir şey getirebilir miyim? Kaçak bir şey? Pizza? İsveç balığı? Tencere? Herhangi bir şey?"

Annesi gülümsedi.

"Sadece kızım, mutlu ve tek parça halinde."

Nora ellerinin geniş bir hareketiyle vücudunu işaret etti. "Tek parça," dedi.

"Ve mutlu?"

"İster inanın ister inanmayın, evet. Belki sizin tanımınıza göre değil ama benimkine göre." "O zaman bununla yaşayabilirim."

Nora durakladı ve annesine baktı. Bir şeyler daha söylemek, başka bir şey söylemek istiyordu ama kelimeleri bulamıyordu. Ya da kelimeleri ama söyleyecek cesareti yoktu.

"Sonra görüşürüz anne."

"Oh, Ellie?"

"Ne var anne?" Nora ona döndü ve annesi yanağına sert ve hızlı bir tokat atınca nefesi kesildi.

Nora ilk başta sadece şoktan konuşamadı.

"Birinin seni sevdiğini söylemesine izin vermenin tek yolu bu gibi görünüyor. Öyle olsun," dedi annesi elini indirerek.

Nora dik durdu ve gülümsedi.

"Bu bana aşk gibi gelmedi," dedi Nora, kapıdan geçerken. "Sadece amatör hissettim. Bir dahaki ziyaretimde tekniğin üzerinde çalışırız."

Nora arabasına doğru yürüdü ve yol boyunca gözyaşlarıyla savaştı. O reddetti annesinin haklı olduğuna inanıyordu. Sırf annesini ve toplumun aşkın ne olması gerektiğine dair kısıtlayıcı, vanilya, sıkıcı tanımını tatmin etmek için Søren'den vazgeçmeyecekti.

Zaten bir önemi yoktu. Şimdiye kadar sevdiği tek vanilyalı erkek Wesley'di ve onu bir daha asla göremeyecekti. Søren kesinlikle buna izin vermez. Eğer Wesley'e karşı hislerinin bahçedeki yılan gibi kalbinin içinde gerçeğini ona söyledi. Søren'le yaşam bir cennetti, karanlık, tehlikeli bir cennet ama yine de mükemmel, çıplak bir cennet.

Arabasının otururken kimseye "Neredeyse mükemmel," diye fısıldadı. Anahtarı kontağa soktu ama arabayı önce Re Minör Toccata and Fugue'ün uğursuz seslerini duydu.

Nora çantasından telefonunu çıkardı.

"Søren..." diye rahatlayarak nefes aldı. "Tanrım, özlemişim-"

"Bana doğruyu söyle ufaklık. Wesley ile barıştın mı?"

Nora nefes verdi. O ve Wesley asla birlikte olamayacaklardı. Ve bununla yaşayabilirdi. Bu adam ve sahip oldukları şey için, bununla yaşayabilirdi.

"Evet, efendim."

Sonra bütün yaz duymak için beklediği sözleri söyledi. "Eve, bana gel."

Nora, Griffin'in malikanesine dönerken neredeyse ses duvarını aşıyordu. Bir kez Griffin'in yatak odasının kapısını dinlemek için sadece üç saniye ayırdı. Michael'ın güldüğünü duydu ve sonra sessizlik, ağır bir sessizlik. Çocukları yalnız bırakacaktı. Bir not karalayarak kapının altından itti ve Søren'in eve gelmesine izin verdiğini onlara bildirdi.

Hızlıca toparlandı ve daha hızlı yola çıktı. Neredeyse iki ay aradan sonra, Nora Søren'i görmek için bir dakika daha bekleyemezdi. Ona dokunmalı, onu öpmeli, kollarının ona ve sadece ona ait olduğunu hatırlatmasına izin vermeliydi. Onu tekrar içinde hissettiğinde, Nora Wesley hakkındaki o hain düşünceleri ve onu çok kolay, çok erken bıraktığı için duyduğu pişmanlığı bir kenara bırakabilirdi.

Papaz evine vardığında gece çoktan çökmüştü. Arabasını, kendisini ve evi meraklı gözlerden koruyan ağaçların arasına park etti.

Eve girdi ve merdivenlerden yukarı koştu, ayakkabıları parke üzerinde gürültüyle tıkırdıyordu. Kalbi göğüs kafesine çarpıyor, kanı damarlarında yanıyordu. Neredeyse yirmi yıl sonra, Søren hâlâ onun tutkularını daha önce sevdiği ya da seveceği hiç kimsenin yapamadığı gibi harekete geçirebiliyordu.

Yatak odasına kadar bile gitmemişti. Adam onun ayakkabılarının parke üzerindeki sesini duymuş olmalı ki koridora çıktı ve onunla yarı yolda buluştu. Tek kelime etmeden birbirlerine yaklaştılar, kollar tutuştu, eller kavradı, dudaklar ve diller aradı ve buldu. Kadın parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi. Tenine ulaşma çılgınlığıyla gömleği yırtıldı. Søren onun köprücük kemiğini ısırdı ve kalçalarını öfkeyle kavrayarak haykırdı. Acı... tabii ki acı. Onunla sevişmeden önce canını yakması gerekiyordu. Søren'in vanilya tarafı yoktu. Kingsley'e yıllar önce söylediği gibi, sertleşmek için sert oynaması gerekiyordu. Ve o da bunu sorun etmiyordu.

Søren onu duvara çarptı ve eteğini yukarı çekti. Saniyeler içinde onun derinliklerindeydi. Nora kollarını onun kollarına doladı.

Omuzlarına sarıldı ve sanki hayatı buna bağıymış gibi ona tutundu ve o anda biliyordu. Eğer Søren'in gitmesine bir daha izin verirse... eğer ondan bir daha uzaklaşırsa, geri dönecek kadar güçlü olup olamayacağını bilmiyordu.

Geri. Bu yüzden kendini sıkıca tuttu, tırnaklarını omuzlarına geçirdi, kulağına adını haykırdı ve kendini, içini ve dışını morartacak acımasız darbelere bıraktı.

Boşaldığında, gözleri kapalı bir şekilde onun adını sayıklıyordu. Ve kendini onun içinde tükettikten sonra bile, onu hâlâ kollarında tutuyor, duvara sabitliyordu.

"Benim küçüğüm," diye fısıldadı yanağından, gözlerinden öperken.

Yavaşça içinden çıktı ve onu yere indirdi. Vücutları birbirinden ayrılırken giysilerini düzelttiler. Nora nefesini tutarak bekledi.

Çok beklemesi gerekmedi.

Søren geriye doğru bir adım attı. Ve sonra bir adım daha.

"Eller ve dizler," dedi ve Nora zarıfçe yere diz çöktü.

İki yıl önce yıldönümlerinde ona, eğer yatağına dönerse kendisine nasıl geri dönsormuştu.

Eğer bana geri dönersen, , koşacak mısın, yoksa sürünecek misin?

Uçacağım, diye cevaplamıştı.

Bu gece ona dönerken süründü.

* * *

Michael neredeyse üç gününü Griffin'in yatak odasında geçirdi. Sadece yemek yemek, duş almak ve ara sıra güneş ışığı görmek için hava almaya çıktılar ve sonra tekrar yatağa girdiler. Birlikte geçirdikleri ikinci gece, Griffin Michael'ı yatağın direğine asmış ve ilk kez kırbaçlamıştı. Michael da Nora'nın kırbaçlayan bir kolu olduğunu düşünmüştü. Bileklerine dövme yaptırmak bile o kadar acıtmamıştı.

Her bayılıyordu. Griffin'le birlikte olmaktan artık hiçbir şey onu . Seks kısmına alışmak biraz zaman alıyordu ama

Griffin'i içinde hissetmenin verdiği inanılmaz zevk, tüm bu çabaya ve ara sıra yüzünü buruşturmasına değerdi. S&M'i . Aşk... hakkında hiçbir şikâyeti yoktu. Michael Griffin'in sevgisinin tadını çıkardı, içinde yuvarlandı, şefkate susamış kalbinin her damlasını içmesine izin verdi.

Griffin her sabah ona "Seni seviyorum" derdi. Her gece aynı şeyi söylüyordu. Ve Michael'ın tek yapması gereken Griffin'e yaklaşmaktı, eğer o güne kadar gördüğü en güçlü iki kola çekilmek istiyorsa.

hayatında karşılaştı. İntihar girişiminden bu yana Michael neredeyse sürekli bir yalnızlık, endişe ve Peder S ve Nora gibi insanlar onu anlasa da kimsenin onu gerçekten sevmediği hissi içindeydi. Ancak Griffin'le birlikte nihayet sevildiğini, huzurlu ve güvende olduğunu hissetti.

Ama üçüncü gün Griffin, Michael'ın mutluluğunu kesin olan bir şey yaptı ve söyledi.

"Ben gizli ilişkiler kurmam Mick. Eğer bunu yapacaksak, annenle tanışmak istiyorum. Toparlan. Buradan gidiyoruz."

Sözler, hiçbir meydan okumaya izin vermeyen bir tonda söylenmişti. Michael zaten bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordu. Griffin bunun ne kadar gerçek

kökenlerinin ne kadar mütevazı olduğunu -küçük ev, garaj yolundaki on yıllık araba, eski püskü mobilyalar- ne kadar farklı olduklarını ve Michael'ın Griffin'in dünyasına ne kadar az ait olduğunu anlayacaktı.

Malikânenen Wakefield'a doğru giderlerken Michael gergin bir sessizlik içinde Griffin'in Porsche'sinin camından dışarı bakıyordu. Griffin Michael'ın endişesini hissetmiş gibiydi ve onu düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Wakefield'a vardıklarında Griffin Sacred Heart'ın önünden geçti ama kiliseyi boş buldu. Michael, Peder S ve Nora'nın hâlâ yataklarında yeniden bir araya gelmenin tadını çıkardıklarını tahmin etti. Aynı şeyi kendisi ve Griffin için de söyleyebilmeyi diledi. Michael kiliseden ayrılmadan önce narteksin köşesindeki Meryem Ana mabedine gitti ve dua etmek için bir mum yaktı.

Meryem, Tanrı'nın Annesi, Michael kalbinden dua etti. *Lütfen anneme yardım et. Lütfen bana ve Griffin'e yardım et.* Hepsi bu kadardı. Başka ne dua edeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Annesini incitmek istemediğini biliyordu ama onun da Griffin'i incitmesini istemiyordu. Griffin onları Michael'ın evine götürürken 'ın aklından pek çok korkunç senaryo geçti. Annesi kesinlikle çılgına dönerdi. Muhtemelen Michael'ın Griffin'i görmesini yasaklayacaktı. Michael da reddedecekti. Ne olacaktı yani? Taşınmak mı? Griffin'le mi yaşayacaktı? Bunun için biraz erken görünüyordu. Tabii ki, ailesiyle ilgili tüm bu boktan şeylerden sonra Griffin diye biri olmayacaktı.

Griffin arabayı caddeye çekti ve Michael bir mide bulantısı dalgasını yuttu. Onun evine giderken geçtikleri her evde mide bulantısı daha da kötüleşti. Michael'ın evine vardıklarında mide bulantısı korkuya, şoka ve paniğe dönüştü.

Michael tanıdık ve de hoş olmayan bir manzarayla karşılaştınca, "Oh, ," diye nefes aldı.

"Ne var Mick?" Griffin Michael'ın dizini tutarak sordu.
"Babam burada."

* * *

Nora, Søren'in göğsüne doğru uzandı ve keyifli bir iç çekti.

"Teşekkür ederim efendim," diye mırıldandı ve başını çevirerek köprücük kemiğinin altından hızlıca bir ısırık aldı.

"Bana özellikle ne için teşekkür ettiğinizi bilmek istiyor yoksa sadece bir şey değil mi demeliyim?"

Nora tamamen Søren'in üzerine çıktı ve kollarını ona sararken tüm vücudunu Søren'e bastırdı. Søren'in boyuna bayılıyordu. Søren 1.80 boyuyla kendisinden tam bir karış daha uzun duruyordu. Søren'in üstüne yatabilir, karnını karnına yaslayabilir ve başı tam çenesinin altına girebilirdi.

"Yedinci orgazmdan sonra saymayı bıraktım. Ayrıca o şeyle sevdiğim şeyi de yaptın."

"Teşekküre gerek yok. Ben de oldukça keyif aldım."

Nora başını kaldırdı ve Søren'in gözlerinin içine baktı.

"Sadece teşekkür ederim... sen olduğun için," dedi. "Dünya seninle daha iyi, daha ilginç bir yer."

Başının üstüne bir öpücük bırakırken gülümsedi.

"Ve dünya sen kesinlikle daha vahşi, daha güzel bir yer, küçüğüm."

"Gerçekten mi?"

"Oldukça."

"Benim hakkımda başka güzel bir şey söyle. Fark etmediysen, iltifat için balık avlıyorum."

"Fark ettim," dedi adam hızla dönüp Nora'yı sırt üstü yatırırken. "İltifat için balık avlamak kurallara aykırıdır. Devam seni cezalandırmak zorunda kalacağım."

"Bu kuralı hatırlamıyorum,
efendim." "Şimdi uydurdum."

Nora gülerek başını kaldırdı ve Søren'in dudaklarına bir öpücük kondurdu. Geri çekildi ve kirpiklerini ona doğru kırıştırdı.

"Bana gözlerimden biraz daha bahset."

"Gözlerin..." diye başladı, sonra aniden durdu ve yataktan kayarak çıktı.

"Ne? Gözlerim ne?" Søren

giyinmeye başladı.

"Toplantımdan sonra sana anlatırım." Eğildi ve gömleğinin düğmelerini iliklerken onu öptü.

"Toplantı mı?" Nora oturur pozisyona geçmeye çabaladı. "Ne toplantısı? Arama komitesinin Peder Peterson'da karar kıldığını söylediğini sanıyordum. Artık toplantı yok."

Søren Roma yakasını yerine taktı.

"Yaptılar. Tanrı'ya şükür. Bu toplantı herhangi bir komiteyle değil. Suzanne'a uzun bir konuşma daha yapacağıma söz verdim."

Nora gözlerini kıstı.

"Bu muhabir kaltak sinirime dokunuyor. Neden seni rahat bırakmıyor?"

"O düşman değil. Özellikle de artık benim düşman olduğumu düşünmediğine göre."

"Eğer onu bu kadar kandırdıysak," diye söze başladı Nora. Søren ona öyle kötü bir bakış attı ki neredeyse kıkırdayacaktı. "O zaman neden hâlâ etrafta?"

"Bana son birkaç sorusu var. Bu yaz ona yaşattıklarımın sonra bazı cevapları hak ettiğini düşünüyorum."

Søren kapıya doğru yöneldi. Nora'nın aklına ani bir düşünce geldi ve yatakta doğruldu.

"Søren? Bekle bir saniye. Gidip onunla konuşayım."

* * *

"Mick? İyi misin?" Griffin elini Michael'ın dizine koydu ve sıktı.

Michael başını salladı.

"Hayır."

Dizindeki el Michael'ın yüzüne doğru hareket etti.

"Bana bak," dedi Griffin neredeyse fısıltıyla. Michael isteksizce başını çevirip Griffin'in gözleriyle buluştu. "Bu iş bende. Kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Griffin'in ses tonundaki bir şey Michael'ın neredeyse buna inanmasını sağladı.

"Tamam."

Griffin

gölümsedi.

"Güzel. Hadi şu bitirelim. Yemekten önce seni becermek istiyorum."

Griffin, Michael'ın dizine şakacı bir şaplak atarak arabadan indi ve Michael'ın yanına geldi. Michael büyük bir isteksizlikle kapıyı açtı ve kaldırıma çıktı. Griffin elini uzattı. Michael ona baktı. Daha önce hiç insan içine çıkmamışlardı. Yatakta el ele tutuşmuşlardı... ve diğer tüm vücut parçalarını. Ama burada? Onun sokağında? Onun evinde? Ailesinin önünde?

"Bu işte birlikteyiz Mick. Seni seviyorum."

Michael kelimelerle irkildi. Bir kanyonun derinliklerinden yankılanarak geliyor gibiydiler. Ya da kanyon onun içindeydi ve kelimeler kanyonu dolduruyordu.

ve sonunda içindeki, kim ve ne olduğu için asla sevilmeyeceği uyarısında bulunan sesi susturdu.

Michael daha fazla tereddüt etmeden Griffin'in elini tuttu ve eve doğru yürümeye başladılar. Michael kapıyı çalmadan açtı ve Griffin'le birlikte içeri girdiler.

Mutfaktan sesler duydu. Sessiz, kızgın sesler.

"Kavga ediyorlar," diye fısıldadı Michael. "Her zaman kavga ediyorlar."

"Boşandılar," fısıldadı Griffin. "Neden kavga ediyorlar ki?"

Michael yutkundu.

"Ben."

Mutfağa girdiklerinde Michael'ın annesi ve babası hemen konuşmayı kestiler. Annesinin yüzünde bir şok maskesi vardı. Babasının yüzünde ise, Michael'ın elini Griffin'in elinin içinde görünce hızla öfkeye dönüşen bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Michael..." diye başladı babası.

"Ben Griffin Fiske, oğlunuzun erkek arkadaşıyım," dedi Griffin, Michael'ın ailesine kocaman gülümseyerek. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum."

"Hayır. İmkânı yok," dedi Michael'ın babası. "Böyle bir şeyin olmasına imkan yok."

Michael, sen ne-"

O ileri atıldı ve Michael kendini hazırladı. Ama Griffin aralarına girdi ve çenesini kaldırdı.

"Sanırım beni duymadınız," diye tekrarlardı Griffin. "Ben Griffin Fiske. Oğlunuzun erkek arkadaşıyım. Tanıştığımıza memnun oldum."

Bu kez kelimeleri gülümsemeden ve sesinde ince bir tehdit imasıyla söyledi. Michael babasını her zaman büyük kötü baba olarak düşünmüştü -kendisinden daha uzun, daha kaslı- ama Griffin'le kıyaslandığında, hafif ve kısa görünüyordu.

"Sen de kimsin?" diye sordu babası.

Griffin tehlikeli bir şekilde gülümserken Michael Griffin'in arkasından çekildi ve hâlâ şaşkın bir sessizlik içinde duran annesine yaklaşmaya çalıştı.

"Kendimi tekrar ediyormuşum gibi hissediyorum. Mick, kendimi tekrarlıyor muyum?" Griffin sordu.

"Anne, baba." Michael konuşmaya çalıştı. "Griffin ve ben-"

"Kapa çeneni, Michael," diye emretti babası, "yoksa yemin ederim-"

Michael'ın babası, dünyanın asla bilmeyeceğine yemin etmek üzereydi. Griffin elini kaldırdı ve Michael'ın babasının yüzüne doğru yüksek sesle parmaklarını şıklattı.

Bu şaklatma Michael'ın babasını bir anlığına susturdu.

"Yapma bunu," dedi Griffin sıradan bir tehdit tonuyla. "Ona kapamasını söyleme. Mick'e hak ettiği şekilde davranmayan insanların başına kötü şeyler gelir."

"Sakin bana oğlumla nasıl konuşacağımı söyleme. Benim boktan, hasta oğlumla."

Michael babasının sözleri karşısında irkildi. Yanındaki annesi de irkildi.

"Ken, lütfen," diye başladı Michael'ın annesi. "Sakin olalım ve bunu konuşalım. Michael'ın öyle olmadığını hep biliyorduk-"

"Normal mi?" dedi babası. "Belli ki değil. Ve bu senin hatan, Melissa. Saçlarını uzatmasına sen izin verdin. Onu Katolik okulundan uzak tuttun. Onu şımarttın. Onu lanet olası bir fa-"

Griffin Michael'ın babasını hızlı ve etkili bir şekilde duvara yapıştırırken ve annesi yine hep birlikte irkildiler. Omzu donuk bir gümbürtüyle fayansa çarptı.

"Griffin, yapma," diye yalvardı Michael, polislerin gelmesini istemiyordu. Ama Griffin aldırış etmedi. Elini Michael'ın elinin ortasına koydu.

Michael'ın babasının göğsünü sıktı ve onu duvara yasladı, gölge kutusundaki bir böcek gibi kıstırdı.

"İnsanlar Mick'e iyi davranmadığında kötü şeyler olduğunu söylemişim," dedi Griffin, Michael'ın babasına yaklaşıp tehditkâr bir ifadeyle bakarak. "I

Oğlunu seviyorum. Ve bir daha ona yan gözle bile bakarsan seni kırarım. 'Normal olmayan' oğlunuz gördüğüm en yetenekli eğitimsiz sanatçı. Zeki, harika bir patenci, harika bir mizah anlayışı var ve tanıdığım en nazik, en alçakgönüllü insan. Ona o kadar aşığım ki doğru düzgün düşünemiyorum bile. Açıkçası heteroseksüel olmadığım için sorun değil.

O da öyle. Her neyse, saçmalıyorum. Bazen böyle yaparım. Beni susturmak zor. Mesele şu ki..." Griffin, dedi ve Michael'ın babasının göğsünü sertçe işaret etti, parmağının ucu kesinlikle küçük yuvarlak bir çürük bırakacak kadar sertti. "Her şey hakkındaki fikirlerin... gerçekten, burada hoş karşılanmıyor.

Michael iyi. Şimdi onunla ben ilgileniyorum. Kışt."

Griffin iki eliyle, sanki Michael'ın babası etrafta dolaşan bir sinek ya da vahşi bir kediymiş gibi küçümseyici bir hareket yaptı.

"O benim oğlum." Michael'ın babası Michael'a doğru öfkeli bir parmak salladı.

"O benim ." "Senin neyin?"

Michael, kalbi içinde çırpınırken bile dışa doğru ürperdi. Griffin'in mülkü olarak sahiplenilmek ona en derin seviyelerde hitap ediyordu.

"Benim. Mülküm. O bana ait. Tamamen kendi seçimiyle. Ve artık bu denklemde senin bir önemin yok," diye devam etti Griffin. "Onu kötü hissettiriyorsun. Bu nedenle, onun yanında bulunmana asla izin verilmeyecek. Michael'ın yanında çeneni kapalı tutacak kadar güvensizliğini kontrol edebildiğin sürece gelirsın."

"Doğduğu günden bu yana yiyecek, giyecek ve başını sokacak bir çatı sağlamak için para ödüyorum."

"Para mı?" Griffin daha dik durdu. "Bu parayla mı ilgili? Benim param var. Onun için ne kadar istiyorsun?"

"Affedersiniz?" Michael'ın babası tekrarladı.

"Oğlun için ne kadar istiyorsun? Seni onun hayatından sonsuza dek çıkarmak için hemen şimdi bir çek yazacağım."

"Griffin, ona bir kuruş bile verme." Sözcükler uyarıda bulunmadan çıkmıştı. "O bunu hak etmiyor."

O bunu hak etmiyor. Michael bunu gerçekten yüksek sesle söylemiş miydi? önce söylediler, ya da en azından düşünürdü, *bunu hak etmiyorum. Benim için bir kuruş bile harcamanı hak etmiyorum.* Ama Griffin ona çok değer veriyordu.

en nadir ve en değerli varlık...Michael belki de öyle olduğunu düşünmeye başladı.

"Hayır, o bunu hak etmiyor," dedi Griffin, kot pantolonunun arka cebine uzanıp cüzdanını çıkararak. "Ama sen onsuz bir hayatı hak ediyorsun.

Ödediği nafakaların toplamını çeklerde tuttuğunu söylememiş miydin? Ne durumdayız? Toplam ne kadar?"

"Griffin..." Michael yalvardı.

"Kırk iki bin üç yüz dolar," dedi Michael'ın annesi yüksek ve net bir sesle, gözleri Griffin'inkilere kilitlenmişti. "Ve eğer param olsaydı, ondan kurtulmak için hepsini ona geri verirdim."

Michael, Griffin'in ve annesinin gözlerinin buluşmasını izledi. Aralarında Michael'ın gördüğü ama anlamadığı bir şey geçti.

"Yuvarlayalım. Elli bin mi?" Griffin, Michael'ın babasını omzundan tutup çevirdi ve göğsünü duvara bastırdı. Sonra sırtını düz bir yüzey olarak kullanarak Griffin çeki doldurdu. "Kendimi cömert hissediyorum. Altmış dokuz bin yapacağız. 69'ları yazmaya bayılıyorum. Bunu not kısmına bile yazacağım. Güzel oğlunu altmış dokuzladığın için."

Griffin, Michael'ın babasını geri , çeki yırttı ve babasının cebine soktu.

"Ben işte iyiyim," dedi Griffin. "Öyle değil mi Mick? Bu adamın bir borsa komisyoncusunda çalıştığını söylememiş miydin?"

Michael başıyla onayladı. "Hamilton'da."

"Güzel," dedi Griffin onaylayarak. "Benim babam John Fiske. Adını duydun mu?"

Michael'ın babası kelimelerle cevap vermedi ama iri gözleri Griffin'in babasının kim olduğunu ve Griffin'in ne kadar para kazanabileceğini çok iyi bildiğini itiraf .

"Git baba," dedi Michael. "Benim senin oğlun olmamı istemediğin gibi sen benim babam olmanı istemiyorsun. Artık babam olmak zorunda değilsin. artık."

"Az önce terk edildin." Griffin Michael'babasının başını okşadı. "Berbat, biliyorum. Oh, hoşça kal."

Griffin bir kez daha kovma hareketi yaptı. Michael'ın babası odadaki herkese saf nefret dolu bir bakış fırlattı.

Mutfaktan hışım ile çıktı ve aşağı indi, Griffin de peşinden onu takip ediyordu, şüphesiz gerçekten gittiğinden emin olmak istiyordu. Michael ve

Annesi Griffin'in peşinden gitti.

Ön , Michael'ın babası arkasını döndü.

"Bu bir günah, bunu biliyorsun değil mi?" Michael'ın babası, Michael ve Griffin arasında bir ileri bir geri bakarak şöyle dedi. "İki erkek arasında seks. "İki erkek arasında seks.

doğaya ve Tanrı'ya karşı. Hatta iğrenç bir şey. Sen kiliseye gidiyorsun, Michael. Bunu biliyorsun."

"Eğer bu bir iğrençlikse, baba, sadece yanlış yapıyorsun. Sertçe bastır, sonra bırak. Daha iyi oturacaktır." Michael bu sözleri neredeyse bağırarak söylüyordu.

Michael'ın babası arabasına doğru yürürken başını tiksintiyle salladı ve uzaklaştı. Griffin Michael'a baktı ve ikisi de sınırsız bir kahkaha attı.

"Genellikle ön oğlancılık ipuçları diye bağırır mısınız?" Griffin, Michael'ı hızlı bir öpücük için yanına çekerek sordu.

"Ne? Bilmiyor musun?" Michael, Griffin'in kucağından indiğinde hâlâ gülüyordu. Tam o sırada annesinin verandada sessizce durduğunu gördü. "Anne... Ah, anne, çok üzgünüm..." Michael kalbi yere çarparak konuştu. "Düşünmedim bile... ve komşular, ben-"

Michael'ın annesi iki adım öne çıktı ve onu kucakladı.

Dondu kaldı, annesinin ona en son ne zaman böyle sarıldığını hatırlayamıyordu.

"Anne?" Michael belli belirsiz sarılmaya karşılık verdi. "Seni özledim, evlat. uzun bir yaz oldu."

Michael Griffin'e baktı, Griffin sadece omuz silkti ve ona "*Kadınlar*" diye seslendi.

Annesi henüz onu bırakmaya hazır ya da istekli görünmüyordu. Michael sarılmak için eğildi ve gözlerini kapattı.

"Ben de seni özledim anne."

Sonunda geri çekildi ve yüzündeki bir damla gözyaşını sildi. Griffin'e dönerek elini uzattı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Griffin."

Griffin onun eline baktı ve gözlerini devirdi. Öne doğru bir adım attı ve ona öyle bir sarıldı ki kız yerden kalktı.

"Griffin, annemi yere bırakmalısın."

Griffin, Michael'ın annesini tekrar ayağa kaldırdı.

Michael önce Griffin'e, sonra annesine ve tekrar annesine baktı. "Ee," dedi Michael. "Öğle yemeği?"

Suzanne Sacred Heart'ın mabedine girdi ve boş olduğunu gördü. Onunla konuşmak için son bir randevu almıştı; soracak birkaç sorusu kalmıştı ama buraya gelme nedeni sorular değildi. Asıl istediği şey Şüpheleri için özür diler ve Tanrı'ya yeniden olmasa bile en azından bir rahibe yardımcı olduğu için ona teşekkür eder.

Mabedin çevresinde dolaşırken duvardaki levhaları inceledi, üzerlerine Roma rakamları kazınmış İsa'nın çilesini gösteren resimler. İsa'nın önünde diz çökmüş ve açmış bir kadını gösteren bir levhada durdu. Suzanne kaşlarını çattı ve kadının adını hatırlamaya çalıştı. En son ne zaman dua ettiğini hatırlayamıyordu. Haç duruşları. Belki de hiç yapmamıştır.

"Adın ne?" diye yüksek sesle sordu iPhone'unu çıkarmaya başlarken.

"Veronica," bir ses geldi arkasından.

Suzanne arkasını döndü ve bir sıranın ucunda kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir kadının gördü. Kadın düzgün kalçalarını saran dar siyah bir etek, askılı yüksek topuklu ayakkabılar, vücuda oturan kırmızı bir bluz ve Şaşırtıcı güzellikteki yüzünde gizemli bir gülümseme vardı. Kadın tanıdık geliyordu. Son derece tanıdık.

Suzanne birden bağlantıyı kurarak, "Tanrım," dedi. "Sen Nora Sutherlin'sin."

Kadın kollarını açıp dalgalı siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına iterken başını .

"Suçlu," dedi Suzanne'a muhtemelen hayatında bir an bile suçluluk duygusu yaşamamış bir kadın olduğunu söyleyen türden bir gülümsemeyle. "Ve sen de Suzanne Kanter'sin. Söylediğinden daha da güzelsin."

Suzanne kızardı ve titreyen ellerini kot pantolonunun arka ceplerine soktu. Peder Stearns'ü ne kadar göz korkutucu bulsa da, Nora Sutherlin'in yanında aniden hissettiği gerginliğin yarısını bile hissetmemişti.

"Um..." Suzanne başladı ve kendi beceriksizliği karşısında gözlerini devirdi. "Söylediği kadar güzelsin."

Nora Sutherlin onun aksine . Sadece karanlık ve zeki gözleriyle Suzanne'a baktı.

"Bir soru," dedi Sutherlin. Suzanne gözlerini kırptırdı.

"Bir soru mu? Bana bir sorunuz mu var?" Sutherlin başını salladı.

"Bütün yaz onun peşindeydin. Onu takip ettin. Papaz evine girdin. Kız kardeşini bile görmeye gittin. İnatçısın. Yapabilirim. Bunu takdir ediyorum. Ancak artık bizi yalnız bırakmanızın zamanı geldi. Cemaati için tehlikeli olmadığını biliyorsunuz. Hâlâ başka nedenlerle burada olduğunuzu varsayabilirim. Tahmin etmek zorunda olmadığım nedenler çünkü dürüst olalım, ikimiz de onu gördük."

Suzanne'ın kızarması derinleşti ama Sutherlin'in sözlerinin doğruluğunu inkâr edemezdi. Peder Stearns'e duyduğu çekim hâlâ inkâr edemeyeceği kadar taze bir yaraydı.

"Evet," diye itiraf etti Suzanne. "Onu gördüm."

Sutherlin kaşlarını kaldırdı, belli ki sözlerdeki derin gerçeği duymuştu. Tekrar gülümsedi, kollarını kavuşturdu ve sıranın koluna oturdu.

"Tek bir soru dedim ve kastettiğim de tam olarak bu, Bayan Kanter. Bana tek bir soru sorabilirsiniz -" Sutherlin tek bir parmağını kaldırdı "- ve ben de cevaplarım. Dürüstçe. Kurnazlık ya da samimiyetsizlik yapmadan. Bana soracağınız her soruda size gerçeği, tüm gerçeği ve sadece gerçeği söyleyeceğim."

Suzanne'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Şimdi de bana piyango kazandığımı söyleyeceksin," dedi kulaklarına inanamayarak.

"Sadece gerçek piyango. Ama bu ödülün bir bedeli var. Soruna cevap vereceğim ama cevabım kayıt dışı olacak. Ve sana söylediğim hiçbir şeyi ona zarar vermek için kullanamazsın. Ve daha fazlasını öğrenmek için sana söylediğim hiçbir şeyi alamazsın. Tek bir kelimem bile basına yansır, Kingsley kariyerini öyle bir mahveder ki, eski profesörünün önerdiği gibi hava durumu sunucusu olarak bile iş bulamazsın. Bunu anladın mı?"

Suzanne zorlukla yutkunarak başını salladı. Sutherlin'in sesindeki tehdidi duydu ve her kelimesinde ciddi olduğunu anladı. Eski sevgilisini bile biliyordu.

Prof'un hava durumu sunucusu olmasını önermesi, bu kadının dünyasının Suzanne'ın içinde gereğinden fazla oyalanması gereken bir dünya olmadığının işaretiydi.

"Ayrıca, cevabınızı verdiğimde," diye devam etti Sutherlin, "beni, Kingsley'i ve Søren'i yalnız bırakacaksınız. Senin için varlığımız sona erecek. Bizi düşüncelerinizden, hafızanızdan, konuşmalarınızdan ve kelime dağarcığınızdan kovacaksınız. Bunu kabul edebilir misiniz?"

Peder Stearns'ü hafızasından tamamen silmeyi hayal bile edemiyordu. Kollarındaki ellerini düşündüğünde vücudu hâlâ karıncalanıyordu. Ama deneyecekti. Gerçeğin, tüm gerçeğin hatırı için deneyecekti.

"Tamam. Kabul ediyorum. Zaten yakında Irak'a gideceğim. Hayatıma devam etme zamanı geldi."

"Evet," dedi Sutherlin. "Öyle. Şimdi sorunuzu sorun ve hepimiz yolumuza devam edelim."

Suzanne sorusunu düşünmek için bir an bile duraklamak zorunda kalmadı. "Sen ve Peder Stearns birlikte mi yatıyorsunuz?"

Eğer böyle bir sorgulamanın Sutherlin'i korkutacağını düşündüyse, Suzanne büyük bir hayal kırıklığına .

Sutherlin bu soru karşısında ne şaşırmış ne de korkmuş görünüyordu. Koyu yeşil gözlerini Suzanne'ın yüzüne dikti.

"Cevabını zaten bildiğiniz bir soru için gerçekten de tek sorunuzu harcamak mı istiyorsunuz?" Sutherlin sordu.

Suzanne'ın midesi birkaç santim düştü. Umut etmişti... inanmıştı... en azından inanmak istemişti... Ama önemi yoktu. Sutherlin on dokuz yaşında bile bakirdi. Rahibiyle sevgili olduklarında en azından yasal bir yetişkin olmuştu.

"Hayır, sanırım değil." Suzanne derin bir iç çekti. "Peki ya bu? Birinin bana gönderdiği isimsiz ihbarda yer alan çıkar çatışması - o? Kız kardeşi Elizabeth mi? Babalarını öldürdüğünü neredeyse itiraf etti."

"Babalarını öldürdü ve Søren'e itiraf etti. Ve Søren itirafını açıklamayı reddetti. Cenazede kulak misafiri oldum. On yedi yıldır Elizabeth'in duyduğumu öğrenmesinden endişe ediyordu. Ama hayır, kilisenin endişelendiği çıkar çatışması bu değil."

"O zaman nedir?"

"Søren'in babası öldüğünde çok zengin bir adamdı. Boşanma sırasında karısının servetinin yarısını almıştı ve acımasız iş zekasıyla

Öldüğünde üç katına çıkmıştı. Öldüğünde de her kuruşunu tek oğluna bıraktı. Neredeyse yarım milyar dolar."

Suzanne'ın nefesi kesildi. "Ama... Elizabeth'le olanlardan sonra babası onu uzaklara göndermişti. Neredeyse ölüyordu."

"Doğru. Ama babasının artık oğlu kalmadığında ve iki kızıyla da ilişkisi kalmadığında, göğsünde kalp yerine ne varsa onu değiştirdi. Ama para bir barış teklifi değildi. Bir rüşvetti.

Rahipler fakirlik yemini ederler. O kadar parayı kabul etmek için Søren'in rahipliği bırakması gerekirdi. Hiçbir şey için ve hiç kimse için rahipliği bırak."

"Peki ne yaptı?"

Sutherlin sırtıttı.

"Her iyi rahibin yapacağı şeyi yaptı. Ondalık verdi. Paranın yüzde onunu kiliseye verdi. Yüzde beşini Maine'deki eski Katolik okuluna. Yüzde beşini de bu piskoposluğa. Geri kalanını ikiye böldü ve her bir kız kardeşe verdi. Kendisine tek bir kuruş bile ayırmadı."

Suzanne eliyle ağzını kapattı ve döndü. Kafasında rakamları hızla hesapladı. Beş yüz milyonun yüzde beşi dolardı.

"Yirmi beş milyon dolar," diye nefes aldı Suzanne. Arkasını döndü. "Bunu bu piskoposluğa mı verdi?"

"O yaptı. İşlerin nasıl yürüdüğünü bilirsiniz. Kilise rahipleri her zaman tayin edilir. Ama Søren neredeyse yirmi yıldır burada. Nasıl böyle bir muafiyet elde etti? Satın aldı."

"Onu neden hareket , merdivenden yukarı taşımadıklarını merak ettim."

"Burayı seviyor."

Suzanne, *onun mahremiyetini sevdiğini* fark etti.

"Şirketinize yirmi beş milyon dolar bağışlamış adama terfi vermeye ne diyorsunuz?" Sutherlin sordu.

"Bir çıkar çatışması," diye fısıldadı Suzanne. "Düşündüm ki... onun bir avcı olabileceğini düşündüm. Ya da, bilirsin, çünkü... seninle..."

"Seks mi? Çıkar çatışmasının seksle ilgili olduğunu mu sanıyordun?"

Sutherlin sanki bu hayatında duyduğu en saçma şeymiş gibi güldü. "Katolik Kilisesi, Bayan Kanter. Ve Katolik Kilisesi

iki bin yıldır sekse göz kırpmıyor. Onları tedirgin eden şey para."

Suzanne başını salladı. İçinde çok fazla düşünce çarpışıyordu. "Hepsini mi verdi? Her kuruşunu mu?"

Sutherlin başını salladı.

"O yaptı. İnatçı pislik rahip. Marie-Laure ile evlendiklerinde, onun devasa vakıf fonuna erişimi oldu. Marie öldüğünde de her kuruşunu dağıttı. Rahip olmak için doğmuş. Para onu ilgilendirmiyor.

Çıkar çatışması bu. Şimdi izin verirseniz, bir muhabirin Søren'e zarar vermesinden endişe etmeden hayatıma devam edeceğim."

"Ona Søren mi diyorsun?" Suzanne sordu, soru o durduramadan ağzından çıkmıştı.

"Elbette biliyorum. Bu onun adı. Neden sordunuz?"

"Gerçek adını sadece kendisine en yakın olan, güvendiği ve kendisini tanıyan söylediğini belirtti."

"Bu çok doğru."

"Ona ne zamandır Søren diyorsun?"

Sutherlin'in yüzü yumuşadı ve bakışlarını Suzanne'dan çevirerek Veronica'nın düşmüş İsa'ya peçesini uzattığı görüntüye gülümsedi.

Uzun bir sessizlikten sonra Sutherlin tekrar Suzanne'a baktı.

"Tanıştığımız günden beri."

Suzanne başını salladı ve hiçbir şey söylemedi. Bu beş kelime Suzanne'a bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Peder Stearns ve Nora Sutherlin arasında bir şey vardı, bir bağ, bir yakınlık... derin ve açıklanamaz bir şey, dokunulamaz, ulaşılamaz bir şey. Suzanne'ın kendisiyle sevişmesi için ona yalvardığı gece, kendisine ait olmadığını söylemişti. Tanrı'ya ya da Kilise'ye ait olduğunu kastettiğini sanmıştı. Şimdi onun Nora Sutherlin'i kastettiğini biliyordu.

Sutherlin, "Ben artık gidiyorum," dedi. "Sen de gitmelisin."

"En azından ona veda etmek istiyorum. Yoksa buna iznim yok mu?" Suzanne sordu. Soru alaycı değildi. Nora Sutherlin ona ne yapmasını söylerse yapacaktı.

"Buna izin vereceğim. Senden hoşlanıyor. sevmiyorum ama biraz önyargılıyım." "Bunu görebiliyorum."

Sutherlin Suzanne'ın sözleri üzerine çenesini kaldırdı ve bir şekilde yanlış söylediğini anladı. Sutherlin yavaşça ona doğru yürüdü, kalçaları sallanıyordu.

her adımında. Hayatında hiç bu kadar doğrudan, içgüdüsel olarak cinsel bir varlığın huzurunda bulunmamıştı.

Sutherlin onun önünde durarak, "Hayır, bunu göremezsin," dedi. "Hiçbir şey göremezsin. Beni göremezsin. Onu da. Biz yokuz. Biz yokuz, hatırlıyor musun? Benim ne olduğumu biliyor musun?"

Suzanne şaşkınlıkla omuzlarını silktilti. "Sen... bir yazarsın."

"Öyleyim. Ayrıca tüm dünyadaki en ünlü dominatrikslerden biriyim. Eskiden Kingsley'in bir numarasıydım. Bunu biliyor muydun?"

Suzanne tekrar yutkundu.

"Bazı söylentiler duymuş olabilirim."

"Onlara inanın," dedi Sutherlin. "Ve bunların buzdağının sadece görünen kısmı olduğunu bilin. Bir keresinde Teksaslı bir sığır baronuna, onu kendi damgasıyla damgalamam için elli bin dolar ödetmiştim. Bir Silikon Vadisi CEO'su yüzüne işlemem için bana altmış bin dolar ödedi. Zenginleri ve ünlüleri hastanelik ettim. Ve bunun ayrıcalığı için dişlerinin arasından para ödediler. Kingsley'in siki kadar kalın bir polis dosyam var ama yine de yetişkin olarak hiçbir suçtan hüküm giymedim. Neden? Polisler, avukatlar ve yargıçlar Kingsley'in cebinde yaşıyorlardı. Bir ya da iki tanesi de benimkinde yaşıyordu. Şehirde cinayetten paçayı kurtarabilirim."

Suzanne omuzlarını dikleştirdi ve Sutherlin'in doğrudan gözlerinin içine baktı, bu tüm cesaretini gerektiren bir şeydi.

"Beni tehdit mi ediyorsunuz, Bayan Sutherlin?"

Sutherlin sadece gülümsedi.

"Hayır. Tabii ki hayır. Tek söylediğim onu korumak için her şeyi yapacağım. bir şey. Ama endişelenmene gerek yok. İnsanları incittim. Onları çok kötü incittim. Bazı müşterilerimde kalıcı izler bıraktım. Bazı dış yaralar. Bazıları içsel. Ama verdiğim tüm o acılar... hepsi rızaya dayalıydı. İzinleri olmadan kimseye zarar vermedim. Tek söylediğim, Bayan Kanter..." Sutherlin öne doğru eğildi ve Suzanne'ın dudaklarına en hafif, en yumuşak, en korkutucu öpücüğü kondurduktan sonra bir santim geri çekilip fısıldadı: "Her şeyin bir ilki vardır."

Ve bununla birlikte Sutherlin bir adım geri attı. Ve bir adım daha. Sonra topuğunun üzerinde döndü ve kiliseden çıktı.

Suzanne derin bir nefes aldı. Elini kaldırdı ve titrediğini fark etti. Savaş bölgeleri, diye hatırlattı kendine. Savaş bölgelerinde bulunmuş. Bu kadın

onu korkutmamalı.

Saygınlığının bir parçasını bile geri almaya kararlı olan Suzanne mabetten koşarak çıktı ve Nora Sutherlin'in kaldırırına bir Porsche'ye doğru gittiğini gördü.

"Bekle!" Suzanne seslendi ve Sutherlin arkasını döndü. "Evet?"

"Sadece bir soru daha... lütfen."

Sutherlin sırtıttı.

"Bir tane daha. Ama iyi bir tane olsun."

Suzanne başını salladı.

"Nasıl biri... bilirsin, yatakta? Bilmek zorundayım. Hayatımda hiç kimseden bu kadar etkilenmemiştim. Ve onunla asla birlikte olamayacağım. Bana bunu söyleyebilir misin?"

Sutherlin bu soru karşısında şoke olmuş görünüyordu.

"Yatakta mı? Ben ve Søren mi? Biz birlikte yatmıyoruz," dedi Sutherlin.

"Ama... ama sana öyle olup olmadığını sordum. Sen de soru sormamamı söyledin.

cevabı zaten biliyordum." Sutherlin

başını salladı.

"Aynen öyle. Tabii ki sevgili değiliz." Sutherlin bir çift şık siyah güneş gözlüğü taktı. "O bir rahip. Bu iğrenç."

Sutherlin bir kez daha topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı. Bu kez Suzanne onun gitmesine izin verdi.

Sutherlin'in Porsche'ye ulaşmasını izledi. Arabadan iki adam indi. Hayır, iki adam değil. Bir adam ve bir genç çocuk. Adam Griffin Fiske'di. Ve genç çocuk da... Suzanne gözlerini ona dikti. Her kimse, çok güzel bir genç adamdı. Neredeyse melek gibi bir görünüşü vardı.

Omuz hizasında siyah saçlar, on adım öteden parladığını görebileceği kadar parlak gümüş gözler, solgun bir ten, zayıf ama sadece o ergen çocuk tarzında... bileklerinde bile hâlâ o ergen çocuk narinliği vardı.

Suzanne adamın bileklerine daha yakından baktı ve gazlı bezle sarılmış olduklarını gördü. Bandaj mı? Sonunda bağlantıyı kurdu. Michael Dimer - mabette bileklerini kesen çocuk- şimdi on yedi yaşında olmalıydı.

Griffin Fiske ve Nora Sutherlin, Michael adlı çocuk bileklerindeki sargı bezini açarken birbirlerine hızlıca bir öpücük verdiler. Sutherlin onu dudaklarından çabucak öpmeden önce bileklerine bir başparmak işareti yaptı. Çocuk arkasına yaslandı

Griffin Fiske'nin göğsüne yaslanırken, Fiske de kolunu sahiplenici bir şekilde ona doladı.

Michael Dimir... Griffin Fiske ile mi? Bu da ...

"Tanrım, bu nasıl bir kilise böyle?" Suzanne kendi kendine yüksek sesle sordu. "Benim kilisem," dedi arkasından tanıdık bir ses.

Nora Sutherlin, Michael Dimir adındaki çocuğun yanağını okşarken Suzanne sadece gülümsedi. Arkasına baktı, güneş gözlüklerini kaldırdı, Suzanne'a kibirli bir göz kırptı ve otoparktaki BMW'ye doğru yöneldi.

"Kadının canına okumak istediğin oldu mu hiç?" Suzanne sordu.

Peder Stearns ağır ve çok sıkılmış bir iç geçirdi. "Hayatımın her günü."

Suzanne gülerek arkasını döndü ve onunla yüzleşti. Onu elinde küçük ama zarif bir beyaz gül buketi tutarken buldu.

"Benim için mi?" diye alay etti.

"Hayır." Yüzündeki hafif gülümseme kayboldu ve ona derin bir şefkatle baktı.

"Adam için. Bence kardeşinin mezarını ziyaret etmenin zamanı geldi."

Suzanne sessizliğe gömüldü. Boğazı düğümlendi. Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Ben de seninle geleceğim. Yalnız olmayacaksın," dedi Peder Stearns.

çiçekleri ona uzattı. Suzanne onları göğsüne bastırdı.

"Tamam," diye fısıldadı. Ona baktı ve gözyaşlarının arasından gülümsemeye çalıştı. "O gömülü-"

"Nerede olduğunu biliyorum. Nereye gömüldüğünü de biliyorum. Şimdi gidiyoruz. Seninle orada buluşuruz."

Suzanne ona teşekkür etmek için konuşamadı bile. Sadece arabasına yöneldi ve ailesinin kardeşini toprağa verdiği şehir mezarlığına gitti. Halka açık bir yer. Kutsanmamış toprak. Mezarın başına vardığında, Peder Stearns çoktan oradaydı ve kusursuz sarışın başını eğmiş, sessizce dua ediyordu.

Suzanne çiçekleri mezara koyarken, "Onu Katolik usulü defnetmeyi reddettiği için Kilise'den hâlâ nefret ediyorum," diye itiraf etti. Dizlerinin üzerindeyken mezar taşının üzerindeki yabani otları temizledi.

Adam Gabriel Kanter. 3 Temmuz 1978'de doğdu, 1 Kasım 2006'da öldü. Rab ona bütün düşmanlarından huzur verdi. II Samuel 7:1

"Sizi suçlayamam," dedi Peder Stearns. "Ama bu konuda yardımcı olabilirim."

Suzanne başını kaldırdı ve Peder Stearns'ün cebinden bir şişe su çıkardığını gördü. Açtı ve yere serpti.

Kutsal su.

Suzanne onun yere döktüğü kutsal suya kendi gözyaşlarını da ekledi.

"Onun için dua , değil mi?" Suzanne sordu. ". Dua edecek kadar inanamıyorum. Ama dua edersen benim için bir anlamı olur."

"Onun için ve senin için her gün dua edeceğim Suzanne."

"Seni bir daha asla göremeyeceğim, değil mi?"

Peder Stearns gülümsemedi.

"Sanırım yollarımızın kesişmesi gerekiyordu. Ve belki de en iyisi bir daha kesişmemeleri. En azından bu hayatta."

Suzanne ipucunu aldı.

"Teşekkür ... her şey için. Adam için. İyi bir rahip, iyi bir adam olduğun için."

"Ben de herkes kadar insanım ve herkes kadar hatalıyım. Ama teşekkür . Bana olan inancınız yüreklendirici. Belki bir gün siz de O'na olan inancınızı yeniden bulursunuz."

"Belki," dedi. "Ama nefesini tutma."

Peder Stearns başını salladı. Uzandı ve kızın elmacık kemiğinin kavisini okşadı.

"Hoşça kal Suzanne. Eğer bana gerçekten ihtiyacın olursa, beni nerede bulacağınızı biliyorsun."

"Savaş bölgeleri," diye hatırlattı ona gülümseyerek. "Kendi başımın çaresine bakabilirim." Parmakları en yumuşak öpücük gibi dudaklarını sıyırdı.

"Yapabileceğini biliyorum."

Elini ve yürümeye başladı. Mezarlığın kenarında bir Rolls Royce'un beklediğini gördü.

Suzanne aniden son bir soruyu hatırlayarak, "Vakıf fonunuz," diye seslendi.

"Nora Sutherlin güven fonunuzu verdiğinizizi söyledi. Kime verdin?"

Peder Stearns yürümeye devam etti.

"Rolls Royce'lar kendilerini satın almazlar, değil mi Suzanne?" Durdu arkasını döndü ve Rolls'a doğru tekrar yürümeye başlamadan önce ona göz kırptı.

Göz kırpma çok tanıdık gelmişti. Nora Sutherlin de ona böyle göz kırpmıştı.

Sadece... bunun gibi...

Ve Suzanne kandırıldığını fark etti.

Onun ardından, New York'un kink Underground'unu tek başına finanse eden Katolik rahibin ardından baktı. Yüzyılın hikayesi yürüdü ve gitti. Bir telefonla onu mahvedebilir, piskoposluğu mahvedebilir, Katolik Kilisesi'ne daha korkunç ama daha az ateşli seks skandallarının toplamından daha fazla utanç ve rezillik getirebilirdi.

"Nora Sutherlin..." diye iç geçirdi erotik yazarın sevgilisinin Rolls'un arka koltuğuna binmesini izlerken. "Seni şanslı orospu."

Suzanne Adam'ın mezarına döndü ve gülümsedi.

"Seni özledim, ağabey," dedi. Parmak uçlarını ve mezar taşına dokundu. Öylece bıraktı. Bir dahaki sefere mezara geldiğinde biraz daha uzun kalacaktı.

Suzanne cep telefonunu çıkardı ve hızlı aramadaki ilk numarayı tuşladı.

Patrick cevap verdiğinde "Hey, sen," dedi.

"Hey, iyi misin?" Patrick sordu.

"Ben gerçekten . Peder Stearns hikayesini sonsuza dek sona erdirdim."

"Güzel. Bitti mi?"

"Tamamen. Kız kardeşi bile değildi. Haklıydınız. Kilisenin kaşlarını kaldıran bir miktar para bağışlamıştı. Muhtemelen olması gerektiği halde piskopos olamayacak. Ama her neyse. Akşam yemeği yemek ister misin?"

Patrick hemen cevap vermeyince gerildi. "Bilmiyorum.

Bu akşam yemeği mi? Yoksa bir randevu mu?"

Suzanne cevap vermeden önce bir duraksamayla karşılık verdi.

"Bu bir randevu."

* * *

Michael itaatkâr bir şekilde gözlerini kapadı ve hapşırılmamaya ya da irkilmemeye çalıştı.

"Bu çok saçma, Nora," dedi. "Kendimi evleniyormuş gibi hissediyorum."

Nora sırttı.

"Resmi ya da korkutucu bir şey yok. Yakalama törenleri burada 8.

Çember, bir denizaltıyı herkesin önünde küçük düşürmek ve aşık olduğu için bir dominantı kızdırmak için sadece bir bahanedir. Griffin'in bu konuda çok gecikmiş bir cezası var."

"Göz kalemi de aşağılanmanın bir parçası mı?" Nora göz kalemiyle süslemeyi bitirdiğinde Michael gözlerini açtı.

"Griffin'i tanıyorum. Seni eyeliner sürerken gördüğünde altına işer. Onun zayıflıklarından ."

"Harika." Hızlı bir nefes aldı. "Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum. Gerçek, değil mi?"

Nora bir adım geri çekildi ve adamın yüzünü loş ışığa doğru çevirdi. Kendi el emeğini onaylarcasına başını salladı.

"Evet. Çok gerçek. Eğlenceli olmaktan çıktığında da çok gerçek hissedeceksin. Griffin hoşlanmadığınız bir şey hakkında ilk kez ayağını yere vurduğunda... tüm bu yaka olayı gerçekten batıyor. Ama buna değer. Doğru domu bulursanız, buna tamamen değer. Sadece balayı döneminin tadını çıkarın."

Michael göz kalemini kapatıp kaldıran Nora'ya baktı. Bu gece beyazlar içinde çok tuhaf görünüyordu. Beyaz etek, beyaz bluz, boynunda beyaz yaka. O da bembeyazdı; beyaz pantolon, ayakkabısız, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış beyaz düğmeli gömlek.

"Yarın beni bir haftalığına Key West'e götürüyor. Balayı demişken."

Nora yakasını düzeltti.

"Eşcinsel çiftler için iyi bir seçim. Siz ikiniz tüm bu heyecan içinde okul/yaşam durumunu mi?"

"Evet. Trenle ulaşımı kolay olacak yeni bir ev tutuyor Ben hafta içi yurttan kalacağım, hafta sonları da onun yanında olacağım."

"Okuldaki herkese New York'taki en zengin vakıf fonu bebeğinin biseksüel yakalı itaatkarı olduğunu mu ?"

"Belki bu dönem olmaz." Nora sırtıttı.

"İyi karar. Annen her şeyi idare ediyor mu?" "Evet.

Düşündüğümde daha iyi."

"Anneler bazen sizi şaşırtabilir."

Michael sırt çantasına gitti ve bir fotoğraf klasörü . "Al bakalım. Bunu sana geri versem iyi olacak. Griffin burnunu sokabilir."

"Teşekkür ," dedi ve fotoğrafı geri aldı. Bordo renkli dosyayı açtı ve resme bakıp gülümsedi. "Tanrım, çok seksiydiler, değil mi? Onlar mı?"

Michael, Nora'nın omzunun üzerinden siyah-beyaz fotoğrafa bakarken, "Cidden," diye onayladı. Fotoğrafta on sekiz yaşında bir genç kız görüyordu.

Peder S, koyu renk takım elbisesi içinde bir koltukta rahat bir şekilde oturuyordu. Ayaklarının dibinde, kendisinden sadece bir yaş küçük, uzun siyah saçlı, Katolik okul üniforması ustalıkla buruşturulmuş, ceketi çıkarılmış, kravatı gevşetilmiş ve yakası açık başka bir çocuk oturuyordu.

"Kingsley ve Søren... Sanırım bu onların gençken çekilmiş tek fotoğrafı. Görünüşe göre ders çalışıyorlarmış, bir şey üzerinde çalışıyorlarmış. Acaba biz kinkster'lardan başka anlayan var mı?"

Michael . Anlamıştı. Genç Kingsley'in boynunda iki Herhangi bir kink deneyimi olmayan birinin basitçe morluk ya da aşk ısırığı olduğunu düşüneceği morluklar. Ama Michael bu izleri biliyordu. kendi derisi. Dudaklar ya da dişler yapmamıştı onları. Deriye bastıran bir başparmak ve işaret parmağı bu morlukları bırakmıştı. Kingsley, genç Peder S. ile seks yaparken boynundan tutularak yere yatırılmıştı.

"Hepimiz bir yerden başlamak zorundayız, değil mi?" Nora dosyayı kapatıp fotoğrafı bir kenara koyarak sordu. "Søren ve Kingsley çocukken sevgili oldukları için utanmıyorlar. Kingsley sadece herkes onun bir anahtar olduğunu bilir."

"Söylemeyeceğim. Söz veriyorum. Griffin'e bile."

"Biliyorum," dedi Nora. "Gitsek iyi olacak. Bekliyorlar."

Birlikte Peder S'nin, Nora, Griffin ve Kingsley'nin haftada birkaç kez en sert oyunlarını oynadıkları kulüp olan The 8th Circle'daki özel zindanından ayrıldılar.

Birkaç kapı aşağıda Griffin'in özel zindanı vardı. Michael bu odada çıplak ve bağlı olarak çok zaman geçireceği konusunda uyarılmıştı. Şu anda bile giyinik ve çıplak olarak içeri girdiğinde kendini çıplak ve bağlı hissediyordu. Çıplak bir şekilde savunmasız. Griffin'e bağlı.

Odaya girdiklerinde etrafına bakınırken Peder S ve Kingsley Edge'in birbirleriyle kısık sesle konuştuklarını gördü. Peder S'nin beyaz yakası ve Kingsley'nin cebindeki beyaz mendil dışında her ikisi de tamamen siyah giyinmişti. Siyah deri bir kanepeye oturmuş, abanoz tenli, inanılmaz güzel bir kadın, dudak uçuklatan fildişi bir elbise giymişti. Kingsley elini şaklattı parmakları ve kadın ayağa kalkıp onun yanına geldi. Juliette olmalı. Nora ona Kingsley'nin Haitili sekreterinden bahsetmişti. Kingsley'yi ve tüm iş çıkarlarını yatak odasının dışında hizada tutarken

Kingsley onu içeride hizada tuttu. Juliette ona göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi ve Michael'ın dizleri onun güzelliğinin gücüyle neredeyse bükülüyordu.

Nora Michael'ı odanın ortasına götürdü ve yanında durdu.

Griffin içeri girdi, siyah pantolon ve siyah ipek gömlek giymişti ve ayakkabısı yoktu. Michael'a şöyle bir baktı ve ona doğru bir adım attı. Karşılaşmalarına fırsat kalmadan Nora aralarına girdi.

"Whoa, yavaşla, Fiske. Henüz denizaltıyı pemezsin. Eğil oğlum," diye emretti Nora ve Griffin ona şakacı bir şekilde dişlerini gösterdi.

"O zaman işi bitirelim. Onu pmem lazım. Hemen şimdi. Hemen şimdi," dedi Griffin, Nora'nın etrafından dolaşmaya çalışarak.

Hepsi Griffin ve Michael'ın etrafında gevşek bir daire oluştururken Peder S, "Sabır bir erdemdir, Griffin," dedi.

"Onu bütün gün görmedim. Benden ancak bu kadar sabır görebilirsiniz," dedi Griffin.

"Bu bir başlangıç," dedi Peder S. "Devam edin."

Nora kenara çekildi ve Griffin cebinden siyah deri bir tasma çıkardı, Michael'ın boynuna geçirdi, tokasını ve kilitledi. Griffin'in kolları Michael'ın boynuna dolanırken Michael gözlerini kapattı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Griffin, tasmanın arkasındaki kk kilit tıkırdayarak kapanırken. "Ve sen bana aitsin."

"Evet, efendim," dedi Michael gülümseyerek. Gözlerini açtı ve Griffin onu derinden, tutkuyla ve hiç çekinmeden öptü.

"İğrenç," dedi Nora. "şu iki adam pşyor. Bu iğrenç bir şey." "Hiç doğal değil," diye katıldı Kingsley. "Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor." "yle mi?" Juliette zengin, melodik Haiti aksanıyla sordu. "O zaman Dün gece o genç adamla ne yapıyordun?"

"İş toplantısı. Möbius'taki defterleri tartışıyorduk." "ıplakken mi?" Juliette kirpiklerini kırpıştırarak sordu.

Kingsley, "Gayri resmi bir toplantıydı," dedi.

Michael gülebilmek için öpüşmeyi kesmek zorunda kaldı. En azından burada, bu tuhaf ve sapıkların arasında, o ve Griffin her zaman kabul görecekti. Ve Belki şansları yaver giderse başkaları da onları kabul eder.

"Griffin Randolph Fiske," diye başladı Peder S, "artık Michael Dimir'in gururlu sahibisiniz. O benim için bir oğul gibidir. Eğer istemediği bir şekilde zarar verirsen, bana hesap vereceksin."

"Ve ben," dedi Nora, hem Michael'ı hem de Griffin'i yanaklarından hızlıca öpmek için öne çıktı.

"Et moi," dedi Kingsley.

"Et moi aussi," dedi Juliette.

Michael boğazındaki yumruyu yuttu. Griffin'in ona zarar verecek bir şey yapmayacağını biliyordu ama her şeye sahip olduğunu bilmek onu kelimelerin ötesinde etkiledi.

bu harika insanlar onun yanında.

"Merak etme. Öyle bir şey olmayacak," dedi Griffin, Michael'ı elinden tutarak. "Ama şu anda onu sevdiği şekillerde incitmek istiyorum. Bu yüzden izlemek istemiyorsanız, kaçın."

Griffin, Michael'ın babası üzerinde çok işe yaramış olan kışkırtılma hareketini yaptı.

Kimse kımıldamadı. Griffin Nora'ya ters ters baktı.

"Ne?" diye sordu sahte bir masumiyetle. "Hepimiz izlemek istiyoruz."

Nora gülümsemesini engelleyemedi. Beyaz şarabından bir yudum aldı ve bardağı masaya geri koydu. Tadı o kadar güzeldi ki, hepsini yudumlamak istedi. Ama The 8th Circle'daydılar ve Kingsley'nin işe aldığı yeni barmen en fazla iki içki kuralını uyguluyordu. Elbette o ve Søren o gece daha sonra oynayacaklardı, bu yüzden ayık ve uyanık kalması en iyisiydi.

Søren bütün gece garip davranmıştı. O ve Kingsley gizlice birbirlerine fısıldayıp duruyorlardı. İkisinin de onu bu kadar dışarıda tutması hoş değildi. Ama Søren'e güveniyordu. Zamanı geldiğinde ona ne olduğunu anlatacaktı. Odanın öbür ucundan ona baktı ve Nora gülümsedi. Adam gülümse.

Birkaç dakika sonra ona doğru ilerledi. VIP bölümündeki barın kenarında durmuş, aşağıdaki kalabalığa bakıyordu. Arka planda müzik çalıyor, vücutlar kıvranıyordu. Eskiden The Circle'da çukurda çalmayı severdi. Üstte olmak... altta olmak... fark etmezdi. Halka açık sapkınlık çok aşağılayıcı, çok ilkeldi. En kötü acılarını çukurda yaşamış, en güçlü orgazmlarını orada olmuştu. Ama bu gece ona başka bir dünya gibi geliyordu - yabancı, yabancı, uzak.

Søren onun yanına gelip alnından öperken, "Bu gece çok sessizsin ," dedi.

"Ben iyiyim efendim. Son zamanlarda aklım pek çok yerdeydi." "Kentucky'de miydi?"

Nora ona sertçe baktı. "Kentucky mi? Hayır, o-"

"Eleanor." Søren tek parmağıyla dudaklarını kapattı. "Bana doğruyu söyle ya da hiç konuşma."

Kadın başını salladı ve adam elini çekti.

"Evet," diye itiraf etti. "Bazen Kentucky'ye gidiyor. Ama her zaman buraya, sana geri dönüyor."

"Öyle olduğunu biliyorum. Bu yaz senden ayrı kalmak... bilmelisin ki ben de kalbime başka birinin dokunduğunu hissettim."

Nora'nın midesi sıkıştı.

"O muhabir olması gerekenden çok daha ateşliydi." "Ve zeki ve hasarlı."

"Tam senin tipin. Seni daha fazla etkilemediğine . Bize ulaşmadı. Bir süre ne olduğumuzu öğrenmesinden endişe ettim. İşler çirkinleşebilirdi. Ama sanırım bu seni piskopos olmaktan alıkoyardı, değil mi?"

"Geçmişimi araştıran bir muhabirimın olması piskopos olmamı engelledi," dedi Søren, gözlerinde küçük bir pırıltı parlayarak. Bu pırıltı ona her şeyi anlatıyordu. "Seni orospu çocuğu," diye inledi Nora. "Beni piskoposluktan eden sendin.

değil ?"

"Kingsley, aslında. Gerçi bu benim fikrimdi. Arama her adımımın peşinde inatçı bir muhabir olduğunu söylersem, beni piskopos yapma riskini almayacaklarını ve piskoposluğa yaptığım bağışla ilgili haberlerin kamuoyuna yansıyacağını biliyordum."

"Seni çıkarıcı Makyavelist pislik, seviyorum." Nora kahkahalara . Bunu bilmeliydi. Suzanne'ın hayatlarındaki varlığının başından beri Søren'in fikri olduğunu kesinlikle bilmeliydi.

"Kendimi savunmam gerekirse," dedi Søren utanç ya da pişmanlık belirtisi göstermeden, "onu seçtik çünkü ona yardım edebileceğimi biliyordum."

"Evet, sen bir azizsin. Aziz Piç Søren, Manipülasyonun Hamisi." Gülmekten kendini alamadı. Onları korumak için, onu korumak için gerçekten her şeyi yapardı.

"Hâlâ kanonizasyonum için son onayı bekliyorum." Nora ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve onu öptü.

"Artık kartı açabilirsin," dedi Søren onun dudaklarına.

"Kart mı? Oh, kart." Nora, Søren'in yaz başında ona verdiği o sinir bozucu notu hatırladı. Haftalardır onu açmamak için . Barın arkasından çantasını aldı ve karıştırmaya başladı. Kartı çıkarıp yırtarak açtı ve üzerinde Søren'in zarif yazısıyla yazılmış kelimeleri okudu.

Griffin Fiske ve Michael Dimir'in yakalama törenine resmi olarak davetlisiniz.

Nora'nın çenesi düştü. Søren'e baktı ve elindeki kartla onun koluna vurdu.

"Biliyor muydun?" Nora'nın gözleri neredeyse yuvalarından .

"Elbette biliyordum," dedi Søren. "Griffin'i yıllardır tanıyorum. Michael'ın günah çıkarma papazıyım. Birbirlerine aşık olacaklarını biliyordum. Bunun Griffin'in kendini affettirmesi için iyi bir fırsat olacağını biliyordum. Michael için oldukça mutluyum. Griffin kadar açık ve sevgi dolu birine ihtiyacı var."

"Yani Griffin'e Michael'dan uzak durmasını emrettiniz çünkü...?"

"En çok, sahip olmak için fedakârlık yapmamız gereken şeylere değer veririz. Griffin'in Michael'ı asla hafife almasını istemiyorum. Alacağını da hiç sanmıyorum."

Nora kartı parçalara ayırıp konfeti gibi havaya fırlatmadan önce ona baktı.

"Seni seviyorum, seni korkunç derecede zeki adam." Nora hızlı ve eğlenceli bir sarılma olacağını düşündüğü bir şekilde kollarını Søren'e doladı. Ama Søren onu kendine çekti ve sıkıca sarıldı. O kadar sıkı sarılmıştı ki neredeyse . Yüzünü onun saçlarına gömdü ve içine çekti.

"Søren? Sorun ne?" diye fısıldadı. "Bütün gece gergindin."

Søren'in eli boynunda duruyordu. Bir şey hissetti, bir tıkırtı duydu ve beyaz yakası Søren'in ellerinde çıktı. Bir yakasına bir de Søren'e baktı.

"Efendim?" Nora'nın elleri uyuştı. Kalbi hızla çarpıyordu.

"Seni seviyorum," dedi. "Seni, bunu bir süreliğine senden alacak kadar seviyorum. Karşılığında sana bunu verecek kadar seviyorum."

Elini cebine attı ve anahtarlık yerine beyaz bir kurdele olan bir anahtar uzattı. Beyaz bir kurdele... Beyaz Oda'nın anahtarı. Geçen yıl Michael'la o odada tanışmış ve bekaretini almıştı. Søren ona bu anahtarı, üzerinde "*O hâlâ bakire... Kapayabilirsin...*" yazan bir anahtarla birlikte vermişti.

gözlerine bak ve davran..

"Søren?"

"Yıllar sonra bana geri döndün. Sana tekrar kavuşmak bana öyle büyük bir mutluluk verdi ki, en önemli soruyu sormayı ihmal ettim: Neden? Neden bana geri döndün? Ve bana mı geliyordun? Yoksa başka birini mi terk ediyordun?"

"Biliyorsun ben-"

"Kitabınızı gördüm. İthafı gördüm."

Nora gözlerini kapattı. Søren'in ilk kez bir kitabı ondan başka birine ithaf ettiğini fark etmeyeceğini umuyordu.

"Birçok su..." Søren dedi ki. "Onu hâlâ seviyorsun."

Nora'nın gözünden bir damla yaş düştü. Sözleri inkâr edemezdi. Ama bunu kabul etmek de istemiyordu.

"Seni isteğın dışında tutamayacak kadar çok seviyorum," dedi

Søren. Nora başını kaldırıp ona baktı.

"Benim isteğım dışında olsa bile mi?"

"O zaman bile." Anahtar sıcak bir his uyandırdı. Ona baktı ve merak etti.

"Git. İstedığının bu olduğunu biliyorsun."

Nora'nın parmakları anahtarın etrafında kıvrıldı. Kalbinde bir umut . Ama onu geri . Hayır... inanamıyordu... olabilir miydi?

"Geri geleceğım," diye söz verdi. "Her zaman sana geri döneceğım."

"Biliyorum," dedi soğuk, sakın bir kibirle. "Buna inanmasaydım gitmene izin vermezdim."

"Buna inanın. Bu doğru." Bir adım geri çekildi. Sonra bir adım daha. "Her zaman." "Eleanor, eğer o karanlık biraz merhamet varsa Şimdi gidersen, koşmayacaksın, yürüyeceksin."

Ona bir gülümseme verdi, ona söylemek istediğı her şeyi söyleyen ama söyleyecek kelimeleri ya da sesi olmayan bir gülümseme.

"Senden asla kaçmam, hatırladın mı? Ama her zaman geri döneceğım."

Nora artık onu öpmüyor ya da ona dokunmuyordu. Eğer yaparsa, duramayacağından korkuyordu. Gitmek zorundaydı, Beyaz Oda'nın kapısının ardında onu bekleyen kişiyi görmek zorundaydı.

Arkasını dönerek acı verici bir yavaşlıkla barın arka tarafındaki kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtı ve eşikten geçerek kapıyı arkasından kapattı.

Yalnız kaldığında Nora durdu ve ayaklarına baktı. Yüksek topuklu ayakkabı giymişti. Bu günlerde kulüpte hep böyle yapardı. Søren bunları dominatrix olduğı günlerde her zaman giydiğı botlara tercih ediyordu. Daha fazla

ağırbaşlı, yüksek topuklu ayakkabılardı. Daha hanımefendi. topuklu ayakkabılarıyla her şeyi yapabilirdi. Koşmak dışında her şeyi yapabilirdi ve Søren'in ona bunları giydirmesinin gerçek nedeninin bu olduğunu biliyordu.

Ayakkabılarını tekmeledi ve koridorda bıraktı. Ve Nora yürümedi, emeklemedi ve uçmadı.

Koştu. Koridorda sanki cehennem köpekleri peşindeymiş gibi koştu. Sanki Tanrı ona bunu emretmiş gibi koştu. Sanki hayatı buna bağılıymış gibi koştu ve o anda bağılı olduğına yemin edebilirdi.

Neden kaçtığını bilmiyordu. Beyaz Oda'da onu kimin ya da neyin beklediğini . Tek bildiği oraya olabildiğince hızlı gitmesi gerektiği idi ve her kim olursa olsun, koşmaya değ erdi.

Sonunda Beyaz Oda'nın kapısına ulaştığında Nora'nın elleri öylesine titriyordu ki, anahtarı kilide zar zor sokabildi. Ama sonra içeri girdi, kapı açıldı ve koşmayı bıraktı. Koşmayı bıraktı.

Çünkü hiçbir sebep yokken, hiçbir anlam ifade etmezken, hiçbir önemi yokken, tam orada, önünde duruyordu.

"Wesley..." diye nefes aldı, bir adım daha atamadı. Ama yapmadı Çünkü şimdi ayakta ydı ve ona doğru koşuyordu, onu kollarının arasına aldı, o da onu kollarının arasına aldı ve bir daha asla koşamayacağını biliyordu. En azından ondan değil. Wesley'den değil. "Nora...

seni çok özledim... çok..."

Ona bakmak için geri çekildi. Wesley' aynı çocuksu yakışıklı yüzü, ona daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi bakan aynı büyük kahverengi gözleri.

Nora onun yüzünü ellerinin arasına aldı, hâlâ karşısındakinin o, Wes'i olduğuna inanamıyordu.

"Tanrım, saçını kestirmen lazım."

* * * * *

Umarız bu Harlequin e-kitabını beğenmişsinizdir. Yeni yayınlarımız hakkında bilgi almak, özel tekliflere erişmek, ücretsiz çevrimiçi okumalar ve çok daha fazlası için bizimle iletişime geçin!

Haber bültenimize abone olun: Harlequin.com/newsletters

Harlequin.com adresini ziyaret edin

Sizi seviyoruz - neden bizi Facebook'ta sevmiyorsunuz?

[Facebook.com/HarlequinBooks](https://www.facebook.com/HarlequinBooks)

Bizi Twitter'da takip edin: [Twitter.com/HarlequinBooks](https://twitter.com/HarlequinBooks)

Yazarlarımız ve kitaplarımızla ilgili en son haberler için

blogumuzu okuyun:

HarlequinBlog.com

ISBN: 9781459241152

Telif Hakkı© 2012 Tiffany Reisz

Tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü yayıncı Harlequin'in açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

Enterprises Limited, 225 Duncan Mill Road, Don Mills, Ontario, Kanada M3B 3K9.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

® ve™ yayıncının ticari markalarıdır. ®ile gösterilen ticari markalar Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi, Kanada Ticari Markalar Ofisi ve diğer ülkelerde tescillidir.

www.Harlequin.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

